virtual-project.eu

David Lagercrantz

Fata care trebuia să moară

DAVID LAGERCRANTZ

FATA CARE TREBUIA SĂ MOARĂ

Original: *Hon som måste dö*
[*The Girl Who Lived Twice*] (2019)

Traducere din limba suedeză și note de:
LAURA VON WEISSENBERG

virtual-project.eu

3
TREI

2019

PROLOG

În vara aceea, în cartier apăruse un nou cerșetor. Nimeni nu știa cum îl cheamă și oricum nimănui nu-i păsa, deși un cuplu de tineri care trecea pe lângă el în fiecare zi îl poreclise „piticul nebun”, ceea ce era cel puțin pe jumătate nedrept. Nu era vorba despre nanism congenital. Avea 1,54 înălțime și un corp bine proporționat. Dar e drept că era alienat mintal și câteodată i se întâmpla să sară la oameni și să se ia de ei, vorbind aiurea.

Altfel, ședea cel mai adesea pe o bucată de carton în piața Mariatorget, chiar lângă fântâna arteziană cu statuia lui Tor, și atunci trezea mai degrabă un sentiment de respect. Cu capul plecat și cu spatele drept, arăta ca o căpetenie în declin, ceea ce reprezenta de fapt ultima lui fărâmă de demnitate, acesta fiind chiar motivul pentru care lumea încă îi mai azvârlea câte un bănuț. Trecătorii păreau să intuiască o mândrie pierdută, și e drept că nu greșeau. Pe vremuri, lumea se înclina în fața lui.

Pierduse însă de mult totul, iar pata neagră de pe obrazul lui nu era deloc un semn bun. Dimpotrivă, arăta ca o frântură a morții înseși. Singurul lucru care ieșea în evidență era pufoaica lui. Avea o pufoaică albastră și scumpă, marca MarmotParka. Dar ea nu-i dădea nicidecum un aer de normalitate, și nu doar pentru că era plină de murdărie și de resturi de mâncare. Părea concepută pentru a fi purtată în regiuni polare, iar în Stockholm era miezul verii. Orașul era învăluit de o căldură apăsătoare și, când pe obraji i se prelingeau broboane de transpirație, oamenii se uitau stingheriți la pufoaică, ca și cum simplul fapt că o vedeau îi făcea să sufere și mai mult de căldură. Dar el nu și-o dădea jos niciodată.

Tipul era o cauză pierdută pentru lumea din jur și părea improbabil să poată reprezenta o amenințare pentru cineva. La începutul lui august însă, în ochi încep să i se citească mai multă fermitate și, în după-amiaza zilei de 11, mâzgăli o poveste încâlcită pe o foaie liniată de caiet studențesc, pe care mai târziu, în seara aceleiași zile, o lipi ca pe un afiș în stația de autobuz de la gara Södra.

Povestirea era o descriere halucinantă a unei furtuni teribile. Totuși, tânăra Else Sandberg, medic stagiar, care aștepta autobuzul 4, reuși să descifreze o parte din introducere și băgă de seamă că era menționat numele unui membru al guvernului. Dincolo de asta, își concentră mai degrabă

atenția asupra stabilirii unui diagnostic. Presupunea că era vorba de schizofrenie paranoidă.

Însă când se urcă în autobuz, 10 minute mai târziu, uită cu desăvârșire toată povestea și singura senzație palpabilă cu care rămase era aceea de disconfort. Era cumva ca blestemul Casandrei. Nimeni nu-l credea pe bietul om, pentru că adevărul pe care-l formula era atât de înfășurat în nebunie, încât de-abia se mai putea deslușI. Totuși mesajul trebuie să fi fost recepționat într-un fel sau altul, pentru că deja a doua zi dimineață, dintr-un Audi albastru coborâse un tip în cămașă albă și rupsese afișul.

În noaptea dinainte de sâmbătă, 15 august, cerșetorul plecă spre piața Norra Bantorget, în căutare de băutură la negru. Atunci întâlnise un alt bețiv, fostul muncitor Heikki Järvinen, din regiunea Österbotten.

— Salutare, frate. E mare ispita? întrebase Järvinen.

La început, nu obținuse niciun răspuns. Apoi asupra lui se revărsase o întreagă poliloghie pe care Heikki o percepuse ca pe nimic altceva decât o grămadă de minciuni și o încercare de a se da mare. Scrâșnise un „Rahat!” și mai adăugase, deși inutil, lucru pe care de altfel îl recunoscuse mai târziu, că bărbatul arăta ca un „chinezoi”.

— *Me Khamba-chen, I hate China*[1]*,* se burzuluise la el cerșetor.

Apoi parcă se dezlănțuise iadul. Cu mâna lipsită de degete, cerșetorul îl pocnise pe Heikki și, chiar dacă nu părea să fie educată sau antrenată, violența lui emana o autoritate neașteptată. Lui Heikki îi curgea sânge din gură când se îndepărtase și pornise spre stația de metrou de la T-centralen, clătinându-se și înjurând crunt în finlandeză.

Când fusese reperat din nou, cerșetorul revenise în vechiul lui cartier, beat turtă și cu o stare de greață. Îi curgea salivă din gură și se ținea de gât mormăind:

— *Very tired. Must find a dharamsala, and an lhawa, very good lhawa. Do you know?*[2]

Nu așteptase să primească vreun răspuns, ci traversase Ringvägen ca un somnambul și, imediat după aceea, aruncase la pământ sticla de băutură, fără etichetă și pe jumătate goală, și dispăruse printre copacii și boschetele din parcul Tantolunden. Nimeni nu știa exact ce se întâmplase apoi, doar că în dimineața următoare cădea o ploaie fină și bătea vântul dinspre nord. Pe la ora 8, vântul se potolise și cerul se înseninase, iar bărbatul ședea în genunchi sprijinit de un mesteacăn.

Pe stradă se desfășurau pregătirile pentru Midnattsloppet[3]. În cartier era o atmosferă de sărbătoare. Cerșetorul își dăduse duhul, înconjurat de noua veselie din aer, și nimănui nu-i păsa că acesta trăise o viață marcată de încercări incredibile și de fapte de eroism și, cu atât mai puțin, că nu iubise decât o singură femeie toată viața și că și ea murise într-o singurătate copleșitoare.

PARTEA 1

NECUNOSCUȚII

Mulți morți n-au nume și unii nici măcar mormânt.

Alții au parte de o cruce albă printre mii de alte cruci albe, ca în cimitirul american de război din Normandia.

Doar câtorva dintre ei, puțini, li se ridică un întreg monument, cum ar fi Mormântul Ostașului Necunoscut de la Arcul de Triumf din Paris sau din grădina Aleksandrovski de la Moscova.

1.

15 august

*S*criitoarea Angela Dufva a fost prima persoană care a îndrăznit să se apropie de copac și a constatat că bărbatul era mort. Era deja 10:30 dimineața. Locul mirosea urât și roia de muște și țânțari, iar Angela Dufva nu a redat exact realitatea când a declarat mai târziu că figura celui decedat dădea o impresie sfâșietoare.

Bărbatul vomitase și fusese afectat de o diaree acută. Ar fi fost mai aproape de adevăr să spună că fusese cuprinsă mai degrabă de o senzație de disconfort și de frică de propria-i moarte, decât de respect. Nici polițiștii, Sandra Lindevall și Samir Eman, care veniră la locul faptei 15 minute mai târziu, nu văzură în cele întâmplate altceva decât o povară.

Îl fotografiară pe bărbat și căutară prin zonă, dar nu ajunseră cu cercetările până la panta aflată mai jos de șoseaua Zinkens, unde se afla sticla pe jumătate plină cu băutură, cu un strat subțire de zaț pe fund. Și, deși niciunul dintre ei nu avea „suspiciuni de mână criminală”, îi cercetară cu atenție capul și pieptul. Nu erau urme de violență și nici alte indicii care să-i facă să bănuiască o cauză suspectă a decesului, în afară de balele groase

care i se scurseseră din gură și, după ce discutară chestiunea cu șefii lor, se hotărâră să nu încadreze perimetrul.

În timp ce așteptau ambulanța care trebuia să transporte cadavrul, se apucară să verifice buzunarele pufoaicei diforme. Găsiră multe hârtii de împachetat de la chioșcurile de hotdog, niște monede și o bancnotă de 20 de coroane, precum și un bon de casă de la un magazin de mobilier pentru birouri de pe Hornsgatan, dar nicio legitimație sau vreun alt act de identitate.

Erau totuși convinși că bărbatul avea să fie ușor de identificat. Nu ducea lipsă de trăsături care ieșeau în evidență. Era însă o ipoteză eronată, ca multe altele, de altfel. La departamentul de medicină legală din Solna, unde s-a făcut autopsia cadavrului, s-au efectuat și radiografii dentare. Nici acestea, nici amprentele nu apăreau în vreun registru și, după ce au fost trimise câteva probe la INML, Institutul Național de Medicină Legală, medicul legist Frederika Nyman a verificat niște numere de telefon notate pe o hârtie mototolită din buzunarul de la pantalonii bărbatului, deși asta nu intra nicidecum în atribuțiile sale.

Unul dintre numere îi aparținea lui Mikael Blomkvist de la revista *Millennium,* dar, într-o primă fază, Frederika nu se gândi prea mult la acest lucru. În cursul serii însă, după ce tocmai se certase la cuțite cu una dintre fiicele sale adolescente, își aduse aminte că numai în perioada ultimului an făcuse autopsia a trei cadavre care fuseseră ulterior înmormântate fără nume, și asta o făcu să scape o înjurătură.

Avea 49 de ani și își creștea singură cele două fiice. Suferea de dureri de spate, de insomnie și de o senzație că viața era lipsită de sens; și, fără să-și dea exact seama de ce, se trezi sunându-l pe Mikael Blomkvist.

∵

Se auzi țârâitul telefonului. Era un număr necunoscut și Mikael nu se obosi să răspundă. Tocmai plecase de acasă și cobora pe Hornsgatan către Slussen și Gamla Stan, fără să aibă un obiectiv precis. Purta pantaloni gri de pânză și o cămașă de blugi șifonată. O bună bucată de vreme nu făcu altceva decât să rătăcească încolo și încoace pe alei. În cele din urmă, se așeză la o terasă de pe Österlångsgatan și comandă o halbă de Guinness.

Era 7 seara, dar încă era cald, și dinspre Skeppsholmen se auzeau râsete și aplauze. Își ridică privirea spre cerul albastru și simți o briză ușoară și plăcută dinspre apă și atunci își zise în sinea lui că totuși viața parcă nu era deloc urâtă. Dar nu prea reușea să se convingă, nici măcar după o bere sau

două, și în cele din urmă mormăi ceva în barbă, apoi plăti și se îndreptă spre casă cu gândul să continue să lucreze sau să se cufunde într-un serial ori în vreun roman polițist.

Însă imediat după aceea se răzgândi din nou și i se năzări să o pornească spre Mosebacke și Fiskargatan. La numărul 9, pe Fiskargatan, locuia Lisbeth Salander, dar nu nutrea cine știe ce speranțe să o găsească acasă. După înmormântarea bătrânului ei tutore, Holger Palmgren, Lisbeth călătorise prin Europa și nu răspunsese decât sporadic la e-mailurile și mesajele lui Mikael. Cu toate acestea, se hotărî să sune la interfon, mai mult la plesneală, și plecă din piață urcând treptele, iar apoi se uită cu surprindere la casa de vizavi. Tot peretele era acoperit de un graffiti enorm. Nu-i acordă însă prea mare atenție, deși era un tablou care te acapara de-a dreptul, plin de detalii suprarealiste, printre care figura ciudată a unui omuleț desculț, îmbrăcat în pantaloni din tartan, care se afla într-un vagon verde de metrou.

În loc să admire acest peisaj, formă codul de la interfon și intră în lift, unde începu să se holbeze în oglindă. Nu prea se vedea că fusese o vară caniculară și însorită. Era palid și avea cearcăne și în minte îi reveni prăbușirea bursieră care îi acaparase toată luna iulie. Era un eveniment important, e drept, o prăbușire care fusese provocată nu numai de rotațiile înalte și așteptările exagerate ale publicului, ci și de atacurile hackerilor și campaniile de dezinformare. Acum însă toți jurnaliștii de investigație importanți făceau săpături cu privire la această poveste și, deși el descoperise câte ceva – printre altele, aflase ce fabrică de troli din Rusia diseminase cele mai mari minciuni –, avea totuși impresia că lumea urma să se descurce și fără contribuția lui. Cel mai bine ar fi fost să-și ia liber și să se apuce și el de sport și poate să aibă un pic mai multă grijă de Erika, ce tocmai se despărțea de Greger.

Liftul se opri, Mikael trase grilajul și păși pe palier din ce în ce mai convins că vizita era în zadar. Lisbeth era cu siguranță plecată în vreo călătorie și oricum puțin îi păsa de el. În secunda următoare începu să-și facă griji. Ușa de la apartament era larg deschisă și realiză brusc cât de frică îi fusese de-a lungul întregii veri ca nu cumva dușmanii ei să fi tăbărât pe ea. Se năpusti peste prag înăuntru, strigând „alo, alo”, și îl întâmpină un miros de vopsea și de produse de curățenie.

Nu apucă să ajungă mai departe. Se auzea zgomot de pași. Cineva gâfâia atât de tare pe scară în spatele lui, încât ai fi zis că era fornăitul unui cal. Mikael se întoarse subit și dădu cu ochii de doi bărbați viguroși, îmbrăcați

în salopete albastre. Bărbații cărau un obiect de dimensiuni mari. El era atât de agitat, încât nu se simțea în stare să interpreteze scena într-un mod cotidian sau normal.

— Ce faceți acolo? întrebă el.

— Nu se vede ce facem?

Arătau ca doi muncitori care mutau o canapea albastră, o mobilă nouă și luxoasă, de marcă, or, Lisbeth nu se dădea în vânt după amenajări interioare sau mobile de design, el știa asta mai bine decât oricine, așa că tocmai se pregătea să mai spună ceva, când auzi o voce din interiorul apartamentului. Pentru o clipă, i se păru că era vocea lui Lisbeth și se înseninã. Dar nu era decât imaginația lui. Vocea nu semăna nici pe departe cu a lui Lisbeth.

— Ce vizită importantă! Cărui fapt îi datorez onoarea?

Mikael se întoarse din nou și văzu în prag o negresă înaltă, cam la 40 de ani, care îl contempla cu o privire batjocoritoare. Purta blugi și o bluză gri elegantă. Avea părul împletit în codițe și ochii oblici, strălucitori, iar el deveni și mai confuz. N-o cunoștea oare?

— Nu, nu, bâigui el. Eu doar…

— Dumneavoastră doar…

— Am greșit etajul.

— Sau poate că nu știați că domnișoara și-a vândut apartamentul?

Nu știa și se simțea jenat, mai ales că femeia continua să-i zâmbească, și apoi se simți aproape ușurat când ea își întoarse privirea spre cei doi bărbați, îngrijorată ca aceștia să nu lovească mobila de tocul ușii, după care dispăru din nou înăuntru. Mikael voia să o șteargă de-acolo și să digere informația. Voia să mai bea niște Guinness. Rămase însă pironit locului și aruncă o privire piezișă spre cutia poștală. Nu mai scria V-kulla, ci Linder. Cine naiba era Linder? Scoase mobilul, căută numele pe internet și pe ecran îi apăru poza femeii de adineauri.

Era Kadi Linder, psiholog și expert în conflictele cu consiliile de administrație. Mikael se gândi la ea – puținul pe care îl știa despre ea –, dar mai ales la Lisbeth și de-abia reuși să-și revină și să se adune, când Kadi Linder apăru din nou în ușă, acum nu numai cu o mină batjocoritoare, ci și mirată. Îi evită privirea. Mirosea ușor a parfum, era suplă, avea încheieturile mâinilor fine și pomeții obrajilor bine conturați.

— Acum chiar că trebuie să aflu. Sigur ai greșit etajul.

— Mă abțin de la un răspuns, replică el și își dădu imediat seama că era un răspuns lamentabil.

Din zâmbetul ei înțelese însă că îi dăduse în vileag șiretlicul și căută să scape cât mai ieftin cu putință. Nimic nu l-ar fi putut face să dezvăluie că Lisbeth locuise la acea adresă sub o identitate fictivă, indiferent de informațiile de care dispunea Kadi Linder.

— Asta nu mă face nicidecum mai puțin curioasă, zise ea.

El râse, ca și când totul ar fi fost o chestiune privată și ridicolă.

— Deci nu vă aflați aici pentru cercetări în privința mea? continuă ea. Să știți că n-a fost ieftin deloc apartamentul.

— Dacă nu cumva ați decapitat vreun cal, lăsându-i capul în patul cuiva, cred că aveți șanse de scăpare.

— Sinceră să fiu, nu-mi mai aduc aminte toate detaliile din timpul negocierilor, totuși nu cred să se fi întâmplat asta.

— Foarte bine. Să-l stăpâniți sănătoasă! răspunse el cu o falsă relaxare și se pregăti să coboare împreună cu muncitorii care tocmai ieșeau din apartament.

Kadi Linder părea să vrea să mai vorbească și își trecu cu nervozitate mâinile de-a lungul bluzei și prin păr, iar el realiză subit că ceea ce el interpretase ca fiind o iritantă siguranță de sine era de fapt o fațadă în spatele căreia se ascundea cu totul altceva.

— O cunoașteți? întrebă ea.

— Pe cine?

— Pe cea care a locuit aici înainte.

El îi întoarse întrebarea.

— Dar dumneavoastră?

— Nu, răspunse ea. Nu știu nici măcar cum o cheamă. Dar îmi e oricum simpatică.

— Cum așa?

— În ciuda haosului de la bursă, a fost o licitație[4] îndrăcită, iar eu nu aveam nicio șansă să câștig, așa că m-am dat bătută. Dar am obținut apartamentul oricum, pentru că „domnișoara”, după cum a numit-o avocatul, a vrut să-l cumpăr eu.

— Ciudat!

— Nu-i așa?

— Poate că ați făcut ceva ce domnișoara a apreciat?

— În presă sunt cunoscută mai ales pentru că mă iau la harță cu moșii din consiliile de administrație ale diferitelor întreprinderi.

— Nu-i exclus să-i fi plăcut asta.

— Poate că nu e. Îmi dați voie să vă invit la un pahar de bere, de casă nouă? Poate așa mai povestiți și dumneavoastră câte ceva. Trebuie să recunosc…

Kadi Linder ezită din nou.

— … că mi-a plăcut foarte mult reportajul dumneavoastră despre gemeni. A fost fascinant.

— Mulțumesc, zise el. Apreciez gestul, dar trebuie să plec.

Ea dădu aprobator din cap, iar el de-abia reuși să articuleze un „la revedere”. Mai târziu, nici nu-și mai amintea cum plecase de acolo, știa doar că se pierduse în noaptea de vară. Nu observă nici că deasupra ușii de la intrare se aflau două camere de supraveghere și nici măcar că deasupra lui, pe cer, plutea un balon. Traversă piața Mosebacke și continuă în jos pe aleea Urvädersgränd și abia când ajunse pe Gotgatan încetini un pic și simți că i se înecaseră corăbiile, deși nu se întâmplase nimic în afară de faptul că Lisbeth se mutase, lucru pe care ar fi trebuit mai degrabă să-l aprobe. Ea era mai în siguranță acum. Dar, în loc să se bucure, primise vestea ca pe o palmă, ceea ce era de-a dreptul o idioțenie.

Era vorba de Lisbeth Salander. Era așa cum era. Și totuși se simțea rănit. Ar fi putut măcar să facă vreo aluzie. Începu să butoneze din nou pe mobil, cu gândul să-i trimită un mesaj, o întrebare, dar mai bine nu, mai bine să lase lucrurile în voia sorții. Cobora pe Hornsgatan și văzu că începuse deja cursa Midnattsloppet pentru juniori. Se holbă fascinat la părinții care declamau urale și încurajări de pe marginea trotuarului, ca și cum lui îi era imposibil să le înțeleagă bucuria, apoi se grăbi să traverseze când se crea un gol între alergători. Ajunsese deja pe Bellmansgatan și continuă să rămână adâncit în gânduri. Rememoră ultima întâlnire cu Lisbeth.

Se văzuseră la restaurantul Kvarnen, în seara de după înmormântarea lui Holger, amândurora le fusese destul de greu să-și găsească cuvintele, ceea ce nu era deloc de mirare, și singurul lucru care încă îi mai stăruia în memorie de la acea întâlnire era răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese el:

— Și acum ce-o să faci?

— Am să fiu pisica, nu șoarecele.

Pisica, nu șoarecele.

Încercase s-o facă să-i explice. Dar nu reușise deloc, iar apoi își aminti că, după întâlnire, Lisbeth dispăruse spre Medborgarplatsen, îmbrăcată într-un costum negru făcut pe măsură, în care arăta ca un băiat furios,

împopoțonat pentru o ocazie, împotriva voinței lui. Nu trecuse atât de mult timp de atunci. Era pe la începutul lui iulie. Părea însă o amintire îndepărtată, iar Mikael reflectă la asta și la multe alte lucruri în drumul său spre casă. Când intră în cele din urmă în apartament și se așeză pe canapea cu o sticlă de bere Pilsner Urquell, se auzi din nou țârâitul telefonului.

Era un medic legist pe nume Frederika Nyman.

2.

15 august

Lisbeth Salander se afla într-o cameră de hotel din Piața Manejului din Moscova și, pe laptopul său, îl urmărea pe Mikael ieșind din clădirea de pe Fiskargatan. Nu avea hotărârea lui obișnuită, ci părea mai degrabă pierdut, iar această constatare o afectă într-un mod pe care nu și-l putea explica și pe care oricum nu avea deloc timp să-l analizeze. Își ridică privirea de la laptop și se uită la cupola arcuită de afară care emana străluciri multicolore.

Orașul, care cu puțin timp în urmă îi fusese indiferent, o ispitea acum și, pentru o clipă, vru să renunțe la tot și să se ducă să se îmbete. Firește, era o prostie. Trebuia să rămână disciplinată. Nu făcuse altceva decât să butoneze pe laptop, uneori nici măcar nu dormise. În mod paradoxal însă, arăta mult mai aranjată decât de obicei. Avea părul scurt, tuns proaspăt. Își scosese piercingurile și purta o cămașă albă și același costum negru pe care îl purtase și la înmormântare, de fapt nu în memoria lui Holger, ci pentru că devenise o obișnuință și, în plus, o ajuta să se amestece mai ușor în mulțime.

Se hotărâse să dea ea lovitura, în loc să aștepte într-un colț să fie vânată. Acesta era motivul pentru care se afla la Moscova și tot de aceea avusese grijă să instaleze și camerele de supraveghere pe Fiskargatan din Stockholm. Dar prețul pe care îl plătea era mai mare decât și-ar fi putut imagina. Și asta nu numai pentru că i se redeschideau toate rănile din trecut, care o țineau trează noaptea. În plus, inamicul se folosea de mușamalizări și de criptări imposibile și era nevoită să stea ore în șir în fața computerului pentru a-și șterge urmele. Trăia ca un evadat și nimic din ceea ce căuta nu putea fi obținut cu ușurință. De-abia acum, după mai bine de o lună de chin,

începea să se apropie de țintă. Nu-i era însă ușor să știe sigur și câteodată se întreba dacă nu cumva inamicul era totuși cu un pas înaintea ei.

Azi, când fusese în recunoaștere pentru a-și putea pregăti misiunea, se simțise urmărită, iar noaptea asculta uneori cu îngrijorare oamenii de pe coridorul hotelului, mai ales un bărbat – era sigură că era vorba despre un bărbat – care suferea de dismetrie congenitală, o recurentă lipsă de măsură a pașilor, și care încetinea în fața ușii ei, dând impresia că trage cu urechea.

Derulă filmul. Mikael Blomkvist apăru încă o dată la ușa imobilului de pe Fiskargatan ca un cățeluș trist, iar ea cugetă la asta în timp ce dădea peste cap paharul de whisky cu privirea pe fereastră. Nori negri circulau deasupra clădirii dumei, îndreptându-se spre Piața Roșie și Kremlin. Avea să vină ploaia. Părea că urmează să se dezlănțuie un adevărat potop și poate că așa și trebuia. Se ridică și se gândi dacă să facă un duș sau o baie. Se mulțumi să-și schimbe cămașa. Alese una neagră. Simțea că era culoarea potrivită. Dintr-un buzunar secret al geamantanului scoase pistolul Beretta, model Cheetah, pe care îl cumpărase la negru încă din a doua zi după sosirea la Moscova, și îl băgă în toc pe dinăuntrul taiorului, după care își roti privirea în jurul camerei.

Nu-i plăcea camera, și nici hotelul. Era prea luxos și prea animat, iar saloanele de la parter mișunau de bărbați ca propriul ei tată, nemernici grandioși cu un drept de proprietate subînțeles asupra amantelor și angajaților lor. În plus, se simțea supravegheată și știa că vorbele circulă rapid, ceea ce însemna că puteau ajunge la serviciile de informații sau la gangsteri. De aceea stătea mai mereu ca acum, cu mâinile încleștate, pregătită pentru orice eventuală confruntare.

Se duse la baie și se spălă pe față cu apă rece. Nu avu cine știe ce efect. Își simțea capul greu din cauza lipsei de somn și a migrenelor. Să plece deja oare? Era poate cel mai bine, nu-i așa? Trase cu urechea spre coridor. Nu se auzea nimic, așa că plecă. Locuia la etajul 20 și liftul se afla în apropiere. Lângă lifturi aștepta un bărbat cam la 45 de ani. Era elegant, avea părul tuns scurt, purta blugi, o geacă de piele și o cămașă neagră, la fel ca ea. Îl mai văzuse. Era ceva ciudat cu ochii lui, străluceau în culori și cu luciri diferite. Dar nu prea îi păsa de asta.

Coborî împreună cu el cu privirea plecată, apoi trecu prin hol și ieși în piață, privind spre cupola de sticlă care strălucea în întuneric. Sub ea se afla un magazin universal cu patru etaje. Deasupra se ridica statuia din bronz a Sfântului Gheorghe ucigând balaurul. Sfântul Gheorghe era patronul

Moscovei și Lisbeth îl vedea peste tot prin oraș cu sabia ridicată și, din când în când, ea își ducea mâna la umăr într-un gest protector față de propriul său dragon. Alteori, atingea o veche rană de pistol de pe umăr și o cicatrice lăsată de lama unui cuțit pe șold. Era ca și cum ar fi vrut să-și aducă aminte de lucrurile care îi pricinuiseră durere.

Se gândea la incendii și catastrofe, precum și la mama sa și făcea tot posibilul să nu se afle în raza de filmare a camerelor de supraveghere. De aceea mergea încordată, în zigzag, grăbindu-se să ajungă pe strada mare, ostentativă, încadrată de parcuri și grădini, care era Bulevardul Tverskoi. Se opri doar în apropiere de Versailles, unul dintre cele mai renumite restaurante din oraș.

Localul arăta ca un palat baroc cu coloane și decorațiuni din aur și cristale, o adevărată pastișă după secolul al XV-lea, iar ea nu-și dorea altceva decât să se îndepărteze de acel loc. Însă în acea seară restaurantul găzduia o petrecere pentru cei mai mari bogătași ai orașului și Lisbeth vedea de la distanță că pregătirile erau în toi. Deocamdată nu ajunseseră decât o mulțime de femei tinere și frumoase, care cu siguranță erau escorte. Personalul muncea din greu, aranjând ultimele detalii. Se apropie și dădu cu ochii de gazdă.

Se numea Vladimir Kuznețov și se postase la intrare purtând frac alb și pantofi de lac și, deși nu era în vârstă – n-avea nici 50 de ani împliniți –, arăta ca însuși Moș Crăciun cu părul și barba albe și cu burta mare, ce contrasta cu picioarele subțiri. În mod oficial, era un om de succes, un tâlhar care eșuase în mica hoție și se reprofilase devenind bucătar de succes, specializat în friptură de urs și sosuri cu ciuperci. În secret însă, conducea o serie de fabrici de troli care produceau știri false, adesea cu subînțelesuri antisemite. Kuznețov nu numai că provocase haos și influențase alegeri politice, ci avea de-a dreptul mâinile pătate de sânge.

Crease condiții propice pentru genocide și transformase ura în *big business,* și simplul fapt că îl văzu la intrare o întări pe Lisbeth, care își trecu mâna peste contururile Berettei din toc și se uită împrejur. Kuznețov se trăgea cu nervozitate de barbă. Era marea lui seară, iar înăuntru cânta un cvartet de coarde, despre care Lisbeth știa că avea să fie mai târziu înlocuit de trupa de jazz Russian Swing.

În fața restaurantului fusese întins un covor roșu, adăpostit sub marchize negre. Perimetrul în care se afla covorul era delimitat de cordoane și păzit de bodyguarzi. Bodyguarzii stăteau aproape unii de alții, erau îmbrăcați în

costume gri, aveau căști în urechi și erau cu toții înarmați. Kuznețov se uită la ceasul de mână. Niciunul dintre invitați nu apăruse încă, poate că era un fel de joc. Nimeni nu voia să fie primul venit.

Însă strada era deja plină de curioși care voiau să afle ce se întâmplă. Se răspândise cumva zvonul că urmau să apară baștani, ceea ce era un lucru bun, credea ea. Avea să-i fie mai ușor să se amestece în peisaj. Dar apoi se porni ploaia, la început cu stropi fini, iar apoi un adevărat potop. În depărtare se ivi strălucirea unui fulger. Tunetele nu întârziară să se audă și mulțimea se împrăștie. Mai rămăseseră doar câțiva curajoși sub umbrele și, la scurt timp după aceea, începură să-și facă apariția și primele limuzine ale oaspeților, iar Kuznețov se apucă să salute și să facă reverențe, în timp ce una dintre femeile de lângă el bifa ceva într-un carnețel negru. Încetul cu încetul, restaurantul se umplu de bărbați de vârstă mijlocie și de și mai multe tinere femei.

Lisbeth auzea zarva dinăuntru amestecată cu muzica interpretată de cvartetul de coarde și, din când în când, în vizor îi apăreau personaje pe care le recunoștea din cercetările sale. Observa, de asemenea, cum mina și gesturile lui Kuznețov se schimbau în funcție de importanța și de statutul persoanelor din fața lui. Invitații primeau zâmbetul și reverența pe care considera el că le meritau, iar cei mai de seamă aveau dreptul și la o glumă, deși cel mai adesea Kuznețov era singurul care râdea.

Rânjea și se hlizea ca un bufon, iar Lisbeth se holba la spectacol înfrigurată și udă, poate un pic prea absorbită de situație. Unul dintre bodyguarzi o reperă și îi făcu un semn din cap altui coleg, iar asta nu mirosea deloc a bine, așa că ea se prefăcu că pleacă, dar se ascunse la intrarea unui imobil aflat un pic mai departe. Atunci observă că îi tremurau mâinile și era convinsă că nu din cauza frigului sau a ploii.

Lisbeth era tensionată ca un arc întins la maxim. Își scoase mobilul și verifică starea pregătirilor. Atacul trebuia să survină exact la momentul potrivit, altfel avea să fie pierdută. Recapitulă deci totul o dată și încă o dată și apoi din nou. Timpul trecea însă și în curând începu să-și piardă încrederea. Ploaia răpăia și nu se întâmpla nimic, i se părea că era încă o șansă care se ducea pe apa sâmbetei.

Părea că sosiseră toți invitații. Până și Kuznețov intrase în restaurant, iar atunci Lisbeth se apropie cu atenție și se uită înăuntru. Petrecerea era în toi. Bărbații începuseră deja să toarne în ei tărie și să se ia de fete. Se hotărî să se întoarcă la hotel.

Chiar în acel moment însă, în fața restaurantului mai opri o limuzină și femeia aflată la intrare se năpusti în local de unde îl aduse pe Kuznețov, care se împletici afară pe ușă cu fruntea transpirată și cu un pahar de șampanie în mână. Lisbeth decise să mai rămână totuși. Era clar că era vorba de un musafir important. Își dădea seama de asta nu numai din reacția bodyguarzilor și din neliniștea ce plutea în aer, ci și din mina caraghioasă a lui Kuznețov. Lisbeth se retrase în locul în care stătuse mai înainte. Din limuzină nu cobora însă nimeni.

Niciun șofer nu se avântase prin ploaie să deschidă portiera. Mașina stătea pe loc, iar Kuznețov își aranjase părul și papionul, își șterse fruntea, își trăsese burta și dăduse paharul peste cap, iar în acel moment Lisbeth se opri din tremurat. Remarcase ceva în privirea lui Kuznețov, un lucru pe care îl cunoștea deja foarte bine, și, fără să mai ezite, își lansă atacul de piraterie informatică.

Băgă mobilul în buzunar, lăsând codurile programelor să lucreze singure, în timp ce analiza cu o claritate fotografică și reținea fiecare detaliu din jurul său, gesturile și mimica bodyguarzilor, distanța dintre mâinile lor și arme, spațiile libere dintre umerii lor de-a lungul covorului roșu, denivelările și băltoacele de pe trotuarul din fața ei.

Contemplă toate aceste lucruri cu calm, aproape catatonic, până când șoferul coborî din limuzină, desfăcu o umbrelă și deschise portiera din spate. Atunci Lisbeth se strecură înainte cu pași de pisică și cu mâna pe pistolul din interiorul taiorului.

3.

15 august

Mikael nu mai avea de multă vreme o relație bună cu mobilul său și, de fapt, ar fi trebuit să-și facă rost de un număr secret. Și totuși nu prea îl trăgea ața. Ca jurnalist, nu voia să închidă ușa publicului. Dar toate aceste convorbiri interminabile erau o adevărată pacoste, iar în ultima vreme chiar simțea că se schimbase ceva.

Tonul devenise mult mai agresiv. Lumea îl certa, țipa sau îi dădea ponturi din ce în ce mai nebunești. În linii mari, încetase să mai răspundă când

primea apeluri de la un număr necunoscut. Lăsa mobilul să sune și să vibreze, iar când i se întâmpla, ca acum, să preia convorbirea, o făcea cu o grimasă de care nici măcar nu era conștient.

— Mikael, zise el și puse mâna pe o bere din frigider.

— Îmi cer scuze, zise o voce de femeie. Să vă sun înapoi mai târziu?

— Nu e cazul, răspunse el pe un ton mai blând. Despre ce e vorba?

— Mă numesc Frederika Nyman și sunt medic la Departamentul de medicină legală din Solna.

Îi cuprinse groaza.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, adică nimic mai mult decât ceea ce se întâmplă de obicei și cu siguranță că nu are nimic de-a face cu dumneavoastră. Cert e că am primit un cadavru…

— O femeie? întrerupse el.

— Nu, nu, e sigur bărbat. Adică sigur, mă exprim greșit. E vorba de un bărbat, probabil în jur de 60 de ani sau un pic mai tânăr, care a trecut prin încercări teribile. N-am mai văzut niciodată așa ceva până acum.

— Ar fi posibil să treceți la subiect?

— Îmi cer scuze, n-am vrut să vă îngrijorez. Îmi vine greu să cred că-l cunoașteți. E vorba fără doar și poate de o persoană fără adăpost, și chiar și în acel mediu cred că se afla în partea inferioară a ierarhiei.

— Păi, atunci ce legătură poate avea cu mine?

— Avea în buzunar o bucată de hârtie cu numărul dumneavoastră de telefon.

— Multă lume umblă cu numărul meu în buzunar, zise el iritat, dar se simți imediat rușinat de cele spuse.

Dădea dovadă de lipsă de tact.

— Înțeleg, replică Frederika Nyman. Sunt convinsă că primiți o mulțime de apeluri. Pentru mine însă, cazul de față a devenit o chestiune personală.

— În ce sens?

— Sunt de părere că și cel mai neînsemnat dintre noi merită să părăsească această lume cu demnitate.

— Bineînțeles, zise el cu prea multă emfază, ca și când ar fi vrut să compenseze pentru lipsa de finețe de mai înainte.

— Exact, răspunse ea, iar Suedia are reputația unei țări civilizate din acest punct de vedere. Însă pe an ce trece, avem de-a face cu din ce în ce mai multe cadavre pe care nu reușim să le identificăm, iar lucrul ăsta chiar

mă deprimă. Avem cu toții dreptul la identitate în fața morții. La un nume și la o poveste de viață.

— E adevărat, zise el pe același ton afectat, dar își pierduse deja concentrarea și, fără să-și dea câtuși de puțin seama, se îndreptă către biroul său și către computer.

— În unele cazuri chiar este foarte greu, continuă ea. Dar adesea e vorba de lipsa de timp și de resurse materiale sau, mai rău, de lipsa de voință, iar în cazul de față chiar am bănuieli în acest sens.

— De ce spuneți asta?

— Pentru că cel decedat nu apare în niciun registru și pentru că pare o persoană total lipsită de importanță. Cineva aflat la periferia societății. De la care preferăm să ne întoarcem privirea și pe care am vrea mai degrabă să-l uităm.

— Trist, zise el.

Căuta prin dosarele pe care le crease de-a lungul anilor în legătură cu Lisbeth.

— Sper însă să mă înșel, zise Frederika Nyman. Tocmai am trimis mai departe probele și poate în curând o să aflăm mai multe despre acest bărbat. Dar acum, cum stăteam degeaba acasă, mi-am zis că n-am decât să încerc să grăbesc procesul. Locuiți pe Bellmansgatan, nu-i așa? Nu e foarte departe de locul unde a fost găsit, deci poate că l-ați și întâlnit. Poate că v-a și sunat?

— Unde a fost găsit?

— Lângă un copac din parcul Tantolunden, iar dacă l-ați văzut, vă veți aduce cu siguranță aminte de el. Are tenul închis și fața murdară și brăzdată de riduri adânci. Barba rară. Cel mai probabil s-a expus la soare puternic și geruri crâncene. Pe corp are răni provocate de ger și-i lipsesc majoritatea degetelor de la mâini și de la picioare. Starea în care se află articulațiile mușchilor indică eforturi extreme. Aș înclina să cred că se trage de undeva din sud-estul Asiei. Cândva e posibil să fi arătat foarte bine. Trăsăturile feței sunt armonioase, chiar dacă are chipul desfigurat. Pielea e gălbuie din cauza unor probleme cu ficatul. O mare parte a țesuturilor de pe obraji sunt moarte, acoperite de pete negre. În acest stadiu e destul de greu de stabilit vârsta, după cum probabil știți deja. Eu sunt însă de părere că se apropia de 60 de ani, cum am spus și mai înainte, și că a trăit multă vreme la limita deshidratării. E scund, de-abia dacă trece de 1,50.

— Nu știu ce să zic. Nu-mi sună cunoscut, zise Mikael.

Căuta mesaje de la Lisbeth. Nu găsi niciunul. Nu părea nici măcar că ea îi mai pirata computerul, ceea ce îl făcea să se îngrijoreze și mai mult. Avea presimțirea că tânăra se afla în pericol.

— N-am terminat încă, continuă Frederika Nyman. Nu v-am vorbit despre lucrul cel mai bătător la ochi, pufoaica lui.

— Ce-i cu ea?

— E atât de mare și de călduroasă, că ar fi trebuit să atragă atenția pe canicula asta.

— Așa cum ziceți și dumneavoastră, ar fi trebuit s-o observ.

Închise computerul și se uită în zare spre golful Riddarfjärden. Reveni la părerea că fusese totuși înțelept din partea lui Lisbeth să se mute.

— Dar nu l-ați observat?

— Nu… zise el șovăind. Nu-mi puteți trimite o fotografie?

— Nu cred că ar fi etic.

— Cum credeți că a murit?

Era în continuare cam absent.

— Pe termen scurt, aș înclina să cred că e vorba de o intoxicație cu alcool în primul rând, cel mai probabil autoprovocată. Duhnea a alcool, dar asta nu exclude să fi luat și alte substanțe. Voi primi peste câteva zile rezultatele analizelor de la Laboratorul Medico-Legal. Am făcut un test screening care acoperă peste 800 de substanțe. Însă pe termen mai lung, organele sale au încetat încetul cu încetul să mai funcționeze și inima era mărită.

Mikael se așeză pe canapea și sorbi din bere, rămânând tăcut un pic prea mult, se pare.

— Mai sunteți pe fir? întrebă medicul legist.

— Sunt. Mă gândeam doar…

— La ce vă gândeați?

Se gândea la Lisbeth.

— Că poate e un lucru bun că avea numărul meu de telefon, zise el.

— În ce sens?

— Înseamnă că era de părere că are ceva de povestit și asta îi va motiva cu siguranță pe polițiști să facă un efort. Câteodată, în momentele mele de glorie, chiar am reușit să bag un pic în sperieți organele de poliție.

Ea izbucni în râs.

— Îmi închipui.

— Deși câteodată doar îi enervez pe polițiști.

Câteodată mă enervez chiar și pe mine, își zise el în sinea lui.

— Atunci să sperăm la prima reacție.

— Da, să sperăm.

Mikael voia să pună capăt convorbirii. Să se cufunde în propriile-i gânduri. Dar cum Frederika Nyman voia să mai vorbească, nu îl lăsă inima să-i închidă telefonul în nas.

— V-am zis că e vorba de un bărbat pe care cei din jur nu vor decât să-l uite, nu-i așa? continuă ea.

— Mi-ați spus.

— Dar nu e sută la sută adevărat, cel puțin nu pentru mine. Am senzația…

— Ce senzație aveți?

— Că trupul lui are o poveste de spus.

— În ce fel?

— Arată ca și cum ar fi trecut și prin geruri, și prin foc. După cum v-am zis, nu cred c-am mai văzut așa ceva vreodată.

— Un tip dur deci.

— Mda, poate. Era uzat și incredibil de murdar. Mirosea groaznic. Și totuși avea o ținută impunătoare. Cred că asta încerc să vă spun. Avea ceva care impunea respect, în ciuda declinului său. A luptat, s-a bătut.

— A fost soldat?

— N-am văzut urme de gloanțe sau alte chestii de genul ăsta.

— Sau poate că face parte dintr-un trib primitiv?

— Exclus. A fost la dentist și știa să scrie. Are un tatuaj cu o roată budistă pe încheietura mâinii stângi.

— Înțeleg.

— Înțelegeți?

— Înțeleg că a făcut o anumită impresie asupra dumneavoastră. Îmi voi asculta căsuța vocală, să văd dacă nu cumva m-a contactat.

— Mulțumesc, zise ea și probabil că au mai stat încă un pic de vorbă, Mikael nu știa exact, căci era în continuare distrat.

În curând însă încheiară conversația, iar el rămase pe canapea gânditor. De pe Hornsgatan răzbăteau strigăte și aplauze pentru participanții la Midnattsloppet și el își trecu mâna prin păr. Trecuseră cu siguranță mai bine de trei luni de când se tunsese. Ar trebui să-și vadă de viața sa. Ar trebui chiar să trăiască de-adevăratelea, să se distreze ca restul lumii, nu doar să muncească și să se chinuie, poate chiar să răspundă la telefon și să nu mai fie atât de concentrat doar asupra reportajelor sale nenorocite.

Intră în baie, dar asta nu-l înveseli deloc. Erau o mulțime de haine întinse la uscat. Chiuveta era plină de pete de pastă de dinți și de urme de spumă de ras, iar în cadă erau fire de păr. O pufoaică, își zise el, în toiul verii? Nu-i suna cumva cunoscut? Dar îi era greu să se concentreze. Era prea copleșit de gânduri, așa că se apucă se șteargă chiuveta și oglinda, apoi împături rufele, după care își scoase mobilul ca să verifice căsuța vocală.

Avea 37 de mesaje noi. Nimeni n-ar trebui să aibă 37 de mesaje noi, dar se apucă să le asculte pe toate cu o mină chinuită. Dumnezeule mare, ce naiba se întâmplase cu lumea? Mulți îi vindeau totuși ponturi și erau prietenoși și modești. Dar majoritatea erau isterici. Mințiți în legătură cu imigrația, țipau ei. Nu spuneți tot adevărul despre musulmani. Le luați apărarea evreilor din elita financiară. Se simțea ca și cum s-ar fi cufundat în noroi și a fost cât pe ce să închidă. Dar continuă să asculte cu bravură și, în cele din urmă, auzi ceva ce nu putea fi catalogat nici ca pont, și nici ca istericale. Era pur și simplu un moment de confuzie.

„Hello, hello”, zise o voce într-o engleză pocită a cuiva care respira cu greu. După câteva clipe de tăcere adăugă: „Come in, over”.[5]

Suna ca un apel într-un walkie-talkie, după care se mai auziră câteva cuvinte pe care nu reuși să le deslușească, poate că erau chiar într-o altă limbă, dar în ele se simțeau disperarea și singurătatea. Să fi fost oare cerșetorul? Era posibil. Dar era la fel de posibil să fi fost altcineva. Era imposibil de știut, și Mikael închise și se duse în bucătărie cu gândul s-o sune pe Malin Frode sau pe oricine altcineva care ar fi putut să-i ridice moralul. Se abținu însă și, până la urmă, îi trimise un mesaj criptat lui Lisbeth. Ce importanță avea că ea nu voia să știe de el?

Era și rămânea legat de ea.

∵

Ploaia răpăia pe Bulevardul Tverskoi și Camilla, sau Kira, cum își spunea mai nou, stătea într-o limuzină cu șoferul și cu bodyguarzii ei și își contempla picioarele lungi. Purta o rochie neagră marca Dior și pantofi roșii cu toc de la Gucci. La gât avea un colier cu un diamant Oppenheimer care strălucea cu sclipiri albăstrii exact deasupra decolteului.

Era răpitor de frumoasă și nimeni nu știa acest lucru mai bine ca ea; la fel ca acum, i se întâmpla adesea să zăbovească pe bancheta din spate. Îi plăcea să-și imagineze scena: bărbați care vor tresări în momentul în care ea își va face apariția, mulți dintre ei incapabili să se oprească din holbat sau să-și dea seama că au rămas cu gura căscată. Numai puțini dintre ei, știa asta din

experiență, vor avea curajul să-i facă complimente și s-o privească în ochi. Kira visa mereu să strălucească precum nimeni alta, iar acum, în mașină, închise ochii și ascultă ploaia care răpăia pe caroserie. Apoi privi afară pe geamurile fumurii. Nu era mare lucru de văzut.

O mână de oameni tremurau sub umbrele și nici măcar nu păreau să fie interesați de cine avea să coboare din limuzină. Își mută iritată privirea către restaurant. Musafirii se îngrămădeau înăuntru, ciocnind pahare și pălăvrăgind, iar un pic mai încolo, pe o mică scenă, se aflau niște muzicieni care cântau la vioară și la violoncel. Dincolo de ei iată că apăruse și Kuznețov cu burdihanul și urechile lui de porc. Kuznețov nu era altceva decât o paiață și tinerei îi veni brusc chef să iasă doar ca să-l ia la palme.

Trebuia însă să-și păstreze calmul și strălucirea de regină și să nu lase nicicum să se vadă că în ultima vreme parcă se prăbușise într-un hău, fiind extrem de furioasă din cauza faptului că încă nu reușiseră să o localizeze pe sora sa. Crezuse că avea să fie ușor când îi descoperiseră adresa și identitatea secretă. Dar Lisbeth continua să fie de negăsit, și nici măcar contactele Kirei din GRU – nici măcar Galinov – nu reușiseră să-i dea de urmă. Știau că se produseseră atacuri avansate ale hackerilor asupra fabricilor de troli ale lui Kuznețov și asupra altor obiective și că acestea puteau avea o legătură cu ea. Nu se știa însă ce parte i se putea imputa lui Lisbeth și ce parte altor actori. Un singur lucru era cert: trebuia să se termine. Avea nevoie de liniște.

În depărtare se auzeau tunete. Pe lângă limuzină trecu o mașină de poliție și ea scoase o oglindă și-și zâmbi în ea, ca și cum ar fi vrut să se îmbărbăteze. Apoi își ridică din nou privirea și îl văzu pe Kuznețov fâțâindu-se și trăgând de papion și de gulerul cămășii. Cel puțin idiotul avea atâta minte cât să fie nervos și asta o mulțumea. Îi plăcea să-l vadă transpirând și tremurând și voia să evite glumele lui de prost-gust.

— Acum, zise ea, și îl văzu pe Serghei, șoferul, coborând și deschizând portiera.

Bodyguarzii ieșiră. Ea însă mai întârzie și verifică dacă Serghei deschisese umbrela. Apoi întinse un picior și speră, ca de obicei, să audă un oftat, o gâfâială, un ooo. Dar nu se auzi nimic, în afară de ploaie, de muzica instrumentelor și de hărmălaia dinăuntru, iar ea se hotărî să fie rece și distantă și să-și țină capul sus. Apucă să remarce zâmbetul plin de așteptări și de îngrijorare al lui Kuznețov și îl văzu deschizându-și brațele în semn de

bine-ai venit, când mai observă și altceva: o frică îngrozitoare care îi sfredeli trupul.

La dreapta ei, un pic mai sus de-a lungul fațadelor, se vedea ceva neclar și aruncă o privire într-acolo, deslușind o siluetă întunecată care se îndrepta spre ea cu o mână în interiorul sacoului; atunci vru să strige la bodyguarzi sau să se arunce pur și simplu pe jos. Împietri însă într-o stare de pură concentrare, ca și cum și-ar fi dat seama că se afla într-o situație în care cea mai mică mișcare greșită ar fi putut s-o coste viața; și poate că-și dăduse deja seama cine era, deși nu vedea altceva decât o siluetă, o umbră care se apropia.

Însă ceva din gesturi, din hotărârea pașilor, îi dădu Kirei o presimțire teribilă și, înainte să fi apucat măcar să formuleze în sinea ei acest lucru, își dădu seama că era pierdută.

4.

15 august

Avuseseră vreodată șansa să se înțeleagă? Să fie altceva decât inamice? Poate că nu era imposibil, până la urmă. Într-o vreme, avuseseră cel puțin un lucru în comun: ura pentru tatăl lor, Aleksander Zalacenko, și spaima că el avea să o omoare pe mama lor, Agneta.

Pe vremea aceea, surorile locuiau într-o cămăruță dintr-un apartament de pe Lundagatan în Stockholm, iar când tatăl lor venea acasă puțind a băutură și a tutun și o târa pe mama lor în dormitor și o viola, fiecare țipăt, fiecare lovitură și fiecare gâfâială se auzeau până la ele. Câteodată, Lisbeth și Camilla se luau de mână și încercau să se consoleze reciproc. E clar că asta se întâmpla în lipsa altei soluții, dar chiar și așa… împărtășeau groaza și această vulnerabilitate comună, însă până și asta le-a fost mai apoi luată.

Când împliniseră 12 ani, oroarea începuse să se amplifice. Nu numai în ceea ce privește gradul de violență, ci și frecvența. Zalacenko se pripășea la ele în anumite perioade și câteodată o viola pe Agneta seri la rând. Atunci apăruse tiptil o schimbare și în relația dintre surori, o transformare pe care nimeni nu o pricepuse la început, dar care putea fi intuită din strălucirea

plină de emoție din ochii Camillei, din elanul pașilor ei când se grăbea să-și întâmpine tatăl în ușă, și acesta a fost momentul în care s-a decis totul.

Chiar când lupta amenința să devină mortală, surorile au ales să intre în război în tabere diferite, iar după aceea nu a mai existat nicio posibilitate de reconciliere, nu după ce Agneta a fost făcută praf pe podeaua din bucătărie și s-a ales cu leziuni cerebrale cronice, iar Lisbeth a aruncat un cocktail Molotov în Zalacenko și l-a văzut arzând pe scaunul din față al Mercedesului său. De atunci, duceau o luptă pe viață și pe moarte. De atunci, trecutul nu era altceva decât o bombă care aștepta să fie detonată, iar acum, după mulți ani, când Lisbeth Salander își făcu apariția din spatele imobilului de pe Bulevardul Tverskoi, toată acea perioadă în care locuiseră pe Lundagatan îi trecu prin fața ochilor într-o serie de secvențe fulgerătoare.

Se afla aici și acum. Vedea exact unde trebuia să țintească și știa exact pe unde trebuia să fugă după aceea. Dar își amintea, de asemenea, mai multe decât înțelegea de fapt și mergea cu încetinitorul. De-abia când Camilla ieși pe covorul roșu cu tocurile ei înalte și rochia neagră, Lisbeth începu să mărească viteza, deși mergea în continuare aplecată și tăcută.

Din restaurant răzbăteau sunetele instrumentelor cu coarde și clinchetele paharelor, iar ploaia nu mai contenea să cadă, răpăind pe caldarâm. Pe stradă trecu o mașină de poliție și tânăra se holbă la ea și la rândul de bodyguarzi, întrebându-se când aveau să o observe din nou. Înainte sau după ce va trage? Imposibil de știut, nu exista nicio garanție. Dar încă mai zăboveau. Era întuneric și ceață și Camilla acaparase toată atenția.

Strălucea ca întotdeauna și ochii lui Kuznețov licăreau așa cum licăriseră odinioară și ochii băieților din curtea școlii. Camilla avea darul de a face viața să stea pe loc. Se născuse cu această putere și Lisbeth observă cum sora sa păși înainte și cum Kuznețov își îndreptă spatele și își deschise brațele întâmpinând-o cu un gest plin de nervozitate, iar invitații de lângă ușă se îmbulziră să o vadă și ei. Chiar în acel moment se auzi o voce din stradă, o voce pe care Lisbeth o aștepta de fapt: „Там посмотрите”. „Uite, acolo”. Și atunci, unul dintre bodyguarzi, un bărbat cu părul blond și nasul plat, aruncă o privire spre ea și lui Lisbeth i-a fost clar că nu mai era loc de șovăieli.

Duse mâna la tocul în care se afla Beretta, simțindu-se proiectată în aceeași răceală glacială ca atunci când aruncase sticla de lapte plină cu benzină după tatăl său. Apucă să vadă cum Camilla împietri de frică și cum

cel puțin trei bodyguarzi puseră mâna pe arme holbându-se la ea și atunci crezu că avea să acționeze rapid și neiertător.

Și totuși încremeni, ca și cum ar fi paralizat subit, iar la început nu înțelese de ce. Simțea doar cum o învăluie o nouă umbră din copilărie și realiză nu numai că ratase ocazia, dar și că rămăsese expusă în fața unei serii întregi de inamici și, în plus, fără nicio cale de scăpare.

∵

Camilla nu apucă să vadă silueta ezitând. Nu-și auzea decât propriul țipăt și observă capete și corpuri care tresăreau și văzu arme trase. Și totuși era convinsă că era prea târziu și că în orice moment pieptul avea să-i fie străpuns de gloanțe. Atacul nu se produse însă și ea apucă să se prăbușească înăuntru și să se adăpostească în spatele lui Kuznețov. Timp de câteva secunde nu mai auzi altceva decât propria-i respirație sacadată și mișcările rapide din jurul său.

Mai dură până înțelese nu numai că supraviețuise, dar și că întreaga situație părea acum să evolueze în avantajul ei. Nu mai era ea cea care se afla în pericol de moarte, ci silueta întunecată al cărei chip tot nu îl deslușea. Silueta își lăsă capul în jos și verifică ceva pe mobil. Trebuia totuși să fie Lisbeth, nu putea să fie altcineva. Camilla resimți o ură adâncă și o dorință de a vărsa sânge, tânjea cu violență să vadă silueta suferind și murind. Își roti din nou privirea asupra întregului episod.

Scena arăta mai bine decât ar fi putut să spere. În timp ce ea însăși era înconjurată de bodyguarzi și de veste antiglonț, Lisbeth se afla pe trotuar de una singură cu un șir de arme îndreptate spre ea. Era de-a dreptul fantastic. Camilla ar fi vrut să trăiască acest moment cu încetinitorul și înțelese imediat că avea să-l rememoreze mereu și mereu. Lisbeth era pierdută și urma să fie distrusă, iar Camilla țipă, în caz că cineva s-ar fi gândit să ezite:

— Trageți! Vrea să mă omoare!

Și, în secunda următoare, chiar i se păru că aude răpăitul împușcăturilor.

Simți în tot corpul pocniturile și bubuiturile și, chiar dacă n-o mai vedea pe Lisbeth – o grămadă de oameni alergau de colo-colo prin fața ei –, și-o imagină pe sora ei împușcată, murind sub ploaia de gloanțe, rostogolindu-se însângerată pe trotuar. Dar nu… ceva nu era în regulă. Nu erau împușcături, ci mai degrabă… oare ce?… o bombă, o explozie? O gălăgie amețitoare năvăli către ei dinspre restaurant și, deși Camilla nu voia să piardă nicio secundă din înjosirea și moartea lui Lisbeth, se holbă către marea de oameni. Dar era imposibil de înțeles.

Violoniștii se opriseră din cântat și se uitau terorizați la oamenii din sală. Mulți dintre invitați rămăseseră pe loc, acoperindu-și urechile cu palmele. Alții se țineau de piept sau țipau de frică. Majoritatea se îmbulzeau însă spre ieșire într-o panică generalizată, iar Camilla înțelese despre ce era vorba de-abia când ușa restaurantului s-a deschis larg și primii oameni ieșiră în ploaie. Nici bombă nu era. Era muzică, cu volumul dat la un nivel atât de înnebunitor, încât nici măcar nu mai putea fi perceput ca sunet, ci părea mai degrabă un atac pe bază de mișcări vibratorii, așa că nu o miră deloc să-l audă pe un bărbat mai în vârstă, cu chelie, țipând:

— Ce este? Ce este?

O femeie care nu părea să aibă nici măcar 20 de ani, îmbrăcată într-o rochie albastru-închis, se puse în genunchi cu mâinile peste cap, ca și cum ar fi crezut că urma să se prăbușească tavanul peste ea. Kuznețov, care se afla în imediata apropiere a Camillei, mormăi ceva ininteligibil, iar cuvintele lui au fost absorbite de hărmălaie, moment în care Camilla își dădu seama de greșeala sa. Își îngăduise câteva clipe de neatenție și, când își îndreptă din nou privirea furioasă spre trotuar și spre zid, sora ei nu se mai afla acolo.

Parcă ar fi intrat în pământ… Camilla cercetă cu priviri disperate nebunia generalizată, confuzia și țipetele oaspeților și tocmai reușise să îndruge o înjurătură urlând, când primi o lovitură puternică în umăr și căzu la pământ. Se lovi la cot și la cap când se prăbuși pe trotuar și, în timp ce fruntea îi pulsa de durere și buzele îi sângerau, iar în jurul ei tropăiau zeci de picioare, auzi o voce glacială și cunoscută exact deasupra sa:

— Va veni și răzbunarea, surioară, va veni.

Dar, cu siguranță, era prea ametită ca să apuce să reacționeze destul de rapid.

Când ridică ochii și se uită în jur, nu era nici urmă de Lisbeth, doar o grămadă de oameni care se năpusteau afară din restaurant, și atunci strigă din nou: „Omorâți-o” dar fără să mai creadă cu adevărat în ceea ce spunea.

⁘

Vladimir Kuznețov nu o observase pe Kira prăbușindu-se. De-abia dacă observase toată hărmălaia din jur. Deslușise ceva în gălăgia aceea care îl speriase mai mult decât tot ce se petrecuse, auzea doar niște cuvinte urlate pe un ritm sacadat, bubuitor, și multă vreme refuzase să creadă că era adevărat.

Clătina din cap și mormăia „nu, nu” și încerca să-și spună că i se părea doar, că imaginația îi juca o farsă nefastă. Dar chiar auzea cântecul ăla – cântecul lui de coșmar – și voia să intre în pământ și să moară.

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat, bâiguia el în timp ce refrenul îi bubuia în urechi, ca unda de șoc a unei grenade:

Killing the world with lies.
Giving the leaders
The power to paralyze
Feeding the murderers with hate,
Amputate, devastate, congratulate.
But never, never
Apologize[6]

Niciun cântec de pe pământ nu-l înspăimânta așa de mult și, în comparație cu asta, faptul că petrecerea pe care o așteptase cu atât entuziasm fusese sabotată părea o bagatelă, la fel ca faptul că risca să fie dat în judecată pentru că le spărsese timpanele diferiților oligarhi și demnitari. Nu se gândea decât la muzică, ceea ce nu era deloc ciudat. Simplul fapt că melodia era pusă aici și acum arăta că cineva reușise să-i afle cel mai negru secret. Risca să se facă de râsul întregii lumi și o senzație de panică sălbatică îi apăsă pieptul, parcă astupându-i căile respiratorii. Se străduI totuși să mențină aparențele când angajații lui reușiră în cele din urmă să oprească muzica. Se prefăcu chiar că trage un oftat de ușurare.

— Mii de scuze, doamnelor și domnilor, proclamă el. Se pare că nu ne putem bizui niciodată pe minunile tehnicii moderne. Îmi cer mii de scuze. Haideți totuși să continuăm petrecerea. Vă promit că vom avea băutură din belșug și de asemenea alte tentații…

Căută cu privirea escortele îmbrăcate sumar, ca și cum frumusețea feminină ar fi putut salva situația. Dar singurele fete tinere pe care le vedea stăteau sprijinite de fațada clădirii părând înspăimântate, așa că el nu-și mai termină propoziția. Vocea îi era lipsită de convingere și lumea din jur remarcase asta. Vedeau că se afla într-o stare de șoc și, când muzicienii defilară demonstrativ prin fața lui în drum spre ieșire, majoritatea oaspeților dădură și ei semne că ar vrea să se grăbească spre casă, iar Kuznețov păru mai degrabă mulțumit de asta. Voia să fie singur cu gândurile și cu frica sa.

Voia să-și sune avocații și contactele de la Kremlin și să se lase consolat în cel mai bun caz, să audă că n-avea să fie făcut de rușine în ziarele din

Vest și numit criminal de război. Vladimir Kuznețov avea protectori importanți și era fără doar și poate un mahăr care reușise să comită crime atroce fără prea mari mustrări de conștiință. Dar asta nu îl făcea o persoană puternică, nu atunci când *Killing the world with lies* bubuia din difuzoare la petrecerea pe care el o dădea pentru baștani.

În astfel de momente era aceeași persoană care fusese la începuturi, un nenorocit neînsemnat, un criminal de mâna a doua care, odinioară, printr-o coincidență divină, nimerise în aceeași saună cu doi membri ai dumei și îi captivase cu poveștile lui. Kuznețov nu avea alte talente, nu era școlit și nici prea inteligent, dar știa să povestească precum nimeni altul… și nu fusese nevoie de mai mult.

Cu ani în urmă, într-o după-amiază la saună, băuse și povestise vrute și nevrute, alegându-se astfel cu niște prieteni sus-puși. După care începuse să muncească din greu. Azi avea sute de angajați, majoritatea mai deștepți decât el, matematicieni, strategi, psihologi, consultanți de la FSB și GRU, hackeri, administratori de sisteme, ingineri, experți în inteligență artificială și robotică. Era bogat și puternic și, mai ales, nimeni nu-l asocia cu agențiile de știri și cu minciunile vehiculate.

Își ascunsese cu dibăcie răspunderea și partea sa de vină, iar în ultima vreme îi mulțumise lui Dumnezeu pentru asta – nu numai pentru că reușise să ascundă implicarea lui în prăbușirea bursei, asta era doar cireașa de pe tort, ci și pentru operațiunile din Cecenia, care explodaseră în presă și duseseră la mișcări de protest și la revolte în cadrul ONU și, culmea culmilor, la apariția unui cântec rock cu dedicație specială, care bineînțeles că devenise un hit mondial.

Acest cântec se auzise la fiecare demonstrație împotriva crimelor și de fiecare dată îl cuprinsese o frică de moarte ca nu cumva numele lui să fie vehiculat în acest context; viața sa nu revenise la normal decât acum, în ultimele săptămâni, când începuse să pună la cale această petrecere. Îi revenise zâmbetul pe buze, apoi începuse iar cu bancuri și povești, iar în seara asta își salutase unul după altul oaspeții de vază cu spatele drept și fruntea sus, când porcăria aia de cântec pornise brusc să urle de-ți explodau creierii.

— Drăcia dracului, la dracu'!

— Ce spuneți?

Un domn distins, mai în vârstă, cu pălărie și baston, pe care în confuzia lui nu reușea să-l identifice, îl privi critic și, deși în realitate ar fi vrut să-l

trimită la origini, i se făcu teamă că poate era mai puternic ca el, prin urmare îi răspunse cu toată politețea de care era în stare.

— Îmi cer scuze pentru limbajul deplasat, m-am cam înfuriat.

— Ar trebui să verificați securitatea rețelelor dumneavoastră informatice.

Lasă-mă dracu-n pace, că doar asta am tot făcut, își zise în sinea lui.

— N-are nimic de-a face cu asta, zise el.

— Atunci ce e?

— A fost o problemă… electrică, continuă el.

Electrică. Începuse să o ia razna? Cablurile se scurtcircuitaseră pur și simplu și dăduseră drumul cu de la sine putere la melodia *Killing the world with lies*? I se făcu rușine și întoarse privirea, făcând patetic cu mâna unora din ultimii invitați care dispăreau în taxiuri. Restaurantul se golise de lume și Kuznețov îl căuta cu privirea pe Felix, tânărul său tehnician-șef. Unde naiba era nătângul ăla?

În cele din urmă dădu cu ochii de el lângă scenă, unde stătea și vorbea la telefon, cu barbișonul lui ridicol și cu fracul caraghios care stătea pe el ca pe un sac cu fân. Părea supărat și era și cazul să fie. Cretinul ăla îi promisese că nu avea să apară nicio surpriză neplăcută, iar acum picase tot cerul peste ei. Kuznețov îi făcu un semn enervat.

Felix făcu un gest indiferent din mână și atunci Kuznețov simți că voia să-i tragă un pumn în gură sau să-l dea cu capul de perete. Și totuși, când în cele din urmă Felix își târșâi picioarele spre el, reacționă cu totul altfel. Părea total neajutorat.

— Ai auzit ce cântec era?

— Am auzit, zise Felix.

— Înseamnă că cineva din afară știe.

— Se pare că da.

— Ce crezi că o să se-ntâmple?

— Nu știu.

— Crezi că în curând o să primim scrisori de șantaj?

Felix rămase tăcut mușcându-și buza, iar Kuznețov privi în gol.

— Cred că trebuie să ne pregătim pentru ceva și mai grav, zise Felix.

Nu vorbi așa, își zise Kuznețov. *Nu vorbi așa!*

— De ce?

Avea vocea spartă.

— Pentru că tocmai m-a sunat Bogdanov…

— Bogdanov?

— Omul Kirei.

Kira, își zise el, dulcea și teribila Kira. Iar apoi își aduse aminte: totul începuse cu ea, cu chipul ei frumos care se schimonosise într-o grimasă groaznică, cu gura ei care striga „împușcați, omorâți” și cu ochii ei care se îndreptaseră către o siluetă întunecată de lângă perete. În amintirea lui, totul se contopise cu gălăgia infernală care urmase.

— Ce a zis Bogdanov? întrebă el.

— A zis că știe cine e hackerul care ne-a atacat.

Problemă electrică, îi veni din nou în minte. Cum dracu’ putuse să spună *electrică*?

— Deci e vorba de un hacker?

— Se pare că da.

— Dar parcă era imposibil. Idiotul dracu’, ai zis că nu e posibil.

— Nu, dar persoana asta…

— Ce naiba e cu persoana asta?

— E o tipă foarte pricepută.

— Deci este o *femeie.*

— E o femeie și se pare că nu o interesează banii.

— Atunci ce-o interesează?

— Răzbunarea, zise Felix, iar Kuznețov începu să tremure din tot corpul și îi dădu lui Felix un pumn în gură.

Apoi turnă în el șampanie și votcă până se îmbătă criță.

⁘

Lisbeth părea calmă când, fără niciun pic de grabă, intră în camera sa de hotel. Își turnă până și un pahar de whisky, îl dădu pe gât și luă câteva alune dintr-un bol de pe masă. Apoi își făcu bagajul fără mișcări pripite sau vreun semn de nervozitate.

De-abia când trase fermoarul de la geamantan și se ridică în picioare i se observă tensiunea din corp. Cu privirea căuta un obiect pe care să-l poată face țăndări, o vază, un tablou, lustra cu cristale din tavan. Se mulțumi să se ducă la baie și să se holbeze în oglindă, ca și cum și-ar fi analizat fiecare trăsătură a feței, fără să vadă nimic de fapt.

În mintea ei, se afla în continuare pe Bulevardul Tverskoi. Se gândea la mâna care se îndreptase către armă și apoi se trăsese înapoi. Își aminti de lucrurile care o făcuseră să simtă că ce avea de făcut era ușor și de cele care îi făcuseră sarcina atât de grea și își dădu seama că era prima dată în vara asta când nu știa ce să facă. Era… cum era de fapt?… Total pierdută

probabil, și nici măcar faptul că mobilul său îi indica acum unde locuia Camilla nu-i ridică moralul.

Cu ajutorul unui satelit de la Google Earth avea o privire de ansamblu asupra unei case mari din piatră înconjurate de terase, grădini, piscine și statui, dar când încerca să-și închipuie cum avea să ardă totul, așa cum arsese și tatăl său în Mercedesul de pe Lundagatan, imaginea nu avea efectul scontat. Ceea ce până adineauri fusese un plan perfect era acum un haos total și Lisbeth se gândi la recenta ei ezitare și la cea de atunci, de demult, și își dădu seama că acea ezitare era foarte periculoasă și o făcea vulnerabilă. Mormăi ceva în barbă și mai bău niște whisky.

Își plăti Online factura de la hotel, își luă geamantanul și ieși în stradă. După ce se îndepărtă binișor, aruncă pistolul într-o gură de canal. Apoi luă un taxi, își rezervă un zbor la Copenhaga pentru a doua zi dimineața devreme cu unul dintre pașapoartele sale false și își luă o cameră la Sheraton, exact lângă aeroportul Șeremetevo.

Pe la două dimineața descoperi un mesaj de la Mikael. Era îngrijorat, scria el, și atunci ea se gândi din nou la secvența filmată pe Fiskargatan și se hotărî să-i pirateze computerul. Nu era ușor de înțeles de ce anume. Dar poate că avea nevoie să se gândească la altceva decât la lucrurile care i se perindau fără întrerupere prin minte și atunci se așeză la birou.

După câteva momente găsi niște documente criptate care păreau să fie importante pentru el. Și totuși el părea să vrea ca ea să le citească. În dosarele pe care le crease pentru ea, Mikael îi dădea indicii și lăsase semne pe care numai ea le putea înțelege și, după ce se fâțâi un pic de colo-colo pe serverul lui, se adânci în lectura unui articol despre prăbușirea bursei și fabricile de troli. Mikael descoperise o bună parte din adevăr, dar nu la fel de mult ca ea și, după ce citi articolul de două ori, adăugă un paragraf către finalul textului și puse în anexă un link cu documente și schimburi de e-mailuri, dar era atât de obosită deja, încât nici nu-și dădu seama că îi scrisese greșit numele lui Kuznețov și că stilul în care relata nu semăna deloc cu cel al lui Mikael. Își aminti doar că se deconectase și se întinsese pe spate pe pat fără să-și dea jos costumul sau pantofii.

Când adormi, îl visă pe tatăl său care apărea dintr-o mare de foc și îi spunea că devenise slabă și că nu avea nicio șansă împotriva Camillei.

5.

16 august

Duminică dimineață, Mikael se trezi la ora 6:00. Din cauza caniculei, se gândi el. Era o zăpușeală care prevestea furtună. Cearșafurile și fața de pernă erau ude leoarcă de sudoare. Îl durea capul și chiar se întrebă dacă nu cumva era bolnav, dar imediat își aduse aminte ce făcuse cu o seară în urmă. Realiză că stătuse până târziu și băuse. Trase o înjurătură, supărat pe lumina soarelui care se strecura în cameră prin draperii, apoi își trase plapuma peste cap încercând să adoarmă la loc.

Făcu greșeala să-și verifice mobilul pentru a vedea dacă îi răspunsese Lisbeth, ceea ce evident că ea nu făcuse, și atunci începu să se gândească din nou la ea. Fiindu-i imposibil să se mai liniștească, în cele din urmă se ridică în capul oaselor.

Pe noptieră se afla un teanc de cărți pe care le începuse fără să ajungă să le termine vreodată și, pentru o vreme, își propuse să citească sau poate să se așeze la birou și să-și continue articolul. Până la urmă se duse în bucătărie și își făcu un cappuccino. Apoi aduse ziarele de dimineață și se cufundă în știri, după care răspunse la câteva e-mailuri și mai făcu puțină ordine în cameră, continuând cu baia.

La ora 9:30 primi un mesaj de la Sofie Melker, o tânără colegă care tocmai se mutase în cartier cu soțul său și cu cei doi fii. Sofie voia să discute despre un reportaj, ceea ce el n-avea niciun chef să facă de fapt, dar o plăcea pe Sofie și îi propuse să se întâlnească la o cafea la Kaffebar pe S:t Paulsgatan peste o jumătate de oră. Sofie îi răspunse cu un semn cu degetul mare în sus. Lui Mikael nu-i plăceau emoticoanele. Era de părere că limba era de ajuns. Dar nu voia să pară desuet și se hotărî să-i trimită o figură veselă drept răspuns.

Din păcate, cu stângăcia degetelor lui, trimisese în loc de smiley o inimioară roșie. Putea cu siguranță fi interpretată greșit. Dar ce naiba… își zise el, oricum e inflație de-așa ceva. Ce mai înseamnă o inimă în zilele noastre? Acum, în loc de „salut” zici „te îmbrățișez”, deci o inimioară e ca și cum ai zice… „dragă”. O lăsă așa și făcu duș, după care se bărbieri și îmbrăcă o pereche de blugi și o cămașă albastră.

Apoi ieși. Cerul era senin și soarele strălucea. Coborî treptele de piatră ajungând pe Hornsgatan, o coti prin piața Mariatorget și se uită împrejur, mirat că erau așa de puține urme după serbarea populară de ieri. Pe aleile pietruite nu se vedea nici măcar un chiștoc. Coșurile de gunoi fuseseră golite și undeva pe stânga, în fața hotelului Rival, se afla o fată îmbrăcată într-o vestă portocalie, care aduna gunoi din iarbă cu un clește lung. Mikael trecu pe lângă ea și pe lângă statuia din centrul pieței.

Nu trecea pe lângă nicio altă statuie din oraș așa de des. Și totuși nu știa ce reprezenta. Nu-i acordase niciodată nici cea mai mică atenție – cum se întâmplă adesea cu lucrurile aflate sub nasul nostru – și, dacă l-ar fi întrebat cineva, probabil că ar fi zis că era vorba de Sfântul Gheorghe și de balaur. Dar era Tor care omora Șarpele Midgardului. În toți acești ani nu catadicsise să citească inscripția și chiar și acum privirea îi aluneca pe lângă statuie, către locul de joacă unde un tătic cu o mină plictisită își dădea fiul în leagăn și către băncile și gazonul pline de oameni stând la soare. Părea o dimineață obișnuită de duminică. Și totuși avea senzația că lipsește ceva, dar își zise că era o prostie, o iluzie, și mări viteza din nou, cotind-o pe S:t Paulsgatan… și atunci înțelese.

Ceea ce lipsea era o siluetă pe care n-o mai văzuse în ultima săptămână, care înainte era mereu așezată pe o bucată de carton lângă statuie, nemișcată, ca un călugăr care meditează. Era vorba de un bărbat cu degete amputate, cu chipul uscat și îmbătrânit și cu o pufoaică mare, albastră, pe el. Ceva vreme, bărbatul făcuse parte din peisajul urban al lui Mikael, deși peisajul lui urban în acea perioadă, la fel ca în toate perioadele în care muncea din greu, era mai mult un simplu decor.

Fusese prea închis în sine ca să poată vedea de-adevăratelea. Însă bietul om se aflase acolo tot timpul, ca o umbră în subconștient, și de-abia acum, când dispăruse, se contura mai bine, iar Mikael reuși dintr-odată să-și amintească o serie de detalii despre el: pata neagră de pe obraz, buzele crăpate și ținuta lui plină de mândrie care contrasta puternic cu durerea pe care o emana înfățișarea lui. Cum putuse oare să-l uite? Cumva, știa răspunsul.

Odinioară, un astfel de bărbat ar fi bătut la ochi. Acum însă nu puteai să mergi mai mult de 50 de metri fără să dai nas în nas cu cineva care încerca să te facă să-i dai câteva coroane. Peste tot, pe trotuare și în fața magazinelor, la stațiile de reciclare și la gurile de metrou era plin de

cerșetori. Era un Stockholm nou și zdrențuit, dar toată lumea se obișnuise aproape instantaneu cu noua realitate. Acesta era tristul adevăr.

Cerșetorii începuseră să se înmulțească chiar în perioada când locuitorii săi începuseră să nu mai folosească bani lichizi și, la fel ca restul lumii, Mikael prinsese obiceiul de a întoarce capul în altă parte când întâlnea un cerșetor. Cel mai adesea nu avea nicio senzație de vinovăție, iar acum se simți cuprins de un sentiment de tristețe care nu avea neapărat de-a face cu bărbatul acela și nici măcar cu cerșetorii în general, ci mai degrabă cu timpul care trece atât de rapid și cu viața care se schimbă fără să apucăm să ne dăm seama.

În față la Kaffebar, un camion era parcat atât de aproape de celelalte mașini, încât nu înțelegea cum avea să poată ieși de acolo, iar în cafenea, ca de obicei, erau mult prea mulți cunoscuți. N-avea chef să vorbească cu nimeni, deci doar salută cu amabilitate, după care comandă un espresso dublu și un sandviș cu gălbiori și se așeză la o masă de la fereastră cu vedere spre S:t Paulsgatan, cufundat în gânduri. Nu după multă vreme simți o mână pe umăr. Era Sofie. Purta o rochie verde și avea părul lăsat pe umeri. Îi zâmbea cu băgare de seamă. Sofie comandă ceai cu lapte și o sticlă de Perrier și apoi îi arătă inimioara de pe telefon.

— E un flirt sau așa îți arăți atenția față de angajați? întrebă ea.

— E stângăcia degetelor mele, zise el.

— Răspuns greșit.

— Atenție față de angajați atunci. Am primit ordin de la Erika.

— Răspuns greșit în continuare, dar de data asta e un pic mai bine.

— Cum se simte familia ta? întrebă el.

— Mama din această familie e de părere că vacanța de vară e prea lungă și copiii cer să fie distrați non-stop. Niște mici huligani.

— Cât timp a trecut de când v-ați mutat aici?

— În curând, cinci luni. Tu de când stai aici?

— De o sută de ani.

Ea izbucni în râs.

— Într-un fel e adevărat, să știi, zise el. Când locuiești într-un loc atât de mult ca mine aici, ajungi să orbești. Mergi ca un somnambul.

— Zău?

— Da, în cazul meu cel puțin. Dar presupun că tu, care ești nouă în cartier, privești cu mai multă atenție în jur.

— E posibil.

— Îți aduci aminte de un cerșetor îmbrăcat într-o pufoaică mare, care stătea în parcul Mariatorget? Avea o pată neagră pe față și îi lipseau aproape toate degetele.

Ea afișă un zâmbet trist.

— Da, cum să nu, mi-l aduc aminte bine.

— De ce spui asta?

— Pentru că nu era așa ușor de uitat.

— Eu l-am uitat.

Sofie îl privi mirată.

— Ce vrei să spui?

— L-am văzut de cel puțin zece ori și totuși nu l-am reținut. De-abia acum, când a murit, s-a trezit la viață în memoria mea.

— A murit?

— M-a sunat ieri medicul legist.

— De ce oare?

— I-a găsit numărul meu de telefon în buzunar, iar medicul spera să-i pot ajuta să-l identifice.

— Dar n-ai putut?

— Nu, deloc.

— Probabil că cerșetorul voia să-ți livreze vreun subiect.

— Probabil.

Sofie bău din ceai, apoi se lăsă tăcerea.

— A abordat-o și pe Catrin Lindås săptămâna trecută, zise ea în cele din urmă.

— Zău?

— Parcă înnebunise când a dat cu ochii de ea. L-am văzut de la distanță, pe Swedenborgsgatan.

— Ce voia de la ea?

— Probabil că o văzuse la televizor.

Catrin Lindås apărea din când în când la posturile de televiziune. Era o editorialistă conservatoare care participa în mod curent la dezbateri despre reguli, ordine sau disciplină și nivelul de cunoștințe al școlarilor. Era frumoasă la modul meticulos, îmbrăcată în costume perfect croite sau cu bluze cu nasturi bine apretate și n-avea niciodată nici măcar o șuviță de păr rebel în cap. Lui Mikael i se părea severă și lipsită de fantezie. Îl criticase în cotidianul *Svenska Dagbladet.*

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Cerșetorul a prins-o de braț și a început să-i strige diverse.

— Ce anume?

— Habar n-am. Dar avea o creangă sau un baston pe care-l tot învârtea. Catrin a fost foarte speriată după aceea. Am încercat s-o calmez și s-o ajut să-și șteargă o pată de pe taior.

— O, trebuie să fi fost o experiență dură pentru ea.

Nu-și propusese să fie sarcastic sau cel puțin nu credea asta. Însă Sofie porni brusc la atac.

— N-ai văzut-o niciodată cu ochi buni, nu-i așa?

— Ba da, zise el defensiv. Nu-i nimic în neregulă cu ea din punctul meu de vedere, doar că e prea de dreapta și prea principială pentru gustul meu, asta-i tot.

— Domnișoara Perfecțiune, nu-i așa?

— N-am zis asta.

— Dar asta ai insinuat. Habar n-ai cât de criticată e pe net. Lumea o vede ca pe o cățea aristocrată care a studiat la pension și care-i disprețuiește pe oamenii de rând. Dar știi ce fel de viață a avut de fapt?

— Nu, Sofie, nu știu.

Mikael nu înțelegea de ce se enervase ea atât de brusc.

— Atunci lasă-mă să-ți povestesc.

— Spune-mi, te rog.

— A crescut într-o mizerie cruntă. Într-o colectivitate de hipioți drogați din Göteborg. Părinții ei erau dependenți de LSD și de heroină. La ei acasă era mereu haos și murdărie și se perindau tot felul de pierde-vară prăjiți. Costumele și principialitatea au fost modul ei de a supraviețui. Este o luptătoare. E o rebelă în felul ei.

— Interesant, spuse el.

— Într-adevăr. Și știu că o consideri reacționară, dar a făcut mult bine în lupta ei împotriva mișcărilor de tip New Age cu care a crescut. E mult mai interesantă decât pricepe lumea.

— Sunteți prietene?

— Suntem prietene.

— Mulțumesc, Sofie. O să încerc s-o privesc dintr-o perspectivă nouă de-acum înainte.

— Nu cred, zise ea și râse împăciuitor, bâiguind ca și cum subiectul ar fi fost sensibil pentru ea.

Apoi îl întrebă cum mergea articolul. El îi răspunse că nu prea avea cine știe ce succese de sărbătorit. Îi spuse că pista rusească era o fundătură.

— Dar ai surse bune, nu?

— Ceea ce nu știu sursele mele n-am nici eu cum să aflu.

— Poate că ar trebui să te duci la Sankt Petersburg și să mai faci săpături despre fabrica aia de troli, cum naiba îi spune?

— New Agency House?

— Nu era un fel de centru?

— Chiar și asta pare o pistă moartă.

— Mi se pare mie sau am de-a face cu un domn Blomkvist extrem de pesimist?

Își dădea singur seama cum suna, dar chiar n-avea niciun chef să se ducă la Sankt Petersburg. Deja era plin de jurnaliști acolo și nimeni nu reușise până acum să afle cine era responsabil pentru fabrică sau cât de adâncă era implicarea serviciului de informații ori a regimului. Se săturase de povestea asta. Se săturase de știri în general și de evoluția politică tristă din întreaga lume, deci își bău cafeaua și o întrebă pe Sofie despre reportajul ei.

Tipa voia să scrie despre subînțelesurile antisemite din campania de dezinformare, ceea ce iarăși nu reprezenta o mare noutate, căci bineînțeles că trolii nu se putuseră abține să nu sugereze că prăbușirea bursei fusese urzeala evreilor. Era același discurs ingrat care tot circulă de câteva sute de ani, despre care s-a tot scris și care a fost analizat de mii de ori, dar Sofie avea o abordare mai concretă.

Voia să descrie efectul pe care îl avusese asupra oamenilor în viața cotidiană, asupra școlarilor, profesorilor, intelectualilor, oamenilor obișnuiți care înainte nu reflectaseră niciodată asupra faptului că erau evrei. El o încurajă, îi puse câteva întrebări și îi zise „bine, pune-te pe treabă”, vorbindu-i apoi despre ura din societate în general, despre populiști și extremiști și despre idioții care-i lăsau mesaje în căsuța vocală. Apoi i se făcu lehamite de sine însuși, o îmbrățișă pe Sofie și își luă rămas-bun de la ea, cerându-i scuze – fără să știe exact de ce – după care se duse acasă, se schimbă și porni să facă o tură de jogging.

6.

16 august

Kira stătea întinsă pe pat, în casa ei mare din Rubliovka, la vest de Moscova, când a fost anunțată că hackerul-șef care lucra pentru ea, Iuri Bogdanov, voia să-i vorbească. Îi trimise vorbă să mai aștepte. Și, pentru orice eventualitate, mai aruncă și cu peria de păr după menajera sa, Katia, după care își trase plapuma peste ochi. Avusese o noapte de coșmar. Amintirile zgomotelor din restaurant, ale pașilor și siluetei surorii sale, toate o hăituiau și o făceau să-și pipăie întruna umărul în locul în care încă mai simțea efectul căzăturii pe trotuar, dar nu ca o durere, ci ca o prezență de care nu se putea debarasa.

De ce nu se putea sfârși totul? Muncise din greu și obținuse atât de multe lucruri! Și totuși trecutul o ajungea mereu din urmă, de fiecare dată sub o nouă înfățișare. Nu avusese o copilărie fericită. Însă existaseră anumite părți pe care le iubise în felul ei. Acum însă până și acestea îi erau luate încetul cu încetul.

Încă din copilărie, Camilla tânjise cu o forță disperată să scape din apartamentul de pe Lundagatan și de viața cu sora și mama ei, departe de senzația de sărăcie și vulnerabilitate. Merita mai mult, înțelesese asta foarte devreme. Într-o amintire îndepărtată se afla în magazinul de lux NK și se uita la o femeie îmbrăcată în haină de blană și pantaloni cu model care râdea și era atât de frumoasă, de parcă ar fi venit din altă lume. Camilla se apropiase de ea și, chiar când se afla la picioarele ei, apăruse o prietenă la fel de elegantă care o sărută pe femeie pe obraz și o întrebă:

— O, e fiica ta?

Femeia se întorsese, se uitase în jos și, când o descoperise pe Camilla, răspunsese zâmbind:

— *I wish it were.*[7]

Camilla nu înțelesese, dar pricepuse că era un compliment, iar în timp ce se îndepărta auzise încă o propoziție:

— Ce fată frumoasă! Păcat că mama ei nu o îmbracă mai îngrijit.

Aceste cuvinte o răniseră profund și se holbase la Agneta – deja la vremea respectivă îi spunea mamei sale Agneta –, care se afla un pic mai încolo și se uita la decorațiunile de Crăciun împreună cu Lisbeth, și își

dăduse imediat seama de diferența ca de la cer la pământ. În timp ce celelalte femei străluceau ca și cum își trăiau viața după bunul lor plac, Agneta era cocoșată și palidă și purta haine vechi și urâte. Atunci o străfulgerase un sentiment de nedreptate. Am nimerit greșit, își zisese ea, greșit.

Existaseră o mulțime de astfel de momente în copilăria ei, clipe în care se simțise glorificată și în același timp blestemată; glorificată pentru că lumea îi spunea că e frumoasă ca o mică prințesă, și blestemată pentru că aparținea unei familii care trăia marginalizată, aproape în tenebre.

Era adevărat că începuse să fure ca să-și poată cumpăra haine și accesorii de păr, nu mult, cel mai adesea monede, câteva bancnote, o broșă veche de-a bunicii, vaza rusească de pe bibliotecă. Însă era la fel de adevărat că era acuzată de mult mai mult decât atât și avea o senzație din ce în ce mai tangibilă că Agneta și Lisbeth erau în cârdășie împotriva ei. Adesea se simțea ca o străină în propria sa casă, ca o Cenușăreasă care trebuia ținută din scurt, iar lucrurile nu se îmbunătățeau deloc când venea Zala în vizită și tipul o dădea la o parte ca pe un câine fără stăpân.

În astfel de clipe se simțea cea mai singură persoană de pe pământ și visa să fugă de acasă și să găsească pe altcineva care să aibă grijă de ea, cineva care s-o merite. Dar, încetul cu încetul, o rază de lumină se strecurase până la ea, e posibil să fi fost o strălucire falsă, dar era singura pe care o avea la dispoziție. Începuse cu câteva observații mărunte – ceasul de mână din aur, sulurile de bancnote din buzunarele de la pantaloni, tonul autoritar la telefon –, toate reprezentând mici semne că Zala era mai mult decât o ființă brutală. Încet-încet, începuse să-i vadă și siguranța de sine, rafinamentul, forța gesturilor, aura de putere pe care o degaja.

Dar, dincolo de toate, începuse să vadă faptul că *el* îi dădea *ei* atenție. Câteodată se oprea și o analiza din cap până în picioare și zâmbea, ceea ce făcuse o impresie puternică asupra ei. Zala nu zâmbea niciodată și de aceea gestul lui căpătase o forță incredibilă; era ca și cum un reflector fusese îndreptat spre ea și, în cele din urmă, încetase să-i mai fie frică de vizitele lui și începuse chiar să-și imagineze că *el* avea să fie cel care o s-o ia de acolo și o s-o ducă într-un loc mai bogat și mai frumos.

Într-o seară, pe vremea când avea 11 sau 12 ani, tatăl său stătea în bucătărie și bea votcă, iar Agneta și Lisbeth erau plecate. Ea s-a apropiat de el și el i-a mângâiat părul și i-a oferit un pahar pe care l-a amestecat cu suc. „Screwdriver”, i-a explicat el și i-a povestit despre copilăria lui într-un

orfelinat din Sverdlovsk în munții Ural, unde era bătut zilnic, și despre cum a răzbit și a devenit puternic și bogat, cu prieteni în întreaga lume. Părea o filă de poveste și el și-a dus degetul la gură și i-a șoptit că era un secret, iar atunci ea a tresărit și a îndrăznit să-i povestească cât de răutăcioase erau cu ea Agneta și Lisbeth.

— Sunt invidioase. Lumea e mereu invidioasă pe oamenii ca mine și ca tine, i-a zis el și i-a promis că aveau să fie mai drăguțe cu ea de atunci încolo și, într-adevăr, după asta viața de acasă s-a schimbat.

Zala reprezenta lumea cosmopolită care venea în vizită, iar ea îl iubea nu numai pentru că o salvase. Nimic nu-l afecta. Nimic, nici bărbații cu mine serioase și paltoane gri care apăreau uneori la ei acasă, nici polițiștii cu umeri lați care ciocăniseră într-o dimineață la ușă. Dar *ea* putea.

Ea îl făcea să fie blând și grijuliu și multă vreme nu înțelesese prețul pe care îl plătea, cu atât mai puțin că se păcălea pe ea însăși. Pentru ea era un apogeu. Cineva o vedea în sfârșit! Era fericită și se bucura să-și vadă tatăl din ce în ce mai des și să primească daruri și bani pe furiș de la el. Dar chiar în acea perioadă, când ceva nou și grandios era în pregătire, Lisbeth îi luase totul. De atunci își urâse sora cu o tărie nebunească, acea ură devenind caracteristica sa principală. Voia să-și ia revanșa și să o distrugă pe Lisbeth și nu avea de gând să ezite acum, când sora sa, pentru moment, se afla cu un pas înaintea ei.

De cealaltă parte a draperiilor se simțea căldura soarelui după ploaia din noaptea precedentă. Auzea huruitul mașinilor de tăiat iarba și voci îndepărtate. Închise ochii și se gândi la pașii nocturni care se apropiau de camera lor din apartamentul de pe Lundagatan. Apoi își încleștă pumnul drept, dădu plapuma la o parte cu picioarele și se ridică din pat.

Avea să preia inițiativa.

∵

Iuri Bogdanov așteptase deja o oră. Dar nu stătuse degeaba. Se concentrase la laptopul din poală și de-abia acum aruncă o privire îngrijorată către terasă și grădina enormă care se întindea dincolo de ea. Nu avea nicio veste bună, se aștepta doar la mustrări, la și mai multă muncă, dar se simțea oricum puternic și motivat, și-și mobilizase întreaga rețea. Îi sună telefonul. Respinse apelul. Era din nou Kuznețov. Nemernicul ăla prost și isteric de Kuznețov.

Era ora 11:10 și lucrătorii din grădină își luau pauza de prânz. Timpul se scurgea neiertător, iar el își contempla pantofii. Mai nou, Bogdanov era

bogat și purta costume făcute pe comandă și ceasuri scumpe. Dar mahalaua făcea de-a pururi parte din viața lui. Era un fost aurolac care crescuse pe stradă, iar acest stil de viață încă subzista ca un rest indestructibil în privirea și mișcările lui.

Avea chipul colțuros și plin de cicatrici, era înalt și slab, cu buzele subțiri și brațele pline de tatuaje făcute după ureche. Dar, deși Kirei nu-i făcea deloc plăcere să se afișeze, individul rămânea un instrument inestimabil pentru ea, iar acest lucru îl îmbărbătă, acum când auzea tocurile ei răsunând pe podeaua de marmură. Se apropia de el, la fel de incredibil de frumoasă ca întotdeauna, îmbrăcată într-un deux-pièces albastru-deschis și o bluză roșie încheiată până sus la gât. Veni și se așeză pe fotoliul de lângă el.

— Ce avem deci? zise ea.

— Probleme, răspunse el.

— Zi-mi despre ce e vorba.

— Femeia…

— Lisbeth Salander.

— Încă nu avem confirmarea, dar, da, ea trebuie să fi fost, mai ales dacă e să luăm în calcul nivelul de piraterie.

— Ce e așa de special?

— Kuznețov e atât de paranoic cu sistemele lui de IT, încât le-a verificat și răsverificat. Primise asigurări că era imposibil să le pirateze cineva.

— Se pare însă că n-a fost așa.

— N-a fost așa și încă nu știm exact cum a făcut tipa, doar că operațiunea în sine – după ce a spart rețeaua – i s-a părut relativ necomplicată. S-a conectat la Spotify și la difuzoarele care fuseseră special instalate pentru eveniment, după care a pus o melodie rock cunoscută.

— Dar lumea parcă înnebunise.

— Aveau și un egalizator, care din păcate era digital și parametric, conectat la rețeaua wifi.

— Vorbește mai clar!

— Egalizatorul reglează sunetul, ajustează basul și discantul, iar Salander s-a conectat la el și a creat un șoc sonor. Trebuie să fi fost foarte neplăcut, cred că oamenii s-au simțit zdruncinați până-n rărunchi. Din cauza asta, mulți se țineau de piept și nici măcar nu pricepeau că era un sunet.

— Deci a vrut să creeze panică.

— În primul rând, a vrut să transmită un mesaj. Cântecul se numește *Killing the world with lies* și e scris de Pussy Strikers.

— Curvele alea cu părul roșcat?

— Exact, zise Bogdanov, fără a lăsa vreo clipă să se înțeleagă că, până mai adineauri, el le considera pe Pussy Strikers destul de cool.

— Continuă!

— Cântecul a fost scris în momentul când au apărut primele relatări despre asasinarea homosexualilor în Cecenia, dar de fapt nu-i descrie pe făptași și nici măcar aparatul de stat, ci persoana care a orchestrat campania de ură de pe rețelele sociale în etapa premergătoare crimelor.

— Deci pe Kuznețov însuși.

— Exact, doar că…

— Nimeni din afară n-ar trebui să știe asta, îi completă ea propoziția.

— Nimeni n-ar trebui să știe nici măcar că el e persoana din spatele agențiilor de știri.

— Și atunci Lisbeth cum de a aflat?

— Acum verificăm și încercăm să-i liniștim pe cei implicați. Kuznețov a luat-o razna. E beat criță și face pe el de frică.

— De ce? Doar nu e prima dată când îi incită pe unii împotriva altora.

— Nu, asta-i clar, dar în Cecenia au cam sărit calul. Pe unii i-au îngropat de vii, zise el.

— Asta-i problema lui Kuznețov.

— Ai dreptate, dar ce mă îngrijorează pe mine…

— Zi odată, ce e?

— … e că Salander nu-i vrea capul lui Kuznețov în primul și-n primul rând. Nu e exclus ca ea să fi aflat și despre amestecul nostru în treaba agențiilor de știri. Vrea să se răzbune pe tine, nu pe el, nu-i așa?

— Ar fi trebuit s-o omorâm mai demult.

— Ar mai fi ceva.

— Ce?

Bogdanov știa că nu mai avea niciun rost să tărăgăneze.

— Ieri, după ce te-a împins, s-a împiedicat, continuă el. Ciocnirea a făcut-o să-și piardă echilibrul și să fie propulsată înainte – sau cel puțin așa a dat impresia – și apoi a fost nevoită să se sprijine cu mâna de limuzina ta, chiar deasupra roții din spate, iar la început mi s-a părut o mișcare naturală. Dar apoi m-am tot uitat la imaginile de pe camerele de supraveghere și mi-am dat seama că poate nu era vorba de o căzătură. În loc să se sprijine de capotă, a împins ceva spre ea. Iată!

Scoase o cutiuță dreptunghiulară.

— Ce-i asta?

— Este un transmițător de GPS.

— Deci acum știe unde locuiesc?

∵

Camilla mormăise întrebarea cu fălcile încleștate, simțind un gust de fier sau de sânge în gură.

— Mi-e teamă că da, zise el.

— Idioților! mârâi ea.

— Am luat toate măsurile de precauție, continuă Bogdanov din ce în ce mai nervos. Am întărit supravegherea, mai ales a sistemului IT, bineînțeles.

— Vrei să spui că acum ne aflăm în defensivă?

— Nu, nu, deloc. Te informam doar.

— Găsește-o naibii atunci!

— Din păcate, nu e așa de ușor. Am verificat toate camerele de supraveghere din zonă. Nu am văzut-o pe niciuna și n-am putut să-i dăm de urmă nici prin telefon sau computer.

— Căutați-o prin hoteluri atunci. Dă-o în urmărire. Întoarceți totul cu fundul în sus.

— Asta facem, și sunt convins că o s-o distrugem.

— N-o subestima pe vrăjitoarea asta.

— N-o subestimez deloc. Cred însă că și-a ratat șansa și că balanța înclină acum în favoarea noastră.

— Cum dracu' poți să spui asta, când știe unde locuiesc?

Bogdanov ezită, neștiind ce să răspundă.

— Ai crezut că Salander vrea să te omoare, nu-i așa? zise el.

— Eram convinsă. Dar se pare că are un plan și mai diabolic.

— Nu cred că ai dreptate.

— Ce vrei să spui?

— Cred că voia într-adevăr să te omoare. Altfel nu văd rostul atacului. L-a speriat de moarte pe Kuznețov. Dar, dincolo de asta… ce-a câștigat? Nimic. Doar s-a expus.

— Deci încerci să spui că…

Își îndreptă privirea spre grădină și se întrebă unde dracu' dispăruseră toți cei care lucrau pentru ea.

— Sunt de părere că a ezitat și n-a putut să meargă până la capăt. Că nu e în stare. Că nu e destul de puternică, la urma urmelor.

— Iată o idee încântătoare, zise ea.

— Și adevărată, cred eu. Altfel, ceva nu iese la socoteală.

Dintr-odată, Camilla se simți un pic mai bine.

— Și în plus există persoane la care ține, zise ea.

— Le are pe amantele ei.

— Și pe Kalle Blomkvist, adăugă ea. Mai ales pe Mikael Blomkvist.

7.

16 august

Era ora 20:30 și Mikael se afla la restaurantul Gondolen din Slussen, unde lua cina cu Dragan Armanski, proprietarul firmei de pază și protecție Milton Security. Deja regreta decizia luată. Îl dureau picioarele și spatele după tura de alergat și, sincer vorbind, era și un pic plictisit. Dragan nu mai termina cu potențialul de dezvoltare în est sau în vest și, colac peste pupăză, trânti și o anecdotă despre un cal care intrase într-un cort de petrecere din Djurgården:

— Și pe urmă idioții au tras și pianul cu coadă în piscină.

Mikael nu înțelesese dacă asta avea vreo legătură cu calul. Dar, e drept, nici nu asculta cu atenție. Într-un colț se aflau niște colegi de la *Dagens Nyheter,* printre care și Mia Cederlund cu care avusese o relație nereușită, iar în partea opusă îl văzu pe actorul Mårten Nyström de la Teatrul Dramatic, care fusese descris în termeni nu tocmai măgulitori în analiza pe care *Millennium* o făcuse despre abuzul de putere din teatru. Niciunul dintre ei nu părea să-l placă prea mult, deci își lăsă capul în jos și își bău vinul gândindu-se la Lisbeth.

Lisbeth era numitorul lor comun, al lui și al lui Dragan.

Dragan era unicul angajator pe care-l avusese Lisbeth, iar acesta n-o uitase niciodată, ceea ce nu era așa de ciudat în sine. Lisbeth, pe care Dragan o angajase într-un fel de proiect social de caritate cu mult timp în urmă, se dovedise a fi cea mai bună colaboratoare pe care o avusese vreodată și probabil că fusese și îndrăgostit de ea o perioadă.

— E nebunie curată, zise Mikael.

— Mie-mi spui, și pianul ăla…

— Deci nici tu nu știai că Lisbeth avea de gând să se mute? îl întrerupse el.

Lui Dragan nu prea îi era ușor să schimbe subiectul și poate că se simțea și un pic jignit de faptul că povestirea lui nu i se părea așa de amuzantă lui Mikael. La urma urmei, era vorba de un pian într-o piscină. Până și un star rock ar fi murit de invidie. În curând însă, afișă o mină serioasă.

— N-ar trebui să-ți spun, de fapt, zise el.

Lui Mikael îi plăcu acest început și se aplecă deasupra mesei.

⁘

Lisbeth își făcuse siesta, făcuse un duș și se afla acum în fața computerului în camera sa de hotel din Copenhaga, când primi un mesaj de la Plague – colaboratorul ei cel mai apropiat din Republica Hackerilor. Era o întrebare banală, dar o deranjă oricum.

Cum ești? întrebă el.

Nașpa, își zise în sinea ei și-i răspunse:

Nu mai sunt la Moscova.

De ce?

N-am fost în stare să fac ce-mi propusesem, scrise ea.

Ce n-ai fost în stare să faci?

Avea chef să iasă în oraș și să uite de tot. Îi scrise:

Să termin.

Ce?

La revedere, Plague, își zise ea.

Nimic, scrise ea.

De ce n-ai fost în stare să termini nimic?

Asta nu-i treaba ta, mormăi ea.

Pentru că mi-am adus aminte ceva.

Ce ți-ai adus aminte?

Pași, își zise ea, vocea șoptită a tatei și propria-mi șovăire, neputința de a înțelege cum trebuie, apoi silueta surorii mele care se ridica din pat și ieșea din cameră împreună cu Zala, nemernicul ăla.

Rahat, răspunse ea.

Ce fel de rahat?

Îi venea să trântească computerul de perete. Scrise:

Ce contacte avem la Moscova?

Îmi fac griji pentru tine, Wasp. Lasă naibii Rusia! Pleacă mai bine undeva departe.

Hai, mai lasă-mă, își zise ea în sinea ei.

Ce contacte avem la Moscova?

Avem contacte bune.

Cine poate să plaseze un interceptor de comunicații mobile într-un loc sensibil?

Plague nu-i răspunse la început.

Apoi scrise:

Katia Flip, de exemplu.

Cine e?

E cam sărită de pe fix. A făcut parte din Shaltai Boltai.

Ceea ce înseamnă că are prețuri mari.

E de încredere?

Depinde de preț.

Trimite-mi datele ei de contact, scrise ea.

Apoi închise computerul și se duse să se schimbe. După care se răzgândi și se hotărî să poarte costumul negru și azi, deși ploaia de ieri i-l șifonase și avea o pată gri pe mâneca dreaptă, iar faptul că dormise în el nu îmbunătățise cu nimic înfățișarea lui. Dar asta n-avea nicio importanță. În plus, Lisbeth n-avea de gând să se machieze nici azi. Își trecu mâna prin păr și ieși. Coborî cu liftul și se așeză la barul de la parter, luându-și o bere.

În fața ei se întindea spațioasă piața Kongens Nytorv, iar pe cer se zăreau câțiva nori negri. Dar Lisbeth nu vedea nimic din toate astea. Rămăsese blocată în amintirea mâinii care șovăise pe Bulevardul Tverskoi și în filmul propriului trecut care rula neîncetat în mintea ei și nu băgă de seamă absolut nimic, până în momentul când o voce de lângă ea îi puse aceeași întrebare ca Plague.

— *Are you okay*?

Se simți iritată. Nu era treaba nimănui, așa că nici măcar nu-și ridică privirea. Observă doar că primise un nou mesaj de la Mikael.

⁘

Dragan Armanski se aplecă înainte și șopti pe un ton confidențial:

— Lisbeth m-a sunat astă-primăvară și mi-a cerut să vorbesc cu asociația de proprietari ca să-i conving să instaleze camere de supraveghere în fața ușii de la intrare în blocul ei, pe Fiskargatan, iar mie mi s-a părut o idee bună, zise el.

— Deci ai făcut rost de camere de supraveghere.

— Nu e ceva ce se poate face cât ai bate din palme, Mikael. E nevoie de autorizații de la primărie, de la unii, de la alții. Dar de data asta am reușit. Eu am insistat cu amenințarea care planează asupra ei, iar comisarul Bublanski a scris un raport.

— Felicitări comisarului Bublanski.

— Am făcut amândoi tot ce-am putut și, pe la începutul lunii iulie, am trimis deja doi băieți să instaleze două camere Netgears cu telecomandă. Poți să fii sigur că am fost foarte atenți cu procesul de criptare. Nimeni în afară de noi nu are acces la secvențele filmate și am spus echipei mele de la centrul de supraveghere să stea cu ochii pe monitoare. Chiar îmi făceam griji pentru Lisbeth. Mi-era teamă că aveau s-o găsească.

— Tuturor ne era teamă.

— Dar nu credeam că avea să se întâmple atât de rapid. După numai șase zile, pe la 1:30 noaptea, operatorul nostru Stene Granlund din tura de noapte a auzit zgomot de motociclete prin microfoanele montate la fața locului. Tocmai se pregătea să schimbe poziția camerelor, când s-a trezit că cineva le manevra deja.

— Aoleu!

— Exact. Dar Stene n-a apucat să se gândească prea mult la asta. Cei care veniseră erau doi bărbați în geci de piele cu sigla clubului de motocicliști Svavelsjö.

— La naiba!

— Chiar așa. Adresa lui Lisbeth nu mai era secretă, iar cei de la Svavelsjö nu vin de obicei cu cafea și fursecuri.

— Nu chiar…

— Din fericire, tipii au făcut cale-ntoarsă când au văzut camerele de filmat, iar noi, firește, am contactat imediat poliția, care i-a identificat. Pe unul dintre ei îmi aduc aminte că-l chema Kovic. Peter Kovic. Dar problemele nu s-au terminat aici – am sunat-o pe Lisbeth și am insistat s-o văd imediat și până la urmă a acceptat, deși fără prea mare tragere de inimă. A venit la mine la birou. Arăta ca o prințesă.

— Acum exagerezi un pic.

— Pentru Lisbeth, vreau să zic. Nu mai avea niciun piercing și era tunsă scurt, arăta cât se poate de respectabil… mi-am zis, la naiba, ce dor mi-a fost de ființa asta ciudată! Și n-am avut puterea s-o cert… pentru că, desigur, pricepusem că ea ne piratase camerele. I-am zis doar să aibă grijă. „Sunt pe urmele tale”, i-am zis. „Mereu e cineva pe urmele mele”, mi-a

răspuns, și atunci m-am enervat. Am țipat la ea că trebuie să ceară ajutor și protecție: „Altfel te omoară”. Și atunci s-a întâmplat ceva care m-a speriat.

— Ce?

— S-a uitat în podea și a zis: „Nu și dacă sunt cu un pas înaintea lor”.

— Ce-a vrut să spună?

— Exact la asta mă gândeam și eu, când mi-am adus aminte de treaba cu taică-său.

— Cum adică?

— Adică atunci s-a apărat atacând, or am simțit că avea aceleași planuri și de data asta: să lovească prima, iar asta m-a speriat, Mikael. I-am văzut privirea și nu mai avea nicio importanță că arăta ca o prințesă sau cum vrei tu să-i spui. Era o privire neagră de ură, letală.

— Cred că exagerezi. Lisbeth nu-și asumă riscuri inutile. De obicei, e rațională.

— E rațională… în felul ei sărit de pe fix.

Mikael se gândi la cuvintele pe care Lisbeth i le spusese la restaurantul Kvarnen: că avea de gând să fie pisica, nu șoarecele.

Apoi zise:

— Deci ce s-a întâmplat?

— Nimic. A plecat pur și simplu și de atunci n-a mai dat niciun semn de viață. Tot aștept să citesc că au sărit în aer localurile clubului Svavelsjö sau că soră-sa a fost găsită arsă într-o mașină din Moscova.

— Camilla se află sub protecția mafiei rusești. Lisbeth nu s-ar încumeta să pornească un război împotriva lor.

— Chiar crezi ce spui?

— Nu știu. Dar sunt sigur că n-ar…

— Ce?

— Nimic, zise el mușcându-și buzele.

Se simțea naiv, fraier.

— Lucrurile de genul ăsta nu se termină până când nu moare cineva, Mikael. Eu asta cred. Nici Lisbeth, nici Camilla n-o să se lase până nu moare una dintre ele.

— Cred că exagerezi, zise Mikael.

— Zău, chiar crezi?

— Sper să fie așa, se corectă el și mai bău niște vin, apoi ceru să fie scuzat câteva clipe.

Își scoase telefonul și-i trimise un mesaj lui Lisbeth.

Spre mirarea lui, primi răspuns imediat:

Liniștește-te, Blomkvist, scria. *Sunt în vacanță. Stau cuminte. Nu fac nicio prostie.*

∵

Nu era chiar vacanță. Dar relația lui Lisbeth cu bucuria era asociată cu durerea; cu încetarea durerii, mai bine zis, iar acum, când se afla în barul de la Hôtel d'Angleterre și își savura berea, exact asta simțea, o ușurare, ca și cum cineva i-ar fi luat o piatră de pe inimă, făcând-o să-și dea seama cât de tensionată fusese toată vara – cum goana după soră-sa o adusese în pragul nebuniei. Asta nu însemna că era relaxată sau că amintirile din copilărie încetaseră să o roadă. Dar parcă acum deschidea ochii și începea să tânjească… nu neapărat după ceva special, ci mai degrabă după nevoia de a scăpa de toate grijile, iar asta era de ajuns ca să aibă o senzație de eliberare.

— *Are you okay*?

Auzea zarva din bar și aceeași întrebare repetată. Se întoarse și o privi în ochi pe tânăra care se afla lângă ea și îi căuta privirea.

— De ce mă întrebi? zise ea.

Femeia avea cam 30 de ani și era de culoare. Avea o privire intensă, ochii oblici și părul lung și ondulat. Purta blugi, o bluză albastru-închis și cizme cu toc. Pe brațul drept avea un bandaj.

— Nu știu ce să zic, răspunse femeia. E doar o expresie.

— Da, așa e.

— Dar păreai cam răvășită.

Lisbeth auzise asta de multe ori în viață. Lumea venea la ea și îi spunea că părea supărată sau furioasă sau răvășită și, de fiecare dată, detesta să audă asta. Dintr-un motiv sau altul, remarca i se păru motivată de această dată și răspunse:

— Am fost, e drept.

— Dar ești mai bine acum?

— E altfel, în orice caz.

— Eu sunt Paulina și sunt și eu foarte dezorientată.

∵

Paulina Müller era convinsă că și cealaltă femeie avea să se prezinte. Dar aceasta nu spuse nimic. Nici măcar nu dădu din cap. Dar nici nu o respinse. Paulina o remarcase după felul în care mergea. Lisbeth trecea printre oameni ca și cum nu-i păsa de ei și părând că n-avea de gând să se schimbe vreodată ca să facă pe plac cuiva, lucru care era ciudat de atrăgător, iar

Paulina își spuse că poate și ea mersese în acest fel odinioară, înainte ca Thomas să-i tempereze pașii.

Viața îi fusese distrusă atât de încet și treptat, încât nici nu-și dăduse seama de asta și, deși acum, după ce se mutaseră la Copenhaga, începuse să realizeze amploarea problemei, femeia din fața ei făcea ca revelația ei să fie cu atât mai usturătoare. Paulina se simțea o victimă în preajma ei. Lisbeth degaja o independență totală, făcând-o pe Paulina să-și dorească să fie și ea la fel.

— Locuiești în oraș? încercă ea.

— Nu, răspunse Lisbeth.

— Noi tocmai ne-am mutat aici de la München. Soțul meu a devenit șef regional pentru Scandinavia la Angler, firma farmaceutică, continuă ea și se simți grozav.

— Aha.

— Dar în seara asta l-am lăsat singur.

— OK, zise Lisbeth.

— Eu am lucrat ca jurnalistă la revista *Geo,* e o revistă științifică, după cum probabil știi, dar mi-am dat demisia când ne-am mutat aici.

— Aha, făcu Lisbeth.

— Scriam articole despre medicină și biologie, în general.

— OK.

— Chiar îmi plăcea jobul meu, zise ea. Dar soțul meu a primit această ofertă și acum asta e. Am început să lucrez un pic ca jurnalistă independentă.

Paulina continuă să răspundă la întrebări pe care nu i le punea nimeni, iar Lisbeth continuă să spună „aha” sau „OK” până când, în cele din urmă, o întrebă ce voia să bea, iar atunci când Paulina răspunse orice, îi oferi acesteia un whisky, un Tullamore Dew cu gheață, și un zâmbet sau cel puțin întrezărirea unui zâmbet. Lisbeth purta un costum negru care ar fi avut nevoie să fie dus la curățătorie și apoi călcat, și o cămașă albă. Nu era deloc machiată și avea cearcăne, ca și cum n-ar fi dormit destul în ultima vreme. Privirea îi strălucea cu o putere întunecată, îngrijorătoare. În schimb, Paulina încerca să facă glume și să râdă.

Era o strategie care nu prea dădea rezultate. Și totuși Lisbeth se apropiase de ea, iar Paulina realiză că acest lucru îi făcea plăcere și poate de aceea aruncă o privire îngrijorată pe fereastră, ca și cum acum îi era teamă ca nu

cumva să apară Thomas. Lisbeth îi propuse să continue să bea la ea în cameră.

Ea spuse că nu, nu, nu se poate, e exclus. „Soțul meu n-ar fi deloc de acord”. Apoi s-au sărutat și au urcat în cameră și au făcut dragoste, iar Paulina nu-și aducea aminte să mai fi fost vreodată într-o situație similară, în care să simtă atâta furie și dorință în același timp. Îi povesti despre Thomas și despre tragedia de acasă, iar Lisbeth o ascultă arătând de parcă ar fi fost în stare să comită o crimă. Dar Paulina nu știa dacă și-ar fi dorit să-l vadă ucis pe Thomas sau pe toată lumea.

8.

20 august

În săptămâna următoare, Mikael nu se duse la redacție și nu lucră nici la articolul său despre fabricile de troli. Făcu ordine în apartament, ieși să facă jogging, citi două romane de Elizabeth Strout și luă cina cu sora sa, Annika Giannini, în mare parte pentru că era avocata lui Lisbeth. Dar Annika nu avea prea multe informații, în afară de faptul că Lisbeth o contactase ca s-o întrebe dacă nu cumva cunoștea vreun jurist german specializat în dreptul familiei.

În rest, Mikael lăsa pur și simplu timpul să treacă. Câteodată petrecea ore întregi la telefon cu vechea sa prietenă și colegă, Erika Berger, discutând despre ce se mai întâmplase în procesul ei de divorț, iar asta îi dădea o senzație paradoxală de ușurare, căci era ca și cum s-ar fi transformat din nou în doi adolescenți care trăncăneau despre problemele lor amoroase. Era drept însă că acest proces era dificil pentru ea, iar într-o joi Erika îl sună din nou și, pe un ton diferit, începu să-i vorbească despre serviciu și atunci se luară la harță. Ea începu să înjure și îi zise că e îngâmfat.

— Nu-i vorba de îngâmfare, Ricky, zise el. Sunt extenuat. Am nevoie de o vacanță.

— Dar ai zis că reportajul e ca și terminat. Trimite-ni-l și ne ocupăm noi de restul.

— Nu e nimic nou în el.

— Nu te cred.

— Din păcate, e adevărat. Ai citit analiza din *Washington Post*?

— Nu, n-am citit nimic.

— Îmi distruge toate argumentele.

— Nu trebuie să fie totul mereu nou, Mikael. Dă-ne doar perspectiva ta asupra lucrurilor. Nu poți să fii mereu în fruntea relatărilor jurnalistice. E o tâmpenie să gândești în felul ăsta.

— Dar articolul pur și simplu nu e bun. E scris într-un limbaj obosit. Hai să-l dăm dracului!

— Nu dăm dracului nimic, Mikael. Însă… putem să-l amânăm până la numărul viitor. Cred că am destul material pentru numărul ăsta.

— Sunt convins că ai.

— Și tu ce ai de gând să faci?

— Mă duc la Sandhamn.

Nu fusese una dintre cele mai reușite convorbiri ale lor. Însă după aceea se simțise oarecum eliberat, ca și cum scăpase de o povară, și scoase un geamantan din șifonierul din dormitor și începu să împacheteze. Nu avansa prea rapid, nu părea convins că vrea să facă asta și, din când în când, se oprea și se gândea din nou la Lisbeth. I se părea că se gândește tot timpul la ea și până la urmă începu să înjure cu voce tare, căci firește nu se mai putea amăgi: oricât i-ar fi promis ea că nu avea să facă prostii, adevărul era că-și făcea griji pentru ea și poate că era și un pic furios. Era furios pe faptul că era închisă în ea, criptică. Mikael ar fi vrut să afle mai multe despre amenințări, despre camerele de supraveghere, despre Camilla și Svavelsjö MC.

Voia să întoarcă lucrurile pe toate părțile ca să vadă dacă nu cumva putea să o ajute, așa că trecu încă o dată în revistă tot ce-i spusese ea la Kvarnen și își aduse din nou aminte de ecoul pașilor ei care dispăreau în noapte prin Medborgarplatsen. Apoi se opri din împachetat și se îndreptă agale spre bucătărie, unde bău iaurt direct din cutie. Atunci îi sună mobilul. Era un număr necunoscut. Își zise însă că acum, când era liber, își putea permite să răspundă, și chiar pe un ton amabil: *Vai de mine, ce mă bucur că mă sunați din nou ca să vă răstiți la mine!*

∵

Medicul legist Frederika Nyman sosi acasă în vila din Trångsund de lângă Stockholm și își văzu cele două fiice adolescente pe canapea, cufundate în telefoanele lor, iar acest lucru o miră la fel de puțin ca faptul că marea încă se mai afla de cealaltă parte a ferestrei. Fetele își dedicau

întregul timp liber telefoanelor mobile, se uitau pe YouTube sau la naiba știe ce altceva, iar Frederika ar fi vrut să se răstească la ele să pună deoparte telefoanele și să citească o carte sau să cânte la pian, să nu mai lipsească de la antrenamentele de baschet sau cel puțin să iasă afară la soare.

Era însă prea obosită. Avusese o zi oribilă și tocmai vorbise cu un polițist idiot, care la fel ca toți idioții se considera un geniu. Acesta îi spusese că făcuse verificări – ceea ce însemna că citise un articol de pe Wikipedia și dintr-odată devenise mare expert în budism. *Poate că vagabondul s-a așezat undeva și s-a simțit iluminat.* Fusese o replică atât de imbecilă și de lipsită de respect, încât nici măcar nu-i răspunsese. Iar acum se așeză pe canapeaua gri lângă fiicele sale, sperând că măcar una dintre ele avea să o salute. Niciuna nu o salută. Măcar Josefin îi răspunse când Frederika o întrebă la ce se uita.

— O chestie, zise ea.

O chestie.

Era o informație atât de incredibil de clară, încât Frederikăi îi venea să țipe. Se ridică și plecă în bucătărie, unde șterse blatul și masa și aruncă un ochi pe mobil, pe Facebook, ca să arate că nici ea nu era mai prejos, iar apoi se cufundă în visare și navigă pe net și, fără să-și dea seama cum, nimeri pe un site de vacanțe în Grecia.

Atunci îi încolți în minte o idee nouă, care poate că era inspirată de una dintre fotografiile de pe site – un bărbat bătrân și plin de riduri care stătea la masa unei cafenele de lângă o plajă –, și se gândi din nou la Mikael Blomkvist. Nu avea chef să-l sune iar. Nu voia să fie tipa nesuferită și insistentă care-l tot deranjează pe faimosul jurnalist. Însă el era singurul om care ar fi putut fi interesat de ideea ei, deci inițiie apelul.

— Bună seara, zise el. Mă bucur că mă sunați!

Părea atât de încântat, încât Frederika simți instantaneu că era cel mai bun lucru care i se întâmpla în acea zi, ceea ce spunea multe despre viața ei.

— Mă gândeam… începu ea.

— Știți ceva? o întrerupse el. Mi-am dat seama că l-am văzut cândva pe cerșetor sau… cel puțin, cred că el trebuie să fi fost.

— OK.

— Totul corespunde descrierii dumneavoastră: pufoaica, pata de pe obraz, degetele amputate. Nu-i posibil să fi fost altcineva.

— Unde l-ați văzut?

— În piața Mariatorget și… Nu-mi vine să cred! continuă el. Nu-mi vine să cred că am putut să-l uit. E incredibil! Avea obiceiul să stea nemișcat pe o bucată de carton lângă statuia din piață. Trebuie să fi trecut pe lângă el de cel puțin 10-20 de ori.

Entuziasmul lui o încurajă.

— Mă bucur să aud asta. Și cum vi s-a părut?

— Hm… nu știu ce să zic, mărturisi el. Nu eram prea atent în perioada aia. Dar mi-l aduc aminte ca pe un om distrus, însă mândru… așa cum ați spus că arăta și după ce a murit, în piață stătea cu spatele drept și cu fruntea sus, ca o căpetenie indiană în filmele de la cinema. Nu pricep cum de putea să stea așa ore în șir.

— Părea să fie sub influența alcoolului sau a altor droguri?

— Nu știu sigur, zise el. Poate că era. Dar, dacă ar fi fost pulbere, nu cred că ar fi putut să stea în poziția aia atâtea ore. De ce întrebați?

— Pentru că azi-dimineață am primit rezultatul la testul de screening. Avea 2,5 micrograme de zopiclon per gram de sânge în corp, e un nivel foarte ridicat.

— Ce e zopiclonul?

— O substanță care se găsește în unele somnifere, în imovane, de exemplu. Aș fi tentată să cred că a înghițit douăzeci de tablete cu alcool și în plus și ceva dextropropoxifen, care e un opiat analgezic.

— Și poliția ce spune?

— Poliția zice că e fie supradoză, fie sinucidere.

— Pe ce se bazează?

Ea răbufni.

— Pe faptul că e cel mai simplu pentru ei, presupun. Anchetatorul părea că vrea doar să scape de muncă.

— Cum îl cheamă?

— Pe anchetator?

— Da.

— Hans Faste.

— O, nu! zise el.

— Îl cunoașteți?

∵

Mikael îl cunoștea mult prea bine pe Hans Faste, din păcate. Hans Faste avansase odinioară ideea că Lisbeth aparținea unei ligi de rockerițe sataniste și lesbiene și fără niciun temei – în afară de misoginism sadea și de

șovinism – o dăduse suspectă de omucidere. Bublanski avea obiceiul să spună că Hans Faste era pedeapsa divină pentru păcatele poliției.

— Mi-e teamă că da, răspunse el.

— A zis despre bărbat că era un vagabond, chiar așa s-a exprimat.

— Vagabond sună exact ca un cuvânt tipic din vocabularul lui Faste.

— Când a primit rezultatul testului, a zis că vagabondului trebuie să-i fi făcut prea mult cu ochiul pilulele-alea.

— Dar dumneavoastră nu păreți să fiți la fel de convinsă.

— O supradoză pare explicația cea mai plauzibilă. Ceea ce mă face suspicioasă e prezența zopiclonului. E clar că poate fi folosit ca drog, dar benzopreparatele sunt mult mai populare, iar când i-am spus asta și am adăugat că probabil că bărbatul era budist, toată treaba a escaladat.

— Cum adică? întrebă el.

— Faste m-a sunat după câteva ore să-mi spună că făcuse cercetări. Cercetările constau în faptul că citise despre sinucidere pe Wikipedia, unde se pare că scrie că budiștii care se consideră iluminați au dreptul să se sinucidă, ceea ce probabil că i s-a părut amuzant. A zis că tipul se așezase sub un copac și se simțise cu siguranță iluminat.

— Doamne ferește!

— Exact, m-a scos din minți. Dar am lăsat să treacă de la mine. N-am mai avut puterea să mă opun, cel puțin nu azi. Apoi însă m-am întors acasă cu o senzație de frustrare generalizată și atunci mi-am dat seama că povestea nu se leagă.

— În ce sens?

— M-am gândit din nou la cadavrul lui. N-am mai văzut niciodată vreun corp care să fi trecut prin atâtea încercări. Totul în acel trup – fiecare încheietură și fiecare mușchi – spune povestea unei vieți care a însemnat o luptă înverșunată. Poate că sună ca o afirmație de psiholog amator, dar îmi vine greu să cred că o astfel de persoană se dă dintr-odată bătută și înghite un pumn de pilule. Din punctul meu de vedere, nu e exclus ca cineva să-i fi luat viața.

Mikael tresări.

— Trebuie neapărat să le atrageți atenția asupra acestui lucru. Trebuie să implice și alte persoane în anchetă, în afară de Hans Faste.

— Am să le spun, firește. Dar am vrut să vă povestesc oricum, în caz că poliția nu-și face treaba cum se cuvine.

— Vă sunt recunoscător, zise el și se gândi la Catrin Lindås și la ce-i spusese Sofie despre ea.

Se gândi la costumele ei perfect călcate, la pata de pe taiorul ei, la colectivitatea de hipioți în care crescuse, și se întrebă dacă n-ar trebui să-i povestească despre ea. Poate că tipa avea informații folositoare pentru poliție. Ajunse însă la concluzia că deocamdată o putea cruța de chinul de a da ochii cu Hans Faste și se mulțumi să spună:

— Și tot nu ați aflat cine este?

— Nu, nu apare în niciun sistem informatic. Și nicio persoană cu caracteristicile respective nu e dată dispărută. Dar oricum nu-mi făceam prea mari speranțe în acest sens. Am însă secvențierea ADN-ului pe care tocmai am primit-o de la NFC. Deocamdată este îngustă, autozomală. Am să cer și secvențierea ADN-ului mitocondrial și analiza cromozomului Y, iar atunci sper să aflu mai multe.

— Altfel cred că e multă lume care-și aduce aminte de el, zise Mikael.

— Ce vreți să spuneți?

— Atrăgea atenția. Doar că eu am fost total închis în mine în vara asta. Mi-am dat seama însă că alte persoane l-au observat. Poliția ar trebui să stea de vorbă cu oamenii din zona pieței Mariatorget.

— Am să le transmit și asta.

Mikael se simțea deja în vervă.

— Și încă ceva.

— Da?

— Dacă chiar a luat pilulele alea, cu siguranță că nu le-a cumpărat pe rețetă, continuă el. Nu arăta ca genul de persoană care își face programare la psihiatru… eu știu de multă vreme că există o piață de asemenea medicamente vândute la negru. Poliția are cu siguranță informatori în cercurile respective.

Frederika Nyman rămase tăcută câteva clipe.

— La naiba! zise ea.

— Poftim?

— Ce stupidă am fost!

— Nu cred.

— Ba da, e adevărat. Vreau totuși… să vă spun că apreciez faptul că vă aduceți aminte de el. E un lucru important pentru mine.

Mikael își privi geamantanul pe jumătate pregătit și simți că nu mai avea deloc chef să plece la Sandhamn.

∵

Mikael Blomkvist îi dădu o replică amabilă. Frederika Nyman nu înțelese exact ce-i zisese. Termină convorbirea și nu o auzi pe Amanda când aceasta o întrebă ce aveau să mănânce la cină și, pe deasupra, se mai și scuză pentru faptul că fusese atât de îmbufnată mai devreme. Apoi mormăi doar că fetele n-aveau decât să comande ceva de mâncare.

— Ce? întrebară ele.

— Orice, răspunse ea. Pizza, mâncare indiană, thailandeză, chipsuri, acadele.

Nu păru să-i pese nici când fetele o priviră ca și cum o luase razna. Intră nesinchisindu-se de nimic în biroul său și închise ușa, apoi începu să le scrie celor de la Laboratorul Medico-Legal că era nevoie să se facă de urgență o analiză minerală tisulară a firului de păr, ceea ce de fapt ar fi trebuit să ceară de la bun început.

Analiza minerală tisulară a părului avea să arate nu numai cât de mult zopiclon și dextropropoxifen avusese bărbatul în sânge în momentul decesului, ci și nivelul acestor substanțe în fiecare săptămână din ultimele luni. Cu alte cuvinte, avea să poată afla dacă bărbatul folosise astfel de substanțe o perioadă mai îndelungată sau dacă le luase doar o dată, lucru care, la rândul său, putea reprezenta un element important în elucidarea misterului. Conștientizarea acestei chestiuni o făcu să uite de fiicele sale, de durerile de spate și de insomnie și chiar și de senzația de neputință. De fapt, nu înțelegea ce i se întâmpla. Analiza morți suspecte tot timpul, iar în ultima vreme i se întâmpla foarte rar să se implice.

Însă trăsăturile acestui bărbat o fascinaseră și poate chiar spera să i se fi întâmplat ceva dramatic. Era ca și cum corpul lui chinuit merita să se stabilească adevărul, drept urmare Frederika își petrecu ore întregi uitându-se la fotografii ale cadavrului și de fiecare dată observa detalii noi, spunându-și din când în când în sinea ei:

Ce Dumnezeu ți s-a întâmplat, prietene?

Prin ce chinuri infernale ai trecut?

∵

Mikael se așeză în fața computerului și căută pe Google numele lui Catrin Lindås. Avea 37 de ani, un masterat în științe politice și economie la Universitatea din Stockholm și era recunoscută ca polemistă și jurnalistă conservatoare. Avea un podcast de succes și scria editoriale în *Svenska Dagbladet,* în *Axess* și *Fokus* și în revista *Journalisten.*

Susținea scoaterea în afara legii a cerșetoriei și discuta adesea despre riscurile la care se supuneau anumite persoane de a rămâne blocate în dependența de ajutoare sociale și despre neajunsurile sistemului de învățământ. Era monarhistă, susținea o armată puternică și apăra familia tradițională, deși ea însăși nu părea să aibă familie. Se considera feministă. Adesea însă era criticată de feminiști. Era detestată cu ardoare pe net și de cei de stânga, și de cei de dreapta. Lista de postări despre ea pe forumul Flashback era neplăcut de lungă. „Trebuie să facem revendicări", avea obiceiul să spună. „Revendicările și îndatoririle ne ajută să creștem".

Scria că detesta aiureala, superstițiile și convingerile religioase, deși era un pic mai prudentă în privința acestui ultim punct. Într-un articol din *Svenska Dagbladet* despre jurnalistica constructivă, reportaj care nu descria doar neajunsurile, ci schița, de asemenea, o posibilă cale de ieșire din impas, Catrin scria că „Mikael Blomkvist declară că vrea să lupte împotriva populiștilor, dar, în același timp, le dă apă la moară când e vorba de descrierea societății în termeni apocaliptici".

Se declara îngrijorată de faptul că tinerii jurnaliști îl vedeau ca pe un exemplu. Scria că Mikael alegea cu prea multă ușurință să descrie oamenii ca victime și să se răzvrătească împotriva elitei economice, că acesta ar fi trebuit să caute mai degrabă soluții decât probleme. Mikael nu se simțea prea deranjat.

Avusese parte de critici și mai dure și, la urma urmei, poate că exista chiar un sâmbure de adevăr în cele afirmate de ea. Totuși Catrin îl speria într-un mod indistinct și patetic. Arăta ca și cum, dintr-o singură privire, ar fi putut să spună despre el că nu spălase vasele sau nu făcuse duș sau că avea șlițul de la pantaloni descheiat și că bea iaurt direct din cutie. Lui Mikael i se părea că tipa avea o privire care-i judeca pe oameni, că întreaga ei ființă avea trăsături glaciale care-i accentuau și mai mult frumusețea severă.

Cu toate acestea, nu se putea abține să nu se gândească la ea și la cerșetor, la paradoxul acestei întâlniri dintre regina ghețurilor și căpetenia gioarselor, iar în cele din urmă făcu rost de numărul ei și o sună. Nu îi răspunse, și poate că era mai bine așa. Nu avea nimic să-i spună. Toată treaba asta nu însemna nimic, iar el ar fi făcut mai bine să plece imediat la Sandhamn înainte să fie prea târziu, deci alese câteva cămăși din șifonier și un sacou, în caz că avea să meargă la vreo petrecere la Seglarhotellet. Atunci sună telefonul. Era Catrin Lindås și tonul îi era la fel de sever ca înfățișarea.

— Despre ce e vorba? întrebă ea, iar lui îi trecu prin cap să spună câteva cuvinte amabile despre editorialele ei, doar ca s-o îmbuneze un pic.

Îi era însă prea greu, deci se mulțumi s-o întrebe dacă nu cumva o deranja.

— Sunt ocupată, zise ea.

— Bine, atunci ne auzim mai târziu.

— Ne putem auzi mai târziu, dacă îmi spui despre ce e vorba.

Scriu un editorial răutăcios despre tine, ar fi vrut el să-i trântească.

— Mi-a povestit Sofie Melker că ai avut o întâlnire neplăcută săptămâna trecută cu un cerșetor care purta o pufoaică mare.

— Am multe întâlniri neplăcute, replică ea. Face parte din munca mea.

Doamne Dumnezeule, își zise Mikael în sinea lui.

— Aș vrea să știu ce ți-a spus.

— Vorbe fără sens.

Mikael se uită încă o dată la fotografiile cu Catrin de pe net.

— Mai ești la birou? întrebă el.

— De ce?

— Mă gândeam să trec rapid pe la tine, ca să putem vorbi despre cerșetor. Biroul e pe strada Mäster Mikaels, nu-i așa?

Nu știa exact de ce spusese asta. Însă era clar că, dacă voia să obțină ceva, la telefon nu avea nicio șansă. Era ca și cum linia telefonică era făcută din sârmă ghimpată.

— Bine, dar rapid, zise ea. Poți să treci pe-aici peste o oră.

∵

Zdrăngănitul tramvaiului care trecea prin Piața Republicii din Praga se auzi până în camera de hotel a lui Lisbeth. Băuse prea mult din nou, iar acum era în fața computerului, proiectându-se pe sine în ecranul acestuia ca într-o cușcă a lui Faraday. Era adevărat că trăise clipe de eliberare și uitare, însă de fiecare dată avea nevoie de alcool și de sex pentru a reuși, iar apoi furia și neputința o ajungeau din nou din urmă.

O copleșea un fel de nebunie, iar trecutul îi vâjâia pe la urechi de parcă s-ar fi aflat într-o mașinărie centrifugă. Își spunea adesea că asta nu era viață. Nu mai putea. Trebuia să facă ceva, să nu mai stea să aștepte și să pândească pașii de pe coridoare și de pe străzi, să nu mai fugă. De aceea încercase din nou să preia inițiativa. Dar treburile nu se mișcau rapid.

În spatele pseudonimului Katia Flip se presupunea că se ascunde o adevărată temerară. Însă multă vreme păru să fie doar o aparență. Katia îi

ceru și mai mulți bani și îi zise că nimeni nu se punea cu acea parte a mafiei – mai ales acum, când începuse să se implice și Ivan Galinov.

O tot bătea la cap cu Galinov și cu Kuznețov, care plănuiau să se răzbune, și de-abia după câteva convorbiri lungi pe *the dark web,* Lisbeth reușise să o convingă pe Katia să ascundă un interceptor de comunicații mobile într-un boschet de rododendron, la 100 de metri de casa Camillei din Rubliovka. După încă și mai mult chin, reușise să obțină semnale de identificare – așa-numitele IMEI – de la aparatele din incintă, ceea ce nu era deloc rău. Dar nu-i dădeau nicio garanție și, mai ales, n-o ajutau să scape de trecutul care o chinuia neîncetat, deci cel mai adesea nu făcea altceva decât să mănânce fast-food și să golească minibarul de whisky și de votcă, cu ochii fixați pe imagini cu casa Camillei primite printr-un satelit pe care îl piratase.

Era o acțiune nebunească, și Lisbeth nu mai avea deloc energie să se antreneze sau măcar să iasă din cameră. Se auzi un ciocănit în ușă și de-abia atunci se ridică. Deschise, era Paulina, care trăncănea ceva. Dar Lisbeth nu auzea niciun cuvânt, cel puțin nu înainte ca Paulina să exclame:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Arăți…

— … răvășită! completă Lisbeth.

— Ceva de genul ăsta. Pot să te-ajut cu ceva?

Stai deoparte, își zise Lisbeth în sinea ei. Stai deoparte. Se duse totuși și se întinse pe pat, întrebându-se dacă Paulina avea să aibă curajul să se întindă lângă ea.

∵

Mikael dădu mâna cu Catrin Lindås. Strângerea mâinii ei era fermă, totuși tipa evitase să-l privească în ochi. Purta o fustă și un sacou albastru-deschis, un șal în carouri, o bluză albă încheiată până sub bărbie și pantofi negri cu toc. Avea părul prins în coadă și, deși hainele erau mulate pe corp și îi puneau în evidență formele, avea un aer rezervat, ca de profesoară la pension. Doar ea se mai afla la birou. Pe un panou de deasupra mesei ei de lucru se afla o fotografie cu ea într-o discuție pe scenă cu Christine Lagarde, șefa Fondului Monetar Internațional. Arătau ca și cum ar fi fost mamă și fiică.

— Impresionant, spuse el arătând spre fotografie.

Ea nu făcu niciun comentariu. Îl invită să se așeze pe canapea și se așeză la rândul ei într-un fotoliu în fața lui, picior peste picior și cu spatele drept.

Pe Mikael îl încercă senzația absurdă că se afla în fața unei regine care îi acordă în silă o audiență unui supus.

— Ce amabil din partea ta să mă primești, zise el.

— Nicio problemă.

Catrin îl diseca cu privirea plină de suspiciune, iar el avea chef să o întrebe de ce îi displăcea atât de mult.

— N-am de gând să scriu despre tine, deci poți să te relaxezi, zise el.

— Poți să scrii ce vrei despre mine.

— O să țin minte.

El îi zâmbi. Ea nu îi întoarse zâmbetul.

— De fapt, sunt în vacanță, continuă el.

— Ce bine!

— E chiar foarte bine.

Mikael simțea o dorință ciudată de a o provoca.

— De asta am început să mă interesez de acest cerșetor. A fost găsit mort acum câteva zile, iar în buzunar avea numărul meu de telefon.

— Înțeleg, zise ea.

Pentru Dumnezeu, ai putea să reacționezi cumva la faptul că a murit? își zise Mikael în sinea lui.

— Poate avea ceva de povestit, de-asta eram curios să aflu ce ți-a zis ție.

— N-a zis prea multe. Mai mult a țipat la mine și a gesticulat cu o creangă în mână, de m-a băgat în sperieți.

— Ce-a țipat?

— Prostiile obișnuite.

— Care sunt prostiile obișnuite?

— În linii mari, că Johannes Forsell e un personaj suspect.

— A zis el asta?

— A urlat ceva despre Forsell, în orice caz. Dar eu mă străduiam să scap de el, sincer vorbind. Mă trăgea de braț și era violent și dezagreabil, îmi cer prin urmare scuze că n-am rămas pe loc să-i ascult cu bunăvoință teoriile conspirative.

— Înțeleg. Chiar te înțeleg, zise el, dar se simți în același timp dezamăgit.

Se săturase să tot audă discursul de rahat despre ministrul Apărării. Era unul dintre subiectele preferate ale trolilor și povestea devenea din ce în ce mai infectă cu fiecare zi. Părea să fie doar o chestiune de timp până avea să se ajungă la concluzia că Forsell era proprietarul unei pizzerii pentru pedofili, iar o mare parte din tot ce i se întâmpla se datora cu siguranță

poziției lui de neclintit împotriva extremismului de dreapta, a xenofobiei și a îngrijorării pe care o manifestase față de politica din ce în ce mai agresivă a Rusiei, dar poate că toate astea se datorau un pic și felului său de a fi. Era bogat și bine educat și, în plus, foarte bine antrenat. Alerga la maratoane și traversase înot Canalul Mânecii și, din când în când, își lua un aer superior; era clar că unii se simțeau iritați.

Mikael îl aprecia. Îl întâlnea din când în când la Sandhamn, iar câteodată chiar schimbau câteva cuvinte. Mikael verificase și el la rândul lui zvonurile îndârjite cum că Forsell ar fi câștigat o grămadă de bani când se prăbușise bursa și că de fapt contribuise la acest colaps. Nu găsise absolut nicio dovadă pe care să se bazeze aceste afirmații. Averea lui Forsell era gestionată discreționar, iar administratorii săi nu făcuseră nicio tranzacție înainte de prăbușirea bursei sau în cursul perioadei de criză. În plus, căderea bursei nu-i ameliorase deloc poziția. Azi era cel mai detestat membru al guvernului și singurul lucru pe care reușise să îl realizeze fusese acordarea de fonduri suplimentare către Must, serviciul militar de informații, și către MSB, autoritatea pentru apărare civilă și pregătire pentru intervenție, însă acest lucru era o simplă necesitate, având în vedere cele întâmplate.

— Nu mai suport toate minciunile care ne înconjoară, zise ea.

— Și mie mi-e foarte greu să le înghit, zise el.

— Atunci suntem de acord cel puțin în privința asta.

Mikael se simți tachinat.

— Pricep că nu e așa de ușor să faci conversație cu un tip care țipă și îndreaptă o creangă spre tine, zise el.

— Generos din partea ta.

— Dar câteodată chiar și prostiile merită ascultate. Câteodată există un sâmbure de adevăr chiar și acolo.

— Deci acum ai de gând să-mi dai sfaturi profesionale?

Tonul ei îl scotea din sărite și simțea că ar merita să-i dea o lecție.

— Și mai știi ceva? zise el. Chiar sunt convins că faptul că nimeni nu te crede te poate face să înnebunești. Să o iei razna, pur și simplu.

— Ce vrei să spui?

— Un om ignorat ani la rând poate să se-alieneze.

— Deci tipul și-a pierdut casa și a devenit psihotic pentru că cei ca mine n-au avut răbdarea să-l asculte? zise ea.

— Nu asta am vrut să spun.

— Asta e impresia pe care ai dat-o.

— Atunci îmi cer scuze.
— Mulțumesc.
— Am auzit că nici ție nu ți-a fost prea ușor, încercă el.
— Ce legătură are asta cu ce discutăm?
— Niciuna, presupun.
— Păi, atunci mulțumesc pentru vizită, zise ea.
— Doamne Dumnezeule! mormăi el. Care e de fapt problema ta?
— Care e problema *mea?* repetă ea, ridicându-se, și preț de câteva secunde se uitară mânioși unul în ochii celuilalt.

Mikael avu senzația absurdă a unui duel, ca și cum ar fi fost doi boxeri aflați în ring și, fără să-și dea exact seama cum se întâmplase, se apropiaseră foarte mult unul de celălalt. Îi simți respirația și-i văzu ochii scoțând scântei, o văzu respirând sacadat, cu capul aplecat ușor într-o parte, și atunci o sărută, iar o clipă fu convins că săvârșise o faptă neiertător de stupidă. Dar și ea îl sărută și, preț de câteva secunde, se holbară stupefiați unul la celălalt, ca și cum niciunul dintre ei n-ar fi înțeles ce se întâmpla.

Apoi Catrin îl prinse de ceafă și îl trase spre ea și, cât ai clipi, totul le scăpă de sub control, începură să se rostogolească pe canapea și pe jos, iar în toiul acestei nebunii Mikael realiză că o dorea de la bun început, încă din momentul când se zgâise la pozele cu ea de pe internet.

9.

24 august

Frederika Nyman se afla în Laboratorul Medico-Legal. Stătea și reflecta la fiicele sale, întrebându-se când luaseră lucrurile o turnură atât de neplăcută?
— Nu înțeleg, îi zise ea colegului său Mattias Holmström.
— Ce nu înțelegi, Frederika? întrebă el.
— Cum pot să fiu atât de furioasă pe Josefin și pe Amanda? Simt că sunt pe cale să explodez.
— De ce ești furioasă?
— Sunt atât de arogante! Nici măcar nu mă salută.

— Sunt adolescente, ce Dumnezeu! E absolut normal! Nu-ți mai aduci aminte cum erai și tu la vârsta lor?

Frederika își amintea perfect. Fusese o fiică-model, bună la învățătură și la volei și la cor, cânta foarte bine la flaut și, firește, era politicoasă și avea bun-simț. Nu făcuse altceva decât să zâmbească și să spună „da, mamă” și „bineînțeles, tată”, ca un soldățel bucuros. Cu siguranță că fusese insuportabilă în felul ei. Dar oricum… nici măcar să nu-i răspundă la întrebări…

Asta îi era imposibil de acceptat și nu se putea abține să nu-și iasă mereu din fire și să se enerveze și să țipe la ele seara. Era mult prea obosită. Trebuia să doarmă un pic și să se liniștească, putea chiar să ia și niște somnifere, acum, imediat, de preferință ceva din clasa narcoticelor, de ce nu? Dacă tot fusese adolescenta perfectă, își putea permite să o ia puțin pe arătură acum și chiar să amestece somniferele cu un pic de vin și cu niște analgezice. Începu să râdă de una singură și îi dădu un răspuns de complezență lui Mattias, care îi zâmbi atât de amabil, încât Frederikăi aproape că-i venea să țipe și la el.

Apoi începu din nou să se gândească la cerșetor. Era singurul subiect antrenant de la serviciu și se prefăcea că nu era vorba despre o chestiune pe care poliția o ignora cu desăvârșire. Ceruse cu prioritate o analiză cu carbon 14 a dinților, care urma să arate vârsta bărbatului cu o marjă de eroare de doi ani, și o alta cu carbon 13, care avea să pună în evidență obiceiurile nutriționale din anii copilăriei, din perioada în care se formaseră dinții, și să-i dezvăluie nivelul de oxigen și de stronțiu.

În același timp, verificase rezultatul ADN-ului autozomal în baza de date internationalgenome.org și se dovedise că bărbatul provenea cel mai probabil din partea de sud a Asiei Centrale. Însă această descoperire nu-i era de prea mare ajutor, așa că aștepta în continuare rezultatul analizei minerale tisulare a firului de păr. Analizele părului puteau dura luni bune, de aceea ea făcuse presiuni asupra Laboratorului Medico-Legal, iar acum se hotărî să o sune iar pe secretară.

— Ingela, zise ea. Știu că te cicălesc.

— Ești cea mai puțin cicălitoare dintre voi toți. Doar în ultima vreme te-ai mai dezmorțit puțin.

— A venit rezultatul analizei de păr?

— A bărbatului neidentificat?

— A lui.

— Așteaptă o clipă. Mă uit în sistemul de raportare.

Frederika bătea cadența cu degetele pe masă. Aruncă o privire la ceas. Era ora 10:20 și deja tânjea după pauza de prânz.

— Ia te uită, zise Ingela după câteva clipe. S-au pus pe treabă. A sosit deja. Vin sus să ți-o aduc.

— Zi-mi mai bine ce scrie.

— Scrie că… stai puțin!

Frederika se simțea neobișnuit de nerăbdătoare.

— Se pare că a avut părul lung, continuă Ingela. Avem trei segmente și sunt… toate negative. Nicio urmă de opiate și nici de benzodiazepine.

— Deci nu era dependent de medicamente.

— Doar un bătrân alcoolic. Nu, stai un pic… uite… a mai luat și aripriprazol. E un neuroleptic, nu-i așa?

— Da, se folosește în cazul schizofreniei.

— Cam asta-i tot.

Frederika puse receptorul în furcă și căzu pe gânduri. Prin urmare, bărbatul nu lua substanțe psihotrope, în afară de aripriprazol, pe care îl folosise mai demult. Ce însemna asta? Își mușcă buza și se holbă cu iritare la Mattias, care zâmbea la fel de tâmp ca adineauri. Totuși era evident, nu-i așa? Ori dăduse dintr-odată, poate din greșeală, peste o grămadă de somnifere pe care le înghițise. Ori cineva voia să-l vadă mort și i le amestecase în sticlă. Nu că ar fi știut ce gust avea amestecul de alcool cu zopiclon. Probabil că nu era fantastic. Dar presupunea că bărbatul nu era foarte pretențios. Pe de altă parte, de ce ar fi vrut cineva să-l omoare? Era imposibil de știut, cel puțin deocamdată. Putea însă să excludă deja uciderea din culpă. Nu era vorba de o faptă săvârșită în grabă. Era o operațiune destul de sofisticată să amesteci medicamente într-o sticlă și să mai și condimentezi cu opiate. Cu dextropropoxifen.

Cu dextropropoxifen.

Asta chiar că bătea la ochi. Dextropropoxifenul făcea întreg cocktailul un pic prea bun, de parcă ar fi fost compus de un farmacist sau de cineva care ceruse ajutorul unui medic, și Frederika se simți înviorată și începu să reflecteze la ce ar trebui să facă. Putea să-l sune pe Hans Faste și să asculte încă o expunere despre comportamentul vagabonzilor. Dar n-avea niciun chef, așa că își completă raportul și îl sună pe Mikael Blomkvist. Dacă tot o luase gura pe dinainte, acum n-avea decât să continue.

∵

Catrin Lindås se afla în casa de vacanță a lui Mikael din Sandhamn și încerca să pună cap la cap o cronică pentru *Svenska Dagbladet.* Dar nu prea reușea. Era lipsită de inspirație și sătulă de termene de predare și i se făcuse lehamite să-și tot exprime opiniile. Îi era lehamite de tot și toate, în afară de Mikael Blomkvist, ceea ce era bineînțeles o idioțenie. Dar nu se putea abține. Ar fi trebuit să plece acasă și să se ocupe de pisica și florile sale și să dea dovadă măcar de un strop de independență.

Dar nu făcea niciun fel de progres. Nu se mai putea dezlipi de el și, ce era și mai ciudat, nu se certaseră deloc, și doar făcuseră dragoste și vorbiseră ore în șir – asta poate și pentru că fusese un pic îndrăgostită de el cu o mulțime de ani în urmă, la fel ca toate tinerele jurnaliste de pe vremea aceea. De fapt însă, credea că era mai degrabă vorba de stupoare, de forța acestei întâlniri total neașteptate. Fusese sigură că el o disprețuia și că voia să-i găsească nod în papură, așa că devenise defensivă și arogantă, cum i se întâmpla adesea când se afla sub presiune, și încercase să scape de el, când remarcase ceva total diferit în ochii lui, o înfometare, ca a unui călugăr flămânzit, și atunci își pierduse total controlul. Se transformase în opusul a tot ce credeau oamenii despre ea și nu-i păsase nici măcar de faptul că vreunul dintre colegi ar fi putut să apară oricând la birou. Se aruncase în brațele lui cu o pasiune care încă o mai mira, iar apoi ieșiseră în oraș și băuseră mult vin, deși ea nu avea obiceiul să facă astfel de excese.

Ajunseseră la Sandhamn în toiul nopții cu o barcă-taxi și se precipitaseră înăuntru, iar de-atunci zilele se scurseseră fără ca ei să fi făcut altceva în afară de a sta înlănțuiți în pat sau de a ședea în grădină sau de a ieși cu barca lui cu motor. Și totuși Catrin refuza să creadă că era ceva serios și încă nu rostise niciun cuvânt despre lucrurile cu adevărat importante din viața ei, despre spaima care n-o părăsea niciodată. Oricum, a doua zi avea de gând să plece acasă sau poate chiar în seara asta. Pe de altă parte, își propusese același lucru și ieri, și alaltăieri. Rămăsese însă, iar acum era luni dimineață și ceasul era 10:30, iar pe mare bătea vântul și, când privi cerul, văzu un zmeu verde care flutura nervos în văzduh. Se auzi zumzăitul unui telefon.

Era mobilul lui Mikael. El ieșise la o tură de jogging, iar ea nu avea de gând să umble la telefonul lui. Și totuși aruncă o privire pe ecran. Scria *Frederika Nyman.* Probabil medicul legist despre care el îi vorbise, așa că se hotărî să răspundă:

— Mobilul lui Mikael, zise ea.

— Îl caut pe Mikael.

— Face o tură de jogging. Pot să-i transmit vreun mesaj?

— Spuneți-i să mă sune, zise medicul legist. Puteți să-i transmiteți că am primit rezultatul unui test.

— E vorba de cerșetorul îmbrăcat în pufoaică?

— Exact.

— Știți că l-am întâlnit? zise ea.

— Serios?

Catrin simți curiozitatea din vocea doctoriței.

— M-a atacat, zise ea.

— Mă scuzați, dar dumneavoastră cine sunteți?

— Sunt Catrin, o prietenă de-ale lui Mikael.

— Ce s-a întâmplat?

— Cerșetorul a venit spre mine țipând, eram în piața Mariatorget.

— Ce voia?

Regretă că adusese vorba de asta. Își aminti senzația teribilă, revenind către ea ca un vânt rece din trecut.

— Voia să vorbească despre Johannes Forsell.

— Ministrul Apărării?

— Presupun că voia să-l înjure, la fel ca restul lumii. Dar am plecat de-acolo cât de repede am putut.

— V-ați dat seama cumva de ce?

Catrin era convinsă că știa destul de exact.

— Habar n-am, zise ea. Despre ce rezultat este vorba?

— E mai bine să vorbesc cu Mikael despre asta.

— Așa e. O să-i transmit să vă sune.

Termină convorbirea și simți cum o cuprinde din nou frica amintindu-și de cerșetor; cu ochiul minții îl revăzu în genunchi lângă statuia din piața Mariatorget și avu acea senzație de déjà-vu, ca și cum ar fi revenit în călătoriile din copilărie. Poate că ea îi zâmbise cu nervozitate, așa cum avea obiceiul să facă odinioară de fiecare dată când întâlnea oameni sărmani? În orice caz, bărbatul trebuie să fi simțit o confirmare în comportamentul ei. Se ridicase rapid și pusese mâna pe o creangă de lângă el, apropiindu-se de ea cu mers legănat, strigând:

— *Famous lady, famous lady!*

Fusese surprinsă că o recunoștea. Dar când s-a apropiat mai mult și i-a văzut crâmpeiele de degete și pata neagră de pe chip, disperarea din ochi și

tenul gălbui, a rămas pe loc paralizată… de-abia când a apucat-o de taior și a început să bolborosească ceva despre Johannes Forsell a reușit să se desprindă de el și să se îndepărteze.

— Nu-ți amintești nimic din ce a zis? o întrebase Mikael.

Îi spusese că erau prostiile obișnuite. Dar poate că nu era așa. Cuvintele bărbatului îi reveniră din nou în minte, iar de data asta nu le mai percepea ca fiind de neînțeles, și nici nu i se mai părea că se încadrau în discursul obișnuit legat de Forsell. Îi sugerau cu totul altceva.

⁘

Mikael se apropia de casă. Era extenuat și transpirat. Privi în jur. Nu se afla nimeni în spatele lui și atunci își zise din nou: îmi imaginez, sunt doar prostii. În ultimele zile tot avea impresia că era urmărit, i se părea că întâlnise prea des un bărbat bărbos, cam la 40 de ani, cu coadă de cal și cu tatuaje pe brațe, care, deși era îmbrăcat ca un turist, avea o privire prea alertă ca să fie doar în vacanță.

Nu se gândea serios că bărbatul chiar avea ceva de-a face cu el; oricum, de cele mai multe ori, Mikael era absorbit de Catrin și uita de lumea din jur. Din când în când însă, i se întâmpla, ca acum, să simtă o umbră de îngrijorare, moment în care se gândea aproape mereu la Lisbeth. Pe retină îi apăreau cele mai îngrozitoare imagini. Privi gâfâind în sus. Cerul era senin și degajat. Citise că vremea avea să se mențină caldă. Însă urma să înceapă să bată vântul și poate că avea să vină și o furtună. Se opri în fața casei și a grădinii cu cei doi arbuști de coacăz pe care ar fi trebuit să-i tundă și aruncă o privire spre mare și spre lumea aflată la plajă, în timp ce sufla greu, sprijinit cu mâinile pe genunchi.

Apoi păși înăuntru, așteptându-se la o primire triumfală. Catrin îl răsfățase mereu primindu-l ca pe un soldat proaspăt revenit de pe front, chiar dacă nu lipsea decât 10 minute. Dar de data asta ea ședea pe pat, țeapănă și mohorâtă, și atunci el se îngrijoră și gândurile îi zburară din nou la bărbatul cu coadă de cal.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Ce?… Nu, răspunse ea.

— N-am primit nicio vizită?

— Așteptai pe cineva? se interesă ea, iar replica asta îl liniști un pic.

O mângâie pe păr, întrebând-o cum se simțea. Catrin îi răspunse că era bine. El nu o crezu întru totul, dar nu era prima dată când întrezărea o umbră de grijă pe chipul ei. De obicei, dispărea însă la fel de rapid cum

apăruse, iar când Catrin îi povesti de convorbirea cu medicul legist, se hotărî să o lase în pace și o sună pe Frederika Nyman, ca să afle mai multe despre rezultatul testului.

— Înțeleg, zise el. Deci ce concluzie trageți?

— Sinceră să fiu, am tot întors lucrurile pe toate părțile și ajung mereu la concluzia că e ceva suspect la mijloc, răspunse Frederika Nyman.

Mikael o contempla pe Catrin, care stătea cu mâinile încolăcite în jurul trupului. Îi zâmbi. Ea îi răspunse cu un zâmbet chinuit, iar el își îndreptă privirea spre fereastră și observă câteva gâște albe în largul mării. Motorul bărcii lui nu fusese bine ridicat și se legăna în valuri.

— Ce zice Faste?

— Nu știe încă. Dar am scris totul în raport.

— Trebuie să-i spuneți.

— O să-i spun. Prietena dumneavoastră mi-a spus că cerșetorul vorbea despre Johannes Forsell.

— Forsell e ca un virus, răspunse el. Toți nebunii de legat îl au în sânge.

— Nu știam.

— E comparabil cu efectul uciderii lui Palme[8] pe vremuri. Ceva legat de acea crimă reușise să se infiltreze în toate psihozele epocii. Iar acum m-au invadat idioțeniile de tipul teoria conspirației cu privire la Forsell.

— Din ce cauză?

Mikael se uită din nou spre Catrin, care se ridică și intră în baie.

— E greu de spus, răspunse el. Unele personalități publice pur și simplu dau apă la moară imaginației. În acest caz, sunt sigur că totul a fost plantat și că e o răzbunare pentru faptul că Forsell a arătat cu degetul încă de la început spre Rusia în legătură cu implicarea în prăbușirea bursei și, în general, a menținut o linie foarte dură și inflexibilă față de Kremlin. Există dovezi destul de clare că a fost victima unei campanii de dezinformare.

— Dar Forsell ăsta nu e cumva o persoană căreia îi place să-și asume riscuri? Un aventurier?

— E un tip în regulă, cred eu. I-am verificat afacerile cu mare atenție, zise el. Tot n-ați aflat de unde e cerșetorul?

— Nu știu mai mult decât ce arată analiza cu carbon 13, și anume că cel mai probabil a crescut în condiții de sărăcie cruntă, dar de asta îmi dădusem deja seama. Se pare că s-a hrănit în mare parte cu legume și orz. E posibil ca părinții lui să fi fost vegetarieni.

Mikael se uită spre baie, căutând-o din priviri pe Catrin.

— Toată treaba asta e un pic cam ciudată, nu-i așa? zise el.

— În ce fel? întrebă ea.

— Bărbatul ăsta care apare de nicăieri într-o bună zi și brusc este găsit mort, cu un cocktail de substanțe otrăvitoare în sânge?

— Asta cred și eu.

Lui Mikael îi veni o idee.

— Știți ce? Am un prieten la omucideri, un comisar care a lucrat cu Faste și care-l consideră un idiot sadea, continuă el.

— Un bărbat înțelept, cu alte cuvinte.

— Foarte înțelept. Aș putea să-l întreb dacă nu cumva are ceva timp să verifice cazul ăsta și poate așa mai grăbim un pic procesul.

— Ar fi excelent!

— Mulțumesc de telefon, zise el. Vorbim mai târziu.

Termină convorbirea bucuros că avea un motiv să-l sune pe Bublanski. Îl cunoștea pe comisar de multă vreme și relația lor fusese adeseori relativ complicată. În ultima vreme însă se împrieteniseră și discuțiile cu el îi provocau mereu o senzație de ușurare, ca și cum Bublanski, prin puterea lui de reflecție, îi oferea lui Mikael o nouă perspectivă asupra existenței și-l ajuta să se elibereze de amalgamul de știri despre lume – căci asta era viața sa, iar câteodată îi dădea sentimentul că se îneacă în trăiri intense și nebunie.

Ultima dată se întâlnise cu Bublanski la înmormântarea lui Holger. Atunci discutaseră despre Lisbeth și despre discursul ei din biserică referitor la dragoni. Hotărâseră să se întâlnească din nou în curând. Întâlnirea nu se materializase însă, așa cum nimic nu pare să se întâmple în anumite perioade, iar acum Mikael se întinse după telefon să-l sune. Avu un moment de șovăială însă, așa că se îndreptă spre baie și ciocăni la ușă.

— Ești în regulă? întrebă el.

∵

Catrin n-avea chef să-i răspundă. Înțelegea însă că trebuia să zică ceva și, prin urmare, mormăi un „așteaptă o clipă” după care se ridică de pe toaletă și își dădu cu apă pe față, încercând fără succes să-și facă ochii să pară mai puțin roșii. Descuie și ieși, apoi se așeză pe pat. Când Mikael se apropie de ea și o mângâie pe păr, se simți stingherită.

— Cum merge treaba cu articolul? zise el.

— Prost.

— Înțeleg exact cum te simți. Dar mai e și altceva, nu-i așa? zise el.

— Cerșetorul ăla… începu ea.

— Ce-i cu el?

— M-a adus în pragul isteriei.

— Mi-am dat seama de asta.

— Dar n-ai înțeles de ce.

— Presupun că nu, zise el, iar ea ezită câteva clipe, după care începu să-i povestească, cu ochii ațintiți în jos, la propriile mâini.

— Când aveam 9 ani, părinții mei m-au anunțat că nu aveam să mai merg la școală timp de un an. Mama reușise să convingă conducerea școlii că ea și tata aveau să-mi predea ei înșiși și presupun că au primit o grămadă de materiale și de teme, dar pe care nu le-am văzut niciodată după aceea. Apoi am zburat spre India și Goa și, la început, a fost destul de interesant. Dormeam pe plajă sau în hamacuri și mă distram împreună cu alți copii, am învățat să fac bijuterii și să gravez, jucam fotbal și volei, iar seara dansam și făceam focuri de tabără. Tata cânta la chitară și mama era solistă. Într-o vreme am avut o cafenea în Arambol, iar eu pregăteam și serveam o supă de linte cu lapte-de-cocos pe care o botezasem *Catrin's soup.* Încetul cu încetul însă, situația a scăpat de sub control. La cafenea apăreau indivizi goi pușcă și mulți dintre ei aveau urme de ace de seringă pe brațe. Alții erau duși cu pluta și unii încercau să mă pipăie sau să mă sperie, agresându-mă în diferite feluri ciudate.

— Groaznic!

— Într-o noapte m-am trezit și am văzut ochii mamei strălucind în întuneric. Își administra ceva cu o seringă. Un pic mai încolo se legăna tata zicând „oo, oh" cu o voce somnoroasă. La scurt timp după aceea am început să avem probleme serioase. Tot timpul vorbeam despre maniile tatei. Eu întrebam: „Ce-a pățit tata?" „E doar o manie", îmi răspundea mama. Maniile tatei. Ne-am mutat destul de rapid, ca și cum în acest fel speram să putem să ne debarasăm și de manii, și-mi aduc aminte că am mers ore, zile, săptămâni în șir și că trăgeam după noi un cărucior cu roți vechi și mucegăite de lemn, încărcat ochi cu șaluri, haine și alte mărunțișuri pe care mama încerca să le vândă. Apoi trebuie să fi scăpat de toate, pentru că, dintr-odată, nu mai aveam deloc bagaje și mergeam cu trenul sau făceam autostopul. Am nimerit în Benares și în cele din urmă în Katmandu, unde ne-am instalat pe Freak Street, vechea stradă a hipioților, și de-abia atunci am înțeles că afacerile noastre se transformaseră radical. Mama și tata nu consumau doar heroină, ci o și vindeau. Lumea venea la noi acasă și ne

implora *„please, please”* și câteodată oamenii se luau după noi pe stradă. Multora le lipseau degete, câteodată chiar și un braț sau un picior, erau îmbrăcați prost și aveau pielea gălbuie și pete pe față. Încă îi mai văd în coșmaruri.

— Iar cerșetorul ți-a amintit de ei.

— M-a făcut să rememorez toată acea perioadă.

— Îmi pare rău, zise el.

— Asta e. Trăiesc cu aceste amintiri de mult timp.

— Nu știu dacă te ajută cu ceva, dar bărbatul acesta nu era un drogat. Nici măcar medicamente nu lua.

— Dar arăta la fel ca ei, răspunse ea. Era la fel de disperat.

— Medicul legist crede că a fost ucis, continuă Mikael pe alt ton, ca și cum ar fi uitat deja de povestea ei.

Atunci ea se supără – sau poate că se săturase de propria-i dramă – și-i spuse că voia să iasă un pic. Mikael încercă să o convingă să rămână, dar se vedea că o face cu jumătate de inimă și că de fapt deja era cu gândul în altă parte.

Când privi înapoi din ușă, Catrin îl văzu sunând pe mobil și atunci își zise că nu era obligată să-i spună lui totul și că putea la fel de bine să-și vadă de lucru de una singură.

10.

24 și 25 august

Jan Bublanski era genul șovăielnic, iar în momentul de față stătea în cumpănă dacă să ia prânzul sau nu. Poate că era de ajuns să-și ia un sandviș de la tonomatul de pe culoar și astfel putea continua să lucreze, dar poate că nici asta nu era o idee prea bună. Ar trebui fie să mănânce o salată, fie să nu mănânce deloc. Se îngrășase în timpul vacanței de la Tel Aviv, unde se dusese împreună cu logodnica sa, Sarah Sharif, și parcă chelise și mai mult în vârful capului. Dar, până la urmă, asta e, nu avea niciun motiv să se plângă. Se concentra asupra sarcinilor sale de lucru, cufundându-se în lectura unui proces-verbal al unui interogatoriu – prost scris – și într-o investigație criminalistică din Huddinge – prost făcută – și poate că tocmai

de aceea gândurile îi zburară în altă parte, astfel că, atunci când îl sună Mikael, îi răspunse cu sinceritate:

— Ce ciudat, chiar la tine mă gândeam, Mikael!

E posibil însă ca de fapt să se fi gândit la Lisbeth Salander sau poate că doar avea senzația că așa era.

— Ce mai faci? continuă el.

— Destul de bine, recunosc.

— Drăguț din partea ta să fii un pic sceptic. Au început să mi se pară cam nesuferite persoanele prea vesele. Ți-ai luat concediu?

— Acum încerc să-mi iau câteva zile.

— Păi, e o încercare cam nereușită, dacă mă suni pe mine. Presupun că e vorba de fata ta, nu?

— N-a fost niciodată fata mea, zise Mikael.

— Știu, știu. Nimeni nu se pricepe mai bine decât ea să nu fie fata nimănui. Ea e mai degrabă ca îngerul căzut din rai, nu-i așa? Nu e la dispoziția nimănui și nici nu aparține nimănui.

— Nu înțeleg cum se face că te-ai făcut polițist.

— Rabinul îmi tot spune că ar fi cazul să ies la pensie. Serios acum, ce mai știi de ea?

— Îmi spune că stă deoparte și că nu se ține de prostii. Deocamdată o cred chiar și pe ea.

— Mă bucur. Nu-mi place amenințarea care planează asupra ei. Nu-mi place să-i văd pe cei de la Svavelsjö încercând să-i dea de urmă, zise el.

— Nimănui nu-i place asta.

— Știi că i-am oferit protecție, nu?

— Am auzit.

— Și ai auzit și că ne-a refuzat și că de atunci e de negăsit?

— Mda…

— Dar…

— Niciun dar! continuă Mikael. Totuși m-am consolat cu faptul că nimeni nu știe să se ascundă mai bine decât ea.

— Vrei să spui de sistemele digitale de supraveghere, zise el.

— E clar că nu poate fi găsită printr-o stație de bază sau prin adresa IP.

— Tot e bine. Apoi vedem noi ce-o mai fi.

— Da, mai vedem. Te-am sunat să te rog cu totul altceva.

— Zi!

— Hans Faste a primit o anchetă de care nu pare să-i pese deloc.

— Câteodată-i mai bine așa, decât să-i pese.

— Hm, poate. E vorba de un cerșetor despre care medicul legist Frederika Nyman crede că a fost ucis.

Mikael îi spuse povestea, iar după aceea Bublanski ieși din birou și își cumpără două sandvișuri înfășurate în plastic și o napolitană cu ciocolată de la tonomatul de pe culoar, după care o sună pe colega sa, inspectorul de la criminalistică Sonja Modig.

∵

Catrin își puse pe mână o mănușă de grădină găsită prin iarbă și începu să smulgă urzicile sălbatice care crescuseră sub coacăzii lui Mikael. Când își ridică privirea, dădu cu ochii de un bărbat în geacă de blugi și cu coadă de cal, cu spatele lat și cu o figură amenințătoare, care dispăru în grabă spre mare. Nu dădu nicio importanță acestui fapt și continuă să-și dea frâu liber gândurilor care veneau de-a valma în mintea ei, la fel ca mai devreme, când se afla înăuntru.

Era cu siguranță adevărat că cerșetorul din piața Mariatorget nu semăna prea bine cu drogații de pe Freak Street. Însă era convinsă că provenea din aceeași parte a lumii și că fusese tratat de niște medici la fel de neglijenți. Își aduse aminte de crâmpeiele lui de degete și de felul tipic în care mergea, ca și cum îi lipsea un punct de echilibru. Își aminti de cât de puternic o trăsese de braț și de cuvintele lui:

— *I know something horrible about Johannes Forsell.*[9]

Era convinsă că avea să audă aceleași idioțenii pe care le primea zilnic și pe e-mail împreună cu mesajele celor care o detestau și intră în panică la gândul că tipul putea deveni violent. Dar, chiar în momentul când frica efectiv o paralizase, el îi dăduse drumul la braț și continuase pe un ton mai trist:

— *Me took him. And I left Mamsabiv, terrible, terrible.*[10]

Sau poate că nu zisese Mamsabiv, dar oricum ceva asemănător, un cuvânt lung cu accentul pe prima și a treia silabă. Cuvântul îi rezonase în minte după ce fugise de lângă el și se întâlnise cu Sofie Melker pe Swedenborgsgatan. Apoi trebuie să-l fi uitat și nu se mai gândise la asta decât după convorbirea de adineauri cu medicul legist. Se întreba ce putea să însemne. Poate că nu era o idee rea să verifice totuși.

Își dădu jos mănușa de grădinărit și căută mai multe variante ale cuvântului, dar nu obținu niciun rezultat care să însemne ceva în vreo limbă, în afară de faptul că Google o întreba acum dacă nu cumva voia să

zică Mats Sabin și poate că asta era, Matssabin pronunțat într-un singur cuvânt. Cel puțin nu părea să fie cu totul improbabil, mai ales când află că Mats Sabin fusese maior în artileria de coastă și mai târziu istoric militar la Facultatea de Securitate și Apărare, și nu era exclus să fi avut de-a face cu Forsell, care fusese ofițer în serviciul de informații și era expert în relațiile cu Rusia.

Catrin căută la nimereală numele celor doi împreună și obținu imediat un rezultat care nu numai că-i confirma că cei doi se întâlniseră, ci afirma în plus că erau dușmani sau, cel puțin, că nu erau deloc pe aceeași lungime de undă – și atunci se gândi să intre înapoi în casă și să-i povestească și lui Mikael. Dar mai bine nu, era o concluzie cam trasă de păr, deci mai pierdu vremea prin grădină, apoi își puse iar mănușa și mai smulse niște buruieni, începu să rupă și niște crenguțe în timp ce privea spre țărmul mării, cu mintea plină de gânduri contradictorii.

∵

Lisbeth se afla în continuare la Praga, la hotelul Kings Court. Stătea așezată la birou, lângă fereastră, și se holba din nou la căsoiul Camillei din Rubliovka, aflat la vest de Moscova. Dar acum nu mai era o preocupare maniacă și nici nu mai făcea parte din procesul de aducere aminte. Casa îi dădea din ce în ce mai mult impresia unui fort. Acolo era un du-te-vino continuu în care apăreau și sus-puși precum Kuznețov și toată lumea era controlată, iar bodyguarzii se înmulțeau văzând cu ochii și nu încăpea nicio îndoială că securitatea digitală era verificată și răsverificată.

Cu ajutorul stației de bază pe care Katia Flip o plasase la fața locului și după câteva zile o luase înapoi, Lisbeth putea urmări fiecare pas pe care îl făcea sora sa, prin semnalele emanate de mobilul ei. Dar nu reușise încă să pirateze sistemul digital, deci trebuia să se mulțumească să facă presupuneri cu privire la ce se petrecea înăuntru. Singurul lucru cert era că activitatea se intensificase.

Toată casa pulsa în ritmul unei energii pline de tensiune, ca și cum s-ar fi aflat în pragul unei operațiuni de amploare, iar cu o zi în urmă Camilla fusese condusă la așa-numitul Acvariu, sediul serviciului militar de informații, care se afla în afara Moscovei, la Khodynka, ceea ce iarăși nu era un semn bun. Camilla părea să mobilizeze întreg arsenalul pe care-l avea la îndemână.

Deocamdată însă nu părea să aibă nici cea mai vagă idee despre locul în care se afla Lisbeth, ceea ce-i dădea o senzație de oarecare siguranță. Atât

timp cât sora sa rămânea în casa din Rubliovka, ea și Paulina n-ar trebui să fie în pericol. Dar nimic nu era sigur.

Lisbeth închise imaginea de pe satelit și începu să urmărească mișcările soțului Paulinei, Thomas. Nu părea să facă nimic. Îl vedea în camera web holbându-se la ea cu obișnuita lui mină de om prigonit.

Nu se putea spune că Lisbeth era foarte deschisă în ultima vreme. Seara însă o asculta ore în șir pe Paulina și aflase destul de multe despre viața ei, inclusiv episodul cu fierul de călcat. Thomas, care în acel moment își suflă nasul în fața camerei web, avea obiceiul să-și ducă toate cămășile la curățătorie în Germania. La Copenhaga însă o pusese pe Paulina să i le calce, „ca să aibă ce face toată ziua”. Într-o bună zi, Paulina uitase de fierul de călcat și de vasele de spălat și își petrecuse ziua în chiloți și într-una din cămășile lui necălcate, bând whisky și vin roșu.

Cu o seară în urmă, Thomas o bătuse. Avea buza spartă și avea de gând să se îmbete ca să aibă curajul să-l părăsească, să pună capăt calvarului. Prin urmare, situația scăpase de sub control, Paulina spărsese o vază din greșeală, apoi niște pahare și farfurii, dar de data asta mai degrabă dinadins, și reușise să verse și niște vin roșu pe cămașă și whisky pe cearșafuri și pe covor. În cele din urmă adormise, amețită și rebelă, cu senzația că acum avea să îndrăznească în sfârșit să-l trimită la origini.

Când se trezise însă, Thomas se urcase pe brațele ei și o lovea în plină figură. Apoi o trăsese spre masa de călcat, unde-și călcase singur cămașa. Paulina pretindea că nu-și mai amintea nimic din ceea ce se întâmplase pe urmă, în afară de mirosul de piele arsă, de o durere indescriptibilă și de propriii ei pași care se grăbeau spre ușa de la intrare. Lisbeth se gândea din când în când la această poveste și, deși câteodată i se întâmpla, la fel ca acum, să-și imagineze că se uită în ochii lui Thomas, de multe ori chipul acestuia se suprapunea cu cel al tatălui său.

Când o cuprindea oboseala, totul se contopea într-o imagine unică: Camilla, Thomas, copilăria sa, Zala, totul! Iar apoi o strângea ca o curea în jurul pieptului și al frunții și câteodată simțea că se sufocă. De afară răzbăteau acordurile unei chitare. Lisbeth se întinse și privi pe fereastră. Jos era forfotă, lume care intra și ieșea necontenit din magazinul universal Palladium. În partea dreaptă se zărea o scenă mare, albă, care era pregătită pentru concert. Poate că era iar sâmbătă sau poate că era zi de sărbătoare, nu-i prea păsa. Dar Paulina pe unde era? Cu siguranță, la una din eternele ei

plimbări prin oraș. Lisbeth își verifică e-mailurile, în speranța că asta o va face să se gândească la altceva.

Nu găsi niciun mesaj de la Republica Hackerilor și deci niciunul dintre răspunsurile pe care sperase să le primească la întrebările pe care le pusese în cursul zilei, ci doar câteva documente criptate de la Mikael, aducându-i totuși un zâmbet pieziș pe buze. Ai reușit în cele din urmă să-ți citești propriul articol, își zise ea în sinea ei. Dar nu era așa, documentele n-aveau nimic de-a face cu Kuznețov și cu minciunile lui. Era mai degrabă… ce naiba era de fapt?

O înșiruire de cifre și de litere, XY, 11, 12, 13, 19, în rânduri fără sfârșit. Era clar o secvențiere a ADN-ului… dar despre cine era oare vorba? Lectură rapid documentele și raportul autopsiei din anexă și înțelese că era vorba despre un bărbat care, după cum arăta analiza cu carbon 14, avea între 54 și 56 de ani. Era originar de undeva din sudul Asiei Centrale. Unele din degetele de la mâini și de la picioare îi fuseseră amputate, era un om decăzut, un alcoolic. Scria că murise otrăvit cu un amestec de zopiclon și dextropropoxifen.

Mikael scrisese:

Dacă tot ești în vacanță și nu faci prostii, poate că mă ajuți să aflu cine este acest individ. Poliția nu are niciun nume, nu știe absolut nimic. Un medic legist priceput pe nume Frederika Nyman crede că e posibil ca bărbatul să fi fost ucis.

A fost găsit lângă un copac din crângul Tantolunden pe 15 august. Ți-am trimis niște analize ADN, una autozomală și altele de altfel, rezultatele unei analize cu carbon 13 și ale unui test al firului de păr, precum și fotografia unui bilețel cu scrisul lui. (Da, e numărul meu de telefon.)

M.

Nici prin gând nu-mi trece, mormăi ea. Mă duc și o caut pe Paulina și mă îmbăt iar sau fac orice altceva, decât să mă holbez la niște analize ADN și să stau la taclale cu medici legiști.

Dar nu reuși să plece nici de data asta, căci la scurt timp după aceea, pe coridor, se auziră pașii Paulinei și atunci Lisbeth scoase două sticle mici de șampanie din minibar și își deschise brațele într-o încercare disperată de a nu mai părea răvășită.

⁘

Ideea fusese cu siguranță cam bizară. Dar Mikael se simțise singur și trist după ce Catrin îi spusese că trebuia să plece acasă să se ocupe de pisică și

de plante. Îl durea mai ales faptul că era mai puțin important decât plantele ei și, după ce o însoțise până în port, se întorsese acasă și o sunase din nou pe Frederika Nyman.

Se lăudase că știa o geneticiană de renume care poate că avea să reușească să dea de cap analizelor ADN. Firește că Frederika îl întrebase cine era și ce specializare avea. Îi răspunsese în termeni vagi că era vorba de o persoană foarte hotărâtă, profesoară universitară la Londra, specializată în genealogie. Totul era fantezie pură. Totuși era adevărat că Lisbeth era genială când era vorba de analize ADN. Făcuse niște încercări ambițioase de a înțelege de ce familia ei era atât de extremă din punct de vedere genetic. Nu era vorba doar de tatăl său, Zala, cu inteligența lui superioară și cu spiritul diabolic. Ci și de fratele ei vitreg, Roland Niedermann, extrem de puternic, incapabil să simtă durere. Și chiar Lisbeth însăși, care avea o memorie fotografică excepțională. În familie exista un număr impresionant de persoane cu calități excepționale și, deși Mikael nu avea nicio idee despre concluziile cercetărilor ei, știa că Lisbeth învățase metoda științifică în doi timpi și trei mișcări și, după ce încercase de câteva ori cu Frederika Nyman, reușise să obțină de la ea materialul de care avea nevoie.

I-l trimisese apoi lui Lisbeth fără să-și facă prea mari speranțe. Poate că era mai degrabă o modalitate de a intra în legătură cu ea. Fie ce-o fi! Mikael își îndreptă privirea spre mare. Vântul se întețise. Plecau și ultimele persoane de pe plajă și el se cufundă în gânduri.

Ce-o apucase pe Catrin? În doar câteva zile se apropiaseră atât de mult, încât crezuse… ce crezuse de fapt? Că erau suflete-pereche? Prostii! Erau diametral opuși și cel mai bine ar fi fost să o lase-n pace și să o sune mai degrabă pe Erika. Ar trebui să o împace cumva pentru că nu-i trimisese articolul și astfel îi făcuse probleme cu privire la cuprinsul revistei. Își luă mobilul și o sună… pe Catrin. Nu se putea abține. La început, convorbirea se derulă în același fel în care se și terminase, rigid și șovăitor. Apoi ea zise:

— Iartă-mă!

— Pentru ce?

— Pentru că am plecat.

— Nu vreau să am vreo plantă pe conștiință.

Ea începu să râdă trist.

— Și acum ce ai de gând să faci? continuă el.

— Nu știu sigur. Poate că mă așez la birou… dar nu voi fi în stare să scriu nimic.

— Nu sună deloc amuzant.
— Nu, zise ea.
— Dar aveai nevoie să fii la distanță, nu-i așa?
— Cred că da.
— Te priveam pe fereastră când pliveai buruieni.
— Zău?
— Păreai îngândurată.
— Mda, poate.
— S-a întâmplat ceva?
— Nu chiar.
— Sigur?
— Mă gândeam la cerșetorul ăla.
— La ce anume, mai exact?
— Că nu ți-am povestit ce mi-a zis despre Forsell.
— Mi-ai zis că doar niște prostii oarecare.
— Și totuși poate că n-a fost așa.
— Și de ce-mi spui asta așa, dintr-odată?
— Pentru că am început să-mi amintesc mai bine când a sunat medicul legist.
— Deci ce ți-a spus?
— Ceva de genul: *„Me took Forsell. I left Mamsabiv, terrible, terrible*". Cam așa ceva.
— Sună ciudat.
— Da.
— Și tu cum interpretezi asta?
— Nu știu. Dar când am început să caut Mamsabiv, Mansabin și alte cuvinte de genul ăsta, Google mi-a propus Mats Sabin, mai departe de atât n-am ajuns.
— Istoricul militar?
— Îl cunoști?
— Pe vremuri citeam tot ce-mi pica în mână despre al Doilea Război Mondial.
— Știai și că Sabin a murit acum patru ani în timpul unei expediții în Abisko, în munții de lângă cercul polar? L-au găsit înghețat bocnă lângă un râu. Se pare că a făcut o hemoragie cerebrală și n-a mai fost în stare să se adăpostească de frig.
— Asta nu știam, zise el.

— Nu prea cred că tipul ar avea vreo legătură cu Forsell…

— Dar… încercă el.

— Dar nu m-am putut abține să nu le combin numele în motorul de căutare și așa am aflat că Forsell și Sabin au avut un conflict deschis în presă.

— Despre ce?

— Despre Rusia.

— În ce fel?

— După ce a ieșit la pensie, Mats Sabin și-a schimbat radical părerea și, în loc de critic, a devenit un susținător al Rusiei. În mai multe articole, printre altele în *Expressen,* a scris că Suedia suferă de paranoia și de o frică nejustificată față de Rusia, pe care ar trebui să o vadă cu mai multă înțelegere. Într-un alt articol, Forsell a răspuns că vorbele lui Sabin sunt identice cu propaganda rusească și a sugerat că Sabin ar fi un lacheu plătit… după care a izbucnit scandalul. S-a vorbit de procese de calomnie și au apărut amenințări cu judecata, dar, în cele din urmă, Forsell a făcut un pas înapoi și și-a cerut scuze.

— Și cerșetorul unde ar putea intra în scenă în toată povestea asta?

— Habar n-am. Deși…

— Ce?

— A zis, *„I left Mansabin”* sau ceva de genul ăsta și se potrivește, cel puțin în teorie. Mats Sabin a murit singur și părăsit.

— E o pistă, zise el.

— Sigur e o tâmpenie!

— Nu neapărat.

Se lăsă tăcerea și el privi din nou spre mare.

— N-ai chef să te întorci cu feribotul ca să dezlegăm misterul și să ne vedem și de viețile noastre? continuă el.

— Data viitoare, Mikael. Data viitoare.

Ar fi vrut s-o convingă, s-o roage, s-o implore. Dar se simțea patetic, așa că îi ură noapte bună și încheie convorbirea. Apoi se ridică, se duse și își luă o bere din frigider și începu să se gândească ce să facă. Cel mai rezonabil ar fi fost, firește, să înceteze să se mai gândească la Catrin sau la cerșetor. Simțea că niciunul dintre cele două subiecte n-avea să-l ducă nicăieri. Ar trebui să se întoarcă mai degrabă la articolul său despre fabricile de troli și căderea bursei sau poate și mai bine ar fi să intre în vacanță de-adevăratelea.

Dar așa era el, încăpățânat și stupid. Nu putea să se desprindă de anumite lucruri. După ce făcu ordine în bucătărie și mai aruncă o privire spre mare, dădu o căutare cu numele lui Mats Sabin și găsi un necrolog destul de lung din *Norrländska Socialdemokraten*[11].

Mats Sabin își petrecuse copilăria în Lulea și devenise ofițer și maior în artileria de coastă. În anii ’80 făcuse parte din divizia de submarine, dar studiase și istoria, iar într-o perioadă renunțase la cariera militară și își dăduse doctoratul la Uppsala cu o teză despre invadarea Uniunii Sovietice de către Hitler. Își părăsise postul de conferențiar la Facultatea de Securitate și Apărare și publicase, după cum știa și Mikael, mai multe cărți de popularizare a științei despre al Doilea Război Mondial. Multă vreme, susținuse intrarea Suediei în NATO. Era convins că ceea ce vânase în Marea Baltică erau submarine rusești și nimic altceva. Cu toate acestea, în ultimii ani de viață devenise pro Rusia și apărase intervențiile din Ucraina și Crimeea elogiind Rusia, pe care o vedea ca pe o forță care proteja pacea în Siria.

Din articol nu reieșea de ce își schimbase poziția, spusese doar că „părerile se schimbă când îmbătrânim și devenim mai înțelepți”. Mats Sabin era recunoscut ca fiind un bun alergător și scafandru. Murise la 67 de ani. Rămăsese văduv exact când se hotărâse să urmeze traseul clasic dintre Abisko și Nikkaluokta. În articol se menționa că era „în bună formă” și că prognoza meteo anunța vreme bună – era la început de mai. Cu toate acestea, în seara zilei de 3 mai se lăsase gerul. Temperatura scăzuse la minus 8 grade și Sabin suferise probabil un accident cerebral vascular, prăbușindu-se în apropierea râului Abiskojåkka, nereușind să mai ajungă la vreuna dintre cabanele de pe parcurs. În dimineața zilei de 4 fusese găsit mort de un grup de drumeți din Sundbyberg. Se pare că nu existase nicio circumstanță suspectă și nici vreo urmă de violență.

Mikael încercă să descopere unde se aflase Johannes Forsell – care și el era un împătimit al expedițiilor montane – la momentul respectiv. Era imposibil de stabilit cu informațiile de pe internet. Acest eveniment avusese loc în mai 2016, cu aproape un an și jumătate înainte ca Forsell să devină ministrul Apărării, or, la vremea aceea, nu era urmărit nici măcar de presa locală din Östersund, localitatea lui de baștină. Mikael constată însă că Forsell avea interese de afaceri în zona respectivă. Prin urmare, nu era absolut imposibil să se fi aflat la Abisko atunci.

Cu toate acestea, chestiunea era prea vagă și se baza pe prea multe speculații pentru a putea fi luată în calcul. Mikael se ridică și se îndreptă către rafturile cu cărți din dormitor. Dar majoritatea erau romane polițiste, le citise pe toate. Îi telefonă fiicei sale Pernilla, apoi Erikăi, fără să dea de vreuna dintre ele. Deveni din ce în ce mai agitat și, în cele din urmă, ieși să mănânce în port la Seglarhotellet. Seara târziu, când se întoarse acasă, era de-a dreptul dezamăgit.

∵

Paulina dormea. Lisbeth se holba în tavan. Era starea obișnuită a lucrurilor, ori așa, ori erau amândouă treze. Niciuna dintre ele nu dormea prea mult și niciuna nu se simțea tocmai bine. În seara asta însă se consolaseră destul de bine cu bere, șampanie și câteva orgasme, adormind la scurtă vreme după aceea. Pe Lisbeth n-o ajutase prea mult, căci după ceva timp se trezise brusc și simțise cum amintirile și întrebările din copilărie îi pătrundeau în oase ca un vânt înghețat. Ce era-n neregulă cu toți din familia ei?

Încă înainte de a-și începe cercetările științifice, Lisbeth avea obiceiul să spună că exista o greșeală genetică în familia sa. Multă vreme, asta însemnase doar că avea multe rude extreme și diabolice. Cu vreun an în urmă se hotărâse însă să urmeze această ipoteză până la capăt și, cu ajutorul unei serii de atacuri de piraterie, făcuse rost de cromozomul Y al lui Zalacenko de la Laboratorul de Medicină Genetică din Linköping.

De-a lungul unor nopți lungi învățase să descifreze aceste informații și citise tot ce putuse despre haplogrupuri. În fiecare din generațiile unei familii apar mici mutații. Haplogrupurile arată cărei ramuri de mutație îi aparține fiecare individ și nu o mirase deloc să afle că grupul tatălui său era extrem de neobișnuit, ceea ce se confirmase și când se uitase la generațiile anterioare. Peste tot găsise un grad înalt nu numai de inteligență, ci și de psihopatie, ceea ce nici n-o bucurase, dar nici n-o făcuse mai înțeleaptă.

Învățase însă să stăpânească tehnica ADN-ului și acum, când era trecut de ora 2 noaptea, iar ea nu făcea altceva decât să-și aducă aminte, să tresară și să se holbeze la detectorul de fum din tavan care clipea ca un ochi diabolic, se întreba dacă n-ar putea totuși să se uite la materialul pe care i-l trimisese Mikael. Așa, cel puțin, se putea gândi la altceva.

Prin urmare, se ridică cu grijă din pat, se așeză la birou și deschise fișierele. Ia să vedem, murmură ea. Ia să vedem. Ce-i asta? Era o analiză preliminară de ADN autozomal cu câțiva așa-numiți markeri STR – *short*

tandem repeats[12] –, deci se hotărî să folosească un Bam Viewer de la Broad Institute, care o putea ajuta să analizeze markerii. La început era destul de distrată, din când în când făcând câte o pauză ca să se uite prin satelit la casa Camillei. Încetul cu încetul însă, materialul începu să o fascineze, iar curând constată că bărbatul necunoscut nu avea strămoși sau rude în Scandinavia.

Venea de undeva de departe și, după ce mai citi încă o dată raportul medicului legist, mai ales analiza cu carbon 13 și descrierile rănilor și amputărilor, în minte îi veni o idee surprinzătoare, care o făcu să rămână multă vreme nemișcată, puțin aplecată în față și cu mâna lipită de locul în care fusese împușcată în umăr cu ani în urmă.

Apoi făcu o serie de căutări pe internet, mormăind încet în barbă. Era oare posibil? Nu prea îi venea să creadă, deci se pregăti să pirateze serverul medicului legist.

Dar brusc îi veni ideea – neconvențională pentru ea – de a încerca mai întâi pe calea tradițională. Scrise un e-mail și apoi luă ce mai rămăsese în minibar, o Coca-Cola și o sticluță de coniac, și lăsă timpul să treacă în așteptarea dimineții, poate că și ațipind pe scaun. Chiar în momentul când Paulina deschise ochii, Lisbeth primi un semnal pe mobil și se conectă din nou la satelit; deși la început se uita cu ochii întredeschiși, grei de oboseală, brusc se trezi de-a binelea.

Pe ecran o văzu pe sora sa însoțită de trei bărbați – unul dintre ei neobișnuit de înalt – părăsind casa din Rubliovka într-o limuzină. Lisbeth îi urmări tot drumul până la aeroportul internațional Domodedovo, de lângă Moscova.

11.

25 august

Frederika Nyman se foia în pat. În cele din urmă aruncă o privire către deșteptătorul de pe noptieră. Spera să fie cel puțin 5:30. Era 4:20. Șuieră o înjurătură. Nu dormise decât cinci ore. N-avea însă niciun rost să încerce să adoarmă la loc. Instinctul său de insomniacă îi spunea că n-avea să reușească, deci se duse în bucătărie să-și pregătească un ibric de ceai verde.

Ziarele nu sosiseră încă. Se așeză la masa din bucătărie cu mobilul în mână și ascultă ciripitul păsărilor. Îi lipsea orașul. Simțea că avea nevoie de un bărbat sau cel puțin de o persoană care să nu fie la adolescență.

— N-am dormit nici azi și mă dor și capul, și spatele, ar fi vrut să-i spună acestei persoane, ceea ce și făcu, dar cum în cameră nu se afla nimeni altcineva în afară de ea însăși, a fost nevoită să-și răspundă singură: Săraca de tine!

Marea era liniștită după furtuna de peste noapte și în depărtare se zăreau și cele două lebede. Pluteau pe apă, una lângă alta. Câteodată le invidia, nu pentru că ar fi fost atât de amuzant să fie lebădă, dar cel puțin erau două. Puteau să doarmă prost, dar erau împreună. Să se plângă în limba păsărească una alteia. Își verifică e-mailurile. Primise un mesaj de la cineva care apărea cu pseudonimul Wasp. Scria:

Am primit markerii STR și rapoartele de autopsie de la Blomkvist. Am o pistă referitoare la originea bărbatului. Rezultatul analizei cu carbon 13 e interesant. Dar am nevoie de o secvențiere a întregului genom. Presupun că cel mai rapid se poate face la CGU. Spune-le să se grăbească! N-am timp să aștept.

Ce ton nepoliticos, mormăi ea, și nici măcar o semnătură. N-ai decât să-l secvențiezi singură, își zise în sinea ei. Nu suporta genul ăsta de cercetători atinși de sindromul Asperger. Fostul ei soț era la fel, o adevărată catastrofă, dacă stătea bine să se gândească. Apoi citi din nou e-mailul și se mai liniști. Era nepoliticos și autoritar. Dar mergea pe aceeași linie cu propriile ei presupuneri și trimisese deja cu vreo săptămână în urmă o probă de sânge la CGU, Centrul pentru Genomuri din Uppsala, cerându-le să facă exact asta: o secvențiere totală a unității de genomuri.

Făcuse presiuni asupra lor și îi rugase pe bioinformaticieni să marcheze cu roșu toate mutațiile și variantele neobișnuite. Rezultatul trebuia să sosească cât de curând, deci în loc să-i scrie acestei cercetătoare nesuferite, le scrise celor de la Centru și profită de ocazie și folosi același ton:

Am nevoie de secvențiere acum! scrise ea.

Spera să fie impresionați și de ora la care le trimitea mesajul. Încă nu era nici ora 5, până și lebedele păreau un pic adormite și poate că nici măcar nu erau atât de mulțumite de faptul că erau două, la urma urmelor.

∵

Magazinul de electrocasnice Kurt Widmark de pe Hornsgatan nu deschisese încă. Dar inspectorul Sonja Modig zări înăuntru un domn în

vârstă, așa că ciocăni la ușă. Bărbatul se deplasă greoi până la ușă, cu un zâmbet forțat.

— Ați venit un pic cam devreme, dar intrați, vă rog, zise el.

Sonja se prezentă și îi explică motivul vizitei. Bărbatul împietri, cu ochii lucindu-i de iritare, după care începu să ofteze și să se vaite. Era palid, avea fața un pic asimetrică și își pieptănase bretonul lung peste chelie. Ridurile din jurul gurii întăreau aerul de amărăciune pe care îl degaja întregul său chip.

— E un sector în care o ducem și așa foarte rău, zise el. Comerțul online și supermarketurile ne-au luat aproape toți clienții.

Sonja zâmbi și încercă să se arate înțelegătoare. Umblase de colo-colo toată dimineața și pusese întrebări în stânga și-n dreapta, până aflase de la un tânăr din frizeria de vizavi că cerșetorul despre care-i vorbise Bublanski avea obiceiul să se posteze în fața magazinului de electrocasnice și să se holbeze la ecranele televizoarelor dinăuntru.

— Când l-ați văzut prima dată? întrebă ea.

— A năvălit înăuntru acum câteva săptămâni și s-a oprit să se holbeze în fața unui televizor, zise Kurt Widmark.

— Ce emisiune era?

— Știrile. Un interviu destul de dur cu Johannes Forsell despre căderea bursei și apărarea totală.

— De ce-l interesa pe cerșetor treaba asta?

— Habar n-am.

— N-aveți chiar nicio idee?

— Nu, de unde dracu' să știu? Eu încercam să-l dau afară, într-un mod cât mai neplăcut. Fiecare are dreptul să arate cum are chef. Dar i-am pus în vedere că-mi speria clienții.

— În ce fel?

— Stătea acolo și bolborosea de unul singur, mirosea urât și părea cam dus cu pluta.

— Ați auzit ceva din ce spunea?

— Da, sigur, m-a întrebat foarte clar în engleză dacă Forsell era o persoană cunoscută acum, iar eu i-am răspuns un pic mirat că da, era supercunoscut. E ministrul Apărării și e extrem de bogat.

— A dat deci impresia că-l cunoștea pe Forsell înainte ca acesta să devină persoană publică?

— Nu știu ce să zic, dar mi-aduc aminte că a spus: *„Problem, now he has problem?”* A zis-o ca și cum se aștepta să confirm.

— Și ce i-ați răspuns?

— I-am zis că era clar că avea probleme mari. A făcut mișmașuri cu acțiunile și a dat lovitura de grație din culise.

— Dar astea sunt doar niște zvonuri, nu?

— Am tot auzit multă lume vorbind despre asta.

— Și cu cerșetorul ce s-a întâmplat? zise ea.

— A început să se agite și să țipe și atunci l-am luat de braț și am încercat să-l conduc afară. Dar era puternic. Arăta cu degetul spre față și striga: „*Look at me. See what happened to me! And I took him. And I took him.*”[13] Sau ceva de genul ăsta. Părea de-a dreptul disperat și atunci l-am mai lăsat să stea un pic, iar după interviul cu Forsell a urmat un reportaj despre școală și atunci a apărut iar vrăjitoarea aia pedantă și aristocrată.

— Despre ce vrăjitoare pedantă și aristocrată vorbiți?

Sonja Modig simțea că începea să se enerveze.

— Aia cu nasul pe sus, Lindås. Dar cerșetorul s-a holbat la ea ca și cum ar fi văzut un înger și a bolborosit: „*Very, very beautifid woman. Is she critical to Forsell also?*”[14] Eu am încercat să-i explic că știrile nu aveau vreo legătură una cu alta, dar nu părea să priceapă. O luase razna și, nu după mult timp, a dispărut.

— Și s-a mai întors?

— A revenit în fiecare zi timp de o săptămână, cam la aceeași oră, cu puțin înainte să închid. Stătea afară și se holba și întreba lumea de jurnaliști sau alte persoane pe care să le poată suna. Până la urmă m-am enervat așa de tare, că am sunat la poliție, dar bineînțeles că nu i-a păsat nimănui.

— Deci n-ați obținut niciun nume sau vreo altă informație despre el?

— A zis că-l cheamă Sardar.

— Sardar?

— *Me, Sardar,* l-am auzit spunând într-o seară când încercam să scap de el.

— Tot e ceva, zise Sonja Modig, apoi îi mulțumi și se îndreptă spre piața Mariatorget.

În metrou, în drum spre stația de poliție din piața Fridhemsplan, dădu o căutare pe internet. Sardar era un vechi cuvânt persan care desemna prinți și aristocrați, căpetenii de grupuri sau triburi în general. Cuvântul era folosit în Orientul Mijlociu și în Asia Centrală și de Sud. Mai avea și variantele

sirdar, sardaar sau *serdar.* Un prinț, își zise Sonja Modig. Un prinț în haine de cerșetor. Asta chiar că ar fi fost ceva. Dar în viață este rareori ca-n basme.

∵

Zăboviseră destul de mult și asta nu doar pentru că nu-i dăduseră de urmă lui Lisbeth Salander. Ivan Galinov, fostul agent al GRU, avusese alte treburi, iar Camilla ținuse morțiș să vină cu ei. Galinov avea 63 de ani și era un om cult, cu o bogată experiență în obținerea de informații și în infiltrare.

Era poliglot. Vorbea fluent 11 limbi și stăpânea și numeroase dialecte și graiuri, trecând drept un vorbitor nativ în Marea Britanie, Franța și Germania. În plus, era fără doar și poate chipeș, în ciuda trăsăturilor acviline ale chipului. Era înalt, suplu și robust, cu părul grizonant și perciunii albi, mereu politicos și galant. Cu toate astea, inspira frică și circulau povești despre viața lui care deveniseră o parte integrantă din caracterul lui, o prelungire a propriului său corp.

Una dintre ele era legată de ochiul pe care și-l pierduse în războiul din Cecenia. Ochiul și-l înlocuise cu unul din email, despre care se spunea că ar fi cel mai bun de pe piață. Povestea, inspirată de un vechi banc despre un șef de la departamentul de împrumuturi al unei bănci, zicea că nimeni nu-și putea da seama care dintre ochi era cel adevărat și care cel fals, până într-o bună zi când unul din angajații de sub comanda lui Galinov a ajuns la simpla concluzie că „ochiul care arată măcar o frântură de umanitate trebuie să fie cel de email”.

O altă poveste vorbea despre crematoriul de la etajul minus doi al sediului central al GRU din Khodynka. Se zvonea că Galinov îl dusese acolo pe un coleg care vânduse material secret englezilor și îl arsese de viu. Se zicea că, atunci când își tortura inamicii, mișcările îi deveneau mai încete și că nu mai clipea. Majoritatea erau probabil doar vorbe goale, exagerări devenite mituri, și, deși Camilla se folosise și ea de puterea acestor povestiri pentru a obține ce-și dorea, asta nu avea nimic de-a face cu motivul pentru care îl voia în preajma ei.

Galinov fusese un apropiat al tatălui ei, care îl iubise și îl admirase la fel ca ea și tot la fel ca ea fusese și el la rândul lui decepționat, iar această experiență îi unise. Mai degrabă decât cruzime, Galinov îi inspira înțelegere și o grijă paternă, plus că ei nu-i fusese niciodată greu să-și dea seama care era ochiul adevărat. Galinov o învățase să meargă mai departe și, cu ceva

timp în urmă, când își dăduse seama ce lovitură de grație fusese pentru el fuga lui Zalacenko în Suedia, Camilla îl întrebase:

— Cum de-ai supraviețuit?

— La fel ca tine, Kira.

— Și eu cum am făcut?

— Ai devenit la fel ca el.

Nu uitase aceste cuvinte care o speriau și în același timp o făceau mai puternică, de aceea adesea, când se simțea hăituită de fantomele trecutului la fel ca acum, avea nevoie de apropierea lui Galinov. În compania lui avea curajul să fie mică. Era singurul care o văzuse plângând în epoca modernă, iar acum, când se aflau în avionul ei privat în drum spre aeroportul Arlanda din Stockholm, Camilla îi căuta zâmbetul.

— Mulțumesc că ai venit cu noi, zise ea.

— O s-o prindem, scumpa mea. O s-o capturăm, răspunse el și o bătu cu tandrețe pe braț.

∵

Lisbeth trebuie să se fi dus la culcare după ce o văzuse pe Camilla plecând spre aeroport cu tot anturajul ei, căci se trezi în pat, iar pe noptieră găsi un bilețel de la Paulina în care o informa că ea coborâse la micul dejun. Era 11:10. Micul dejun se terminase și Lisbeth rămase în cameră și începu să înjure când își aduse aminte că în minibar nu mai era deloc junk food. Bău apă de la robinet și mâncă resturile de chipsuri din jurul computerului. Apoi făcu un duș, își puse o pereche de blugi și un tricou negru și se așeză la birou să-și verifice e-mailurile. Primise două fișiere mari, de peste 10 GB, însoțite de un mesaj de la medicul legist Frederika Nyman.

Bună, nu sunt bătută în cap. Trimisesem deja probele pentru întregul genom. Am primit răspunsul azi-dimineață. Nu știu cât de atent au lucrat bioinformaticienii. Dar au marcat niște ciudățenii. Am bineînțeles acces la specialiști, dar presupun că nu face nimic dacă arunci și tu o privire. Ți-am trimis și un fișier prelucrat cu notițe și unul FastQ cu informația brută, în caz că preferi să lucrezi direct în el.

Aștept vești cât mai curând.

F

Lisbeth nu remarcă deloc furia sau iritarea care se degaja din cuvinte, dar nici nu era concentrată. În același timp, își dădu seama că sora sa se afla în Suedia și rula pe autostrada E4 de la aeroport înspre Stockholm și atunci își încleștă pumnii, întrebându-se dacă nu era cazul să plece și ea rapid într-

acolo. Nu se mișcă însă de la birou, ci deschise fișierele trimise de Frederika Nyman, lăsând paginile să i se perinde prin fața ochilor ca imaginile unui microfilm. Să le dea dracului?

Își zise că putea oricum să le frunzărească în timp ce-și făcea un plan de acțiune. De aceea se apucă de treabă, căci știa că avea un talent special, știuse mereu.

Lisbeth avea capacitatea de a-și forma rapid o părere de ansamblu chiar și asupra unor documente prost structurate, așa că prefera, așa cum intuise Nyman, să lucreze cu informația brută și să nu fie ghidată de perspectiva sau notițele altora. Cu ajutorul programului Sam Tools transformă informațiile într-un așa-numit fișier Bam, un document ce conținea întregul material genetic, și nu era deloc puțin.

Semăna oarecum cu o criptogramă imensă, formată din patru litere: A, C, G, T, bazele azotate adenină, citozină, guanină și timină. La prima vedere, părea o grămadă ininteligibilă de informații, dar în spatele lor se ascundea o viață întreagă. Lisbeth începu prin a căuta anomalii de orice fel, făcând căutări în indexuri și studiind graficele. Apoi, cu ajutorul instrumentelor sale de vizualizare, un Bam Viewer și un IGV, compară fragmente luate aleatoriu cu secvențe de ADN ale altor oameni pe care le găsise în *1.000 Genomes Project,* un proiect care colecționa informații genetice din întreaga lume. Descoperi o anomalie în frecvența rs4954 din așa-numita genă EPAS1 care regla producția de hemoglobină a corpului.

Ceva era atât de extraordinar de diferit, încât se apucă numaidecât să caute în baza de date PubMed și nu trecu mult timp până când trase o înjurătură, în timp ce dădea din cap. Era oare posibil? Bănuise că era vorba de așa ceva, dar nu crezuse că va obține confirmarea negru pe alb atât de rapid și se cufundă într-o concentrare totală uitând până și de sora sa care acum se afla la Stockholm. Nu băgă de seamă nici când Paulina intrase exclamând „salutare, salutare” și apoi se dusese la baie.

Lisbeth era captivată de încercările ei de a afla mai multe despre această variantă a genei EPAS1. Nu era doar foarte neobișnuită, ci avea și un parcurs spectaculos care se întindea până la omul de Denisova, o specie de hominid care dispăruse în urmă cu 40.000 de ani.

Omul de Denisova rămăsese multă vreme necunoscut în mediile științifice, dar în cele din urmă fusese clasificat, odată cu o descoperire din 2008 a arheologilor ruși. Aceștia găsiseră fragmente de oase și un dinte în peștera Denisova din munții Altai din Siberia. S-a dovedit că, de-a lungul

istoriei, omul de Denisova se împerechease cu reprezentanți ai speciei *homo sapiens* din Asia de Sud și putuse astfel să-și transmită genele mai departe la oamenii de astăzi, printre altele această variantă de EPAS1.

Varianta respectivă ajuta corpul să asimileze chiar și cantități mici de oxigen și avea efect anticoagulant, făcând sângele să circule mai rapid, ceea ce micșora riscul de tromboză și de edeme. Varianta era foarte favorabilă pentru persoanele care locuiau și-și desfășurau activitatea la mare altitudine, unde concentrația de oxigen era mai mică, lucru care se potrivea cu ceea ce Lisbeth intuise deja bazându-se pe rănile și amputările cerșetorului, precum și pe analiza cu carbon 13.

Deși acum avea un indiciu și mai important, tot nu putea fi sigură. Varianta era neobișnuită, dar răspândită în lume, prin urmare continuă să facă cercetări ale cromozomului Y și ale ADN-ului mitocondrial. Observă că aparținea haplogrupului C4a3b1 și, când îl verifică și pe acesta, îi dispăru și ultima urmă de îndoială.

Acest grup se întâlnea doar la persoane care trăiau pe înălțimile Himalayei, în Nepal și în Tibet, și care adesea își câștigau pâinea cărând bagaje sau lucrând ca ghizi în cadrul expedițiilor alpine la mare înălțime.

Bărbatul fusese șerpaș.

PARTEA A DOUA

OAMENII MUNȚILOR

Șerpașii sunt un grup etnic din Himalaya, în Nepal. Mulți șerpași sunt ghizi sau cară bagaje în cadrul expedițiilor alpine la mare înălțime.

Marea lor majoritate sunt de religie nyingma, o versiune mai veche a budismului, și cred că zeii și spiritele locuiesc în munți. Zeii trebuie respectați și veneraţi în conformitate cu ritualurile religioase.

Se zice că un lhawa, un șaman, îi poate ajuta pe șerpașii bolnavi sau pe cei asupra cărora s-a abătut o nenorocire.

12.

25 august

Marea era agitată. Mikael stătea în fața calculatorului, în casa sa de vară din Sandhamn, și naviga pe internet fără vreun scop anume, dar fiind mereu atras de informații despre Forsell. Îl întâlnise din când în când vara la magazin sau prin port și îl și intervievase. Era imediat după ce fusese numit ministru al Apărării, cu trei ani în urmă, în octombrie 2017. Își amintea că-l așteptase într-o încăpere spațioasă cu hărți pe pereți și că Johannes Forsell băgase capul pe ușă ca un băiețel vesel care tocmai sosise la o petrecere.

— Mikael, spusese el. Vai, ce mă bucur!

Nu era obișnuit să fie salutat așa de politicieni, lucru pe care poate că ar fi trebuit să-l considere o încercare de a-l linguși. Dar Forsell degaja un aer de entuziasm genuin care îi dăduse senzația că se afla în compania unui om cinstit, iar Mikael încă-și mai aducea aminte cât de stimulantă fusese discuția cu el. Forsell era agil în gândire și bine informat, răspundea cu francheţe, ca și cum chiar era interesat de întrebări, nu urmând pur și simplu

linia partidului. Și totuși impresia cea mai puternică i-o făcuseră foitajele. În fața lor se afla un platou plin cu vârf cu foitaje, or Forsell nu părea deloc genul de persoană care mănâncă așa ceva.

Era înalt și bine făcut, cu un fizic de invidiat despre care se putea crede că ar fi al unui manechin. În fiecare dimineață alerga cinci kilometri și făcea 200 de flotări, îi mărturisise, și nu dădea niciun semn de delăsare. Poate că foitajele trădau o încercare de a arăta slăbiciunea omenească, erau efortul unui elitist de a părea normal, ca atunci când declarase în *Aftonbladet* că i-a plăcut dintotdeauna Eurovisionul, fără să fie pe urmă în stare să răspundă la nicio întrebare despre concurs.

Constataseră că el și Mikael erau de aceeași vârstă, deși Forsell arăta cu siguranță mai tânăr și ar fi obținut rezultate mult mai bune la controalele medicale. Era plin de energie și de optimism. „Lumea e plină de întuneric, totuși facem pași în direcția bună, să nu uităm că acum sunt mult mai puține războaie", zisese el și îi oferise lui Mikael o carte de Steven Pinker, care zăcea în continuare necitită pe undeva.

Johannes Forsell se născuse în Östersund într-o familie de mici întreprinzători care aveau o pensiune și câteva cabane în stațiunea montană Åre. Avusese rezultate excelente la învățătură încă de mic și fusese și o speranță a schiului de fond. Făcuse liceul de schi în Sollefteå și, după armată, fusese recrutat de școala de interpreți a Ministerului Apărării, unde învățase rusă, iar apoi devenise ofițer în serviciul de informații.

Anii petrecuți în Must, serviciul militar de informații, reprezentau în mod logic perioada cea mai misterioasă a vieții lui. Era posibil să fi cercetat activitatea GRU în Suedia; era o informație care răsuflase în ziarul *The Guardian,* când Forsell, la sfârșitul toamnei lui 2008, fusese expulzat din Rusia, unde fusese atașat pe lângă ambasada Suediei.

În anul următor, în februarie, îi murise tatăl și atunci își dăduse demisia și preluase afacerea familială, iar firma se transformase peste noapte într-un mare concern. Construise hoteluri în Åre și Sälen, în Vemdalen și Järvsö, și chiar și în Geilo și Lillehammer în Norvegia. În 2015 reușise să vândă compania pentru aproape 200 de milioane de coroane unui concern german din industria turismului, dar păstrase câteva afaceri mai mici în Åre și în Abisko.

În același an se înscrisese în Partidul Social-Democrat și, fără vreo experiență în politică, fusese ales primar în Östersund, unde devenise rapid popular și cunoscut pentru spiritul său întreprinzător și dragostea

nețărmurită pentru echipa locală de fotbal. Apoi devenise, ca prin minune, ministrul Apărării și multă vreme a părut să fie o alegere potrivită, o adevărată lovitură de PR pentru guvern.

Era descris ca erou și aventurier, în primul rând, firește, grație celor două mari realizări ale sale dincolo de carieră, și anume traversarea Canalului Mânecii înot în vara lui 2002 și escaladarea vârfului Everest șase ani mai târziu, în mai 2008. Dar, curând, lucrurile luaseră o altă turnură, cel mai probabil legată de declarația lui pe un ton decisiv cum că Rusia sprijinise în secret partidul xenofob Democrației Suedezi în campania electorală.

De atunci începuse să fie agresat cu din ce în ce mai multă ură. Și totuși era o nimica toată față de ce avea să urmeze. După prăbușirea bursei în iunie, se răspândiseră o sumedenie de știri false cu privire la el și nu era deloc greu să simpatizezi cu soția lui norvegiană, Rebecka, care spusese într-un interviu din *Dagens Nyheter* că aceste știri erau „nerușinate” și povestise că până și copiii lor erau nevoiți să iasă însoțiți de bodyguarzi. Era o atmosferă plină de ură și de rebeliune, iar tonul devenea din ce în ce mai dur.

În cele mai recente fotografii, Forsell nu mai arăta deloc ca un om plin de energie. Părea obosit și mult mai slab, iar vinerea trecută se auzise că își luase o săptămână de concediu în plus, se zvonea chiar că ar putea fi vorba de un colaps. Nu, indiferent pe ce parte întorcea lucrurile, Mikael tot nu se putea abține să nu simtă simpatie pentru Forsell. Dar poate că era o supoziție idioată acum, când tocmai avea de gând să se apuce să cerceteze dacă exista vreo legătură între Forsell și cerșetor și, eventual, chiar și între el și istoricul militar Mats Sabin.

Logic vorbind, nu era oare imposibil ca Forsell să fie un om perfect și plin de entuziasm? În campania de defăimare apăruseră zvonuri cum că trișase și mai mersese și cu barca, în loc să înoate toată distanța când traversase canalul, precum și afirmații că de fapt nu escaladase niciodată vârful Everest, așa cum pretindea. Dar Mikael găsea aceste învinuiri nefondate, iar tragedia de pe Everest era un haos îngrozitor, era aproape ca o tragedie greacă din care nu se putea afla nimic sigur, indiferent cât de mult se scrisese despre cele întâmplate.

Cel despre care se scrisese nu era însă Forsell. El se aflase departe de epicentrul dramei în care bogata americancă Klara Engelman murise la 8.300 de metri altitudine, împreună cu ghidul său, Viktor Grankin. Prin

urmare, Mikael nu intră în detaliile acestei întâmplări tragice, ci se concentră asupra carierei de ofițer a lui Forsell.

Faptul în sine că fusese agent al serviciului de informații ar fi trebuit, firește, să fie secret. Totul fusese însă dezvăluit în momentul expulzării lui din Rusia și, deși acum, în toiul campaniei de ură, apăreau cele mai fanteziste zvonuri, comandantul-șef Lars Granath continua să descrie modul în care Forsell acționase la Moscova ca fiind „demn de laudă".

În afară de asta, existau puține date în presă și, în cele din urmă, Mikael renunță să mai caute ceva, constatând doar că Johannes și Rebecka aveau doi fii, Samuel și Jonathan, în vârstă de 11 și respectiv 9 ani. Familia locuia la Stocksund, o suburbie a Stockholmului, dar avea și o casă de vacanță nu departe de cea a lui Mikael, pe partea de sud-vest a insulei. Era oare posibil să se afle acolo chiar în această perioadă?

Forsell îi dăduse lui Mikael numărul său personal de telefon. „Sună-mă dacă mai ai întrebări", îi zisese el în felul lui tipic. Dar Mikael nu avea niciun motiv să-l deranjeze acum. Dimpotrivă, ar trebui să lase totul baltă și să-și facă siesta. Era incredibil de obosit. Și totuși nu se putea odihni deloc. Îl sună pe comisarul Bublanski și începură din nou să vorbească despre Lisbeth. Îi povesti și despre ceea ce cerșetorul poate că zisese despre Mats Sabin, dar adăugă pentru orice eventualitate:

— E posibil să nu însemne nimic.

∵

Paulina Müller ieși din baia hotelului într-un halat alb și, văzând-o pe Lisbeth aplecată în continuare în fața calculatorului, îi puse grijulie o mână pe umăr. Lisbeth nu se mai holba la căsoiul de lângă Moscova, după cum avea obiceiul. Citea un articol și, ca de obicei, Paulina nu reușea să țină pasul cu ea. Nu mai întâlnise niciodată o persoană care să citească atât de repede. Propozițiile se perindau cu rapiditate pe ecran.

Reuși însă să deslușească cuvintele… *Denisovan genome and that of certain South Asian…* și atunci i se trezi interesul. Pe vremea când lucra la revista *Geo,* scrisese despre originea speciei *homo sapiens* și despre înrudirea cu neanderthalienii și cu omul de Denisova, deci exclamă:

— Am scris despre asta!

Lisbeth nu răspunse și asta o scoase din sărite pe Paulina. Deși Lisbeth plătea totul și o apăra, Paulina se simțea adesea singură și nebăgată în seamă. Nu mai suporta tăcerea lui Lisbeth și nici orele în șir pe care aceasta le petrecea în fața calculatorului. Nopțile, mai ales, o aduseseră în pragul

nebuniei. Tot răul pe care i-l făcuse Thomas o chinuia și visa mereu să se răzbune, or, în astfel de momente, ar fi avut nevoie de Lisbeth.

Dar Lisbeth se lupta cu propriul ei calvar. Câteodată era atât de încordată, încât Paulina nici măcar nu îndrăznea s-o atingă. Și cum Dumnezeu era posibil să dormi așa de puțin? De fiecare dată când se trezea, Lisbeth era lângă ea cu ochii deschiși, trăgând cu urechea la zgomotele de pe culoar sau, așezată la birou, se uita la secvențe surprinse de camere de supraveghere sau la imagini prin satelit. Paulina simțea că nu mai suporta să fie ținută la distanță, cel puțin nu când trăiau atât de strâns legate una de cealaltă. Ar fi vrut să strige: *Cine te urmărește? Cu ce te ocupi?*

Paulina zise:

— Ce faci?

Nici de data asta nu primi vreun răspuns. Lisbeth se întoarse totuși spre ea, cu o privire care părea o mână întinsă, în ochi i se citea o strălucire nouă, mai binevoitoare.

— Ce faci? repetă Paulina.

— Încerc să aflu identitatea unui bărbat, răspunse Lisbeth.

— Un bărbat?

— Un șerpaș, de vreo 50 de ani, acum mort, provenind cel mai probabil din Valea Khumbu din nord-estul Nepalului și, deși ar putea fi și din Sikkim sau Darjeeling, India, aproape totul indică faptul că era din Nepal, din regiunea Namche Bazaar. De origine e din Tibetul de Est. Se pare că în copilărie a avut o dietă care conținea extrem de puține grăsimi, zise ea, iar pentru un răspuns ce venea de la Lisbeth, părea o întreagă prelegere, așa că Paulina se însenină și se așeză pe scaunul de lângă ea.

— Altceva? continuă ea.

— Am ADN-ul lui și rezultatele autopsiei. Având în vedere rănile pe care le are, sunt aproape sigură că a fost ghid sau a cărat bagaje în expediții la mare altitudine. Cred că a fost foarte priceput.

— Ce te face să spui asta?

— Are neobișnuit de multe fibre musculare de tip 1, ceea ce înseamnă că ar fi putut să care greutăți foarte mari fără să utilizeze prea multă energie. Dar, în principal, grație genei din corpul său care reglează hemoglobina din sânge. Trebuie să fi fost puternic și rezistent în medii cu oxigen rarefiat. Presupun că i s-a întâmplat ceva dezastruos. Avea răni și rupturi musculare grave provocate de frig. Majoritatea degetelor de la mâini și picioare îi erau amputate.

— Ai și informațiile despre cromozomul Y?

— Am întregul lui genom.

— Nu-i mai bine să verifici cu cei de la Y-full atunci?

Y-full era o companie rusească despre care Paulina scrisese cu un an în urmă, lansată de un grup de matematicieni, biologi și programatori care colectau informații genetice privitoare la cromozomul Y de la persoane din întreaga lume, oameni care fie că participaseră la studii academice, fie că-și făcuseră singuri teste de ADN ca să afle mai multe despre propria lor origine.

— Aveam de gând să iau legătura cu Familytree și Ancestry. Dar tu zici Y-full deci?

— Cred că sunt cei mai buni. E o firmă condusă de tocilari notorii ca tine.

— OK, zise Lisbeth. Dar cred că o să fie greu.

— De ce?

— Presupun că acest bărbat aparține unei categorii de oameni care nu-și fac analize ADN prea des.

— Nu-i posibil să existe material de la rude de-ale lui în rapoarte științifice? Știu că s-au făcut o mulțime de cercetări legate de motivele care îi fac pe șerpași atât de eficienți la mare altitudine, zise Paulina, mândră că participă brusc la discuție.

— E adevărat, zise Lisbeth, care nu mai era la fel de prezentă acum.

— Și cred că e vorba și de o populație relativ redusă, nu?

— Există circa 20.000 de șerpași în întreaga lume.

— Păi atunci? exclamă ea în speranța că vor putea chiar să facă o încercare împreună.

Dar Lisbeth intră pe un alt link pe calculator, părea o hartă a Stockholmului.

— De ce e atât de important pentru tine?

— Nu e important.

Ochii lui Lisbeth erau din nou întunecați și atunci Paulina se ridică deranjată, se îmbrăcă în tăcere și o părăsi, ieșind din nou în oraș, îndreptându-se către castelul din Praga.

13.

25 august

Rebecka Forsell, care la vremea respectivă se numea Loew, se îndrăgostise de forța și de optimismul lui Johannes. Rebecka participase la expediția lui Viktor Grankin în Everest în calitatea sa de medic și fusese multă vreme sceptică cu privire la această întreprindere și, de asemenea, foarte afectată de criticile îndreptate asupra lor. La vremea respectivă se vorbea despre o comercializare a Everestului.

Era vorba de clienți care-și cumpărau un loc pe vârf, la fel cum alții își cumpără un Porsche. Problema nu era doar faptul că ponegreau puritatea ideii de a face alpinism, ci și faptul că se înmulțeau riscurile pe munte, iar Rebecka își făcea griji că multe persoane din grupul lor erau prea lipsite de experiență, în primul rând poate chiar Johannes, care nu mai urcase nici măcar până la 5.000 de metri.

Dar, când ajunseseră în tabăra de bază și alți membri ai echipajului aveau atacuri de tuse și dureri de cap și începeau să ezite dacă să-și continue aventura, Rebecka încetase să-și mai facă griji pentru Johannes. Acesta își făcea apariția în pas vioi pe morenă și se împrietenea cu toată lumea, chiar și cu populația locală, poate pentru că-i trata cu respectul cuvenit și în același timp fără niciun pic de respect. Glumea cu ei ca și cu restul lumii și râdea și le spunea bancuri.

Așa cum era, oamenii îl considerau autentic. Rebecka nu era sigură că era adevărat. Ea îl vedea mai degrabă ca pe un intelectual care luase conștient hotărârea de a vedea lumea într-un mod pozitiv. Dar asta îl făcea de fapt și mai simpatic, și adesea ar fi vrut să fugă undeva cu el și doar să se bucure de viață.

Era adevărat însă că trecuse printr-o criză profundă după moartea Klarei și a lui Viktor. Dintr-un motiv oarecare, tragedia îl afectase mult mai mult decât pe toți ceilalți.

Fusese întunecat ca noaptea, dar, în cele din urmă, redevenise vesel și energic, iar apoi o luase cu el la Paris și la Barcelona și, în anul următor – la doar câteva luni după moartea tatălui lui –, se căsătoriseră în Östersund și ea își părăsise casa din Bergen, Norvegia, fără să se mai uite vreodată în urmă.

Îi plăcea la Östersund și la Åre, îi plăcea să schieze; îl iubea și n-o mira deloc faptul că firma lui creștea, că oamenii erau atrași de el, că se îmbogățise și ajunsese ministru. Era un adevărat fenomen. Părea mereu pe fugă și totuși apuca întotdeauna să reflecteze pe parcurs; ei nu i se întâmpla decât rar să se enerveze pe el, poate chiar din acest motiv. Tipul nu se oprea niciodată și nutrea convingerea că orice problemă putea fi rezolvată suflecându-ți mânecile și muncind un pic mai mult, așa că i se întâmpla câteodată să pună prea multă presiune asupra băieților.

— Puteți fi și mai buni, zicea el mereu și, deși o încuraja tot timpul pe Rebecka, foarte rar avea timp să-i asculte ofurile.

De obicei, o săruta doar și îi spunea: „O să reușești, Becka, o să reușești”. Avea din ce în ce mai multă treabă, mai ales de când devenise ministru, firește, și adesea stătea și lucra până spre dimineață. Dar, cu toate astea, se trezea devreme și alerga cei cinci kilometri și își făcea antrenamentul Navy Seals, cum numea el exercițiile pe care le făcea. Era un ritm inuman. Dar ea credea că lui îi făcea plăcere și nu-i păsa că situația se răsturnase și el, care fusese atât de admirat, ajunsese acum să fie detestat.

Ea era mai degrabă cea care se simțea ofuscată. Nu se putea abține să nu caute pe Google cu numele lui și seara, și dimineața, găsind cele mai groaznice articole și acuzații. Câteodată, în momentele sale cele mai întunecate, credea că totul era din vina ei, din cauza originii ei evreiești. Chiar și Johannes, care arăta ca un arhetip arian, fusese victima campaniilor de ură antisemite și totuși multă vreme ignorase totul, spunând cu optimism:

— Asta ne face mai puternici, Becka, iar în curând o să fie mai bine.

Până la urmă însă, cuțitul trebuie să-i fi ajuns și lui la os – nu că l-ar fi auzit vreodată plângându-se, dar entuziasmul lui părea acum să fi trecut pe pilot automat. Vinerea trecută își luase o săptămână de concediu fără să dea vreo explicație, ceea ce trebuie să fi creat diverse probleme în cadrul echipei lui. Acesta era motivul pentru care acum se aflau în casa lor cu vedere la mare de pe Sandön. Băieții erau la mama lui, dar aveau cu ei bodyguarzii, aceste prezențe eterne cu care Rebecka trebuia să facă conversație și să-și petreacă timpul. Johannes se ascundea în camera lui de lucru de la etaj. Cu o zi în urmă îl auzise țipând la telefon. Iar dimineață nu-și făcuse antrenamentul obișnuit. Luase micul dejun în tăcere și dispăruse apoi la etaj, unde stătea retras.

Rebecka presimțea că se întâmplase ceva grav. Afară, vântul bătea a furtună. Ea se afla în bucătărie și făcea o salată de sfeclă roșie cu brânză feta și semințe de pin. Se apropia ora prânzului, dar nu-i venea să-l cheme la masă.

Totuși urcă la etaj și, deși n-ar fi trebuit s-o facă, intră în biroul lui fără să bată la ușă, iar el dădu cu nervozitate la o parte niște hârtii, pe care ea nici nu le-ar fi observat dacă el n-ar fi avut o reacție atât de suspectă. Acum însă reuși să vadă că era vorba de jurnalul psihiatric al unui pacient, ceea ce i se păru foarte ciudat. Poate că totuși era vorba de vreun control de siguranță al vreunui angajat, își zise în sinea ei și încercă să zâmbească, ca de obicei.

— Ce este? zise el.

— Prânzul e gata.

— Nu mi-e foame.

Ce naiba spui? Mereu ți-e foame, ar fi vrut ea să țipe.

— Ce s-a întâmplat? încercă să-l descoasă.

— Nimic.

— Fii serios, se vede că e ceva.

Simțea furia pulsându-i în vene.

— Ți-am zis, nu-i nimic.

— Ești cumva bolnav? insistă ea.

— Ce vrei să spui?

— Am văzut că citeai un dosar medical, deci am de ce să-mi fac griji, îl repezi ea, însă își dădu seama că făcuse o greșeală.

Înțelese asta imediat. El se uită la ea cu o privire încărcată de anxietate care o sperie de moarte și ea se scuză bâiguind ceva și ieși afară. De-abia atunci observă că se clătina casa cu ea.

Ce Dumnezeu s-a întâmplat? își zise.

Până mai ieri eram atât de fericiți!

∵

Lisbeth știa că sora sa Camilla se afla acum într-un apartament de pe șoseaua Strandvägen din Stockholm. Știa că împreună cu ea se aflau hackerul ei Iuri Bogdanov și fostul agent GRU, gangsterul Ivan Galinov, deci era clar că trebuia să acționeze. Nu era însă sigură în ce mod; totodată, deși se hotărâse să nu se mai implice, continua să lucreze la cazul șerpașului lui Mikael. Poate că era și o metodă de a se sustrage de la realitate, nu știa sigur. Cu ajutorul Bam Viewerului reușise să identifice 67 de markeri care

ieșeau în evidență în segmentul de ADN, iar apoi îi analizase pe rând, pentru ca în cele din urmă să obțină un haplogrup și pe linia paternă.

Se numea DM 174 și, la rândul lui, era foarte neobișnuit, ceea ce putea fi bine sau rău, în funcție de situație. Intră deci pe site-ul Y-full, compania de secvențiere a ADN-ului de care îi vorbise Paulina, introduse grupul în motorul de căutare și aștepta. Părea să dureze mult și începu să înjure:

— Ce naiba, prostia asta merge ca melcul!

Nu avea încredere în compania asta și, în plus, nu-i venea să creadă că se ocupa cu așa ceva. Ar fi trebuit să lase totul baltă și să se concentreze asupra Camillei. Apoi însă primi răspunsul și tresări. Avea 212 rezultate repartizate pe 156 de nume de familie. Era mai bine decât crezuse și închise ochii, își dădu câteva palme, apoi verifică toate rezultatele și continuă să caute și alte variante neobișnuite ale segmentului… dar începu să-i apară mereu același nume. Părea să fie o greșeală. Dar apărea mereu și mereu. Era Robert Carson din Denver, Colorado.

Cert era că avea vagi trăsături asiatice. Dar dincolo de asta, părea american get-beget, era maratonist, schior de slalom și geolog la universitatea locală, avea 42 de ani și trei copii, era activ în politică de partea democraților și un oponent asiduu al organizației Național Rifle Association, NRA, din momentul în care fiul său cel mare se aflase în incinta unei școli din Seattle în timpul unui atac armat.

Robert Carson era pasionat de genealogie și în urmă cu doi ani își făcuse analize amănunțite ale cromozomului Y care arătaseră că avea aceeași mutație ca și cerșetorul, în grupul EPAS1.

„Am o supergenă”, scria el într-o postare de pe site-ul rootsweb.ancestry.com la care anexase o fotografie în care era îmbrăcat în salopetă și purta o șapcă cu însemnele echipei de hochei Colorado Avalanche și își încorda bicepșii lângă un pârâu din Munții Stâncoși.

Carson povestea că bunicul lui, Dawa Dorje, locuise în Tibetul de Sud, nu departe de Everest, dar părăsise țara în 1951, în timpul ocupației chineze, și se stabilise la niște rude din Valea Khumbu, nu departe de mănăstirea budistă Tengboche din Nepal. Pe internet apărea și o poză a bunicului în compania lui Sir Edmund Hillary, la inaugurarea spitalului din satul Kunde. Bunicul avusese șase copii, printre care și Lobsang, „un aventurier chipeș și, nu o să vă vină să credeți, un fan înrăit al celor de la Rolling Stones”, scria Robert.

Apoi continuă:

Nu l-am întâlnit niciodată. Dar mama mi-a povestit că era cel mai bun alpinist din expediție și, fără nicio îndoială, cel mai frumos și mai carismatic. (Pe de altă parte, mama nu făcea deloc o descriere obiectivă, ceea ce, de altfel, nu fac nici eu.)

Se pare că Lobsang Dorje participase la o expediție englezească care urma să escaladeze creasta de vest a masivului Everest în septembrie 1976. Din grup făcea parte și o americancă, Christine Carson. Era ornitolog și, în acea călătorie, voia să studieze „diversitatea paseriformelor" pe înălțimile Himalayei. La vremea respectivă, Christine Carson avea 40 de ani, era necăsătorită, nu avea copii și era profesoară la Universitatea din Michigan. În tabăra de bază i se făcuse foarte rău și începuse să aibă dureri puternice de cap, deci se hotărâse să se întoarcă la Namche Bazaar și să meargă la medic. Pe 9 septembrie aflase că șase din membrii expediției, printre care și Lobsang Dorje, muriseră în apropierea vârfului.

Odată întoarsă acasă, își dăduse seama că era însărcinată cu copilul lui Lobsang Dorje. Fusese o poveste delicată. Lobsang era cu 21 de ani mai tânăr, deci avea atunci doar 19 ani, și era logodit cu o fată din Valea Khumbu. Christine păstrase copilul și născuse un băiat, Robert, în aprilie 1977, în Ann Arbor, Michigan. Deși nu se putea spune sigur – căci există mereu o anumită arbitrariate în moștenirea genetică –, cel mai probabil Robert și cerșetorul erau veri de gradul al treilea sau al patrulea. Trebuia să existe un strămoș comun în secolul al XVIII-lea, ceea ce nu era chiar așa de aproape în timp, dar Lisbeth bănuia că Mikael va fi în stare să găsească răspunsurile la întrebările rămase, mai ales având în vedere faptul că Robert Carson părea interesat de aceste aspecte și era, în general, vorbăreț și operativ. Lisbeth găsise și poze cu el când își întâlnise rudele din partea tatălui în Valea Khumbu în urmă cu un an.

Lisbeth îi scrise lui Mikael următoarele:

Tipul tău e șerpaș. Probabil că a fost ghid sau a cărat bagaje în expediții la mare altitudine în Nepal, poate în Lhotse, Everest sau Kangchenjunga. Are o rudă în Denver. Ți-am trimis niște informații despre el în anexă. N-ai de gând să-ți verifici articolul despre fabricile de troli?

Sublinie ultima întrebare. Ținea până la urmă de responsabilitatea lui să-și vadă de muncă. Apoi trimise mesajul și ieși să o caute pe Paulina.

⁘

Jan Bublanski se plimba pe Norr Mälarstrand împreună cu Sonja Modig. Era una din noutățile cu care venise în ultima vreme: ședințele la pas. „Cred

că ne ajută să gândim mai clar” explicase el. Cel mai probabil însă, o făcea pentru kilogramele în plus și ca să-și mai îmbunătățească un pic condiția fizică.

Mai nou gâfâia la cel mai mic efort și nu-i era deloc ușor să țină pasul cu Sonja. Vorbiseră deja despre o groază de lucruri și tocmai începuseră să discute despre cazul în legătură cu care îl contactase Mikael. Sonja îi povesti despre vizita pe care o făcuse în magazinul de electrocasnice de pe Hornsgatan, iar el oftă. Oare de ce toată lumea avea ideea asta fixă despre Forsell? Toți păreau să creadă că el era cauza tuturor relelor din societate. Bublanski spera din tot sufletul că aceste mizerii nu aveau nicio legătură cu faptul că soția lui Forsell era evreică.

— Înțeleg, zise el.

— Exact, pare o mare harababură.

— N-ar mai putea să existe alt motiv?

— Invidie, poate.

— Pentru ce să-l invidieze cineva pe bietul om?

— Există invidie chiar și la periferia societății.

— Da, se poate.

— Am vorbit cu o femeie din România pe nume Mirela, continuă Sonja. Mi-a povestit că tipul ăsta primea mai mulți bani decât oricare alt cerșetor din cartier. „Avea o ținută anume, care-i făcea pe oameni să fie mai generoși, și știu că asta i-a înfuriat pe unii din cei care se află de mai mult timp în cartier”.

— Tot nu e un motiv suficient ca să fii omorât.

— Poate că nu. Dar bărbatul avea destul de multe resurse. Era un client fidel al chioșcului de fast-food aflat un pic mai jos de piața Bysistorget și mergea și la McDonald’s-ul de pe Hornsgatan și bineînțeles la Systembolaget pe Rosentundsgatan, de unde cumpăra votcă și bere. Și…

— Da?

— Se pare că a fost văzut de câteva ori spre dimineață și mai sus, pe Wollmar Yxkullsgatan, cumpărând alcool la negru.

— Așa deci.

Bublanski căzu pe gânduri.

— Cred că știu la ce te gândești, zise Sonja. Ar trebui să schimbăm câteva vorbe cu cei care vând băuturile alea.

— Da, așa ar trebui, zise el și trase adânc aer în piept ca să reușească să urce dealul către Hantverkargatan, mintea fugindu-i din nou la Forsell și la

soția acestuia, Rebecka, pe care o întâlnise în comunitatea evreiască și care îl impresionase profund.

Era înaltă, avea cu siguranță mai mult de 1,85 și era suplă. Pășea ușor și elegant și avea ochi mari și negri care degajau căldură și spirit întreprinzător și, pentru o clipă, i se păru că înțelege furia care se abătuse asupra acestui cuplu.

Bineînțeles că lumea îi detestă pe cei care degajă o asemenea energie infinită. Genul ăsta de oameni îi fac pe cei din jur să se simtă mici și lipsiți de vitalitate.

14.

25 august

Mikael citi mesajul trimis de Lisbeth și începu să mormăie în barbă: „Să fiu al naibii!” Era ora 5:00 după-amiaza; se ridică neliniștit de la birou și privi spre mare. Vântul se înteți̦se și în larg se vedea o ambarcațiune cu vele străbătând furtuna. Un șerpaș, își zise el, un șerpaș. Asta trebuie totuși să aibă o semnificație, nu?

Nu prea credea că ar avea vreo legătură cu ministrul Apărării. Și totuși… un fapt era imposibil de ignorat: Johannes Forsell escaladase vârful Everest în mai 2008. Prin urmare, Mikael se hotărî să încerce să facă lumină în acel eveniment. Nu ducea deloc lipsă de material despre această dramă și totul se datora Klarei Engelman, după cum constatase.

Klara Engelman era o tipă cu glamour, făcută pentru bârfe: frumușică, cu părul oxigenat, cu silicon în buze și în sâni și măritată cu magnatul Stan Engelman, care deținea hoteluri și alte bunuri imobiliare la New York, Moscova și Sankt Petersburg și despre care circulau nenumărate zvonuri. Klara nu provenea însă din înalta societate, ci era un fost manechin din Ungaria, care în tinerețe, în timpul unei călătorii în SUA, câștigase un concurs Miss Bikini la Las Vegas și astfel îl întâlnise pe Stan, care făcea parte din juriu, de altfel un detaliu foarte picant pentru presa de scandal.

În 2008 însă, ea avea 36 de ani și era mama unei fete de 12 ani, pe nume Juliette. Avea o diplomă în relații publice la St. Joseph’s College din New York și părea să vrea să demonstreze că putea reuși prin propriile sale

puteri. Acum, după mai bine de un deceniu, nu era deloc ușor de înțeles indignarea cu care fusese întâmpinată în tabăra de bază. Era drept că blogul ei, publicat în revista *Vogue,* conținea o mulțime de fotografii extrem de stilizate cu ea în haine de ultimă modă. Totuși, privind înapoi, era clar că era descrisă într-un mod sexist și peiorativ. Reporterii o transformaseră într-o pipiță, când de fapt nu era chiar așa, și o descriau ca fiind antiteza munților și a populației locale. Ea reprezenta vulgaritatea Occidentului bogat care era în opoziție radicală cu puritatea acelor întinderi.

Klara Engelman participase la aceeași expediție ca și Johannes Forsell și prietenul acestuia, Svante Lindberg, care era acum secretar de stat. Fiecare dintre ei plătise 75.000 de dolari pentru a fi ghidați până în vârf, ceea ce contribuise cu siguranță la accesul de furie al publicului. În acea perioadă, Everestul devenise destinația preferată a bogătașilor cu un ego exacerbat. Expediția era organizată și condusă de rusul Viktor Grankin și era compusă din trei ghizi, un șef al taberei de bază, un doctor și 14 șerpași… pentru doar 10 clienți. Se pare că cei 10 aveau nevoie de mult sprijin ca să atingă vârful.

Era oare posibil ca cerșetorul să fi fost unul dintre acei șerpași? Lui Mikael îi veni instantaneu această idee și se apucă imediat să-i verifice pe fiecare dintre ei, înainte să se adâncească și mai mult în detaliile dramei. Era posibil ca vreunul din ei să fi nimerit în Suedia sau să fi avut o relație specială cu Forsell? Nu era ușor să găsească informații pe această temă și despre mulți dintre șerpași nu găsi de fapt nimic. Legătura cea mai apropiată pe care reuși să o găsească era cu tânărul șerpaș Jangbu Chiri.

El și Forsell se întâlniseră din nou trei ani mai târziu la Chamonix, unde băuseră o bere împreună, dar e clar că ar fi putut să devină și dușmani înrăiți după acest episod. Însă în fotografia de pe internet păreau ridicol de veseli, cu degetul mare în sus. Din informațiile găsite de Mikael, nu reieșea de nicăieri că ar fi existat vreun șerpaș care participase la expediție și să zică ceva de rău despre Forsell. Existau însă niște acuzații anonime – apărute recent în campania de dezinformare – cum că Forsell ar fi contribuit la moartea Klarei Engelman prin faptul că întârziase și încurcase grupul pe munte. Dar mărturiile indicau în mod unanim contrariul: cea care încurcase lucrurile era Klara însăși și, în momentul când se desfășura drama fatală, Forsell și Svante Lindberg îi lăsaseră deja pe ceilalți în urma lor și porniseră singuri spre vârf.

Nu, Mikael tot nu era convins. Sau poate că nu voia să creadă? Se ferise întotdeauna – așa cum cerea etica profesională – să se lase influențat de propriile păreri în munca de investigație jurnalistică, dar în acest caz chiar îi venea foarte greu să creadă că o persoană care era victima favorită a trolilor ar putea fi implicată în otrăvirea unui amărât în Stockholm. Și totuși… la naiba!

Mikael reciti mesajul de la Lisbeth și documentul anexat despre presupusa rudă, Robert Carson, din Colorado. Robert Carson părea să semene cu Forsell, vesel și energic, dar era posibil ca judecata lui Mikael să fi fost influențată de cercetările pe care tocmai le făcuse. Fără să stea prea mult pe gânduri, Mikael sună la numărul pe care i-l furnizase Lisbeth.

— Bob, răspunse o voce.

Mikael se prezentă, cu o oarecare nesiguranță față de modul cum ar trebui să introducă subiectul. Se hotărî să înceapă cu un compliment.

— Am citit pe net că aveți o supergenă.

Robert Carson izbucni în râs.

— Impresionant, nu-i așa?

— Foarte. Sper că nu vă deranjez.

— Deloc, tocmai citeam o teză plictisitoare. E mult mai interesant să vorbesc despre propriul meu ADN. Lucrați pentru o revistă științifică?

— Nu. Cercetez un deces suspect.

— Aoleu!

Păru să se îngrijoreze.

— Este vorba despre un bărbat fără adăpost, cu o vârstă cuprinsă între 54 și 56 de ani, cu câteva degete amputate la mâini și la picioare, găsit mort lângă un copac în Stockholm, cu ceva timp în urmă. Are aceeași variantă în gena EPAS1 ca și dumneavoastră. Probabil sunteți veri de gradul al treilea sau al patrulea.

— Ce trist! Cum îl cheamă?

— Exact asta e problema. Nu știm. Singurul lucru pe care am reușit să-l aflăm până acum e că este rudă cu dumneavoastră.

— Cum pot să vă fiu de ajutor?

— Sincer să fiu, nu prea știu. Colega mea crede că bărbatul trebuie să fi fost foarte priceput la cărat bagaje în expediții la mare altitudine și că a suferit o dramă majoră din care au rezultat sechelele respective. Există vreun șerpaș printre rudele dumneavoastră care să corespundă acestei descrieri?

— O, cred că sunt mulți, dacă luăm în considerare toate rubedeniile. Chiar suntem un pic extremi, trebuie să recunosc.

— N-aveți nicio sugestie mai concretă?

— Ba da, cu siguranță, dar trebuie să mă gândesc un pic. Am făcut întregul arbore genealogic și am și informații biografice. Nu aveți cumva și alte date pe care să mi le puteți trimite?

Mikael rămase în cumpănă câteva clipe. Apoi zise:

— Dacă îmi promiteți să le folosiți cu cea mai mare discreție, vă pot trimite raportul medicului legist și analiza de ADN.

— Vă promit!

— Atunci vi le trimit imediat. V-aș fi recunoscător dacă ați putea să le analizați cât mai repede.

Robert Carson nu zise nimic preț de câteva clipe. Apoi preciză:

— Să știți că ar fi o onoare pentru mine. Mă bucur să aflu că am avut o rudă în Suedia, chiar dacă se pare că a dus-o rău, ceea ce e foarte trist.

— Se pare că așa a fost, din păcate. Am o prietenă care l-a întâlnit.

— Și ce i-a zis?

— Era foarte supărat și vorbea fără nicio noimă despre Johannes Forsell, actualul nostru ministru al Apărării, care a escaladat Everestul în mai 2008.

— Ați zis în mai 2008?

— Da.

— Nu atunci a murit Klara Engelman?

— Exact.

— Ce ciudat!

— Ce vreți să spuneți?

— Chiar am o rudă care a participat la acea expediție, o adevărată legendă. Dar a murit acum trei-patru ani.

— Atunci e imposibil să fi reapărut în Stockholm.

— Așa e.

— Pot să vă trimit lista cu șerpașii despre care știu că s-au aflat pe munte atunci și poate mai apare vreo pistă.

— Asta chiar mi-ar fi de folos.

— Deși nu cred că povestea are de-a face cu Everestul, continuă Mikael mai mult pentru sine însuși decât pentru Robert Carson. Distanța dintre acest bărbat și ministrul Apărării pare un pic cam mare.

— Deci e vorba de o căutare neîntemeiată pe aparențe?

— Așa cred. Mi s-a părut interesant să citesc povestea vieții dumneavoastră.

— Mulțumesc, zise Robert Carson. Revin cu mai multe informații.

Mikael încheie convorbirea și se cufundă în gânduri. Îi scrise apoi lui Lisbeth ca să-i mulțumească și îi povesti despre Forsell și Everest, despre Mats Sabin și toate celelalte lucruri pe care le aflase. Cel mai bine era să cunoască și ea toată povestea.

∵

Lisbeth văzu mailul pe la 10 seara, dar nu-l citi. Avea alte treburi. Se afla în toiul unei certe.

— Nu poți să-ți mai ridici ochii din calculatorul ăla nenorocit? șuieră Paulina.

Lisbeth își desprinse privirea de la calculatorul său nenorocit și se uită în sus spre Paulina, care stătea chiar lângă birou, cu părul ei lung și creț desfăcut și cu ochii oblici și expresivi plini de lacrimi și de furie.

— Thomas o să mă omoare în bătaie.

— Dar ai zis că poți să te duci la părinții tăi la München.

— O să vină acolo și o să-i manipuleze foarte ușor. Îl adoră. Sau cel puțin așa cred.

Lisbeth dădu afirmativ din cap și încercă să gândească clar. Să mai aștepte totuși? Nu, nu, se decise ea. Nu putea da înapoi acum și nici n-o putea lua pe Paulina cu ea la Stockholm. Trebuia să plece imediat… singură! Nu mai putea să rămână pasivă și să fie prizoniera trecutului. Trebuia să acționeze din nou și să urmărească vânătoarea de aproape. Altfel era posibil să sufere și alții, mai ales acum, când pe teren se aflau persoane precum Galinov. Prin urmare, răspunse:

— Vrei să vorbesc eu cu ei?

— Cu părinții mei?

— Da.

— Nici gând.

— De ce nu?

— Pentru că ești ca o extraterestră când vine vorba de comunicare, tu chiar nu te-ai prins, Lisbeth? i-o trânti Paulina, după care își luă furioasă geanta și ieși trântind ușa.

Lisbeth se întrebă dacă ar trebui să se ducă după ea. Rămase însă pironită în fața ecranului, ca de obicei, și se hotărî să-și continue eforturile de a pirata camerele de supraveghere din jurul apartamentului de pe șoseaua

Strandvägen, unde se afla în continuare Camilla. Treaba mergea însă destul de încet. Mintea îi fugea în alte direcții. Nu numai la criza Paulinei, ci și la alte lucruri, inclusiv la e-mailul de la Mikael, deși în situația de față era chestiunea cel mai puțin presantă.

Îi scrisese următoarele:

Nu înțeleg cum reușești. Aplauze la scenă deschisă. Mă plec în fața ta. Ar trebui să-ți mai spun că cerșetorul a fost auzit bolborosind ceva despre ministrul Apărării, Johannes Forsell. A zis „Me took him. I left Mamsabin" sau ceva de genul ăsta (poate Mats Sabin), nu e deloc clar. Dar cert e că Johannes Forsell a escaladat vârful Everest în mai 2008 și că a fost chiar în pericol de moarte la un moment dat. Ți-am trimis o listă cu șerpașii care se aflau pe versantul de sud al muntelui la vremea respectivă. Poate găsești ceva și de data asta. L-am contactat pe Robert Carson, care a promis să mă ajute.

Ai grijă de tine și mii de mulțumiri.

M

P.S. Mats Sabin a fost maior în artileria de coastă și istoric militar la Facultatea de Securitate și Apărare. A murit în Abisko acum câțiva ani și avusese un conflict nasol cu Forsell.

— Aha, mormăi ea, aha!

Nu zise nimic mai mult. Lăsă totul baltă și continuă să lucreze la camerele de supraveghere. Degetele ei însă păreau să aibă propria lor viață. După o jumătate de oră se trezi făcând căutări pe numele Forsell și Everest și se pierdu în zeci de reportaje despre o femeie pe care o chema Klara Engelman.

Klara Engelman semăna parcă un pic cu sora ei Camilla. Era o copie mai ieftină, dar cu același șarm, cu aceeași obișnuință de a se afla în centrul atenției, iar Lisbeth n-avea de gând să-i dedice nicio secundă din timpul său. Avea alte treburi. Și totuși continua să citească, deși nu cu foarte mare atenție. Îi scrise lui Plague în legătură cu camerele video și o sună fără succes pe Paulina. Pas cu pas însă, reușea să-și facă o impresie, mai ales asupra escaladării Everestului de către Forsell.

El și prietenul lui, Svante Lindberg, atinseseră vârful la ora 13 în după-amiaza zilei de 13 mai 2008. Era o zi cu cer senin și rămăseseră acolo sus ceva vreme, admirând peisajul, făcând poze și comunicând cu tabăra de bază. La scurt timp după aceea, pe peretele îngust al pasului Hillary, în

drum spre culmea de sud, începuseră să aibă probleme și pierduseră mult timp.

La 15:30, văzând că nu reușeau să treacă de așa-numitul Balcon, aflat la o altitudine de 8.500 de metri, începuseră să se îngrijoreze că li s-ar putea termina oxigenul sau că nu vor putea coborî până la tabăra 4. Nu mai aveau vizibilitate și, deși Forsell nu prea înțelegea ce se întâmpla în jurul lor, bănuia că era ceva grav.

Auzise voci disperate în radioul de comunicare. În momentul respectiv era însă mult prea extenuat pentru a pricepe din ce cauză, după cum declarase mai târziu. Cobora clătindu-se pe picioare, înaintând cu greu.

La scurt timp după aceea, pe munte se iscase furtuna și totul se transformase într-un haos, sub un vânt biciuitor. Gerul era extrem, în jur de minus 60 de grade, înghețau și de-abia își dădeau seama în ce direcție trebuiau să meargă, deci poate că era normal ca niciunul din ei să nu poată oferi o descriere detaliată a modului cum ajunseseră în corturile de pe creasta de sud-est.

Dar, dacă ar fi fost să existe un moment în care să se întâmple lucruri care să fi rămas necunoscute, atunci ar fi fost în intervalul dintre 7 și 11 seara. Lisbeth observă, de asemenea, oarecare discrepanțe între mărturiile lor, mai ales în privința gravității stării în care se aflase Forsell.

Avea impresia că se încercase ulterior o atenuare a crizei prin care trecuse acesta din urmă. Și totuși nu i se părea că ar fi fost ceva important în comparație cu adevărata dramă, care se petrecea într-un alt loc de pe munte, unde Klara Engelman și ghidul ei, Viktor Grankin, muriseră în acea după-amiază. Nu era deloc ciudat că se scriseseră sute de pagini despre cele întâmplate. Dintre toți cei aflați pe munte în acea zi, de ce oare murise tocmai clienta cea mai prestigioasă? De ce se prăpădise chiar persoana despre care se scrisese cel mai mult și care fusese atât de disprețuită?

O vreme, circulase ideea că în spatele celor întâmplate se ascundeau invidia, ura de clasă și misoginismul. Dar, după ce se liniștise circul inițial, devenise clar că se făcuseră eforturi susținute pentru a o salva pe Klara Engelman și că, de fapt, nu avusese nicio șansă încă de la început – din momentul când se prăbușise în zăpadă. Ghidul adjunct Robin Hamill declarase următoarele: „Nu s-a făcut prea puțin pentru a o salva pe Klara, ci dimpotrivă, prea mult. Era considerată atât de importantă pentru Viktor și pentru expediție, încât s-a pus în joc viața multor altor persoane în încercarea de a o salva”. Lui Lisbeth această explicație i se păru rezonabilă.

Valoarea publicitară a Klarei Engelman era atât de mare, încât nimeni nu îndrăznise s-o trimită înapoi la timp. Când începuse să se împotmolească, întreaga expediție fusese încetinită, iar cu puțin înainte de ora 13, când își dăduse jos masca de oxigen într-un acces de disperare, era din ce în ce mai slăbită.

Căzuse în genunchi, după care se prăbușise pe burtă în zăpadă. Atunci izbucnise panica, iar Viktor Grankin, care se pare că nu prea fusese el însuși în ziua respectivă, țipase la toată lumea să se oprească. Se făcuseră încercări susținute de a o ajuta să coboare. La puțin timp după aceea, vremea se înrăutățise însă și viforul îi lovise din plin. Mai multe persoane din grup se aflau într-o stare gravă, mai ales danezul Mads Larsen și nemțoaica Charlotte Richter. Preț de câteva ore, expediția păruse să se îndrepte spre o catastrofă de proporții.

Dar șerpașii expediției și mai ales sirdarul lor, Nima Rita, munciseră din greu în mijlocul furtunii și îi coborâseră pe participanți cu sfori sau sprijinindu-i de subsuori. La căderea serii, erau cu toții la adăpost, în afară de Klara Engelman și de Viktor Grankin, care se purtase ca un căpitan care se încăpățânează să rămână pe vaporul care se scufundă, refuzând să o părăsească pe Klara.

Drama fusese ulterior analizată în cele mai mici detalii, iar în prezent nu părea să mai existe niciun semn de întrebare. Singurul lucru pentru care nu se găsise o explicație sigură – deși se bănuia că era vorba de vânturile puternice de la acea altitudine – era faptul că trupul Klarei fusese găsit cu un kilometru mai jos, în condițiile în care toți martorii declaraseră că ea și Viktor Grankin muriseră împreună, unul lângă celălalt în zăpadă.

Lisbeth cugetă la asta și se gândi la toate celelalte cadavre care rămăseseră acolo, la înălțime, an după an, fără ca cineva să le poată da jos pentru a fi îngropate. Mai trecură câteva ore în care întoarse informațiile pe toate părțile, iar în cele din urmă ajunse să fie convinsă că era ceva ciudat în toată povestea asta. Atunci se apucă să caute date și despre Mats Sabin, tipul pe care îl menționase Mikael, dar renunță după o vreme și se apucă să citească diferite bârfe pe net – iar în acel moment îi veni o cu totul altă idee, dar nu mai apucă să o pună în practică.

Ușa se deschise zgomotos și Paulina își făcu apariția beată criță luându-se de ea și acuzând-o că era o mare lepădătură. Lisbeth se burzului și ea la Paulina și continuară așa o vreme, dar într-un final se aruncară una în

brațele celeilalte, făcând dragoste cu înfometare și cu o senzație împărtășită de dor și de disperare.

15.

26 august

Dis-de-dimineață, Mikael alergă nu mai puțin de 10 kilometri pe malul apei, iar când ajunse înapoi acasă îi sună telefonul. Era Erika Berger. următorul număr al revistei *Millennium* urma să apară a doua zi și Erika nu era foarte mulțumită, dar nici extrem de nemulțumită cu rezultatul.

— Am revenit la standardul normal, zise ea, după care îl întrebă cu ce se mai ocupa.

El îi răspunse că era în concediu și că începuse să alerge, dar că făcuse și cercetări în legătură cu ministrul Apărării și campania din presă împotriva lui, iar atunci Erika îi zise că i se părea ciudat.

— De ce e ciudat? zise el.

— Sofie Melker scrie despre asta în reportajul său.

— În ce fel?

— Scrie despre atacurile împotriva copiilor lui Forsell și despre polițiștii care acum trebuie să patruleze în jurul Școlii Evreiești.

— Am citit despre asta.

— Știi…

Erika părea îngrijorător de îngândurată, așa cum era întotdeauna când se pregătea să-i propună o temă de reportaj.

— Dacă tot nu mai vrei să continui să scrii despre prăbușirea bursei, poate ai vrea să faci un portret al lui Forsell și să-i redai aura de umanitate. Din câte îmi aduc aminte, parcă vă împăcați destul de bine.

Mikael privi în larg.

— Da, așa e.

— Deci ce zici? Ai putea să-i ajuți pe cititori și cu verificarea unora dintre informațiile apărute despre el.

Mikael rămase tăcut câteva clipe.

— Poate că nu e o idee rea, zise el.

Se gândi la șerpaș și la Everest.

— Tocmai am citit că Forsell și-a luat încă o săptămână de concediu. Nu aveau o casă de vacanță pe undeva pe lângă tine?

— Pe partea cealaltă a insulei.

— Deci iată, zise ea.

— O să mă mai gândesc.

— Înainte nu te gândeai așa de mult. Treceai pur și simplu la acțiune.

— Nu uita că și eu sunt în concediu, zise el.

— Tu nu ești niciodată în concediu.

— Nu?

— Ești o vulpe prea bătrână și chinuită de vinovăție și de dependența de muncă, ca să pricepi care-i treaba cu concediul.

— Vrei să spui că nici măcar nu merită să fac o încercare?

— Nu, zise ea și izbucni în râs, iar el se simți nevoit să-i răspundă în același mod, bucuros că nu-l întrebase dacă voia să vină pe la el.

Nu voia să complice și mai mult situația cu Catrin, deci îi ură baftă Erikăi și închise, cufundându-se apoi în gânduri în timp ce privea marea biciuită de furtună. Ce să facă acum? Să demonstreze că pricepea care era treaba cu vacanța? Sau să continue să lucreze?

Ajunse la concluzia că avea chef să-l întâlnească pe Forsell, dar că, în acest caz, trebuia mai întâi să citească toate mizeriile care fuseseră scrise despre el; se mai perpeli o vreme oftând, apoi făcu un duș lung, după care se apucă de lucru. La început îl încercă o senzație de greață și de deșertăciune, ca și cum s-ar fi împotmolit din nou în aceeași mlaștină ca atunci când lucra la articolul despre fabricile de troli.

Încetul cu încetul, se lăsă absorbit de muncă și făcu eforturi susținute să descopere sursele inițiale ale tuturor afirmațiilor, stabilind modul în care se răspândiseră și fuseseră răstălmăcite. Chiar când începea să se apropie din nou de întâmplările de pe Everest, tresări. Îi suna iar telefonul, dar de data aceasta nu mai era Erika, ci Bob Carson din Denver.

Bob părea agitat.

∵

Charlie Nilsson stătea pe o bancă în fața centrului de tratament al toxicomaniei Prima Maria sau Rămânerea pe uscat, cum îl numea el, cu un aer încruntat. Nu-i plăcea să stea de vorbă cu poliția și cu atât mai puțin să fie văzut de prietenii lui vorbind cu polițiștii. Dar femeia asta pe care o chema Modig sau Stark[15] îl înspăimântase și nu voia să aibă probleme.

— Termină, ce naiba! zise el. N-aș vinde niciodată o sticlă aranjată de altcineva.

— Zău? Deci guști din tot ce vinzi?

— Nu face pe deșteaptă!

— Fac pe deșteaptă? zise Modig sau Stark. Nu fac deloc pe deșteaptă.

— Termină, încercă el din nou. Oricine ar fi putut să-i dea sticla aia otrăvită. Știi cum se cheamă locul ăsta?

— Nu, Charlie, nu știu.

— Triunghiul Bermudelor. Indivizii se învârt între Rămânerea pe uscat, Systemet și bodega de colo și, pafff… dispar.

— Ce naiba vrei să spui de fapt?

— Că se întâmplă o groază de lucruri aiurea pe aici. Apar unii indivizi al dracului de ciudați care vând droguri nașpa și tablete dubioase. Dar noi, cei care avem o afacere serioasă, care rămânem aici noapte de noapte, noi nu ne permitem să venim cu genul ăsta de marfă. Noi trebuie să livrăm produse de calitate și să ne asumăm răspunderea a doua zi, altfel suntem niște oameni morți.

— Cred că minți cu nerușinare, zise Modig sau Stark. Sunt convinsă că nu sunteți deloc atât de atenți și mai cred și că acum ești într-un mare rahat. Îi vezi pe domnii ăia în uniformă de poliție?

Charlie îi vedea. Îi văzuse încă de la început și văzuse și că se holbau la el.

— Te ridicăm imediat, dacă nu spui tot ce știi. Ai zis că i-ai vândut marfă tipului, continuă Modig sau Stark.

— I-am vândut, dar era cam turbat, deci am încercat să mă țin deoparte.

— Cum adică era turbat?

— Avea ochii turbați și-i lipseau degete și avea și o pată pe față și bodogănea mereu despre lună. Luna, Luna, zicea.

— Hm…

— Sau a zis așa cel puțin o dată. A apărut șchiopătând dinspre Krukmakargatan și și-a pus mâna pe piept zicând că Luna era singură și că-l striga, ea și cu încă cineva, Mam Sabib sau ceva de genul ăsta, și atunci mi s-a făcut frică. Era schizo rău. I-am dat marfa, chiar dacă nu avea toți banii, și nu m-am mirat deloc când am auzit că a sărit la bătaie mai târziu.

— A devenit violent?

Pe toți dracii, își zise Charlie Nilsson. Promisese să nu spună nimic. Acum, că-i scăpase, fie ce-o fi!

— Dar nu cu mine.

— Atunci cu cine?

— Cu Heikki Järvinen.

— Cine e Heikki Järvinen?

— Un client. Unul dintre clienții mei mai cu stil. Heikki l-a întâlnit pe tipul ăsta la Norra Bantorget în toiul nopții. Sau cel puțin el trebuie să fi fost. Heikki vorbea despre un chinez pitic fără degete și cu o pufoaică enormă, care bombănea că se suise printre nori sau cam așa ceva, iar când Heikki nu l-a crezut, i-a tras un pumn de i-a sunat apa-n cap. Mi-a zis că era un chinez puternic ca un urs.

— Unde îl putem găsi pe Heikki Järvinen?

— E când înăuntru, când afară, deci nu-i ușor de știut.

Polițista pe care o chema Modig sau Stark își notă ceva dând din cap și apoi continuă să facă presiuni. După care dispăru și Charlie Nilsson oftă de ușurare. Știuse de la bun început, reflectă el, că era ceva aiurea cu chinezul, așa că se grăbi să-l sune pe Järvinen înainte ca poliția să dea de el.

∵

Mikael realiză imediat că vocea lui Bob Carson se schimbase, ca și cum nu dormise sau era pe cale să ia o răceală.

— La dumneavoastră e o oră rezonabilă, nu-i așa? zise americanul.

— Fără doar și poate.

— La mine, nu. Simt că-mi pocnește capul. Vă aduceți aminte că v-am zis că o rudă de-ale mele s-a aflat pe munte atunci, în 2008?

— Da, mi-aduc.

— Și vă amintiți, de asemenea, constatarea mea că între timp murise?

— Sigur.

— Și chiar așa și era. Sau cel puțin se presupunea că e mort. Dar mai bine o iau de la început.

— Pare o idee bună.

— L-am sunat pe unchiul meu din Khumbu. E ca un fel de centru de informații în regiunea lui și am trecut în revistă toată lista pe care mi-ați trimis-o – singura rudă pe care am găsit-o era tocmai persoana asta, moment în care eu am vrut să mă dau bătut. Cine-i mort e mort, nu poate apărea din senin în Stockholm ca să mai moară încă o dată. Apoi am aflat însă că nu i s-a găsit niciodată corpul, după care, uitându-mă la detalii, am observat că și vârsta și înălțimea se potriveau.

— Cum îl cheamă?

— Nima Rita.

— Era unul din conducători, nu-i așa?

— A fost sirdar-șef al grupului de șerpași și cel care a muncit cel mai mult pe munte în ziua cu pricina.

— Știu, știu, i-a salvat pe Mads Larsen și pe Charlotte nu mai știu cum.

— Exact, a făcut în așa fel încât catastrofa să nu ia proporții. Dar a plătit un preț mare. A urcat și a coborât ca un condamnat la galere și s-a ales cu degerături grave pe față și pe piept. A fost nevoit să-și amputeze majoritatea degetelor de la mâini și de la picioare.

— Deci chiar credeți că este el?

— Trebuie să fie el. Avea tatuată o roată budistă la încheietura mâinii.

— Dumnezeule! zise Mikael.

— Exact, lucrurile încep să se lege. Nima Rita îmi este văr de gradul al treilea și este foarte posibil ca el și eu să avem aceleași variante speciale ale cromozomului Y pe care le-a evidențiat colega dumneavoastră.

— Vedeți vreo explicație plauzibilă pentru faptul că se afla în Suedia?

— Nu. Dar povestea mai are o fațetă interesantă.

— Spuneți! Nu am reușit să aflu toate detaliile încă.

— Prima chestie e că meritul pentru munca de salvare, sau ce-a mai rămas din el după moartea Klarei Engelman și a lui Viktor Grankin, le-a fost acordat ghizilor adjuncți Robert Hamill și Martin Norris, continuă Carson. Dar, în momentul când s-au publicat primele reportaje mai detaliate, se menționa clar că Nima Rita și șerpașii lui fuseseră de fapt cei care jucaseră rolul principal în această dramă. Dar nu știu dacă acest lucru l-a bucurat cumva pe Nima.

— De ce nu?

— Pentru că, la vremea respectivă, viața lui se transformase deja într-un calvar. Degerăturile erau de gradul al patrulea și foarte dureroase, iar medicii au ezitat până în ultimul moment să-i amputeze degetele. Știau că escalada era unica lui sursă de venit. E adevărat că Nima Rita câștigase mult, mult pentru un localnic din Valea Khumbu, totuși era puțin în comparație cu venitul unui european și, oricum, banii îi scăpau printre degete. Bea mult și nu făcea deloc economii. Cel mai grav e că a fost denigrat, plus că-l bântuiau și propriii lui demoni.

— Cum adică?

— S-a dovedit că primise bani de la Stan Engelman în secret, ca să aibă grijă în special de Klara, sarcină care a eșuat total, iar mai apoi a fost acuzat

că ar fi acționat în detrimentul ei. Nu cred că e adevărat. Nima Rita era o persoană foarte loială. Dar, ca mulți dintre șerpași, era și foarte superstițios, văzând Everestul ca pe o ființă vie care-i pedepsește pe drumeți pentru păcatele lor, iar Klara Engelman… presupun că ați citit despre ea, nu?

— Am citit rapoartele de la vremea respectivă.

— I-a provocat pe mulți șerpași. Încă din tabăra de bază se șușotea că este o piază rea pe munte și Nima era și el cu siguranță iritat de prezența ei. În orice caz, Nima a trecut prin chinurile iadului. Se zice că aproape că avea halucinații, lucru care, parțial, putea avea cauze neurologice. Avea leziuni cerebrale după tot acest timp petrecut la peste 8.000 de metri și devenise din ce în ce mai ciudat, mai mistuit de amărăciune. Pierduse și mulți prieteni. Nimeni nu mai avea răbdare cu el. Nimeni, în afară de soția sa, Luna.

— Luna Rita, presupun, deci. Și ea unde se află acum?

— Asta e partea cea mai tragică. Luna îi asigura traiul lui Nima după operații. Făcea pâine și cultiva cartofi și câteodată se ducea în Tibet și cumpăra lână și sare pe care le vindea în Nepal. Până la urmă însă, s-a dovedit a fi neîndestulător și s-a reprofilat intrând în domeniul escaladei. Era mult mai tânără decât Nima, era în putere și a avansat rapid de la bucătăreasă la șerpașă, începând să participe la escalade. În 2013 a participat la o expediție olandeză în Cho Oyu, al șaselea vârf ca înălțime din lume, și a căzut de la mare altitudine într-o crevasă. Circumstanțele sunt haotice. Se pare că s-a iscat o avalanșă în mijlocul unei furtuni și toată lumea a fost nevoită să coboare în grabă. Pe Luna au lăsat-o să moară în crevasă. Nima a înnebunit de durere și a considerat că era un act rasist. Dacă ar fi fost un sahib, l-ar fi salvat imediat, se văita el.

— Dar era vorba despre o femeie săracă din populația de localnici.

— N-am nici cea mai vagă idee dacă aspectul ăsta a avut vreo importanță. Mă îndoiesc. În general, cei care fac escaladă sunt oameni cu principii morale. Povestea a rămas însă ca un spin în sufletul lui Nima, care a încercat să organizeze o expediție ca s-o aducă jos și să-i facă o înmormântare cum se cuvine. Nu a reușit să convingă nici măcar o persoană, așa că, până la urmă, a pornit la drum de unul singur – deși acum era mult prea în vârstă și se pare că nici treaz nu era.

— Doamne Dumnezeule!

— Din câte am auzit de la rudele mele din Khumbu, se pare că expediția aceasta a fost marea lui faptă de eroism, nu toate celelalte în care a cucerit Everestul. A urcat și a văzut-o pe Luna în crevasă, conservată pentru

eternitate de geruri, și s-a hotărât să coboare și să se așeze lângă ea, ca să poată renaște împreună. Dar atunci…

— Da?

— Zeița muntelui i-a șoptit să plece în lume și să ducă povestea mai departe.

— Pare…

— … o nebunie, bineînțeles, continuă Bob Carson. Și deși a plecat în lume, sau cel puțin până la Katmandu, și a spus povestea, nimeni nu l-a înțeles. Devenise din ce în ce mai confuz și, din când în când, era văzut plângând sub steagurile stupei Boudhanath. Câteodată punea afișe cu mâzgăleli scrise de mână într-o engleză stâlcită pe zidurile din centrul comercial din Thamel. Continua să vorbească despre Klara Engelman.

— În ce fel?

— Să nu uităm că la vremea respectivă era deja grav bolnav psihic și poate că totul i se amesteca în minte, Luna și Klara și orice altceva. Era total deprimat, iar după ce a atacat un turist englez și a stat o zi în arest, rudele l-au internat la spitalul de boli mintale din Jeetjung Marg în Katmandu, unde a rămas până la sfârșitul lui septembrie 2017.

— Și atunci ce s-a întâmplat?

— Ceea ce se mai întâmplase de multe ori înainte. A fugit ca să poată bea bere și votcă. Se pare că era foarte suspicios față de tratamentul medicamentos și zicea că alcoolul era singurul lucru care putea să reducă la tăcere vocile din mintea lui, iar eu cred că personalul închidea ochii și, vrând-nevrând, îl lăsa să plece. Îi permiteau să plece, pentru că știau că se întorcea mereu. De data aceasta însă nu s-a mai întors, iar la spital personalul era din ce în ce mai îngrijorat. Știau că urma să primească o vizită, pe care o așteptau cu mare agitație.

— Ce vizită?

— Nu știu. Dar e posibil să fi fost vorba de un jurnalist. Se pregăteau o serie de articole și filme documentare cu ocazia comemorării a 10 ani de la moartea Klarei Engelman și a lui Viktor Grankin și se pare că Nima era foarte bucuros că, în sfârșit, cineva avea să-l asculte.

— Dar nu știți mai multe despre discursul lui?

— Doar că era foarte greu de înțeles și că vorbea despre fantome și spirite.

— Dar nimic despre Forsell, ministrul Apărării.

— Nu, din câte știu eu, dar nu dețin decât informații de mâna a doua, iar spitalul nu cred că face publice datele, deocamdată.

— Ce s-a întâmplat după ce nu s-a mai întors la spital?

— L-au căutat, firește, mai ales în locurile în care era văzut de obicei. Dar n-au găsit nimic. Dispăruse fără urmă. Din când în când se mai zvonea că cineva i-a văzut cadavrul în apropierea fluviului Bagmati, unde erau incinerați morții, dar n-a fost niciodată găsit. După mai bine de un an, cazul a fost închis. Și-au pierdut cu toții speranța și rudele au organizat în cele din urmă o ceremonie în Namche Bazaar sau, mai bine zis, un moment de rugăciune. Se pare că a fost foarte emoționant. Oamenii începuseră să-l privească cu ochi răi în ultimii ani, dar de atunci imaginea lui s-a mai îmbunătățit. Nima Rita a urcat de 11 ori pe vârful Everest fără mască de oxigen, de 11 ori, iar modul în care a escaladat vârful Cho Oyu a fost…

Bob Carson continua să turuie agitat. Mikael nu-l mai asculta cu prea mare atenție. Efectuă o căutare cu numele Nima Rita și, deși se scrisese destul de mult despre el și existau pagini pe Wikipedia și în engleză, și în germană, nu găsi decât două fotografii. Într-una dintre ele, Nima Rita se afla alături de alpinistul austriac de succes Hans Mosel, după escaladarea Everestului pe partea de nord în 2001. În cea de-a doua, mai recentă, apărea din profil în fața unei case de piatră din satul Pangboche din Khumbu. La fel ca prima fotografie, era făcută de departe – cu siguranță, prea de departe pentru a putea fi folosită într-un program de recunoaștere facială. Pentru Mikael însă nu exista niciun dubiu. Recunoștea ochii, părul și pata neagră de pe obraz.

— Mai sunteți la telefon? întrebă Bob Carson.

— Da, dar sunt un pic șocat, zise el.

— Înțeleg. E un adevărat mister.

— Chiar așa, dar acum, sincer…

— Da?

— Nu degeaba aveți supergene. Ați făcut o treabă fantastică.

— Supergenele au legătură doar cu alpinismul, nu și cu munca de detectiv.

— Poate că ar trebui să vă verificați și genele detectivistice.

Bob Carson râse obosit.

— Pot să vă rog să păstrați tăcerea despre treaba asta deocamdată? continuă Mikael. Nu e o idee bună să se afle înainte să știm mai mult.

— I-am povestit deja soției mele.

— Atunci să rămână în familie.

— Vă promit!

Mikael le scrise apoi Frederikăi Nyman și lui Jan Bublanski și le povesti ce aflase. După aceea continuă să se informeze în legătură cu Forsell, iar mai târziu în aceeași după-amiază îl sună în speranța că va accepta să-i acorde un interviu.

∵

Johannes făcu focul în sobă. Rebecka simți mirosul de fum până jos în bucătărie și îl auzi fâțâindu-se de colo-colo la etaj. Nu-i plăcea sunetul pașilor lui și nu-i mai suporta tăcerea și lucirea ciudată din ochi. Ar fi făcut orice să-l vadă zâmbind din nou.

Ceva nu e în regulă, își zise ea iar și tocmai se pregătea să urce la etaj ca să vorbească despre asta cu el, când îl văzu apărând pe scara spiralată. La început, se bucură. Era în haine sport, cu adidașii Nike în picioare, ceea ce trebuia să însemne că îi revenise pofta de viață. Dar mai era și altceva, ceva nou în postura lui, care o înspăimânta. Îl întâmpină la jumătatea drumului și îl mângâie pe obraz.

— Te iubesc, zise ea.

O privi cu o disperare atât de profundă, încât Rebecka păși instinctiv înapoi. Răspunsul lui nu era deloc liniștitor:

— *Eu* te iubesc.

Era ca și cum i-ar fi zis adio. Ea îl sărută, dar Johannes o îndepărtă și o întrebă unde se postaseră bodyguarzii. Răspunsul ei întârzie. Casa avea două terase, iar bodyguarzii se aflau pe cea dinspre vest, cu vedere la mare. Ca de obicei, aveau să fie nevoiți să se schimbe și să alerge cu el, dacă ieșea la o tură de jogging, și, ca de obicei, avea să le fie greu să țină pasul cu el. Câteodată alerga înainte și înapoi, ca să le ofere câteva clipe de respiro.

— Pe terasa dinspre mare, răspunse ea, iar el avu un moment de ezitare.

Părea să vrea să-i spună ceva. Pieptul i se ridică. Avea umerii încordați într-o poziție nenaturală, iar pe gât îi apăruseră niște pete roșietice pe care Rebecka nu le mai văzuse până atunci.

— Ce e? întrebă ea.

— Am încercat să-ți scriu o scrisoare, dar n-am reușit.

— De ce Dumnezeu să-mi scrii o scrisoare? Sunt aici, în fața ta.

— Dar eu…

— Dar tu ce?

Rebecka simțea că explodează și se hotărî să nu se lase până nu afla exact despre ce era vorba. Îl apucă de mâini și-l privi în ochi. Dar atunci se întâmplă lucrul cel mai grav.

El se desprinse din strânsoarea ei, murmurând un „iartă-mă” și o luă la fugă, dar nu către bodyguarzi, ci spre terasa estică, cea cu vedere spre pădure. Dispăru rapid și atunci Rebecka începu să strige ca din gură de șarpe; când bodyguarzii se năpustiră înăuntru, ea bâigui ca scoasă din minți:

— M-a părăsit, m-a părăsit.

16.

26 august

Johannes Forsell alerga – efortul făcea să-i bubuie tâmplele, în timp ce prin fața ochilor i se derula întreaga viață. Și totuși nimic din tot ce trăise, nici măcar momentele cele mai fericite, nu-i insufla nicio frântură de speranță. Încercă să se gândească la Becka și la băieți. Dar singurele lucruri care îi apăreau în fața ochilor erau dezamăgirea și rușinea din ochii lor, iar când ciripitul păsărilor răzbătu către el de departe, parcă din altă lume, i se păru cu totul straniu. Cum de puteau să cânte și să vrea să trăiască?

Întreaga lui existență era întunecată și fără de speranță. Cu toate acestea, nu știa ce voia. Dacă s-ar fi aflat în oraș, poate că s-ar fi aruncat în fața unui camion sau a metroului. Aici nu era decât apă și, deși se simțea atras spre larg, știa că era un înotător mult prea bun și că, în ciuda disperării sale, avea o dorință încăpățânată de viață pe care nu știa dacă o putea anihila.

De aceea continuă să alerge, dar nu cum o făcea de obicei, ci ca și cum ar fi vrut să fugă de viața însăși. Cum ajunsese aici? Era imposibil de înțeles. Crezuse că putea să facă față la orice. Că avea forța unui urs. Făcuse însă o greșeală și intrase într-o poveste cu care acum înțelegea că nu mai putea continua să trăiască. E adevărat că la început încercase să se apere și să lupte. Dar îl aveau la mână. Știau că îl aveau la mână și iată cum ajunsese acum. Păsările își fluturau aripile în jurul lui, iar la un moment dat îi sări în cale o căprioară speriată. *Nima, Nima.* De ce trebuise să fie el? Nimic nu mai avea logică.

Îl iubise pe Nima sau poate că „iubise” nu era cuvântul potrivit, dar oricum… existase o legătură strânsă între ei, o alianță. Nima fusese primul care observase că Johannes se furișa în cortul Rebeckăi noaptea, în tabăra de bază, și acest lucru îl îngrijorase. Zeița lui de pe Everest avea să se înfurie dacă făceau sex pe povârnișurile ei divine.

— *Makes mountain very angry*[16]*,* zisese el, iar până la urmă Johannes nu se mai putuse abține să nu-l ia peste picior și, deși toată lumea îl avertizase – *omul ăsta nu știe de glumă* –, Nima reacționase pozitiv și răsese, la asta contribuind probabil și faptul că atât Johannes, cât și Rebecka erau necăsătoriți.

Situația fusese mult mai complicată în cazul lui Viktor și al Klarei, căci ambii erau căsătoriți. Situația lor era de fapt mult mai gravă din toate punctele de vedere. Și-o aminti apoi pe Luna, Luna cea curajoasă, minunata Luna, care venea câteodată dimineața cu pâine proaspătă, brânză de capră și unt de iac. Și-și aminti și de decizia ei de a-i ajuta, da, probabil că așa începuse totul. Johannes le dăduse bani… ca și cum ar fi plătit o datorie pe care încă nu știa că o are.

Dar, acum, fie ce-o fi! Continua să alerge, însă până la urmă se apropie oricum de mare și, odată ajuns pe plajă, își dădu jos adidașii și șosetele își scoase tricoul și se aruncă în valuri, începând să înoate, la fel cum alergase, aprig și cu furie, ca într-o finală de 100 de metri. După câteva clipe observă gâște albe care se legănau pe valuri și că în larg era mult mai frig decât își închipuise, iar curenții, mult mai puternici. Dar, în loc să se domolească, înteți ritmul.

Avea să înoate și să uite.

∵

Bodyguarzii sunaseră după întăriri. Rebecka, nemaiștiind încotro s-o apuce, urcă la etaj și intră în biroul lui Johannes. Poate că spera să înțeleagă ceva din ce se întâmplase. Nu văzu însă nimic care să-i poată oferi vreun indiciu, în afară de niște resturi de hârtie arse în sobă. Bătu cu palma în masă și atunci se auzi o vibrație în apropiere, iar pentru o clipă crezu că ea fusese cea care cauzase sunetul.

Era însă mobilul lui Johannes. Pe ecran apărea numele lui Mikael Blomkvist, deci îl lăsă să sune. Jurnaliștii erau ultimii oameni din lume cu care voia să vorbească. Le otrăviseră viața și îi venea să strige și să plângă: *Întoarce-te, blegule. Noi te iubim.* N-ar fi putut să explice exact ce s-a întâmplat imediat după aceea. Poate că i se înmuiaseră picioarele.

Dintr-odată, se afla pe podea și se ruga – nu se mai rugase din copilărie – și atunci se auzi din nou telefonul; Rebecka se ridică legănându-se și văzu că era din nou Blomkvist. Blomkvist, își zise ea, nu îi apărase mai demult? Așa credea și poate că știa ceva. Nu era deloc imposibil, nu-i așa?, și răspunse instinctiv, auzindu-și propria voce cufundată în disperare:

— Telefonul lui Johannes, sunt Rebecka.

∵

Mikael înțelese imediat că se întâmplase ceva, dar nu știa cât era de grav. Putea fi vorba de o dispută conjugală. Putea fi orice, deci zise:

— Vă deranjez?

— Da… adică, nu.

Mikael îi simțea exasperarea.

— Să revin mai târziu?

— A fugit pur și simplu, țipă ea. A fugit de bodyguarzi. Ce se întâmplă?

— Sunteți pe Sandön?

— Poftim?… Da, mormăi ea.

— Ce credeți că a făcut?

— Mi-e frică să nu cumva să facă vreo prostie, răspunse ea, iar el o consolă spunându-i că totul avea să fie bine.

Apoi o luă la fugă spre barca lui care era acostată lângă dig și o porni la drum. Barca mergea încet și Sandön avea 54 de hectare, iar casa lor se afla destul de departe. Avea să dureze o bună bucată de timp. Bătea un vânt aprig, barca era mică și se clătina puternic, valurile îl loveau în plină figură, iar el înjura de unul singur. Ce naiba făcea? Nici el nu știa. Era răspunsul lui la situația de criză. Acționa. Continuă să navigheze febril și după ceva vreme auzi huruitul unui elicopter deasupra lui.

Presupunea că îl căuta pe Forsell. Gândurile îi fugiră din nou la soția acestuia. Păruse să se adreseze tuturor și în același timp nimănui: *Ce se întâmplă*? Auzise angoasa înspăimântătoare din vocea ei. Privi în larg. Vântul bătea acum din spate și îi dădea un pic de avânt, ajutându-l să se apropie de partea de sud a insulei. Din direcția opusă apăru o barcă de mare viteză care mergea cu nepăsare către el, iar după ce trecu, barca lui se clătină puternic pe valuri. Mikael făcu un efort să nu-și iasă din fire și să se apuce să-i ocărască pe mucoșii cu excedent de testosteron.

Continuă să meargă cât de repede îi permitea motorul, cercetând împrejurimile. Plaja era aproape pustie, iar în apă nu părea să se afle nimeni. Tocmai începuse să se întrebe dacă nu era mai înțelept să acosteze

și să se apuce să caute prin pădure, când deslușI un punct departe în larg, care apărea și dispărea printre valuri și atunci o cârmi într-acolo țipând:

— Hei, așteaptă!

∵

Vijelia estompa orice sunet, iar Johannes Forsell era oricum cu totul în lumea lui. Efortul extrem al mușchilor și începutul de crampă pe care-l simțea în brațe îi dădeau un sentiment de eliberare. Era total concentrat asupra efortului necesar pentru a putea continua până în momentul când corpul avea să cedeze, iar el va putea în sfârșit să se scufunde și să renunțe la viață. Și totuși nimic nu era simplu. Nu mai voia să trăiască. Dar nu știa nici dacă voia să moară. Îi dispăruse pur și simplu speranța. Nu-i rămăseseră decât rușinea și furia extremă, care nu era decât o forță de implozie, o sabie îndreptată către sine. Nu mai suporta. Nu mai făcea față.

Se gândi la fiii săi, la Samuel și la Jonathan, și atunci îi fu clar că nu făcea față niciuneia dintre alegeri. Nici să-i trădeze murind, nici să-și continue viața lăsându-i să-l vadă copleșit de rușine și de aceea continua să înoate, ca și cum marea era singura care putea dezlega această dilemă. Deasupra lui se auzea un elicopter. Dintr-odată intră la fund și luă o gură de apă. Johannes își zise că nu fusese decât un val care îl luase prin surprindere, dar de fapt corpul lui începea să cedeze.

Îi era greu să se mențină la suprafață. Renunță la stilul craul și trecu la bras, dar fără prea mare succes. Picioarele îl îngreunau și, brusc, fără să-și dea seama cum, se trezi cu totul sub apă. Nu mai putea ieși la suprafață și atunci îl cuprinse panica și începu să dea din brațe, realizând cu o limpezime cutremurătoare un lucru: chiar dacă-și dorea să moară, nu voia să moară așa! Drept urmare, se luptă să iasă la suprafață gâfâind și se întoarse către țărm, reușind să înainteze cinci, zece metri.

Apoi se scufundă din nou și atunci îl copleși cu adevărat frica. Își ținu respirația. Dar nu reuși prea multă vreme, înghiți și mai multă apă, fiind afectat de ceea ce medicii numesc laringospasm reflector. Nu mai respira deloc. Corpul se apără cât de mult timp putu. După aceea intră în mod inevitabil în hiperventilație, însoțită de o angoasă galopantă, și apa îi intră în plămâni și în stomac.

Pieptul și capul îi plesneau de durere și de spaimă. Își pierdu cunoștința și apoi și-o recăpătă. Dar începuse deja să se lase definitiv la fund și se gândea – în măsura în care încă mai era capabil să gândească – la familia sa, la tot

și la nimic deopotrivă. Își mișcă buzele într-o încercare de a rosti „iertați-mă” sau poate „ajutor”.

∴

Capul dispărea printre valuri și apărea apoi din nou, iar Mikael striga:

— Rezistă, sosesc acum!

Dar barca lui mergea prea încet și, în scurt timp, nu mai văzu decât întinderea mării și un pescăruș care plonja în apă, iar un pic mai departe, o ambarcațiune cu vele. Se străduia din răsputeri să-și dea seama unde-l văzuse un pic mai devreme. Ar fi putut să fie acolo… sau acolo. Se văzu nevoit să meargă la nimereală, în speranța că-l va găsi. În cele din urmă, opri motorul și începu să se holbeze în adâncuri. Apa era tulbure. Citise despre asta. Era din cauza ploii și a algelor care înfloreau, a substanțelor chimice și a particulelor de humus. Făcu cu mâna elicopterului de deasupra lui, fără să știe ce efect avea asta. Apoi își dădu jos pantofii și șosetele și rămase câteva clipe nemișcat pe barcă, clătinată puternic de vânt. Apoi sări în apă.

Era mai rece decât se așteptase și se scufundă cercetând împrejurimile, dar nu reuși să vadă nimic. Era o încercare futilă și, după vreun minut, reveni la suprafață să-și recapete suflul. Atunci își dădu seama că barca fusese purtată de vânt departe în larg. Fie ce-o fi, își zise el atunci. Se scufundă din nou, acum în partea opusă, și de data asta chiar văzu un corp un pic mai departe, care plutea în jos rigid și lipsit de viață, ca un pilon ce se prăbușea. Înotă într-acolo și îl prinse pe bărbat de subsuori. Corpul atârna greu ca un clopot de plumb și Mikael se sforță să dea puternic din picioare. Lent, centimetru după centimetru, reuși să-l scoată la suprafață. Psihologic vorbind, făcuse însă o mare greșeală.

Crezuse că dacă reușea să-l scoată la suprafață, totul avea să fie mai ușor. Dar avea senzația că trage după el un butuc. Bărbatul era într-o stare gravă, fiind la fel de greu și la suprafață. Nu dădea niciun semn de viață și mintea lui Mikael înregistra din nou distanța enormă de mal. N-avea să reușească să-l ducă până acolo. Însă nu se lăsă bătut. Cu mult timp în urmă, în tinerețe, făcuse cursuri de prim-ajutor și învățase să alterneze tehnicile și să prindă corpul cât mai bine.

Dar povara era din ce în ce mai grea, secătuindu-l de puteri. Începu să înghită apă și să aibă crampe. Nu mai putea. Avea să fie nevoit să-i dea drumul bărbatului, altfel era și el tras în adâncuri. Când se hotăra să

renunțe, când se răzgândea. Continuă să lupte, până văzu negru în fața ochilor.

17.

26 august

Jan Bublanski rămăsese la birou peste program și naviga pe site-urile de știri. Ministrul Apărării, Johannes Forsell, se afla în comă la secția de terapie intensivă a spitalului Karolinska, după ce fusese cât pe ce să se înece. Se preciza că starea lui era critică. Chiar dacă își recăpăta cunoștința, exista riscul unor leziuni cerebrale grave. Printre termenii care se vehiculau apăreau stop cardio-respirator, edem pulmonar osmotic, hipotermie, aritmie și traumatism cerebral. Nu era deloc bine.

Chiar și presa serioasă scria că putea fi vorba de o tentativă de sinucidere, ceea ce însemna că exista o scurgere de informații de la unul din apropiații familiei. Publicul era deja la curent cu faptul că Forsell era un înotător excelent și cea mai plauzibilă explicație, dacă se excludea suicidul, era că își supraevaluase rezistența și se lansase mult prea în larg, unde fusese surprins de curenții reci. Dar nu era ușor de stabilit adevărul. Se raporta că fusese salvat de o persoană privată și că fusese preluat de o ambarcațiune a salvamarilor, apoi transportat la spital cu elicopterul.

Mai jos apăreau o serie de articole cu iz de necrolog, care îl lăudau pentru faptul că fusese „un ministru puternic și activ, care apărase principiile umaniste de bază”. Se scria și că „luptase împotriva intoleranței și a naționalismului distructiv” și că fusese „un optimist incurabil, care căutase mereu soluții de compromis”. Se sublinia că fusese supus „unei campanii de ură profund nedrepte”, care era produsul fabricilor de troli din Rusia.

— Acum chiar că e momentul potrivit pentru așa ceva, mormăi Bublanski și începu să dea afirmativ din cap în timp ce citea editorialul lui Catrin Lindås din *Svenska Dagbladet,* în care aceasta nota că cele întâmplate erau urmarea logică „a unui climat social care încurajează intensificarea scandalurilor și demonizează oamenii”.

Apoi se îndreptă către Sonja Modig care stătea în fotoliul vechi de lângă el cu laptopul în brațe.

— Deci, începu el. S-a făcut ceva lumină în toată povestea asta?

Sonja ridică privirea și se uită la el dezorientată.

— N-aș zice. Încă n-am dat de Heikki Järvinen. Dar tocmai am vorbit cu unul dintre medicii care s-au ocupat de Nima Rita la spitalul de boli mintale din Katmandu, pe care l-a menționat Blomkvist.

— Și ce ți-a spus doctorul?

— *Doctorița.* Mi-a spus că Nima Rita suferea de psihoză acută și că auzea adesea voci și strigăte de ajutor. Era disperat de faptul că nu reușea să scape de ele. Mi-a zis că părea să retrăiască iar și iar unul și același episod.

— Ce anume?

— Ceva ce se întâmplase pe munte, momente în care simțise că nu făcuse destul. Mi-a zis că au încercat să-i administreze medicamente și să-i facă terapie cu șocuri electrice, dar că nu era ușor.

— Ai întrebat dacă a zis ceva despre Forsell?

— Mi-a zis că numele i se părea cunoscut, nimic mai mult. Cel mai mult vorbea despre soția sa și despre Stan Engelman. Îi era frică de el. Era foarte clar, mi-a zis, și cred că e un lucru pe care trebuie să-l verificăm. Engelman e un tip fără scrupule, dacă am înțeles bine. Dar am aflat ceva și mai interesant.

— Ce?

— După drama de pe Everest din 2008, toți jurnaliștii voiau să vorbească cu Nima Rita. Apoi interesul a scăzut rapid. S-a aflat că era bolnav și confuz și a fost uitat cu desăvârșire pentru o vreme. Dar cu ocazia comemorării a 10 ani de la acele întâmplări, a fost contactat de o jurnalistă de la *The Atlantic,* pe nume Lilian Henderson, care scria o carte despre evenimentele dramatice din 2008. Lilian a vorbit la telefon cu Nima la spital.

— Și ce-a aflat?

— Nimic, de fapt, din câte am înțeles. Dar s-au pus de acord să se întâlnească atunci când ea avea să vină în Nepal ca să facă cercetări. Însă când a ajuns, Nima dispăruse deja și până la urmă tipa n-a mai scris nicio carte. Editura a renunțat la contract din cauza temerilor de a nu fi dată în judecată.

— Cine putea să dea în judecată editura?

— Stan Engelman.

— Și lui de ce îi era așa de frică?

— Asta-i lucrul pe care trebuie să-l aflăm.

— Deci suntem 100% siguri că cerșetorul și acest Nima Rita sunt una și aceeași persoană? continuă Bublanski.

— Da. Sunt mult prea multe lucruri care coincid, iar asemănările fizice sunt prea izbitoare pentru a putea fi vorba de persoane diferite.

— Și Mikael Blomkvist cum a aflat?

— Nu știu mai mult decât ce ți-a scris ție. Am încercat să dau de el. Dar nimeni nu pare să știe unde se află, nici măcar Erika Berger. Mi-a zis că-și face griji. Tocmai discutaseră despre un articol în care urma să facă portretul lui Forsell, iar după accident l-a sunat cu insistență.

— Oare n-are și el o casă de vacanță pe Sandön? întrebă el.

— Ba da, la Sandhamn.

— Sper să nu fi pus mâna pe el cei de la Must sau de la serviciul de informații… Nimeni nu zice nici pâs despre ce s-a întâmplat.

— Așa e. Am informat Departamentul Apărării, dar n-am primit niciun răspuns.

— Ce muți sunt!

— Nu știm nici dacă Mikael ne-a spus totul. E posibil să fi găsit o legătură reală între acest șerpaș și Forsell.

— Nu-i așa că-i o poveste sumbră? zise Bublanski.

— Ce vrei să spui?

— Forsell critică Rusia și o acuză că a influențat alegerile din Suedia, apoi e brusc detestat de toată lumea, înconjurat de minciuni și împins în pragul disperării. După care, colac peste pupăză, mai apare și cadavrul unui șerpaș care duce inevitabil direct la el. Am sentimentul că cineva încearcă să-l scoată țap ispășitor.

— Formulată în termenii ăștia, într-adevăr povestea miroase urât.

— Mda, zise el. Tot nu știm cum a intrat în țară cerșetorul?

— Tocmai am primit o confirmare de la Inspectoratul General pentru Imigrări că bărbatul nu apare în niciunul din registrele lor.

— Ciudat!

— Ar fi trebuit să apară în bazele noastre de date.

— Poate că le-au închis și lor gura cei de la serviciul de informații, mormăi el.

— N-ar fi de mirare.

— Și n-ai dat nici de soția lui Forsell?

Sonja Modig clătină din cap.

— Trebuie să o interogăm cât de curând, sper că sunt conștienți de asta. Nu ne pot obstrucționa activitatea, continuă el.

— Ba eu am sentimentul că ei așa cred, din păcate.

— Și lor le e frică?

— Se pare că da.

— OK, atunci n-avem decât să continuăm să lucrăm cu ce știu.

— Așa e.

— Ce circ, zise Bublanski, și nu se putu abține să nu verifice încă o dată site-urile de știri.

Starea lui Johannes Forsell era în continuare critică.

∵

Thomas Müller se întoarse târziu de la muncă. Intră în enormul apartament mansardat de pe Østerbrogade din Copenhaga, își luă o bere din frigider și descoperi că blatul de bucătărie era murdar și vesela de la micul dejun nu fusese pusă în mașina de spălat vase; atunci șuieră o înjurătură și făcu turul apartamentului. Nicăieri nu era curat.

Femeile de serviciu nu-și dăduseră deloc interesul. Ca și cum nu i-ar fi fost destul de greu și așa. La muncă, numai plângeri și trăncăneală. Secretara lui era bătută în cap. Azi țipase la ea până când simțise că-i bubuiau tâmplele. Și, în plus, mai era și Paulina. Nu mai suporta. Cum putuse!? După tot ce făcuse pentru ea. Când o întâlnise, era un nimeni, doar o amărâtă de reporteră la un ziar local. Îi oferise totul și nici măcar – mare greșeală! – nu făcuse vreun contract prenupțial. Lesbiană împuțită!

Când avea să se întoarcă cu buza umflată, urma să facă pe binevoitorul. Și apoi o s-o pună la punct. N-avea s-o ierte niciodată, mai ales după vederea pe care i-o trimisese. *Te-am părăsit,* îi scrisese. *Am întâlnit o femeie. M-am îndrăgostit.* Asta fusese tot, iar el își făcuse pulbere mobilul și vaza de cristal și fusese nevoit să sune la muncă și să le spună că era bolnav, nu, nici măcar nu voia să se mai gândească.

Își dădu jos sacoul și se așeză pe canapea, savurându-și berea în timp ce se gândea dacă s-o sune pe Frederike, amanta lui. Dar se săturase și de ea. Dădu drumul la televizor și află că ministrul Apărării din Suedia se zbătea între viață și moarte. De-asta nu mai putea el. Prostul ăla era unul dintre idioții care țineau la corectitudinea politică. Toată lumea știa asta. În plus, era un ipocrit și un escroc. Schimbă canalul și începu să urmărească distrat știrile economice de pe Bloomberg. Schimbase deja canalul de cel puțin 10

ori, când cineva sună la ușă. Trase o înjurătură. Cine dracu' sună la ora 10 seara? Inițial, vru să nu răspundă.

Își dădu însă seama că putea fi Paulina, se ridică și deschise smucit ușa. Dar nu era soția lui. Era o fată scundă și bosumflată, cu părul negru, îmbrăcată în blugi și hanorac, care stătea pe coridor cu o geantă în mână și cu privirea în podea.

— N-am nevoie de nimic, zise el.

— Am venit pentru curățenie, zise ea.

— N-ai decât să-i spui șefului tău să se ducă dracului, răspunse el. N-am timp pentru femei de serviciu care nu-și fac treaba.

— Compania de curățenie n-are nicio vină, zise femeia.

— Despre ce vorbești?

— Eu am anulat programarea.

— Ce-ai zis c-ai făcut?

— Am anulat-o și am de gând să mă ocup eu însămi de curățenie.

— Nu pricepi? Nu mai am nevoie de curățenie. Dispari de-aici! șuieră el și trânti ușa.

Dar femeia pusese un picior în prag și intră în apartament. De-abia atunci Thomas își dădu seama că era ceva ciudat cu ea. Mergea într-un mod straniu, fără să-și miște brațele și bustul și cu capul, pe care îl ținea aplecat puțin într-o parte, ca și cum ar fi contemplat un punct inaccesibil din dreptul ferestrei. Doar atunci îi trecu prin minte că putea fi infractoare sau bolnavă mintal.

Privea în gol cu ochii ei reci. Nu părea să fie cu totul prezentă și Thomas își adună toată autoritatea de care era în stare:

— Dacă nu te cari imediat, să știi că sun la poliție.

Nu-i răspunse. Nici măcar nu părea să-l fi auzit. Se aplecă în jos și scoase din geantă o sfoară lungă și o rolă de scotch. La început, el nu reuși să îngaime vreun cuvânt.

— Afară! țipă el apoi trăgând-o de braț.

Cumva ea reuși să-l prindă și să-l împingă spre masă și atunci pe Thomas îl cuprinse furia, dar și frica. Se eliberă, pregătindu-se s-o lovească sau s-o împingă în perete, dar nu apucă să facă nimic. Ea se repezi cu putere spre el, iar Thomas căzu pe spate și ateriză cu spinarea pe masă. În câteva secunde ea era deasupra lui, cu aceeași privire rece și oarbă. Îl legă cât ai clipi din ochi, iar apoi zise cu vocea ei monotonă:

— Acum o să-ți calc cămașa.

Îi puse o bucată de scotch la gură și îl privi ca un animal de pradă care își contemplă victima. Lui Thomas Müller îi era o frică soră cu moartea.

∵

Mikael suferise și el de hipotermie acută și avusese o mare cantitate de apă în plămâni. Fusese transportat la spital cu elicopterul. Când un militar bine făcut îi ceruse telefonul mobil, Mikael i-l dăduse împotriva voinței lui. I se spusese că exista risc de spionaj și de a fi ascultați și nu-și primise lucrurile înapoi decât acum, seara târziu, după vizita medicului și trei interogatorii cu serviciul de informații. Deși i se dădea voie să plece acasă, fusese informat că un procuror pe nume Matson îi interzisese formal să facă declarații, așa că Mikael se văzu nevoit să protesteze, cerând să o sune pe sora sa, avocata Annika Giannini.

Știa că limitele legii erau neclare când era vorba de a obliga un jurnalist la tăcere și i se părea că, în general, tipii de la serviciul de informații se purtaseră într-un mod reprobabil. Dar lăsă să treacă de la el. Oricum nu avea să scrie niciun cuvânt înainte de a fi descurcat toate firele acestei povești. Rămase ceva vreme pe pat, încercând să-și adune gândurile. Dar nu a fost lăsat în pace mult timp.

Se auzi din nou un ciocănit în ușă. O femeie înaltă, la vreo 40 de ani, cu părul șaten și ochii roșii de plâns se îndreptă spre el și, dintr-un motiv oarecare – poate pentru că tocmai se holba la toate apelurile ratate de pe mobil –, îi luă ceva timp ca să-și dea seama că era Rebecka Forsell. Purta un sacou gri și un tricou alb, și dinții îi clănțăneau când îi zise că ținea neapărat să-i mulțumească înainte să plece.

— Se simte mai bine? întrebă el.

— A depășit stadiul acut al crizei. Dar încă nu știm dacă are leziuni cerebrale. E prea devreme ca medicii să-și dea seama.

El o invită să se așeze pe scaunul de lângă el.

— Înțeleg, zise el.

— Am auzit că era să muriți și dumneavoastră din cauza lui.

— E o exagerare.

— Dar oricum… nu știu dacă vă dați seama ce ați făcut pentru noi. Înseamnă enorm.

— Mă măguliți, zise el. Mulțumesc.

— Putem să facem ceva pentru dumneavoastră? zise ea.

Povestește-mi tot ce știi despre Nima Rita, își zise el în sinea lui. Să iasă adevărul la iveală.

Apoi zise:

— Aveți grijă de Johannes și, după ce se însănătoșește, să-și caute un loc de muncă mai liniștit.

— A fost o perioadă oribilă.

— Înțeleg.

— Știți…

Părea dezorientată și își freca agitată brațul stâng.

— Da?

— Tocmai am citit ce se scrie despre Johannes pe net și, dintr-odată, oamenii au început să fie cumsecade din nou, nu toți, firește, dar majoritatea. E aproape incredibil. M-a făcut încă o dată să-mi dau seama în ce coșmar am trăit în ultima vreme.

El se aplecă puțin înainte și o luă de mână.

— Eu am sunat la *DN* și le-am spus că a fost o tentativă de sinucidere, deși nu știam sigur că așa era. Am făcut o prostie? continuă ea.

— Presupun că ați avut motivele dumneavoastră.

— Voiam să-i fac să înțeleagă cât de departe s-a ajuns.

— Sună logic.

— Tipii de la Must mi-au povestit ceva ce mi s-a părut foarte ciudat, zise ea aruncându-i o privire disperată.

Mikael îi răspunse cât de calm putu:

— Ce v-au povestit?

— Că ați aflat despre Nima Rita că a fost găsit mort la Stockholm.

— Da, e într-adevăr foarte ciudat. Îl cunoșteați?

— Nu știu dacă să îndrăznesc să spun ceva. Mă tot bat la cap să-mi țin gura.

— Și pe mine mă bat la cap, zise el și apoi adăugă: Dar cine zice că trebuie să ne supunem?

Ea afișă un zâmbet trist.

— Poate că nu trebuie.

— L-ați cunoscut deci?

— Da, l-am cunoscut în tabăra de bază. Îl apreciam mult și cred că și el pe noi. „Sahib, sahib”, avea obiceiul să zică despre Johannes. „*Very good person*”. Avea o soție fermecătoare.

— Luna.

— Luna, repetă ea. Ne răsfăța pe toți, robotea fără încetare. Mai târziu i-am ajutat să-și construiască o casă în Pangboche.

— Ce gest frumos!

— Nu știu ce să zic. Ne-am simțit cu toții vinovați pentru ce i s-a întâmplat.

— Aveți idee de ce a dispărut din Katmandu, unde se presupunea că murise, și a apărut în Stockholm trei ani mai târziu, unde a murit a doua oară?

Ea îl privi cu disperare.

— Povestea asta îmi dă fiori, zise ea.

— Înțeleg.

— Dacă i-ați fi văzut pe băieții din Khumbu…

— Ce-i cu ei?

— Îl adorau. A salvat o mulțime de vieți și a plătit un preț teribil.

— A fost sfârșitul carierei lui de alpinist.

— A fost ponegrit.

— Dar nu de toți, nu?

— De mulți.

— De cine?

— De apropiații Klarei Engelman.

— Adică de soțul ei?

— Da, și de el, firește.

Mikael simți schimbarea subtilă din tonul vocii ei.

— E un răspuns ciudat.

— Posibil, dar trebuie să înțelegeți că… povestea e mai complicată decât ce s-a făcut public, au fost implicați o mulțime de avocați. Anul trecut, o editură americană s-a văzut nevoită să retragă de la tipar o carte despre aceste evenimente.

— Avocații lui Engelman, nu-i așa?

— Exact. Engelman e un magnat în domeniul imobiliar, pe hârtie e antreprenor, dar în adâncul sufletului nu-i altceva decât un gangster, un mafiot, asta e părerea mea cel puțin, și știu că nu era foarte mulțumit de soția sa către sfârșit.

— De ce?

— Pentru că se îndrăgostise de ghidul nostru, Viktor Grankin, și voia să-l părăsească pe Stan. Ne-a spus că avea de gând să divorțeze și să dezvăluie presei ce porc narcisist era cu ea. Ăsta e unul din lucrurile pe care Engelman a reușit să le mușamalizeze destul de bine, chiar dacă pe site-urile de scandal mai apare câte ceva pe ici, pe colo.

— Înțeleg, zise el.

— Era un conflict inflamat.

— Și Nima Rita știa despre toate astea?

— Țineau totul secret, dar cred că știa. La urma urmelor, el era cel care avea grijă de ea.

— A tăcut și el în legătură cu ce se întâmpla?

— Cred că da. Sau cel puțin atâta vreme cât a fost într-o stare psihică mai bună. Dar, după moartea soției sale, am auzit că ar fi devenit din ce în ce mai confuz, deci nu m-ar mira deloc să fi trăncănit despre asta și multe altele pe unde trecea.

Mikael o contemplă pe Rebecka Forsell, o privi în ochi, îi analiză trupul lung care se chircea în scaun. Apoi spuse împotriva voinței lui:

— Către final începuse să trăncănească și despre soțul dumneavoastră.

∵

Pe Rebecka o cuprinse mânia, dar se forță să nu arate nimic, deși știa că era nedrept. Mikael Blomkvist își vedea pur și simplu de treaba lui. În plus, îi salvase viața soțului ei. Însă cuvintele lui readuseră în prim-plan bănuiala ei cea mai îngrijorătoare, și anume că Johannes îi ascunsese ceva în legătură cu Everestul și cu Nima Rita, căci, dacă era să fie sinceră, nu crezuse niciodată că el ajunsese în pragul disperării din cauza campaniei de defăimare.

Johannes era un luptător, un combatant, un nebun ce deborda de optimism și se arunca înainte în ciuda șanselor minime de reușită. Or, singurele dăți când îl văzuse distrus erau acum pe Sandön și după ce escaladase Everestul. De aceea începuse să creadă că exista o legătură între atunci și acum și bănuia că aceasta era adevărata explicație a mâniei ei, și nicidecum Mikael. El era doar mesagerul pe care voia să-și verse furia.

— Nu înțeleg de ce, zise ea.

— Deloc?

Ea rămase tăcută. Apoi zise ceva ce regretă imediat:

— Ar trebui să stați de vorbă cu Svante.

— Lindberg?

— Exact.

Rebecka nu-l putea înghiți pe Svante și se certaseră rău acasă când Johannes îl alesese să-i fie secretar de stat. În aparență, Svante era copia lui Johannes, avea aceleași energie și agilitate militărească. Dar, de fapt, era o cu totul altă persoană. În vreme ce Johannes considera pe toată lumea de

bună-credință, până la proba contrarie, Svante era, în secret, mereu calculat și manipulator.

— Ce-mi poate povesti Svante Lindberg? întrebă el.

Ce e în interesul lui, își spuse ea.

— Ce s-a întâmplat pe Everest, zise ea, întrebându-se în sinea ei dacă nu cumva îl trădase pe Johannes prin aceste cuvinte.

Pe de altă parte, se putea considera că Johannes era cel care o trădase pe ea, dacă într-adevăr nu-i povestise tot ce se întâmplase pe munte. Se ridică și-l îmbrățișă pe Mikael Blomkvist, mulțumindu-i încă o dată, apoi plecă înapoi către secția de terapie intensivă.

18.

Noaptea de 26 spre 21 august

Inspectorul de criminalistică Ulrike Jensen interogă pentru prima oară victima la Ringhospitalet din Copenhaga, unde Thomas Müller ajunsese la 11:10 seara, cu arsuri pe brațe și pe piept. Ulrike avea 44 de ani, devenise de curând mamă și era specializată în investigarea agresiunilor sexuale. Acum fusese însă mutată la crime violente, unde lucra adesea pe tura de noapte – momentan era cea mai bună soluție pentru familie –, prin urmare avusese parte de numeroase mărturii ale unor persoane confuze sau în stare de ebrietate. Ceea ce auzea acum însă le întrecea pe toate.

— Înțeleg că suferiți și că sunteți sub influența morfinei, zise ea. Însă trebuie să încercăm să fim obiectivi și să ne concentrăm asupra descrierii răufăcătoarei.

— N-am mai văzut niciodată niște ochi ca ăia, bolborosi el.

— Asta mi-ați spus deja. Dar am nevoie de ceva mai concret. Nu avea niciun semn distinct?

— Era tânără și scundă, cu părul negru și vorbea ca o stafie.

— Cum vorbește o stafie?

— Fără niciun sentiment sau mai degrabă… ca și cum s-ar fi gândit la altceva. Nu părea să fie deloc prezentă.

— Și ce v-a spus? Ați putea să repetați, ca să încercăm să clarificăm un pic ce s-a întâmplat?

— A zis că nu-și calcă niciodată singură hainele, că nu se prea pricepe și că cel mai important e să nu mă mișc.

— Câtă cruzime!

— E o descreierată.

— Altceva?

— Că o să vină după mine iar, dacă nu…

— Dacă nu ce?

Thomas Müller se foia în patul de spital, privind-o neputincios.

— Dacă nu ce? repetă ea.

— Dacă nu o las în pace pe soția mea. Mi-a zis să nu mai dau ochii cu ea vreodată. Și să divorțez.

— Spuneați că soția dumneavoastră se află într-o călătorie, nu?

— Da, e…

Mormăi ceva neclar.

— I-ați făcut ceva soției dumneavoastră? continuă ea.

— Nu i-am făcut nimic. Ea…

— Ce a făcut?

— M-a părăsit.

— De ce credeți că v-a părăsit?

— E al dracului de…

Se pregătea să zică ceva grosolan, dar îi mai rămăsese destulă minte încât să nu termine propoziția. Ulrike Jensen presupunea că exista o poveste mai veche care probabil era la fel de neplăcută. Pentru moment însă, lăsă lucrurile așa cum erau.

— Nu vă mai aduceți aminte nimic altceva care ne-ar putea fi de folos? întrebă ea.

— Femeia mi-a zis că am *ghinion.*

— Cum adică?

— Că a ținut în ea o groază de lucruri toată vara și că asta a adus-o în pragul nebuniei.

— Ce a vrut să spună cu asta?

— Eu de unde să știu?

— Cum v-ați despărțit?

— Mi-a rupt scotch-ul de la gură și mi-a repetat iar totul.

— Să nu vă apropiați de soția dumneavoastră?

— Și chiar asta am să fac. Nu vreau s-o mai văd.

— Bine, zise ea. Momentan, e o idee bună. Deci n-ați vorbit cu soția dumneavoastră în seara asta?

— V-am zis doar că habar n-am pe unde e. La naiba…

— Da?

— Trebuie să vă puneți pe treabă. Persoana asta e bolnavă mintal. E un pericol public.

— O să facem tot ce putem, zise Ulrike Jensen. Vă promit. Dar se pare că…

— Se pare că ce?

— Că niciuna din camerele de supraveghere din cartier nu funcționa la momentul respectiv, deci nu prea avem indicii, continuă ea, simțind dintr-odată că i se face lehamite de muncă.

∵

Trecuse un pic de miezul nopții când Lisbeth se afla într-un taxi care-o ducea de la aeroport la Stockholm. Citea despre un avocat specializat în divorțuri pe care i-l recomandase Annika Giannini, când primi un mesaj criptat de la Mikael. Dar era mult prea obosită și mohorâtă ca să mai aibă puterea să-l citească. După câteva clipe nu mai citi nici despre avocat și începu să privească în gol pe fereastra mașinii. Ce naiba avea?

Îi plăcea de Paulina. Poate că o și iubea, în felul ei sucit. Dar cum îi arătase asta? O trimisese la München, acasă la părinții ei, deși văzuse cât era de disperată. Apoi îl atacase pe soțul ei, ca și cum actul răzbunării în sine avea să compenseze lipsa ei de afecțiune. Pe sora sa – care îi făcuse atâta rău – nu era în stare s-o omoare, dar pe Thomas Müller l-ar fi putut ucide fără să clipească, la Copenhaga.

Când se aflase deasupra lui cu fierul de călcat în mână, prin fața ochilor i se perindaseră frânturi de amintiri… Zalacenko, avocatul Bjurman, psihiatrul Teleborian și alți nemernici. Avusese o adevărată cădere nervoasă. Păruse că vrea să se răzbune pentru o viață întreagă și doar printr-un act absolut de voință reușise să se abțină și să nu o ia cu totul razna. La naiba! Trebuia să-și revină.

Altfel avea să continue tot așa – cu șovăieli când avea nevoie de putere de acțiune și cu nebunie pură când trebuia să fie calmă.

Unul din lucrurile pe care le conștientizase pe Bulevardul Tverskoi o făcuse să-și piardă echilibrul. Nu era vorba doar de faptul că rămânea ca paralizată de fiecare dată când Zala venea să o ia pe Camilla noaptea. Era vorba și de mama ei. Cât știuse ea din tot ce se petrecea? Și închisese ochii?

Era un gând care o zgândărea din ce în ce mai rău și care o făcea să-i fie frică de sine însăși – de indecizia sa; trăia spaima că avea să fie o luptătoare slabă în ceea ce avea să urmeze în mod inevitabil: marea luptă a vieții sale.

Cu ajutorul lui Plague, reușise să pirateze camerele de luat vederi din jurul apartamentului de pe șoseaua Strandvägen și, prin urmare, știa că sora sa primise vizita celor de la clubul Svavelsjö MC. Înțelesese că era vânată cu toate mijloacele pe care Camilla le avea la dispoziție și că aceasta din urmă n-ar fi ezitat nicio clipă să pună mâna pe ea, dacă i s-ar fi ivit ocazia. Deci clar, la naiba, trebuia să-și revină. Trebuia să redevină puternică și să-și recâștige concentrarea. Pentru început însă, avea nevoie de un acoperiș deasupra capului.

Nu mai avea apartamentul de la Stockholm, deci trecu în revistă în gând mai multe posibilități. Până la urmă citi și mesajul de la Mikael. Era vorba despre Forsell și despre șerpaș și era cu siguranță interesant în felul lui. Dar ea nu-și putea permite să se implice în asta. Îi trimise un răspuns impulsiv care o miră chiar și pe ea:

Sunt în oraș. Hai să ne vedem imediat. La hotel.

Nu era doar o propunere indecentă, reflectă ea, sau o reacție la faptul că se simțise atât de singură și fără de speranță. Era, de asemenea… o măsură de siguranță, căci nu era deloc improbabil, nu-i așa?, ca în lipsa unor piste care să ducă la ea, lacheii Camillei să se ia de apropiații ei. Așa că era un lucru bun să-l încuie pe Kalle Blomkvist într-o cameră de hotel.

Pe de altă parte, se putea încuia undeva și singur, iar când trecură 10, 15 și apoi 20 de minute fără ca el să-i răspundă, Lisbeth pufni și închise ochii, simțind că ar fi putut să doarmă o veșnicie; și poate chiar ațipi, căci, atunci când Mikael îi răspunse, sări ca arsă.

∵

Mikael sosi acasă pe Bellmansgatan, convins că avea să se prăbușească în pat. În loc să facă asta, se așeză la calculator și începu să caute informații despre omul de afaceri Stan Engelman, care avea acum 74 de ani, era recăsătorit și era anchetat sub acuzația de mită și atac la persoană cu ocazia vânzării a trei hoteluri din Las Vegas. Și, deși nimic nu era sigur – firește că magnatul nu-și recunoștea nicio vină –, imperiul lui de afaceri părea să se clatine. Se zvonea că apelase la ajutorul unor contacte de afaceri din Rusia și Arabia Saudită.

Stan Engelman nu făcuse absolut nicio declarație despre Nima Rita. Cu toate acestea, se lansase în atacuri violente la adresa ghidului Viktor

Grankin, care decedase, și care-l angajase anterior pe Nima ca sirdar, plus că Engelman dăduse în judecată compania lui Grankin, Everest Adventures Tours, obținând o rezoluție de la un tribunal din Moscova, ceea ce dusese rapid lă falimentul firmei. Fără doar și poate, expediția la care participase Nima Rita fusese obiectul unei crize de furie. Dar asta nu explica de ce șerpașul apăruse brusc exact la Stockholm, dintre toate orașele de pe pământ, și Mikael renunță la această pistă pentru moment. Era mult prea obosit ca să intre în detaliile afacerilor imobiliare și amoroase ale lui Engelman și ale tuturor crizelor lui idioate. Se hotărî deci să-l verifice pe Svante Lindberg, care era în mod logic cel care știa cel mai bine ce i se întâmplase lui Forsell pe Everest.

Svante Lindberg era general-locotenent și fost cercetaș costier și probabil agent secret la rândul lui și, pe deasupra, bun prieten cu Forsell încă din tinerețe. Svante Lindberg era un alpinist experimentat. Înainte de Everest, escaladase alte trei vârfuri de peste 8.000 de metri, Broad Peak, Gasherbrum și Annapurna, acesta fiind cu siguranță motivul pentru care Viktor Grankin îl lăsase să o ia înainte împreună cu Johannes când ritmul grupului fusese încetinit în acea dimineață de 13 mai 2008. Ce se întâmplase de fapt pe munte, ăsta era un lucru pe care Mikael avea să-l afle mai târziu, cel mai probabil a doua zi. Între timp constată doar că și Svante Lindberg fusese ținta atacurilor din campania de ură împotriva lui Forsell.

Pe ici și colo se afirma că el era adevăratul conducător al Ministerului Apărării. Dar nu prea dădea interviuri și descrierea cea mai personală pe care Mikael o găsise era un portret făcut de revista *Runner's World* cu trei ani în urmă, fiind posibil ca el să fi citit și acel articol. După aceea își amintea formularea *când te simți extenuat, tot mai ai la dispoziție 70% din forțele tale.* Dar, între timp, ațipi.

Se trezi în fața calculatorului, tremurând din tot trupul, având pe retină imaginea lui Johannes Forsell scufundându-se în adâncuri. Atunci își dădu seama nu numai că era extenuat, ci se afla și în stare de șoc. Se îndreptă cu greu către pat, convins că avea să adoarmă instantaneu. Dar mintea îi era mult prea agitată și, în cele din urmă, se întinse după mobil și văzu că Lisbeth îi răspunsese.

Sunt în oraș. Hai să ne vedem imediat. La hotel.

Era atât de obosit, încât fu nevoit să citească de două ori. Apoi se simți… cum? Jenat, stingherit? Nu prea știa. Tot ce știa era că ar fi vrut să se prefacă că nu văzuse mesajul, ceea ce sigur n-ar fi funcționat în cazul ei.

Probabil că deja primise confirmarea că el citise mesajul. Ce să facă acum? Nu-i venea să zică nu. Dar nici da nu se simțea în stare să-i spună. Închise ochii și încercă să-și facă ordine în gânduri. Prin urmare, Lisbeth se afla la Stockholm și voia să-l vadă imediat la un hotel. Însemna asta oare mai mult decât faptul că voia să-l vadă imediat la un hotel?

— La naiba, Lisbeth, mormăi el.

Apoi se ridică în picioare și începu să se fâțâie cu nervozitate prin apartament, ca și cum Lisbeth i-ar fi dat și mai mult peste cap întregul sistem. La un moment dat se uită pe una din ferestrele ce dădeau spre Bellmansgatan și lângă barul Bishops Arms văzu un personaj pe care îl recunoscu numaidecât. Era tipul cu coadă de cal pe care îl văzuse la Sandhamn și atunci tresări ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac, căci acum nu mai exista niciun dubiu, nu-i așa?

Era urmărit și această constatare îl făcu să scuipe încă o înjurătură. Inima îi zvâcnea în piept, gura îi era uscată; își zise că trebuia neapărat să-l contacteze pe Bublanski sau pe altcineva de la poliție. Și totuși, nu făcu nimic altceva decât să-i răspundă lui Lisbeth:

Sunt filat.

Ea îi răspunse:

E vina mea. Te ajut să scapi de ei.

Ar fi vrut să țipe că nu se simțea în stare să scape de nimeni și că nu voia altceva decât să doarmă și să-și vadă de amărâta lui de vacanță, să uite de greutăți și de agitație.

Îi scrise:

OK.

19.

27 august

Kira s-ar fi lipsit cu drag de Svavelsjö MC. I-ar fi dat afară cu cea mai mare plăcere pe acești bandiți cu vestele lor ridicole, cu țintele, cu glugile și tatuajele lor cu tot. Dar avea din nou nevoie de ei și de aceea le aruncase cu bani în cale și evocase chiar și amintirea lui Zalacenko, spunându-le că astfel îi onorau memoria.

Îi stăteau în gât și voia să-i ocărască pentru că erau niște tâlhari și niște rataţi, să-i trimită la frizer și la croitor. Își păstră însă aura glacială și demnitatea și se bucură încă o dată că îl avea pe Galinov lângă ea. Acesta purta azi un costum alb de in și pantofi de piele maro; era așezat pe fotoliul roșu din fața ei, lecturând un articol despre înrudirea limbii suedeze cu germana de jos sau ceva de genul ăsta, ca și cum întreaga operațiune nu era altceva decât o vizită de studiu pentru el. Prezența lui o liniștea însă, era ca o punte spre trecut și, în plus, îi și speria pe motocicliști.

Când îi puseseră sub semnul întrebării autoritatea și remarcase că nu le convenea să primească ordine de la o femeie, fusese de ajuns ca bătrânul Galinov să-și împingă ochelarii de citit spre vârful nasului și să se holbeze la ei cu privirea lui de o albăstrime glacială, ca să-i facă să tacă și să se supună. Kira bănuia că știau exact de ce era capabil Galinov, de aceea nu-i păsa deloc de faptul că era atât de pasiv.

El avea să-și joace rolul un pic mai târziu. Pentru a o vâna pe Lisbeth avea nevoie de Bogdanov și de bandiți. Pentru moment însă nu găsiseră absolut nimic, nici măcar o urmă. Parcă ar fi alergat după o umbră, iar în seara asta, ca și cum lucrurile n-ar fi mers deja destul de rău, pierduseră încă o pistă; prin urmare, Kira îl chemase la ea pe Marko Sandstrom, președintele clubului Svavelsjö. Acesta tocmai pășea în încăpere împreună cu un alt bandit, pe care parcă îl chema Krille, dar de fapt nu-i păsa prea mult de numele lui.

— Să nu-mi veniți cu vreo scuză, zise ea. Tot ce vreau să aud e o explicație logică pentru ce s-a întâmplat.

Marko zâmbi îngrijorat, lucru care o bucură. Marko era la fel de masiv și de înfiorător ca toți ceilalți membri ai clubului. Avea însă bunul-gust să nu poarte barbă sau părul lung, și nici nu făcuse burtă. În plus, avea un chip plăcut și niște pectorali în care încă și-ar mai fi înfipt unghiile la fel ca în trecut.

— Sarcina noastră nu este realistă, zise Marko încercând să adopte o mină autoritară, deși nu se putu abține să nu tragă cu ochiul la Galinov, care nu-și ridică privirea, ceea ce iarăși îi făcu plăcere Kirei.

Ea zise:

— În ce fel nu e realistă? Nu v-am cerut altceva decât să-l țineți sub supraveghere.

— Da, 24 de ore din 24, precizâ Marko. E nevoie de resurse. În plus, nu e un începător.

— *Cum… s-a… putut… întâmpla?* repetă ea, accentuând fiecare cuvânt.

— Nenorocitul… începu tipul care probabil se numea Krille.

Marko îl întrerupse:

— Lasă-mă pe mine să explic! Camilla…

— Kira!

— Scuze, Kira, continuă el. Blomkvist a dispărut subit în barca lui cu motor ieri după-amiază. N-am avut nicio șansă să-i luăm urma și, curând, situația a devenit neplăcută. Toată insula forfotea de polițiști și militari și n-aveam nici ce-a mai vagă idee încotro o luase, așa că a trebuit să ne despărțim. Jorma a rămas la Sandhamn, iar Krille s-a dus pe Bellmansgatan să stea la pândă.

— Și Mikael a apărut acolo?

— Seara târziu, cu un taxi. Părea terminat de oboseală. Nu exista niciun indiciu care să ne facă să credem că avea alte planuri decât să se ducă la culcare și, după părerea mea, ar trebui să-l aplaudăm pe Krille pentru că a rămas la post. Mikael a stins lumina. Și totuși, pe la 1 noaptea a ieșit iar, cu o geantă în mână, și s-a îndreptat spre stația de metrou Mariatorget. Nu s-a uitat nici măcar o dată în urma lui. Pe peron a stat cu capul sprijinit în mâini.

— Părea bolnav, adăugă Krille.

— Exact, continuă Marko. Ne-a făcut să ne relaxăm. Să coborâm garda. În metrou, și-a sprijinit capul de fereastră și a închis ochii. Părea la capătul puterilor. Dar pe urmă…

— Da?

— La stația Gamla Stan, chiar înainte să se închidă ușile, a sărit ca o ghiulea, a zbughit-o afară și a dispărut de pe peron. L-am pierdut.

Într-o primă fază, Kira nu scoase niciun cuvânt. Avu doar un schimb de priviri cu Galinov, ceea ce Marko observase. Apoi se uită în jos la propriile sale mâini fără să facă vreo mișcare. Unul din lucrurile pe care le învățase încă de la început era că tăcerea și liniștea au darul de a crea mult mai multă panică decât orice ieșire violentă și, deși simțea că ar fi vrut să urle și să înjure, zise pe un ton sec și obiectiv:

— Pe femeia aia pe care Blomkvist a luat-o cu el la Sandhamn am identificat-o?

— Bineînțeles. O cheamă Catrin Lindås și locuiește în Nytorget, la numărul 6. Este o cunoscută curvițină din mass-media.

— Și înseamnă ceva pentru el?

— Păi…, începu din nou Krille.

Krille avea barbă și părul prins în coadă de cal, ochii mici și apoși și nu părea a fi vreun expert în relații amoroase. Se pare însă că ținea morțiș să-și dea cu părerea.

— Mie mi s-a părut că erau îndrăgostiți. Nu făceau altceva decât să se țină în brațe toată ziua în grădină, continuă el.

— Bine, zise ea. Atunci vreau să o supraveghem și pe ea.

— La naiba, Camilla… scuze, Kira, ce-mi ceri nu e simplu deloc. Acum avem trei adrese de supravegheat, zise Marko.

Ea rămase din nou tăcută, apoi le mulțumi și se bucură să-l vadă pe Galinov ridicându-și trupul înalt și suplu și conducându-i afară… poate că în cel mai bun caz avea să le și spună câteva vorbe, care la prima vedere li se vor părea o formulă de politețe, dar care aveau să-i bage în sperieți după ce le digerau.

Galinov era expert în așa ceva și, după părerea Kirei, chiar era nevoie de o lovitură de bici. Pierduse din nou conducerea jocului și se uită cu mânie de jur-împrejur. Apartamentul avea 170 de metri pătrați, fusese cumpărat prin niște intermediari cu doi ani în urmă și încă avea un aer impersonal, nefiind destul de bine mobilat. Dar, în lipsă de altceva, era acceptabil. Șuieră o înjurătură, se ridică și, fără să bată la ușă, intră în camera din dreapta, de pe colț, unde Iuri Bogdanov stătea aplecat peste calculatoarele lui, degajând un miros puternic de transpirație.

— Cum merge treaba cu calculatorul lui Blomkvist? întrebă ea.

— Depinde.

— Cum adică?

— Am reușit să intru pe serverul lui, după cum ți-am spus.

— Dar n-ai nicio noutate.

Bogdanov începu să se foiască și Kira intră imediat la bănuieli; nici el n-avea vești bune.

— Ieri, Blomkvist a făcut căutări în legătură cu Forsell, ministrul Apărării, ceea ce este bineînțeles interesant, nu numai pentru că Forsell este în vizorul GRU sau pentru că a avut de-a face cu Galinov, ci și pentru că aseară ministrul a încercat…

— Nu-mi pasă de Forsell, mârâi ea. Nu mă interesează decât linkurile criptate pe care Blomkvist le-a trimis și le-a primit.

— N-am reușit să le descifrez.

— Cum adică n-ai reușit? N-ai decât să continui să încerci.

Bogdanov își mușcă buza, cu privirea în pământ.
— Nu mai am acces.
— Ce vrei să spui?
— Azi-noapte cineva mi-a dat afară troianul.
— Cum dracu'?
— Nu știu.
— Ai zis că nimeni nu se poate pune cu troienii tăi.
— Da, dar…
Începu să-și roadă pielițele de la unghii.
— Vrei să spui c-o fi fost vreun geniu? mârâi ea.
— Se pare că da, mormăi el și atunci Kira își ieși din fire.
Îi veni însă rapid o nouă idee și, în loc să urle și să pufnească, zâmbi.
Înțelese că Lisbeth se afla mai aproape decât îndrăznise ea să spere.

∵

Mikael era întins pe patul hotelului Hellsten de pe Luntmakargatan, în timp ce Lisbeth stătea pe un fotoliu roșu de lângă fereastră și îl privea absentă. Mikael de-abia dacă dormise câteva ore. Nu era deloc sigur că fusese o idee bună să vină aici. Nu petrecuseră deloc o noapte romantică și nici măcar nu se purtau ca doi vechi prieteni. Totul scăpase de sub control imediat cum trecuse pragul camerei.

Lisbeth se holbase la el ca și cum ar fi vrut să-i rupă numaidecât hainele de pe el și, deși el se gândise la Catrin pe drum, probabil că nu s-ar fi putut abține. Dar de fapt ea nu voia să se arunce asupra lui. Ci asupra calculatorului și mobilului lui. I le înșfăcă și se baricadă în spatele unor ecrane negre pe care le înșiră pe podea, așezată pe vine în mijlocul lor, aplecată într-o poziție ciudată. Rămase nemișcată și tăcută, doar degetele îi lucrau într-un tempo nebun în timp ce vremea trecea… în cele din urmă, Mikael își pierdu răbdarea. Îl apucară năbădăile și îi trânti în față că fusese cât pe ce să se înece. Că îl salvase pe ministrul lui pește. Că avea nevoie să doarmă sau cel puțin să stea de vorbă și să priceapă ce naiba făcea.
— Taci! zise ea.
— Nici gând!
El își ieși din fire și vru să se care, declarându-i că nu voia să o mai vadă niciodată. Până la urmă însă, lăsă totul baltă, se dezbrăcă și se culcă pe o parte a patului dublu, adormind bosumflat ca un copil. Aproape de ivirea zorilor, Lisbeth se cuibări lângă el și îi șopti în ureche, ca o replică de seducție a unei persoane complet deraiate:

— Aveai un troian, șmechere!

Și asta puse capac unei nopți deja eșuate.

Lui Mikael i se făcu frică. Începu să-și facă griji pentru sursele sale și îi ceru să-i povestească imediat ce se petrecea, iar ea îi spuse fără prea mare tragere de inimă și, încetul cu încetul, ajunse să priceapă toată nebunia sau mai bine zis o parte din ea. Ca de obicei, Lisbeth nu era deloc vorbăreață, așa că în curând începu să clipească des, își puse capul pe pernă și adormi, lăsându-l singur și agitat în pat. Atunci el începu să înjure, convins că nu mai putea să adoarmă la loc. Cumva trebuie să fi reușit însă, iar când se trezi, dădu cu ochii de Lisbeth care stătea pe fotoliu, îmbrăcată în chiloți și într-o cămașă neagră mult prea lungă, cufundată într-o stare aflată între visare și realitate. Mikael îi contemplă mirat mușchii picioarelor și cearcănele, apoi întoarse privirea către ușa de la intrare. Atunci îi auzi vocea:

— Am comandat micul dejun.

— Ce bine, răspunse el și se duse și aduse două tăvi pe care le puse pe pat.

Pregăti cafele la aparatul Nespresso de lângă fereastră și apoi se așeză în genunchi pe saltea, iar ea se apropie și se instală în fața lui. O privi cum privești un străin și un prieten apropiat deopotrivă și simți mai acut ca niciodată că o înțelegea și că, în același timp, nu o înțelegea.

— De ce ai ezitat? întrebă el.

⁘

Lui Lisbeth nu-i plăcea întrebarea lui Mikael. Nu-i plăcea mâna lui. Ar fi vrut s-o ia la fugă sau să sară pe el și să-i închidă gura. Gândurile îi zburară la Paulina și la soțul ei, la fierul de călcat pe care îl ținuse în mână și la multe alte lucruri mult mai urâte din copilăria îndepărtată… pentru câteva clipe, nu avea idee ce să-i răspundă. Apoi spuse totuși:

— Mi-am adus aminte de ceva.

Mikael o privi cu intensitate și ea regretă instantaneu că nu-și ținuse gura.

— Ce ți-ai adus aminte?

— Nimic.

— Hai, spune!

— Mi-am adus aminte de familia mea.

— Ce ți-ai adus aminte despre ea?

Lasă-mă-n pace, își zise în sinea ei. *Lasă-mă-n pace!*

— Mi-am adus aminte… începu ea, ca și cum nu s-ar fi putut abține sau ca și cum ceva dinăuntrul ei voia totuși să formuleze aceste gânduri.

— Ce? o încurajă el.

— Mama știa că sora mea Camilla fura de la noi și mințea poliția ca să-l apere pe Zala. Știa că ne vorbea de rău față de serviciile sociale și contribuia la calvarul de acasă.

— Da, știu asta, zise el.

— Știi?

— Mi-a povestit Holger.

— Știi și că…

— Ce?

Să-i spună sau să renunțe? Până la urmă dădu totul pe față:

— Că până la urmă mama s-a săturat și amenințat-o pe Camilla că o dă afară?

— Nu știu.

— E adevărat.

— Dar Camilla trebuie să fi fost o copilă la vremea respectivă?

— Avea 12 ani.

— Chiar și așa…

— Poate că a fost doar o ieșire care nu însemna nimic. Dar a fost mereu de partea mea, de asta sunt sigură. Nu a plăcut-o niciodată pe Camilla.

— Asta se poate întâmpla în orice familie. Unul dintre copii e favoritul.

— Dar în cazul nostru a avut consecințe. Ne-a orbit.

— Cum adică?

— Adică n-am mai văzut ce se întâmpla.

— Ce se întâmpla?

Încetează, își zise ea. *Încetează!*

Îi venea să țipe și să o ia la fugă. Totuși continuă, ca și cum era propulsată înainte de o forță pe care nu o mai putea controla:

— Credeam că ea îl avea pe Zala de partea ei. Că eram doi la doi în războiul de acasă, mama și cu mine contra lui Zala și a Camillei. Dar nu a fost așa. Camilla era singură.

— Erați cu toții singuri.

— Pentru ea a fost cel mai rău.

— În ce fel?

Lisbeth își luă privirea de la el.

— Zala venea la noi în cameră câteodată noaptea, zise ea. Pe vremea aceea nu-mi dădeam seama de ce. Dar nici nu stăteam să mă gândesc la asta. Era un om rău și făcea tot ce-i trecea prin cap. Așa stătea treaba, iar la vremea respectivă eu nu mă gândeam decât la un singur lucru.

— Voiai să oprești violența față de mama ta.

— Voiam să-l omor pe Zala și știam că se înhăitase cu Camilla. N-aveam niciun motiv să-mi pese de ea.

— E de înțeles.

— Bineînțeles însă că ar fi trebuit să mă întreb de ce Zala se schimbase.

— Cum adică se schimbase?

— Își petrecea din ce în ce mai des noaptea la noi, ceea ce nu se potrivea deloc în context. El era obișnuit cu luxul și să fie servit. Și totuși, dintr-odată, era mulțumit cu apartamentul nostru… Iar asta trebuie să fi fost din cauză că apăruse o nouă miză în joc și de-abia atunci, pe Bulevardul Tverskoi, am înțeles în sfârșit care era. Era atras de Camilla ca toți ceilalți bărbați.

— Deci venea la *ea* noaptea.

— Îi spunea mereu să vină în sufragerie și, când îi ascultam vorbind, nu păreau să facă altceva decât să planifice ceva împotriva mea și a mamei. Dar poate că am auzit și altceva, lucruri pe care nu știam cum să le interpretez la vremea respectivă. Deseori plecau cu mașina.

— O abuza.

— A distrus-o.

— Nu ai ce să-ți reproșezi, zise el.

Lui Lisbeth îi venea să urle. Îi zise:

— Ți-am răspuns doar la întrebare. Am înțeles că nici eu, nici mama, n-am făcut absolut nimic ca s-o ajutăm. Am priceput asta și m-a făcut să ezit.

Mikael rămase tăcut în fața ei, pe pat. Părea să digere cele auzite. Apoi își puse mâna pe umărul ei. Ea i-o dădu la o parte și își îndreptă privirea către fereastră.

— Știi ce cred eu? zise el.

Ea nu răspunse.

— Pur și simplu, nu cred că ești genul de persoană care împușcă pe cineva în felul ăsta.

— Prostii!

— Nu cred, Lisbeth. N-am crezut asta niciodată.

Lisbeth luă un croasant de pe tavă și mormăi mai mult pentru sine însăși, decât pentru Mikael:

— Și totuși ar fi trebuit s-o omor, zise ea. Acum e pe urmele noastre ale tuturor.

20.

27 august

Jan Bublanski luă cu el o sticlă de Grant's de 12 ani, pe care o avea acasă de-o veșnicie, ceea ce bineînțeles era împotriva principiilor lui. Dar cum martorul îi ceruse whisky, nu voia să pară prea pretențios. De ieri era total concentrat asupra investigației în cazul Nima Rita și de aceea făcuse tot ce-i stătea în putință să pună mâna pe ultimul martor care-l văzuse pe șerpaș în viață și, în cele din urmă, dăduse de el aici, în Haninge, într-un mic apartament cu chirie dintr-un bloc galben de pe aleea Klockarleden.

Apartamentul nu arăta chiar în ultimul hal, Bublanski văzuse și mai rău de-atât, dar nici nu era aranjat. Înăuntru mirosea urât și erau o mulțime de sticle, scrumiere și resturi de mâncare. Însă martorul degaja o aură de eleganță boemă. Purta o cămașă albă și o bască pariziană.

— Domnule Järvinen, zise Bublanski.

— Să trăiți, domnule comisar.

— E bun ăsta?

Îi arătă sticla și primi un zâmbet drept răspuns, după care se așezară pe niște scaune albastre de lemn din bucătărie.

— L-ați întâlnit pe cel despre care acum știm că se numește Nima Rita în noaptea dintre 14 și 15 august, nu-i așa? zise el.

— Exact… un descreierat. Mă simțeam cam rău și-l așteptam pe un tip care stă pe lângă Norra Bantorget ca să-mi vândă ceva de băut, când a apărut vagabondul ăsta, tare supărat și strâmb… firește că n-ar fi trebuit să scot niciun cuvânt. Se vedea de la distanță că era dus cu pluta. Dar eu sunt vorbăreț din fire, așa că l-am întrebat politicos și discret ce face și atunci a început să se miorlăie.

— În ce limbă?

— În engleză și în suedeză.

— Deci vorbea suedeză?

— E, vorbea! A zis câteva cuvinte. Dar era imposibil de înțeles. Țipa că fusese printre nori și se luptase cu zeii și vorbise cu morții.

— Nu-i posibil să fi vorbit despre Everest?

— E posibil. Nu prea-l ascultam cu atenție. Mi-era al dracu' de rău și n-aveam chef de baliverne.

— Deci nu-ți amintești nimic concret din ce zicea?

— Salvase viața multor oameni. *„I saved many live*s", a zis și mi-a arătat cioturile de la mâini.

— A zis ceva despre Forsell, ministrul Apărării?

Heikki Järvinen îl privi cu mirare și își turnă whisky într-un pahar pe care apoi îl dădu peste cap cu o mână tremurândă.

— Ciudat că-i pomenești numele, zise el.

— De ce e ciudat?

— Parcă-mi aduc aminte că a zis ceva despre el. Da de fapt nu e deloc ciudat. Toată lumea vorbește despre el.

— Ce-a zis, mai concret?

— Că-l cunoștea, cred. Că știa o groază de persoane importante… și asta iar mi se părea de necrezut. Îmi făcuse capul calendar cu vorbăria lui și nu mai suportam. I-am zis câteva vorbe prostești.

— Cum adică?

— Păi… n-a fost o chestie rasistă, de fapt. Dar nicio mișcare deșteaptă n-a fost. I-am zis că arăta ca un chinezoi și atunci s-a burzuluit la mine și mi-a tras una de-am rămas mască. N-am avut nicio șansă. M-a bătut până la loc comanda, zău îți zic. Îți dai seama?

— Înțeleg că trebuie să fi fost foarte neplăcut.

— Sângeram ca un porc înjunghiat, continuă Järvinen agitat. Încă mai am o rană. Uite, aici.

Arătă către buză, unde într-adevăr avea o rană. Pe de altă parte, tot corpul îi era plin de răni și vânătăi, deci Bublanski nu era deloc impresionat.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— S-a cărat cu tot elanul din lume… sau poate că n-ar trebui să spun asta, având în vedere că a murit a doua zi. Da' atunci așa părea. A găsit imediat un vânzător un pic mai jos pe Vasagatan.

Bublanski se înclină deasupra mesei.

— Un vânzător de băutură?

— L-a oprit un tip pe trotuarul de lângă hotelul ăla de-acolo și mi s-a părut că i-a dat o sticlă. Da eram destul de departe și poate că n-am văzut eu bine.

— Ce poți să-mi spui despre tipul ăsta?

— Despre vânzător?

— Da.

— Nimic. Era slab, brunet și înalt. Avea o geacă neagră, blugi și șapcă. Da nu l-am văzut la față.

— Arăta ca un bețiv?

— Aș zice că nu. Mergea altfel.

— Ce vrei să spui?

— Mergea cu prea multă ușurință și prea repede.

— Adică era bine antrenat?

— Poate.

Bublanski îl contemplă pe Järvinen în tăcere câteva clipe și avu impresia că se afla în fața unui bărbat care, deși era în plin declin, făcea totuși eforturi să păstreze aparențele. Încă mai avea spirit de luptă.

— Ai văzut încotro s-a îndreptat?

— S-a îndepărtat în direcția gării. Inițial am vrut să mă iau după el. Dar n-aveam nicio șansă să-l ajung din urmă.

— Deci poate că nu era acolo ca să vândă băutură? Poate că venise doar ca să-i paseze o sticlă lui Nima Rita.

— Vrei să spui…?

— Nu vreau să spun nimic. Cert este însă că Nima Rita a murit otrăvit și, având în vedere obiceiurile lui, nu e improbabil să fi primit otrava într-o sticlă de băutură. Prin urmare, sunt foarte interesat de acest tip.

Heikki Järvinen bău încă un pahar și apoi spuse:

— Atunci poate că ar mai fi încă ceva de spus.

— Ce anume?

— A zis că mai încercaseră să-l otrăvească.

— Cum adică?

— Păi… nici asta n-a fost clar. Striga cât îl ținea gura despre toate lucrurile extraordinare pe care le făcuse și despre toate persoanele importante pe care le cunoștea. Dar, în același timp, mi-a dat impresia că fusese închis la nebuni, unde refuzase să ia medicamentele. „*They tried to poison me”,* a strigat. *„But I ran. I climbed down a mountain to the lake.*”[17] Cel puțin asta cred că a zis. Că fugise de niște doctori.

— Că fugise de pe un munte până la un lac?

— Așa cred.

— Și părea să fie vorba de un spital din Suedia sau din străinătate? întrebă Bublanski.

— Din Suedia, cred. Arăta cu degetul în spate, ca și cum ar fi fost prin apropiere. Dar de fapt arăta cu degetul în toate direcțiile, ca și cum și cerul și zeii cu care se luptase ar fi fost tot prin apropiere.

— Înțeleg, zise Bublanski care acum voia să plece de-acolo cât mai repede cu putință.

∵

Lisbeth se afla la birou în camera sa de hotel, de unde constată că membrii bandei Svavelsjö, inclusiv președintele clubului, Marko Sandström, se pregăteau să plece de la adresa de pe șoseaua Strandvägen. Se întreba cum ar trebui să reacționeze. Nu ajunse la nicio concluzie.

Își închise calculatorul și observă că Mikael se îmbrăcase și stătea pe pat citind ceva pe mobil și atunci își zise că ar trebui să-l lase în pace. Nu mai suporta să-i pună nicio întrebare despre viața ei și, cu atât mai puțin, să-i audă teoriile conform cărora de fapt era bună la suflet sau ce-o fi încercat să spună el în ultimul comentariu.

Zise:

— Ce faci?

— Poftim?

— Cu ce te ocupi acolo?

— Cu povestea aia legată de șerpaș, răspunse el.

— Ai ajuns la vreo concluzie?

— Tocmai citeam despre tipul ăsta, Stan Engelman.

— Un tip de treabă, nu-i așa?

— Exact. Genul tău de bărbat.

— Și pe urmă îl mai ai și pe Mats Sabin, zise ea.

— Da, și pe el.

— Și despre el ce crezi?

— N-am ajuns acolo încă.

— Eu cred că poți să uiți de el, zise ea.

Mikael își ridică privirea curios.

— Ce te face să spui asta?

— Pentru că pare să fie genul de lucru de care te lovești și te face să te agiți pentru că apar oarecare coincidențe. Însă nu cred că e nimic solid

dincolo de aparențe.

— De ce nu?

Ea se ridică și se îndreptă spre fereastră, de unde privi spre Luntmakargatan printr-o crăpătură a perdelelor în timp ce se gândea la Camilla și la Svavelsjö MC. Îi veni o idee. Se întrebă dacă nu cumva era cazul să facă totuși presiuni asupra lor.

— De ce nu? repetă el.

— L-ai găsit un pic cam repede, nu-i așa? înainte să fi fost sigur de ce zisese de fapt cerșetorul.

— E adevărat.

— Ar trebui să te întorci în timp până la epoca colonială.

— Cum adică?

— Păi, Everestul nu-i altceva decât o rămășiță de colonialism, cu alpiniști albi și oameni de altă rasă care le cară bagajele, nu?

— Da, e posibil.

— Cred că ar trebui să te gândești la asta și să te uiți la cum se exprima Nima Rita în general.

— Nu poți măcar o dată să vorbești pe înțelesul tuturor?

∵

Mikael rămase pe pat așteptându-i răspunsul, dar observă că Lisbeth se gândea din nou aiurea, la fel cum o făcuse și de dimineață când se afla pe fotoliu, așa că se hotărî să verifice singur. Apoi începu să-și adune lucrurile. Cel mai bine era să se grăbească și s-o reîntâlnească pe Lisbeth mai târziu, deci își băgă calculatorul în geantă și se ridică, cu gândul să încerce s-o îmbrățișeze și să-i spună să aibă grijă de ea. Lisbeth însă nu reacționă nici măcar când se apropie de ea.

— Pământul către Lisbeth, zise el, ceea ce-l făcu să se simtă ridicol, și de-abia atunci privirea ei se limpezi și se uită la geanta lui.

Geanta părea să-i transmită un mesaj.

— Nu poți să pleci acasă, zise ea.

— Atunci plec altundeva.

— Vorbesc serios, continuă ea. Nu poți să te duci acasă sau la cineva cunoscut. Te urmăresc.

— Pot să-mi port singur de grijă.

— Ba nu poți. Dă-mi mobilul.

— Nu începe iar.

— Dă-mi-l!

Mikael era de părere că Lisbeth migălise destul pe telefonul lui și tocmai se pregătea să-l bage în buzunar, când ea i-l smulse din mână. El se agită, aproape că se înfurie, deși fără prea mare rezultat. Lisbeth începuse deja să umble prin programe și coduri și Mikael o lăsă să continue. Făcuse dintotdeauna exact ce voia ea cu calculatoarele lui. Până la urmă însă se sătură să aștepte și se rățoi:

— Ce naiba faci?

Atunci ea își ridică privirea. Pe chip i se citea umbra unui zâmbet.

— Îmi place, zise ea.

— Ce-ți place?

— Expresia asta.

— Care expresie?

— *Ce naiba faci?* N-ai putea totuși s-o spui la plural? Pe același ton.

— Despre ce vorbești?

— Spune-o odată!

Lisbeth întinse mâna cu mobilul către el.

— Ce?

— Ce naiba faceți?

— Ce naiba faceți? zise el.

— Foarte bine, perfect.

Mai făcu încă ceva pe telefon, apoi i-l întinse înapoi.

— Ce-ai făcut?

— Acum pot să văd unde ești și să aud ce se întâmplă în jurul tău.

— Ce naiba!?

— Exact!

— Deci nu mai am dreptul la viață personală.

— Poți să-ți vezi în liniște de viața ta personală, n-am de gând să ascult fără rost, cel puțin nu dacă nu spui expresia respectivă.

— Deci pot să continui să te bârfesc?

— Poftiiim?

— Era o glumă, Lisbeth.

— OK.

Mikael zâmbi.

Lisbeth e posibil să fi zâmbit și ea sau poate nu, iar atunci el își luă mobilul, o privi din nou și-i mulțumi.

— Dă-te la fund o vreme, zise ea.

— Așa o să fac.

— Bine.

— Noroc că nu mă cunoaște nimeni.

— Ce?

Ratase și această glumă și atunci el o îmbrățișă în cele din urmă și apoi ieși încercând să se piardă în mulțime. Tactica nu prea funcționa însă. Nu ajunse mai departe de Tegnergatan când îl opri un puști pentru un selfie. Pe urmă își continuă drumul pe Sveavägen, deși poate ar fi fost mai prudent să se abțină. Până la urmă, se așeză pe o bancă din apropierea Bibliotecii Municipale și dădu din nou o căutare cu numele Nima Rita și găsi un articol lung din *Outside* care data din august 2008.

Acesta conținea una dintre cele mai detaliate declarații pe care Nima Rita le făcuse vreodată. Citatele nu comunicau însă nimic ieșit din comun sau cel puțin nu la prima vedere. Era vorba de lucruri despre care Mikael mai citise deja, replici pline de respect sau de mâhnire în legătură cu Klara Engelman. Și totuși Mikael tresări după câteva clipe, fără să știe de ce. Era vorba despre această propoziție simplă în disperarea ei:

I really tried to take care of her. I tried. But Mamsahib just fell, and then the storm came, and the mountain was angry, and we couldn't save her. I am very, very sorry for Mamsahib.[18]

Mamsahib.

Bineînțeles. „Mamsahib" sau „memsahib", citi el, era forma de feminin a lui „sahib", care desemna populația albă în India colonialistă. Cum de nu se gândise la asta mai devreme? Doar văzuse de-a lungul cercetărilor sale că mulți șerpași făceau referire la alpiniștii occidentali în astfel de termeni.

I took Forsell and I left Mamsahib.

Asta trebuie să fi spus. Prin urmare, trebuie să fi fost vorba de Klara Engelman. Dar ce însemna asta de fapt? Că Nima Rita îl salvase pe Johannes Forsell în locul Klarei Engelman? Nu coincidea deloc cu cele întâmplate.

Klara și Johannes se aflaseră în locuri diferite pe munte, iar Klara era cu siguranță deja moartă când Forsell ajunsese la ananghie. Și totuși… se întâmplase oare ceva grav, ceva ce trebuia ținut secret? Era posibil ca explicația să fie asta sau cu totul alta. Mikael simți cum îi revine cheful de viață și își dădu seama că vacanța se încheiase de-a binelea și că era musai să rezolve această dilemă. Mai întâi însă îi trimise un mesaj lui Lisbeth:

De ce trebuie să faci mereu pe deșteapta??

21.

27 august

Paulina Müller stătea pe pat în vechea sa cameră din casa părintească din Bogenhausen în München, îmbrăcată în pijamale, vorbea la telefon și bea ciocolată caldă în timp ce mama sa umbla de colo-colo și avea grijă de ea, ca și cum ar fi avut din nou 10 ani, ceea ce nu era așa de rău până la urmă.

Nu-și dorea altceva decât să redevină copil și să nu mai fie nevoie să-și asume nicio responsabilitate, să poată plânge în voie. În plus, se înșelase. Părinții ei înțeleseseră foarte bine ce fel de bărbat era Thomas. Nu văzuse nicio umbră de îndoială în ochii lor când le povestise ce-i făcuse acesta. În acest moment însă, se încuiase în cameră strigând că nu voia să fie deranjată.

— Deci n-aveți idee cine poate fi această femeie? întrebă inspectorul Ulrike Jensen la telefon, pe un ton care arăta că nu o crede deloc, și avea toate motivele să nu o creadă.

Paulina nu numai că înțelesese imediat cine era femeia cu fierul de călcat, ci înțelesese, de asemenea, logica tenebroasă a acestor acțiuni, speriind-o de moarte ideea că, într-un fel sau altul, fusese de acord cu cele întâmplate. De câte ori nu spusese în timpul călătoriei: *Nu mai pot să dau ochii cu el, nu mai pot. Mai bine mor.*

— Nu, zise ea. Nu pare să fie o persoană cunoscută.

— Thomas spune că ați întâlnit o femeie de care v-ați îndrăgostit, continuă Ulrike Jensen.

— Am scris asta doar ca să-l tachinez.

— Și totuși se pare că făptașa era cumva atașată afectiv de dumneavoastră. Mai mult decât atât, *dumneavoastră* întruchipați însuși mesajul pe care a vrut să-l transmită. Soțul dumneavoastră a fost nevoit să jure că nu vă va mai deranja niciodată.

— E ciudat.

— Chiar e atât de ciudat? Vecinii mi-au povestit că aveați un bandaj în jurul brațului în ultimele zile înainte să dispăreți. Le-ați spus că v-ați ars cu fierul de călcat.

— E adevărat.

— Dar nu toată lumea v-a crezut. Au auzit țipete din apartamentul dumneavoastră. Țipete și certuri.

Paulina avu un moment de șovăială.

— Zău? zise ea.

— Deci poate că de fapt cel care v-a ars a fost Thomas?

— Poate.

— Înțelegeți deci că presupunem că este vorba despre o răzbunare… din partea unei persoane apropiate dumneavoastră.

— Nu știu.

— Nu știți?

Conversația continuă tot așa până când Ulrike Jensen își schimbă brusc tonul vocii și zise:

— În plus…

— Da?

— Nu cred că trebuie să vă faceți griji din pricina lui.

— Ce vreți să spuneți?

— Soțului dumneavoastră pare să-i fie frică de această femeie. Cred că va păstra distanța.

Paulina ezită din nou. Apoi spuse:

— Asta-i tot?

— Pentru moment, da.

— Mulțumesc atunci.

— Cui îi mulțumiți?

— Nu știu, zise ea și adăugă mai mult de formă că spera că Thomas avea să se însănătoșească în curând.

Dar nici asta nu era adevărat și, după ce închise, în timp ce stătea pe pat încercând să digere informația, telefonul sună din nou. Era o avocată specializată în divorțuri pe nume Stephanie Erdmann, despre care Paulina citise în presă. Erdmann se oferea să o reprezinte… nu trebuia să-și facă griji în legătură cu plata, pentru că onorariul ei fusese deja achitat.

∵

Sonja Modig îl întâlni pe Bublanski pe unul din coridoarele secției de poliție și clătină din cap. Presupuse deci că numele lui Nima Rita nu fusese de găsit nici în registrele consiliului municipal. Li se acordase în orice caz autorizația să caute în ele, ceea ce reprezenta o mică victorie în sine. Aveau oricum destule alte piedici de depășit. Până acum, conversațiile cu serviciul

de informații al armatei fuseseră ca un drum cu sens unic, ceea ce îl irita din ce în ce mai mult. Bublanski rosti gânditor în timp ce o contempla pe Sonja:

— E posibil să avem un suspect.

— Zău?

— Dar n-avem niciun nume, iar descrierea e foarte sumară.

— Deci asta numești tu suspect.

— O pistă, atunci.

Îi povesti despre bărbatul pe care Heikki Järvinen îl văzuse la Norra Bantorget între ora 1 și 2 în noaptea zilei de 15 august și care se pare că-i dăduse lui Nima Rita o sticlă de băutură.

Sonja își notă informațiile în timp ce intrau în biroul lui, unde se așezară unul în fața celuilalt, în tăcere deplină pentru început. Bublanski nu avea astâmpăr. În subconștient îl mai rodea ceva.

— Deci n-am găsit niciun indiciu că ar fi luat legătura cu serviciile medicale suedeze? zise el.

— Până acum, nu, răspunse ea. Dar n-am de gând să mă dau bătută. E posibil să fi fost internat sub un alt nume, nu-i așa? Acum încercăm să obținem o hotărâre judecătorească care să ne permită să facem căutări mai detaliate bazate pe caracteristicile lui corporale.

— Știm cam de câtă vreme a fost văzut prin oraș? întrebă el.

— Cu toate că lumea are o percepție temporală destul de ciudată, nu avem motive să credem că ar fi circulat prin cartier mai mult de câteva săptămâni.

— Dar nu-i posibil să fi venit din alt cartier sau din alt oraș?

— Nu cred. Instinctul îmi spune că nu-i așa.

Bublanski se rezemă de spătarul scaunului și privi spre fereastra care dădea către Bergsgatan. Brusc, realiză care era informația pe care o căuta.

— Södra Flygeln! exclamă el.

— Ce?

— Spitalul de psihiatrie Södra Flygeln. Cred că e posibil să fi fost internat acolo.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că se potrivește.

— În ce fel?

— Este exact genul de loc unde ar fi plasată o persoană pe care vrei să o ții ascunsă. Södra Flygeln nu raportează nimic consiliului municipal. Este o fundație și știu de mai mult timp că armata cooperează cu acest sanatoriu.

Îți mai aduci aminte de Andersson, fostul soldat ONU în Congo, care a început să atace lumea pe stradă? A fost închis la Södra Flygeln.

— Mi-aduc aminte de el, zise Sonja. Pare totuși o speculație cam trasă de păr.

— Partea bună e că încă nu am terminat ce aveam de zis.

— Atunci, continuă.

— După spusele lui Järvinen, Nima i-ar fi povestit că a trebuit să coboare de pe un munte ca să se elibereze și că a ajuns la un lac, ceea ce iarăși e adevărat, nu-i așa? Södra Flygeln are o poziție spectaculoasă pe marginea unei stânci deasupra golfului Årstaviken. În plus, nu se află prea departe de piața Mariatorget.

— Asta chiar că sună bine, zise Sonja.

— E posibil să fie o pistă falsă.

— O să verific numaidecât.

— Excelent, dar…

— Dar ce?

— Tot nu ne-ar explica cum a ajuns Nima Rita în Suedia și a trecut de controlul de frontieră fără ca numele lui să fie înregistrat, zise el.

— E adevărat, zise Sonja. Dar ar putea fi un început.

— Un bun început ar fi și să putem sta de vorbă cu Rebecka Forsell. Dar se pare că nici asta nu-i posibil.

— Nu, confirmă ea privindu-l gânditoare.

— Ce este?

— Se pare că mai există o femeie în oraș care i-a cunoscut pe Nima Rita și pe Klara Engelman.

— Cine?

Sonja îi povesti.

∵

Catrin Lindås înainta pe Götgatan când încercă să-l sune din nou pe Mikael. Acesta nu răspunse însă nici de data asta – deși câteodată suna ocupat –, iar ea trase o înjurătură. De ce-și bătea capul cu el? Avea lucruri mult mai importante la care să se gândească. Tocmai terminase înregistrarea podcastului său, în care discutase despre campania mediatică împotriva lui Johannes Forsell cu ministrul culturii, Alicia Frankel, și cu profesorul de jurnalistică Jörgen Vrigstad, dar nu simțea niciun fel de satisfacție. Era dată peste cap, lucru care i se întâmpla adesea după o înregistrare.

Existau mereu replici sau întrebări care nu-i dădeau pace, iar de data asta își făcea griji să nu fi fost prea dură, să nu fi fost la fel de oarbă ca mass-media pe care o critica sau să fi cerut nuanțe fără ca ea însăși să fie în stare să adopte o atitudine nuanțată. Știa însă că era mai mereu autocritică. În plus, atacurile la adresa lui Forsell atinseseră o coardă sensibilă înăuntrul ei. Poate că era mai degrabă vorba de ea însăși decât de el.

Simțise pe propria sa piele cum ura și minciunile denaturează totul și ce efect devastator au. Cu toate că nu avusese niciodată gânduri sinucigașe, din când în când i se întâmpla să-și piardă echilibrul și să-și provoace tăieturi ca în adolescență. Astăzi fusese într-o pasă proastă încă de când se trezise în zori ca să se pregătească pentru înregistrare. Parcă ceva întunecat din trecut se pregătea să reapară. Nu-i dădu însă importanță. Pe Götgatan era plin de lume. În fața ei, pe trotuar, se afla un grup gălăgios de copii de grădiniță cu baloane după ei. Îi ocoli cotind-o pe Bondegatan și apoi se grăbi către Nytorget, unde putu să răsufle oarecum ușurată.

Nytorget avea reputația de a fi unul din locurile cele mai șic din zona Söder și, deși pentru mulți era sinonim cu un club select al elitelor din lumea mass-mediei, pentru ea cartierul însemna siguranța pe care o degajă sentimentul că te afli acasă. E drept că era datoare vândută băncii. Dar, după amploarea pe care o luase programul ei radio – la ora de față era cel mai popular podcast din Suedia –, se simțea relativ în siguranță. La urma urmei, dacă era nevoie, putea să vândă apartamentul și să se mute în suburbii. Nu-și făcea iluzii cu privire la faptul că putea oricând pierde totul.

Grăbi pasul. Și totuși nu cumva auzea zgomote de pași în urma ei? Nu, erau doar prostii, vechii ei demoni. Își dorea însă să ajungă acasă cât mai repede cu putință și să uite de lume, savurând o comedie romantică sau orice altceva ce nu avea nimic de-a face cu propria ei viață.

∵

Mikael se afla pe un balcon din cartierul Östermalm, unde o intervieva pe femeia despre care îi vorbise Sonja Modig. Venise direct de la Biblioteca Regală unde își petrecuse toată ziua citind și acum începea să aibă o vedere mai clară asupra acestei povești sau cel puțin îi era clar care erau elementele lipsă și chestiunile pe care încă mai trebuia să le afle.

Prin urmare, se autoinvitase în casa lui Elin de pe Jungfrugatan. În momentul de față, Elin avea 39 de ani. Era o femeie elegantă, un pic cam austeră, era măritată și își schimbase numele în Felke, avea trăsături fine și era extrem de suplă. În 2008, încă o mai chema Malmgård, era o vedetă în

lumea fitnessului – avea inclusiv o rubrică de întrebări și răspunsuri în *Aftonbladet* – și participase la expediția pe Everest a americanului Greg Dolson.

Grupul lui Dolson se îndreptase către vârf în aceeași zi ca alpiniștii lui Viktor Grankin, pe 13 mai. Pe durata perioadei de aclimatizare, membrii celor două expediții trăiseră unii în preajma celorlalți și Elin se apropiase de compatrioții săi, Johannes Forsell și Svante Lindberg, și se împrietenise și cu Klara Engelman.

— Vă sunt recunoscător pentru faptul că m-ați primit, zise Mikael.

— Pentru nimic. Însă trebuie să înțelegeți că m-am cam săturat de povestea asta. Am ținut aproape 200 de prelegeri despre cele întâmplate.

— Pare să fi generat bani buni, zise el.

— Și pe vremea aia era tot criză financiară, dacă vă amintiți cumva, deci n-au fost așa de bine plătite ca de obicei.

— Îmi pare rău. Povestiți-mi însă mai multe despre Klara Engelman. Știu deja că avea o relație cu Grankin, deci nu e nevoie să ocoliți subiectul.

— Aveți de gând să dați citate din ce vă spun?

— Doar dacă sunteți de acord. În primul rând, vreau să înțeleg.

— E adevărat, erau împreună. Dar erau foarte discreți. Nici măcar în tabăra de bază nu era multă lume care știa de ei.

— Dar dumneavoastră știați?

— Mi-a povestit Klara.

— Nu e un pic ciudat că Engelman făcea parte din expediția lui Viktor Grankin? Cu banii și relațiile de care dispunea, n-ar fi trebuit să aleagă o expediție americană, ca a lui Dolson, de exemplu, care oricum avea și o reputație mai bună?

— Și Grankin avea o reputație bună, dar cred că era ceva între Viktor și Stan Engelman. Se cunoșteau cumva.

— Și, cu toate astea, Grankin și-a pus labele pe soția lui?

— Da, trebuie să fi fost o adevărată lovitură.

— Am citit că, după părerea dumneavoastră, Klara Engelman era tristă la început în tabără.

— Nu, dimpotrivă, la început mi s-a părut plină de aere, răspunse ea. Dar pe urmă mi-am dat seama că era tristă și că întreaga aventură de pe Everest era un act de eliberare pentru ea. Spera să-i dea curaj să se despartă. Într-o seară, în timp ce beam vin la ea în cort, mi-a zis că angajase un avocat.

— E vorba de Charles Mesterton, presupun.

— Poate că așa îl chema, nu știu sigur, dar luase legătura și cu o editură. Spunea că voia să scrie nu numai despre escaladarea muntelui, ci și despre aventurile lui Stan cu prostituate și vedete porno și despre toate relațiile lui din lumea interlopă.

— Prin urmare, Stan Engelman trebuie să se fi simțit amenințat de ea.

— Nu prea cred.

— De ce?

— Dacă ea avea *un* avocat, el avea 20 și știu că ei îi era frică. „O să mă distrugă”, am auzit-o spunând.

— Dar apoi s-a întâmplat ceva.

— A apărut Făt-Frumos.

— Grankin.

— Exact!

— Cum a cucerit-o?

— Habar n-am. Dar Viktor era un tip șarmant. Degaja o senzație de calm, fie că era vorba de chestiuni practice, fie de lucruri complicate. Era de ajuns să-l privim și simțeam imediat: Viktor avea grijă de tot. Avea o aură puternică și alunga orice grijă cu un zâmbet jovial. Mi-aduc aminte că eram invidioasă că nu-l aveam și noi pe el ca șef de expediție.

— Și Klara a cedat farmecului lui?

— A dat-o pe spate.

— De ce credeți?

— Mai târziu m-am întrebat dacă nu cumva din cauza lui Stan. Cred că poate Klara spera să reușească să câștige bătălia împotriva soțului său cu Viktor lângă ea. Viktor dădea impresia că ar fi putut să rămână nemișcat, cu zâmbetul pe buze, chiar și în mijlocul unei ploi de gloanțe.

— Dar apoi ceva s-a schimbat?

— Da.

— Povestiți-mi!

— Până și în ochii lui Viktor începuse să se citească o umbră de nervozitate și asta ne-a făcut pe toți să fim încordați. Imaginați-vă o stewardesă, de obicei foarte calmă, care devine brusc agitată în timpul zborului. Atunci chiar începi să crezi că avionul se va prăbuși. Cam asta a fost senzația.

— Dumneavoastră ce credeți că s-a întâmplat?

— Habar n-am. Poate că a început să-și facă griji din pricina pasului greșit. Poate că și-a dat seama că nu era de joacă cu Stan, că aveau să existe

consecințe și, sinceră să fiu…

— Da?

— Sunt complet de acord. La vremea respectivă eram foarte tânără și aventura lor mi se părea cool. Mi se părea că aflasem secretul secolului. Acum însă mi se pare doar o cruntă lipsă de responsabilitate și asta nu doar față de Stan sau de soția lui Viktor, ci față de alpiniștii care făceau parte din expediție. Viktor trebuia să aibă grijă de toată lumea și să nu favorizeze pe nimeni. Le-a înșelat încrederea devenind atât de fixat asupra Klarei și cred că e unul din motivele pentru care totul s-a sfârșit atât de rău. Voia să o ducă pe vârf cu orice preț.

— Ar fi trebuit s-o trimită înapoi.

— Fără discuție, dar probabil că n-a fost în stare s-o facă. Nu numai din cauza valorii publicitare pe care o reprezenta, ci și pentru că era furios pe felul cum fusese criticată în presă și voia să arate întregii lumi că avea să reușească.

— Există informații conform cărora Grankin nu prea era el însuși în timpul urcușului de la tabăra 4.

— Da, am auzit. E posibil să se fi stresat încercând să mențină grupul unit.

— Cum era relația lui cu Nima Rita?

— Viktor îi arăta un respect profund.

— Dar relația *Klarei* cu Nima?

— În cazul ăsta, un pic mai… specială.

— Cum adică?

— Nu păreau să fie de pe aceeași planetă.

— Klara se purta urât cu el?

— Era foarte superstițios.

— Și ea îl tachina din cauza asta?

— Mda, e posibil, dar nu cred că-l influența lucrul ăsta. Continua să-și facă treaba fără să reacționeze. Altceva le-a stricat relația.

— Ce anume?

— Nima era însurat.

— Cu Luna.

— Exact, o chema Luna. Ea însemna totul pentru el. Cred că pe el puteai să-l tratezi oricum, că era în regulă. Chiar dacă-l tratai ca pe ultimul gunoi. Nu-i păsa. Dar, dacă se întâmpla ca cineva să spună o vorbă rea despre soția lui, i se întuneca privirea. Într-o dimineață, Luna a urcat în tabăra de bază

cu pâine proaspătă, brânză, mango, litchi și alte bunătăți într-un coș frumos decorat și mergea printre corturi împărțind mâncarea – toată lumea se însenina și-i mulțumea. Dar când a trecut pe lângă cortul Klarei, s-a împiedicat de niște crampoane sau de o geantă de mână de care cu siguranță nu era nevoie acolo sus și toată mâncarea s-a împrăștiat pe jos, iar Luna și-a julit mâinile. Dar nu asta a fost partea cea mai gravă. Klara, care se afla în imediata apropiere, în loc s-o ajute, i-a scuipat un „Uită-te pe unde mergi!" ca o primadonă bătută în cap, și atunci Nima a fost gata să explodeze. I-am văzut expresia feței și mi-a fost teamă că o să facă urât. Dar norocul a fost că, înainte să se întâmple ceva, a apărut Johannes Forsell și a ajutat-o pe Luna să se ridice și a adunat pâinea și fructele.

— Deci Johannes Forsell era prieten cu ei?

— Era prieten cu toată lumea. L-ați întâlnit vreodată? Vreau să zic înainte de a deveni ținta urii tuturor?

— L-am intervievat exact după ce a fost numit ministru al Apărării.

— Atunci poate că e greu să înțelegeți. La vremea respectivă, toată lumea îl adora. Era un fenomen al naturii. Se mișca rapid, era pozitiv și mereu zâmbitor, dar poate că aveți dreptate, e posibil să fi avut o relație foarte apropiată cu Nima. „*Let me bow to the mountain legend*"[19], îi zicea mereu, plus alte lucruri de genul ăsta. Și o lăuda mereu pe Luna: „*What a wife you have! What a beautiful woman!*"[20] și Nima era încântat.

— Deci Nima i-a întors serviciul mai târziu?

— Ce vreți să spuneți?

Lui Mikael îi era greu să formuleze ce voia să spună, fără să arunce acuzații nejustificate.

— Mă întreb dacă Nima l-a ajutat pe Johannes Forsell pe munte, poate în detrimentul Klarei Engelman.

Elin îl privi înmărmurită.

— Nu înțeleg cum s-ar fi putut întâmpla asta, zise ea. Nima se afla împreună cu Viktor și cu Klara, iar Svante și Johannes, după cum știți, au plecat mai devreme spre vârf de unii singuri.

— Știu. Dar pe urmă. Ce s-a întâmplat pe urmă? Toată lumea zice că era imposibil să fie salvată. Dar chiar așa o fi fost? zise el și atunci se întâmplă ceva neașteptat.

Elin își pierdu cumpătul.

— La naiba, chiar a fost imposibil! țipă ea. M-am săturat de chestia asta. Toți idioții care n-au fost vreodată la o asemenea altitudine pretind că dețin

toate răspunsurile. Dar dați-mi voie să vă spun…

Îi era greu să-și găsească cuvintele.

— Aveți măcar cea mai vagă idee despre cum e acolo sus? De-abia mai poți gândi, e incredibil de frig și de greu de înaintat și, în cel mai bun caz, îți mai rămâne putere doar cât să-ți porți de grijă. Să faci un pas și apoi încă unul. Nimeni, nici măcar Nima Rita, nu poate căra în jos o persoană care s-a prăbușit și zace în zăpadă cu fața înghețată, la 8.000 de metri altitudine și asta e exact ce s-a întâmplat cu Klara. I-am văzut cu ochii noștri pe drumul de întoarcere, știați deja asta, presupun? Ea și Viktor, îmbrățișați în zăpadă.

— Da, știam.

— N-avea nicio șansă. Nimeni n-o mai putea ajuta. Era moartă.

— Nu fac altceva decât să încerc să rezolv misterul, zise el.

— Nu cred deloc asta. A fost o aluzie, nu-i așa? Vreți capul lui Forsell, la fel ca ceilalți.

Nu vreau nimic, ar fi vrut să strige. *Nu vreau nimici* Dar Mikael se mulțumi să tragă adânc aer în piept.

— Îmi cer scuze, zise el. Eu nu cred decât că…

— Ce credeți?

— Că e ceva suspect în toată povestea asta.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi faptul că ea nu mai era lângă Viktor pe urmă. Știu că nu s-a descoperit asta decât în anul următor și că s-ar fi putut întâmpla o groază de lucruri între timp, avalanșe și furtuni cumplite, totuși…

— Ce?

— Nu-mi place nici povestea cu care a venit Svante Lindberg. Îmi dă impresia că nu spune tot adevărul.

Elin se liniști și privi spre curtea interioară.

— Asta e oarecum de înțeles, zise ea.

— De ce e de înțeles?

— Pentru că Svante s-a purtat foarte enigmatic în tabăra de bază.

22.

27 august

Catrin Lindås se afla acasă, în apartamentul său din piața Nytorget, și stătea ghemuită pe canapea lângă pisica sa, uitându-se pe mobil. Îl sunase pe Mikael de prea multe ori și lucrul ăsta o înfuria și o jena. Se deschisese față de el și nu primise înapoi decât un SMS criptic:

Cred că cerșetorul ți s-a adresat ție cu Mamsahib, așa cum spunea și Mamsahib Klara Engelman. Nu-ți mai aduci aminte nimic altceva? Orice cuvânt poate fi vital.

Mamsahib, își zise Catrin în sinea ei, apoi îl căută în dicționar: *un cuvânt care denotă respectul cuvenit unei femei albe în India colonialistă, apare cel mai des ortografiat Memsahib.* E posibil să fi zis asta, cui îi pasă și cine dracului era Klara Engelman?

Își băga picioarele în povestea asta, iar pe Mikael îl trimise înapoi la origini. Nu tu un cuvânt de politețe, nu tu un *bună, ce mai faci?* Nimic. Cu atât mai puțin un *mi-e dor de tine,* cum îi scrisese ea în toiul unei crize bizare de slăbiciune. Să-l ia toți dracii!

Intră în bucătărie să mănânce ceva. Simți însă că-i pierise pofta de mâncare și trânti ușa frigiderului, apoi înșfăcă un măr de pe platoul aflat pe masă, însă nu apucă să-l mănânce, că deodată i se aprinse beculețul. Klara Engelman? Suna cunoscut. Îi dădea o oarecare senzație de glamour. Dădu o căutare cu numele acesta și atunci își aminti întreaga poveste.

Cândva citise un reportaj în *Vanity Fair* despre ce se întâmplase și, în lipsă de altceva, începu să se uite la fotografiile Klarei Engelman, o întreagă serie din acel an în care poza în tabăra de bază. Găsi și fotografii ale ghidului, Viktor Grankin, care murise împreună cu ea pe Everest. Klara era frumoasă într-un mod un pic vulgar, dar i se părea și tristă sau mai degrabă afișa o veselie forțată, ca și cum era nevoită să zâmbească mereu pentru a ține depresia în frâu, în vreme ce el, Grankin, părea mai degrabă… hm, cum părea?

În articol se relata că era inginer și alpinist profesionist și că făcuse consultanță pentru diferite agenții de turism specializate în turismul de aventură, dar, din punctul ei de vedere, arăta mai degrabă ca un militar, un soldat de elită, mai ales într-una din pozele de pe Everest unde era alături de… Johannes Forsell. Catrin înjură cu voce tare și uită cu desăvârșire că era supărată pe Mikael Blomkvist. Îi răspunse:

Ce ai descoperit?

∵

Cu doar câteva clipe în urmă, Elin Felke se arătase indignată și furioasă. Acum însă părea mai degrabă nesigură și mirată, ca și cum ar fi trecut de la o extremă la cealaltă într-un timp record.

— Svante, cum să vă explic? Ce om plin de încredere în sine! Incredibil! Putea să convingă pe oricine să facă orice. În tabăra de bază ne-a făcut pe toți să mâncăm supa de afine făcută de el. Cred că ar fi avut o carieră fulgerătoare ca agent comercial. Dar până la urmă, pe Everest, lucrurile n-au mers cum ar fi vrut el.

— Cum adică?

— Svante a fost unul dintre cei care și-au dat seama că Viktor și Klara erau împreună și cred că legătura lor l-a deranjat cumva.

— De ce credeți asta?

— Nu pot să explic, asta a fost senzația mea. Poate că era gelos, ce știu eu, dar cred că Viktor a remarcat lucrul ăsta. Cred de fapt că a fost unul din motivele care l-au făcut să devină din ce în ce mai încordat.

— De ce să-l influențeze în așa hal?

— După cum v-am zis deja, ceva îl rodea pe Viktor. Din personalitatea puternică de la început, când inspira siguranță, s-a transformat într-un tip din ce în ce mai angoasat – câteodată chiar mă întreb dacă nu cumva îi era un pic frică de Svante.

— De ce?

— Dacă ar fi să speculez, cred că-i era teamă ca nu cumva să-l pârască lui Stan Engelman.

— A existat ceva care să indice că ar fi în legătură unul cu celălalt?

— Poate că nu, dar…

— Da?

— Svante era foarte viclean, mi-am dat seama mai târziu. Câteodată vorbea despre Engelman ca și cum l-ar fi cunoscut. Felul în care zicea *Stan* părea atât de… familiar. E totuși posibil să mă înșel și e drept că nici nu-mi mai aduc aminte totul clar, după atâția ani. Sunt însă sigură de un lucru, și anume că până și Svante începuse să-și piardă din avânt spre final. Devenise foarte precaut.

— Deci și el era nervos?

— Da, eram cu toții nervoși.

— Înțeleg, dar ați zis că Svante era personajul cel mai enigmatic din tabăra de bază.

— Păi, tocmai din cauza asta. În general, era mândru ca un împărat, dar în același timp încordat și anxios. Epata și era generos, dar putea să fie și răutăcios. Mai întâi te copleșea cu complimente și pe urmă te trezeai că-ți trântește o replică tăioasă.

— Și cum se împăca cu Johannes Forsell?

— Cam în același fel, cred. Pe de o parte, îl adora pe Johannes.

— Dar pe de altă parte…

— Îl ținea din scurt. Încerca să-i găsească nod în papură.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Nu știu ce să zic. Poate din cauza tuturor porcăriilor care circulă prin presă despre Forsell.

— Cum adică?

— Totul e atât de nedrept! Câteodată mă întreb dacă nu cumva Johannes suportă consecințele acțiunilor lui Svante. Dar acum cred că m-a luat gura pe dinainte.

Mikael râse împăciuitor.

— Poate, dar vă sunt foarte recunoscător că mă ajutați și, după cum v-am zis deja, nu e cazul să vă faceți griji pentru ce voi scrie. Și mie îmi place să-mi dau cu presupusul, dar în articole mă bazez întotdeauna doar pe fapte.

— Dezolant…

— Mda… posibil. Dar, de fapt, presupun că e la fel ca în alpinism. Nu poți să-ți dai cu presupusul despre locul unde se află următorul punct de sprijin de pe o stâncă. Trebuie să fii sigur, altfel ești un om pierdut.

— E-adevărat.

Mikael aruncă o privire spre ecranul mobilului și văzu că primise un răspuns de la Catrin. Îi scrisese doar o întrebare. Se folosi de acest prilej ca să pună capăt vizitei. Își luă rămas-bun de la Elin Felke, își luă geanta și ieși în stradă, fără să aibă nici cea mai vagă idee încotro s-o ia.

∵

Frederika Nyman sosi acasă la Trångsund după-amiază târziu și constată că primise un e-mail lung de la psihiatrul Farzad Mansoor, medic-șef la spitalul de psihiatrie Södra Flygeln. Farzad Mansoor primise informații detaliate de la ea și de la poliție, în ideea de a afla dacă Nima Rita fusese cumva internat acolo.

Frederika nu credea că era cazul. Din punctul ei de vedere, șerpașul se aflase într-o stare mult prea jalnică ca să fi fost instituționalizat, cu toate că urmele de medicamente antipsihotice din probele lui de sânge indicau

contrariul. Prin urmare, era foarte curioasă să afle ce-i scria psihiatrul, iar asta nu doar din motive medico-legale.

La telefon, Farzad avusese un ton blând și plăcut și Frederika apreciase și lucrurile pe care le citise despre el pe net. În plus, îi plăcea sclipirea din ochii lui și căldura pe care o degaja zâmbetul său și era impresionată de faptul că era interesat de planorism, lucru pe care-l dezvăluise pe pagina lui de Facebook. Ceea ce vedea acum în e-mailul care-i fusese adresat și ei, și lui Bublanski, era însă o pledoarie defensivă ce fumega de furie.

Suntem tulburați și foarte triști și aș vrea să vă informez că întâmplarea a avut loc în cel mai nepotrivit moment al anului, în singura săptămână din iulie când nici eu, nici șeful spitalului, Christer Alm, nu eram prezenți, așa că, din păcate, chestiunea a rămas în suspensie.

Ce întâmplare? Ce chestiune? Ce suspensie? își zise Frederika furioasă în sinea ei, ca și cum ar fi durut-o faptul că blândul ei planorist se pierduse total cu firea. Dar după ce parcurse oblic e-mailul, lung și întortocheat, înțelese că Nima Rita chiar fusese pacient al spitalului Södra Flygeln, deși sub un alt nume, și că fugise de-acolo în seara zilei de 27 iulie, fără ca dispariția lui să fie declarată într-o primă fază, iar asta dintr-o serie de motive care păreau în mare parte legate de faptul că persoanele responsabile fuseseră în concediu. Exista însă și explicația cum că trebuiau să urmeze o procedură anume, secretă, pe care ei o ignoraseră, poate de frică sau dintr-un sentiment de vinovăție.

Farzad Mansoor scria în continuare:

După cum probabil știți, Christer și cu mine am preluat conducerea clinicii în martie anul acesta. Am descoperit o serie de abuzuri, printre care faptul că mai mulți pacienți fuseseră ținuți încuiați și supuși unor măsuri coercitive, care au avut un impact negativ asupra lor. Unul dintre acești pacienți era un bărbat care a fost internat în octombrie 2017, sub numele Nihar Rawal. Nu dispunea de acte de identitate, dar, în conformitate cu notițele din registru, avea 54 de ani și suferea de schizofrenie paranoidă și de alte disfuncții neurologice grave. Se pare că provenea dintr-o regiune montană din Nepal.

Frederika aruncă o privire către fiicele sale, care, ca de obicei, stăteau pe canapea cu ochii în telefoanele mobile. Mansoor continuă:

Pacientul nu beneficiase de tratament dentar și nu fusese consultat de cardiolog, lucruri de care avea nevoie în mod acut. În schimb, fusese supus unui tratament medicamentos puternic și, în unele perioade, ținut în cămașă de forță. Era indecent. Existau informații – pe care din păcate nu le pot divulga – conform cărora asupra lui plana perspectiva unei amenințări. E posibil să nu ne fi dat seama de gravitatea situației… dar spunând asta nu încerc nicicum să ne absolvim de responsabilitate. Aș *vrea însă să înțelegeți că pentru mine și pentru Christer lucrul cel mai important este binele pacientului. Am vrut să-l tratăm într-un mod uman și să încercăm să-i recâștigăm încrederea. Pacientul era dezorientat. N-a înțeles niciodată cu adevărat unde se afla. În același timp, era copleșit de furie, o furie legată de faptul că nimeni nu binevoise să-i asculte povestea, prin urmare am redus radical tratamentul medicamentos și am introdus un tratament terapeutic. Însă, din păcate, nici acesta nu a dat rezultate pozitive.*

Halucinațiile lui erau prea puternice și, oricât de mult și-ar fi dorit să vorbească, devenise mult prea sceptic față de întregul personal din clinica noastră. În orice caz, am reușit cel puțin să punem capăt câtorva neînțelegeri. De pildă, am început să-i spunem Nima, lucru foarte important pentru el – îl numeam Sirdar Nima.

De asemenea, am înțeles că avea un comportament obsesiv-compulsiv în legătură cu Luna, soția lui decedată. Seara avea obiceiul să străbată coridoarele spitalului strigându-i numele. Afirma că o aude plângând și strigând după ajutor. În timpul unor crize violente și greu de interpretat, i se întâmpla și să facă referire la o anume Madam sau Mam Sahib. Și eu, și Christer am crezut că este vorba de un alt nume dat soției lui, povestirile erau asemănătoare. Acum însă, după ce am citit informațiile de la dumneavoastră, bănuim că nu era vorba de o singură traumă, cum credeam noi, ci de două.

E posibil să ne considerați incompetenți, având în vedere că nu am reușit să clarificăm cazul lui. Vă reamintesc însă că circumstanțele în care ne-am desfășurat activitatea au fost departe de a fi ideale și, în ciuda lor, îndrăznesc să afirm că am făcut progrese. La sfârșitul lui iunie i-am returnat pufoaica, pe care a solicitat-o și care părea să-i dea o senzație de siguranță. E drept că cerea mereu alcool – cu siguranță, ca urmare a faptului că primea din ce în ce mai puține sedative –, dar în unele nopți nu mai părea hăituit de voci, iar frica lui nocturnă părea să se fi diminuat.

Îmi amintesc că eu și Christer am plecat totuși în concediu cu o oarecare speranță. Simțeam că lucrurile mergeau în direcția bună și pentru el, și pentru clinică în general.

Sigur că da, își zise Frederika. Sigur că da. Și totuși totul n-a dus decât la moartea lui Nima Rita, de unde rezultă clar că cei din conducerea clinicii au subevaluat în mod cras dorința lui disperată de a pleca din spital. Firește că e de înțeles că i-au dat voie să iasă pe terasă. Cu toate acestea, trebuie să fi fost împotriva oricărui regulament de ordine interioară să fie lăsat să iasă de unul singur, neînsoțit de un membru al personalului.

Așadar, a dispărut în după-amiaza zilei de 27 iulie. O fâșie de pânză deșirată din pantalonii lui lăsa de înțeles că se strecurase prin deschizătura îngustă dintre tavan și grilajul înalt de pe terasă. Apoi trebuie să fi escaladat stâncile abrupte de dedesubt, dispărând din golful Årstaviken și stabilindu-și domiciliul în zona din jurul pieței Mariatorget.

Și totuși de-a dreptul strigător la cer era faptul că dispariția nu fusese declarată decât după întoarcerea lui Christer Alm din concediu, pe 4 august, și nici atunci la poliție, *deoarece se menționa foarte clar în dosar că toate întâmplările sau incidentele noi în legătură cu pacientul trebuiau raportate persoanei de contact indicate.* Frederika conchise că medicul-șef se ascundea în spatele limbajului de lemn și că totul mirosea a procedură secretă. Era clar că nu li se dezvăluiau elemente-cheie, iar după alte câteva căutări despre clinica Södra Flygeln și o convorbire telefonică îndelungată cu Bublanski, făcu același lucru ca și mai înainte, îl sună pe Blomkvist.

∵

Mikael tot nu-i răspunsese lui Catrin. Se așezase la o masă din barul Tudor Arms de pe Grevgatan și bea un Guinness în timp ce încerca să pună cap la cap un plan de acțiune. De bună seamă, trebuia să-i facă o vizită lui Svante Lindberg. Era din ce în ce mai convins că Svante era una dintre persoanele-cheie ale acestei drame. Ceva îi zicea însă că avea nevoie de o bază mai solidă, iar sursa cea mai logică de informații în acest sens era nimeni altul decât însuși Johannes Forsell.

Mikael nu știa în ce stare se afla acum Forsell și nu dădea nici de el, nici de Rebecka la telefon. Nici măcar secretarul de presă, Niklas Keller, nu-i răspundea la apeluri, așa că, în cele din urmă, se hotărî să facă o pauză și mai întâi să-și găsească o locuință provizorie. Odată ce găsea un loc unde să

poată lucra și dormi, își putea relua imediat munca, însă nu reuși nici măcar să înceapă să caute, căci îi sună telefonul.

Era Frederika Nyman, care-i spuse că aflase ceva interesant, deci Mikael o rugă să închidă și îi scrise într-un mesaj să instaleze aplicația Signal ca să poată vorbi pe o linie protejată.

Ea îi răspunse:

Nu pot. Nu înțeleg. Detest aplicațiile. Mă scot din sărite.

El replică:

Fetele tale adolescente parcă stăteau toată ziua cu telefonul mobil în mână?

Mănânci, calule, ovăz?

Lasă-le pe ele să-ți descarce aplicația. Roagă-le să o ajute pe mami să se facă detectiv-spion.

Ha, o să încerc, scrise ea.

Mikael se puse apoi pe așteptat, sorbind din Guinness și contemplând două femei ce împingeau cărucioarele copiilor de-a lungul străzii. Gândurile îi rătăciră bezmetic până când primi un mesaj cu un nou conținut stilistic.

Pe bune, chiar ești Mikael Blomkvist?

Se hotărî să se arate high tech și trimise înapoi un selfie *în care făcea semnul V cu ambele mâini.*

Marfă!

Nu chiar.

Și mama chiar se face detectiv-spion?

Evident, răspunse el și primi înapoi un smiley, iar atunci Mikael își zise că se pricepea totuși un pic la acest mod de comunicare. Doar să fie atent să nu mai trimită iar vreo inimioară roșie, că atunci sigur ajungea pe prima pagină a ziarelor de cancan. Apoi se apucă să-i explice tinerei, pe nume Amanda, cum să procedeze și, după vreun sfert de oră, Frederika Nyman îl sună de pe aplicație și atunci Mikael ieși în stradă și preluă convorbirea.

— Tocmai am crescut în ochii fiicelor mele, îi mărturisi ea.

— Atunci am făcut măcar un lucru bun azi. Ce s-a întâmplat?

∵

Frederika Nyman își turnă un pahar de vin alb și îi povesti ce aflase.

Mikael zise:

— Deci nimeni nu știe cum a ajuns acolo și de ce?

— Cazul pare să facă parte dintr-o procedură secretă. A armatei, cred.

— Adică e vorba de siguranța națională?

— Nu știu.

— Sau poate că-i mai degrabă vorba de interese particulare decât de siguranța națională, zise el.

— E posibil să fie și așa.

— Nu-i un pic ciudat?

— Ba da, răspunse ea cu oarecare întârziere. Și, în plus, e un mare scandal. Din câte am înțeles, se pare că a trăit mai mulți ani închis acolo într-o cămăruță, fără să i se dea voie să meargă măcar la dentist sau să interacționeze cu oamenii. Nu știu dacă ești la curent cu genul ăsta de clinică.

— Am citit descrierea programului creat odinioară de Gustav Stavsjö, zise el.

— Și ți s-a părut glorioasă, nu-i așa? Cei mai bolnavi trebuie îngrijiți cel mai mult. Demnitatea unei societăți e definită de cât de bine se ocupă de persoanele cele mai slabe.

— Dar cel puțin era pasionat de munca lui, nu crezi?

— Cu siguranță, continuă ea. Dar erau alte vremuri și încrederea lui în dialog și în terapie era naivă, cel puțin pentru grupul pacienților atinși de afecțiuni grave, iar apoi psihiatria s-a îndreptat în direcția opusă, spre tratamente medicamentoase mai puternice și măsuri coercitive. Locul ăla, care se află în mijlocul unui peisaj idilic, la malul mării, și arată ca o reședință de ambasador, s-a transformat de-a lungul timpului într-un depozit pentru cazurile fără nicio șansă, mai ales refugiați cu traume de război, și a devenit din ce în ce mai greu să recruteze personal. Clinica a căpătat o reputație proastă.

— Mi-am dat seama.

— La un moment dat au existat planuri avansate de a închide clinica și de a integra pacienții în sistemul de sănătate municipal. Dar fiii fondatorului Stavsjö au reușit să împiedice acest lucru, convingându-l pe conferențiarul Christer Alm, care are o reputație bună, să preia conducerea. Christer Alm a început să modernizeze și să înnoiască activitatea clinicii și, în timpul acestui proces, el și colegul lui au ajuns să fie implicați în cazul lui Nima, sau Nihar Rawal, după cum era trecut în registru.

— I-au dat deci voie să-și păstreze inițialele.

— Da. Dar e ceva ciudat la mijloc. Avea o persoană de contact al cărei nume clinica refuză să-l divulge și care se pare că era singura autorizată să

primească informații despre el. Nu știu ce să zic, dar mie mi se pare că trebuie să fie o persoană sus-pusă, dacă ținem cont de teama cu care reacționează personalul clinicii.

— Cum ar fi secretarul de stat Lindberg.

— Sau ministrul Apărării Forsell.

— Groaznic!

— Ce vrei să spui?

— Că sunt prea multe întrebări.

— Mult prea multe.

— Și n-ai aflat nici dacă Nima a menționat vreodată numele lui Forsell în timpul încercărilor lor de terapie? întrebă Mikael.

— Nu, nici măcar asta.

— Înțeleg.

— Dar e posibil să fie cum crede Bublanski, ca obsesia lui cu Forsell să nu fi apărut decât după ce l-a văzut la televizor în buticul de pe Hornsgatan. E, de asemenea, probabil ca atunci să fi făcut rost și de numărul tău de telefon.

— O să încerc să rezolv misterul ăsta.

— Multă baftă! îi ură ea.

— Mulțumesc.

— Pot să te mai întreb ceva? adăugă ea.

— Sigur.

— Experta în ADN cu care m-ai pus în legătură… cine e de fapt?

— E doar o amică, zise el.

— Are o atitudine execrabilă.

— Sigur are motivele ei, zise el.

Apoi își luară rămas-bun și Frederika rămase singură, contemplând întinderea mării și lebedele care se deslușeau din nou în larg.

23.

27 august

Lisbeth Salander primi un mesaj criptat de la Mikael. Dar nu se sinchisi să răspundă. Era ocupată cu alte treburi. Făcuse rost de un nou pistol,

Beretta 87 Cheetah, același model ca cel pe care îl avusese la Moscova, și de un interceptor de comunicații mobile și își scosese și motocicleta Kawasaki Ninja din garajul de pe Fiskargatan, unde o ținea.

Își pusese pe umeraș costumul și se îmbrăcase cu un hanorac și blugi, își pusese o pereche de adidași, iar acum se afla în camera sa de la hotelul Nobis din piața Norrmalmstorget, în imediata apropiere a șoselei Strandvägen, cu ochii pe o serie de camere de supraveghere, încercând să mobilizeze aceeași dorință de răzbunare pe care o avea la începutul verii. Continua însă să fie bombardată de secvențe retrospective, ceea ce nu-i convenea deloc.

N-avea timp pentru trecut.

Trebuia să se concentreze, mai ales acum, când îl aveau cu ei pe Galinov. Galinov era lipsit de scrupule. Nu că ea ar fi știut prea multe despre el, în afară de multitudinea de zvonuri care circulau pe *the dark web.* Reușise însă să obțină confirmarea unora dintre ele, ceea ce era de ajuns: Ivan Galinov fusese mână în mână cu tatăl său, îi fusese discipol și aliat în cadrul GRU.

Lucrase adesea sub acoperire pentru rebeli și traficanți de arme. Se zicea că ar avea o calitate neobișnuită: se potrivea perfect în orice situație și asta nu pentru că s-ar fi adaptat foarte ușor sau pentru că ar fi avut talent actoricesc. Dimpotrivă, era mereu el însuși, ceea ce îl făcea de încredere – căci un bărbat cu o astfel de stimă de sine nu putea decât să fie unul de-al lor.

Vorbea fluent 11 limbi, era rafinat și cultivat. În plus, grație staturii, ținutei și chipului său distins cucerea pe oricine când își făcea apariția undeva, ceea ce reprezenta încă un atu pentru el. Nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că rușii ar putea să trimită o persoană cu o așa capacitate de a ieși în evidență pe un post de spion și de infiltrator și n-avea niciodată nicio problemă cu cerințele de a-și arăta loialitatea. Putea să fie necruțător cu aceeași ușurință cu care se arăta blând și patern.

Se împrietenea la cataramă cu oameni pe care apoi îi tortura fără nicio ezitare. În momentul de față lăsase de mult în urmă munca de spionaj și de infiltrare și cel mai adesea se prezenta ca fiind om de afaceri sau interpret, ceea ce erau firește eufemisme pentru gangster. Dar, deși era în primul rând membru al sindicatului de crimă organizată Zvezda Bratva, lucra adesea pentru Camilla, pentru care reprezenta un mare atu. Numele lui în sine era un atu.

Ceea ce o făcea pe Lisbeth să se îngrijoreze erau mai degrabă rețeaua de contacte a lui Galinov și legăturile lui cu GRU. În spatele acestui om se ascundeau resurse care aveau s-o copleșească mai devreme sau mai târziu, ceea ce însemna că nu-și mai putea permite să fie indecisă. De aceea acum era pregătită să facă ceea ce plănuise toată ziua să facă: să pună presiune pe ei. Să-i oblige să comită o eroare. Mai întâi însă, aruncă o privire la mesajul lui Mikael:

Îmi fac griji pentru tine. Știu că detești să auzi asta. Dar cred că e mai bine să ceri protecția poliției. Bublanski o să aibă grijă de tine. Am vorbit deja cu el.

În altă ordine de idei, Nima Rita a fost spitalizat sub nume fals la clinica de psihiatrie Södra Flygeln. Se pare că armata e oarecum implicată în luarea acestei decizii.

Nu-i răspunse. Uită imediat de existența mesajului; își luă pistolul și-l băgă în geanta ei gri de umăr. Apoi își trase gluga hanoracului pe cap, își puse ochelarii de soare și părăsi camera, luând liftul și ieșind apoi cu pași hotărâți în piață.

Cerul părea că avea să se înnoreze. Afară forfotea de lume, terasele și magazinele erau pline. Lisbeth o coti la dreapta pe Smålandsgatan, apoi ieși în Birger Jarlsgatan și dispăru în cele din urmă în gura de metrou din piața Östermalmstorg, de unde luă trenul către Södermalm.

∵

Când Mikael Blomkvist o sună din nou, Rebecka Forsell se afla la spitalul Karolinska, la căpătâiul patului soțului său. Tocmai se pregătea să răspundă, când Johannes tresări ca dintr-un coșmar și Rebecka îl mângâie pe creștet lăsând telefonul să sune. Pe coridor se aflau trei militari care se uitau la ea din când în când.

Se simțea urmărită și privată de posibilitatea de a-și plânge amarul în liniște. Cum era oare posibil să fie tratați într-un asemenea hal? O percheziționaseră până și pe mama lui Johannes. Era scandalos, mai ales comportamentul șefului Must, Klas Berg, și, firește, felul cum se purta Svante Lindberg. Înțelegător și șocat, pe naiba!

Svante își făcuse apariția cu o cutie cu bomboane și cu un buchet de flori. Avea lacrimi în ochi și se tânguise și o luase în brațe. Dar nu o putuse păcăli. Transpira din greu și se ferea s-o privească în ochi. Întrebase de cel puțin două ori dacă Johannes pomenise vreo chestiune despre care trebuia

să fie informat, iar atunci Rebecka ar fi vrut să strige: Ce-mi ascundeți? Și totuși nu zisese nimic. Îi mulțumise pentru sprijin și îl rugase să plece.

Pretinsese că nu mai avea energie pentru vizite și atunci el se retrăsese fără prea mare tragere de inimă, ceea ce era un mare noroc, căci la câteva clipe după aceea Johannes se trezise și murmurase un „Iartă-mă" care i se păruse lucid. Apoi începuseră să vorbească despre băieți și despre cum se simțea, dar, când îl întrebase „De ce Johannes, de ce?", nu primise niciun răspuns.

Poate că-l lăsaseră puterile. Sau poate că voia doar să dispară, să se eschiveze. Acum dormea sau poate se afla într-o stare de letargie. Nu părea să fie o stare pozitivă și ea îl luă de mână. Chiar în acel moment primi un mesaj. Era din nou Blomkvist. Își cerea scuze, dar o ruga să-i dea voie să vorbească cu ea pe o linie criptată sau între patru ochi. Nu, nu acum, era prea obosită, își zise ea în timp ce-și privea cu disperare soțul care bolborosea în somn.

∴

Johannes Forsell revenise pe vârful Everest. În imaginația sa, se împleticea din nou în mijlocul viforului biciuitor, era un frig insuportabil și aproape că-și pierduse total facultatea de a gândi. Înainta clătinându-se și auzea crampoanele scârțâind în zăpadă, cerul și înălțimile vuind și se întreba cât timp avea să mai facă față.

Adesea, nu era conștient de altceva în afară de propriul gâfâit în masca de oxigen și silueta lui Svante de lângă el, iar câteodată nici măcar de asta.

Uneori peisajul era negru și poate că în astfel de momente mergea cu ochii închiși – dacă ar fi existat vreo prăpastie prin apropiere, s-ar fi prăvălit în ea fără să țipe sau să-i pese câtuși de puțin. Până și urletul vântului părea să se fi potolit. Se îndrepta spre o obscuritate mută, un vid, și totuși nu trecuse prea mult timp de când rememorase scena în care tatăl său îl saluta pe pârtia de schi de fond: *Poți și mai mult, băiete. Poți și mai mult.* O bună bucată de vreme se ținuse cu dinții de aceste cuvinte, în timp ce se aflau sub jugul groazei. Știa că avem cu toții resurse nebănuite pe care le punem la înaintare la momentul oportun. Dar acum chiar se simțea secătuit.

Nu-i mai rămăsese nimic, așa că își lăsase capul în jos privind zăpada care îi vâjâia pe la picioare și se întreba dacă nu cumva acesta era momentul în care avea să se prăbușească și să renunțe. Atunci începură să se audă țipetele, groaznice urlete de jale purtate de vânt, care la început păreau inumane, ca și cum însuși muntele și-ar fi strigat disperarea.

∵

Johannes vorbi cu o voce clară, dar Rebecka nu-și dădea seama dacă i se adresa ei sau vorbea în somn:

— Auzi?

Nu auzea nimic altceva decât ceea ce auzise toată ziua, zgomotul din trafic, ticăitul aparatelor, vocile și pașii de pe coridor. Nu răspunse. Îi șterse o broboană de sudoare de pe frunte și-i aranjă părul. Atunci el deschise ochii și Rebecka simți cum o cuprind speranța și dorul. Vorbește-mi, își zise în sinea ei. *Povestește-mi ce s-a întâmplat.*

El o privi atât de îngrozit, încât o apucă frica.

— Ai visat ceva? întrebă ea.

— Am auzit iar țipetele.

— Țipetele?

— De pe Everest.

Odinioară, vorbiseră de nenumărate ori despre ce se întâmplase pe munte. Dar Rebecka nu-și aducea aminte de niciun țipăt și își zise că era mai bine să-l ignore. Se vedea din felul cum îi străluceau ochii că nu era perfect lucid. Îi zise:

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Credeam că era viforul, nu-ți mai aduci aminte? Că vuietul vântului aproape că avea voce umană.

— Nu, dragul meu, nu-mi aduc aminte. Eu n-am urcat cu tine. Am rămas tot timpul în tabăra de bază, nu mai știi?

— Dar trebuie să-ți fi povestit.

Rebecka clătină din cap și se pregăti să schimbe subiectul. Nu numai pentru că delira. Ci și pentru că o apucase o stare de dezolare, ca și cum ar fi presimțit cumva că țipetele erau un semn fatal.

— Mai odihnește-te, zise ea.

— Apoi am crezut că erau câini sălbatici.

— Ce?

— Câini sălbatici, la peste 8.000 de metri altitudine. Îți dai seama?

— Putem să vorbim despre Everest mai târziu, dacă vrei, zise ea. Mai întâi însă trebuie să mă ajuți să înțeleg, Johannes. Ce te-a făcut să dispari în felul ăla?

— Când?

— Acum pe Sandön. Ai plecat înot în larg.

Rebecka citea în ochii lui că revenise la realitate și își dădu imediat seama că lucrul ăsta nu schimba nimic în bine. Dimpotrivă, el părea să se simtă mai bine în compania câinilor sălbatici de pe Everest.

— Cine m-a pescuit din apă, Erik?

— N-a fost niciunul dintre bodyguarzi.

— Atunci cine a fost?

Rebecka se întreba cum avea să reacționeze.

— Mikael Blomkvist.

— Jurnalistul?

— Da, el.

— Ce ciudat! răspunse el, ceea ce, firește, era cât se poate de adevărat, dar el nu avea mina unui om mirat.

Avea o voce monotonă și tristă și își fixă mâinile cu privirea cu o indiferență care o îngrozi. Rebecka așteptă următoarea întrebare. Când o rosti în cele din urmă, vocea lui nu transmitea nicio picătură de curiozitate.

— Cum se face că a fost el?

— M-a sunat când mă aflam într-un moment de isterie. Mi-a zis că scrie un reportaj.

— Ce fel de reportaj?

— N-o să-ți vină să crezi, zise ea, deși bănuia că avea să i se pară cel mai natural lucru din lume.

∵

Lisbeth coborî din metrou la stația Zinkensdamm, traversă șoseaua Ringvägen și intră pe Brännkyrkagatan în timp ce scene din trecut i se perindau din nou pe retină. E posibil să se fi datorat faptului că revenise în cartierul copilăriei sau poate doar faptului că era din nou în stare de alertă înaintea noii operațiuni.

Își ridică privirea către cer. Se lăsase înserarea. Sigur avea să înceapă ploaia, la fel ca la Moscova. Era zăpușeală, exact ca înaintea unei ploi torențiale. Un pic mai departe, pe trotuar, văzu un tânăr aplecat peste bordură ca și cum s-ar fi simțit rău. Era plin de oameni beți peste tot, deci poate că era vreo petrecere în cartier. Poate că tocmai se plătiseră salariile sau poate că era weekend.

O coti la stânga și începu să urce treptele, apropiindu-se de apartamentul lui Mikael dinspre Tavastgatan. Încetul cu încetul, se concentră la maximum, înregistrând fiecare detaliu sau siluetă din jur. Și totuși… nu vedea nimic din ce se așteptase să vadă. Se înșelase oare? Nu vedea nicio

persoană suspectă, doar beți mereu și mereu. Stai un pic, uite, acolo, la intersecție…

Era doar un spate, un spate lat, îmbrăcat într-un sacou de velur. Tipul ținea o carte în mână, iar borfașii de obicei nici nu poartă sacouri de velur, nici nu citesc cărți. Și totuși acest bărbat avea ceva care o alerta, ținuta lui sau felul în care își ridicase privirea. Lisbeth trecu pe lângă el fără să atragă atenția și îi aruncă o privire fugară – era înalt și plinuț – și atunci își dădu seama că avusese dreptate. Sacoul și cartea erau doar o costumație ridicolă, o încercare stângace de a părea un hipster local. Lisbeth își dădu seama nu numai că știa *ce* era. Îl și recunoscuse.

Îl chema Conny Andersson și, nu cu prea mult timp în urmă, fusese trepăduș și novice în lumea cluburilor de motocicliști. Chiar nu făcea parte din elita clubului, ceea ce nu era deloc surprinzător. Nimerise cea mai naspa sarcină: să stea să-l aștepte pe un tip care cu siguranță nu avea să apară. Și totuși Lisbeth știa că asta nu făcea din Conny un mielușel. Măsura aproape doi metri și era trimis de cămătari să le recupereze banii, deci trecu pe lângă el cu capul plecat, ca și când nu l-ar fi observat.

Apoi se întoarse și scană partea cealaltă a străzii. Un pic mai încolo se aflau doi tipi la vreo 20 de ani care o luaseră pe ulei, și în fața lor o damă la vreo 60 de ani care se plimba mult prea lent, ceea ce nu era deloc bine. Dar Lisbeth nu avea timp să o aștepte. Dacă ar fi observat-o Conny, ar fi fost în pericol, deci continuă să meargă liniștită.

Apoi se întoarse rapid la dreapta și se năpusti asupra lui, iar el își ridică privirea în timp ce bâjbâia după pistol. Mai mult nu apucă să facă. Lisbeth îl lovi cu genunchiul între picioare și, când el se aplecă instinctiv înainte, îl lovi de două ori cu capul în gură. Tipul își pierdu echilibrul și în aceeași clipă se auzi evident vocea damei:

— Alo, ce faceți acolo?

Dar Lisbeth n-avea încotro, prin urmare o ignoră. N-avea vreme să liniștească o bătrânică și era relativ sigură că nu va îndrăzni să se apropie. Altfel, dama n-avea decât să sune la poliție. Niciun polițist n-avea să ajungă la locul faptei, nu acum, când Lisbeth se năpusti asupra lui Conny Andersson care se prăvăli pe stradă. Se urcă fulgerător peste el, își dădu jos ochelarii de soare, își smulse pistolul din geantă și îi puse buza armei la mărul lui Adam, ceea ce-l făcu s-o privească îngrozit.

— Am de gând să te omor, zise ea.

El bolborosea și nu mai avea deloc aerul unui bătăuș, iar atunci ea continuă cu o voce ca de fantomă:

— Am de gând să te omor. Te omor și pe tine și pe toți ceilalți membri din clubul tău, dacă vă atingeți de Mikael Blomkvist. Eu sunt cea la care vreți să ajungeți, deci luați-vă de mine și de nimeni altcineva. Ai auzit?

— Am auzit, zise el.

— Da' mai bine zi-i lui Marko că nu-mi pasă dacă vă legați de Mikael sau nu. Am de gând să mă iau de voi în orice caz. Și am să continui până nu mai rămâne nimic din voi, în afară de iubitele și soțiile voastre înfricoșate.

Conny Andersson nu răspunse și atunci îl împunse și mai tare în gât cu pistolul.

— Deci ce faci?

— O să-i spun, se bâlbâi Conny.

— Excelent. Încă ceva…

— Da?

— E o femeie care se holbează la noi, deci n-o să-ți arunc pistolul și nici altceva care să atragă atenția. O să-ți trag una în cap și, dacă te întinzi cumva după pistol, te împușc. Pentru că, să-ți fie clar…

Îl percheziționă rapid cu mâna stângă și-i scoase mobilul din buzunarul de la blugi, un iPhone cu recunoaștere facială.

— … că pot să trimit mesajul și dacă se întâmplă ca tu să dai ortul popii.

Îi împinse pistolul sub bărbie.

— Iar acum, Conny, zâmbește un pic.

— Ce?

Întoarse telefonul spre fața lui și acesta se deschise imediat, după care ea mai făcu încă două lucruri mai puțin high tech. Îi mai trase un cap în gură și îl fotografie. Apoi își puse din nou ochelarii de soare și dispăru în direcția Slussen și Gamla Stan, în timp ce analiza agenda telefonică a lui Conny. În ea figurau câteva nume care o surprinseră, un actor cunoscut, doi politicieni și un sticlete de la unitatea antinarcotice, care cel mai probabil era corupt. Însă ei nu-i păsa de niciunul.

Căuta numerele celorlalți membri ai clubului Svavelsjö MC și, când le găsi, le trimise poza în care Conny privea în sus terifiat și confuz. Apoi copie conținutul mobilului, după care scrise:

Băiatul are ceva să vă spună.

Odată trimis mesajul, aruncă telefonul în mare.

24.

27 august

Johannes Forsell nu mai voia decât să se închidă din nou în sine însuși și să-și caute scăparea în vise și amintiri. Însă când o auzi pe Rebecka rostind cu o claritate neobișnuită numele lui Nima Rita și, în plus, remarcă și furia reținută din vocea ei, se simți propulsat înapoi în realitate.

— Cum poate apărea pur și simplu în Suedia? Credeam că murise.

— Cine a fost aici? întrebă el.

Îi simți iritarea când schimbă subiectul.

— Ți-am zis deja.

— Dar am uitat.

— Băieții, bineînțeles, și mama ta. Băieții stau la ea deocamdată.

— Și cum au reacționat?

— Ce vrei să-ți spun, Johannes? Ce vrei să-ți spun?

— Îmi pare rău.

— OK, zise ea, și făcu încă un efort să-și revină și să redevină Becka cea puternică dintotdeauna.

Figura nu-i reuși însă decât pe jumătate și Johannes aruncă o privire spre militarii de pe coridor, simțind cum prin minte îi fluturau ca niște păsări agitate gânduri legate de posibilități de a ieși din impas, căi de scăpare, amenințări și riscuri.

— Nu pot să-ți vorbesc despre Nima acum, zise el.

— Faci cum vrei.

Cu un efort supraomenesc, Rebecka îi zâmbi drăgăstos și-l mângâie din nou pe păr. El îi respinse atingerea.

— Atunci despre ce poți să vorbești?

— Nu știu.

— Să știi că ți-a reușit măcar un lucru, zise ea.

— Care?

— Uită-te în jurul tău! La toate buchetele de flori. N-au încăput aici decât câteva din câte ai primit. Toată ura s-a transformat în afecțiune.

— Nu-mi vine să cred.

Rebecka îi întinse mobilul.

— N-ai decât să te uiți pe net.

Johannes făcu un gest de uimire din mână.

— Nu fac altceva decât să scrie necrologuri.

— Nu-i adevărat, chiar s-au scris lucruri frumoase.

— A trecut cineva de la Must pe aici? întrebă el.

— Au venit și Svante, și Klas Berg, și Sten Siegler și alți câțiva tipi de genul ăsta, deci răspunsul este da, fără echivoc, aș zice. De ce întrebi?

De ce întreba?

Doar știa răspunsul, firește că trecuseră pe acolo, iar acum el vedea suspiciunea din ochii Rebeckăi. Îl mângâia pe cap și-l făcu să simtă brusc un impuls puternic: voia să-i povestească și ei, dar, evident, știa că nu avea cum.

Cu siguranță, erau interceptați… el reflectă câteva clipe. Puse din nou lucrurile în balanță. Își aminti de dorința disperată de a supraviețui pe care o avusese în timp ce se scufunda în valuri, purtat de curenți la fund.

— Ai hârtie și ceva de scris? zise el.

— Ce? Da, cred că am.

Rebecka scotoci prin geantă și scoase un pix și un teanc de post-it-uri galbene pe care i le înmână.

Johannes scrise:

Trebuie să plecăm de-aici.

∵

Rebecka Forsell citi ce scrisese Johannes și aruncă o privire speriată spre bodyguarzii de afară. Aceștia păreau însă mai degrabă plictisiți și captivați de mobilele lor, iar ea îi răspunse soțului său cu o caligrafie dezordonată și tensionată:

Acum?

El îi răspunse:

Acum. Deconectează-mă de la aparate și lasă-ți aici mobilul și geanta, o să ne prefacem că mergem jos la chioșc.

Ne prefacem?

O ștergem.

Ai înnebunit?

Vreau să-ți povestesc, dar aici nu se poate.

Ce să-mi povestești?

Totul.

Scriseseră rapid cu același pix pe care și-l tot dăduseră unul altuia. Johannes părea să ezite din nou și o privea cu ochi la fel de triști și de

pierduți ca mai înainte, însă în ei se citea și o sclipire de spirit de luptător, lucru care-i lipsise Rebeckăi enorm și care deopotrivă îi potoli teama.

N-avea de gând să-și ia tălpășița cu el, atât de paranoic cum era, să fugă dintr-un spital care colcăia de bodyguarzi și militari. I se părea însă extraordinar că voia să-i vorbească și poate că un pic de mișcare avea să-i facă bine. Avea pulsul mărit, dar stabil și era un bărbat puternic. Puteau cu siguranță să se adăpostească într-un loc unde nu-i auzea nimeni.

În același timp, era conștientă de faptul că nu avea să câștige absolut nimic ignorând regulile spitalului și deconectându-l de la aparate și de la perfuzii, de aceea dădu pagina în carnețel și scrise:

Mai bine sun și le explic.

Rebecka sună după personal și el răspunse:

Apoi mergem într-un loc unde nu ne poate găsi nimeni.

Încetează, își zise ea. Încetează. Apoi scrise:

De ce vrei să fugi?

Must.

Ea scrise:

E vorba de Svante?

El dădu din cap sau cel puțin așa i se păru ei și ar fi vrut să strige: *Știam eu,* iar când scrise din nou îi tremura mâna. Inima îi zvâcnea în piept și avea gura uscată.

A făcut ceva?

El nu răspunse și nici nu dădu din cap. Se uita pe fereastră, către autostradă, iar ea interpretă reacția lui ca pe un da. Scrise:

Trebuie să-l reclami.

El o privi cu o mină ce dădea de înțeles că Rebecka nu pricepuse nimic.

Sau să dezvălui totul în presă. Tocmai m-a sunat Mikael Blomkvist. E de partea ta.

De partea mea, mormăi el făcând o grimasă, apoi luă iar pixul și mâzgăli câteva propoziții de neînțeles în carnețel.

Rebecka se holbă la cuvintele înșirate pe hârtie.

Nu pot să citesc, scrise ea, deși de fapt putea, și atunci el îi explică:

Nu știu dacă e cel mai înțelept lucru să fie de partea mea.

În mintea Rebeckăi se puse în mișcare un nou mecanism de autoconservare, ca și cum prin aceste cuvinte Johannes s-ar fi distanțat de ea. Sau ca și cum după rostirea acelei fraze, ei doi nu mai formau un întreg, o uniune, ci erau doar doi soți care nu trebuiau neapărat să mai fie

împreună… iar atunci se întrebă dacă n-ar trebui să fie ea cea care trebuia să fugă de lângă el.

Rebecka aruncă o privire către bodyguarzi, încercând să facă alt plan. Chiar în acel moment se auziră pași pe coridor și apoi apăru medicul – cel cu barba roșcată – și-i întrebă ce doreau. Ea îi răspunse – nu-i trecu nimic altceva prin minte – că Johannes se simțea mai bine și că era destul de refăcut pentru o plimbare.

— Coborâm la chioșc să luăm un ziar și o carte, zise ea cu o voce care nu suna ca vocea ei, dar din care răzbătea o autoritate surprinzătoare.

∵

Era 8 seara și Jan Bublanski ar fi trebuit să plece de mult timp acasă. Și totuși încă se mai afla la birou și se holba la chipul tânăr din fața sa, care degaja genul de idealism furios care scotea lumea din sărite. Lui, personal, îi plăcea această atitudine și poate că și el fusese la fel la vârsta respectivă, convins că generația mai în vârstă nu privea viața cu seriozitatea pe care o merita. Îi zâmbi cu căldură.

Ea îi răspunse printr-un zâmbet forțat și Bublanski trase concluzia că umorul nu era domeniul ei forte, dar avea convingerea că patosul ei putea fi de mare ajutor. Era vorba de o femeie de 25 de ani pe nume Else Sandberg, care era medic rezident la spitalul S:t Göran și care avea o coafură de paj și ochelari cu lentile rotunde.

— Vă mulțumesc pentru timpul dumneavoastră, zise el.

— Pentru puțin, răspunse ea.

Sonja Modig fusese cea care dăduse de ea, după ce primise informația că șerpașul lipise un afiș în stația de autobuz Södra, și apoi își trimisese colegii să vorbească cu aproape toată lumea care aștepta de obicei în stația respectivă.

— Am auzit că nu vă mai aduceți aminte exact, dar să știți că orice detaliu pe care vi-l amintiți este extrem de important pentru noi, zise el.

— Era greu de citit. Rândurile erau îngrămădite, părând mai degrabă un delir paranoid.

— Nu e exclus, zise el. Dar m-aș bucura enorm dacă ați încerca să vă amintiți.

— Se simțea incredibil de vinovat, continuă ea.

Copila mea dragă, încearcă să nu interpretezi ce ai văzut, își spuse el în sinea lui.

— Ce scria? zise el.

— Scria că urcase pe un munte. Încă o dată. Urcase pe un munte *„one more time”*. Dar nu avea deloc vizibilitate. Era viscol și-i era frig și-l dureau toate. Credea că e pierdut. Dar a auzit țipete care l-au ghidat.

— Ce fel de țipete?

— Țipetele morților, cred.

— Cum adică?

— Textul era greu de înțeles, dar scria că tipul era mereu însoțit de spirite, două spirite, dacă-mi aduc bine aminte, unul bun și altul rău, cumva…

Izbucni în râs și lui Bublanski i se păru fermecător faptul că Else Sandberg dădea brusc dovadă de un pic de umanitate.

— Cum e căpitanul Haddock din Tintin, cu un înger și un diavol pe umeri când îi vine cheful să tragă la măsea.

— Exact, zise el. E o metaforă potrivită.

— Dar în text nu era o metaforă. Pentru el era ceva real.

— Voiam doar să spun că mă recunosc și eu în descriere. O voce angelică și una diabolică îmi șoptesc mereu în urechi când mă simt ispitit.

Bublanski se simți stingherit.

— Și ce zicea stafia malefică? continuă el.

— S-o lase acolo, sus.

— *S-o lase*… deci era vorba de o femeie?

— Da, așa cred că scria. Era vorba de o femeie, madam sau mam nu știu cum, care rămăsese pe munte. Apoi scria ceva de Valea Curcubeului, *Rainbow Valley,* unde morții își întindeau mâinile și cereau de mâncare. Totul părea foarte ciudat, după cum am mai zis. După care mai scria că apăruse și Johannes Forsell. Superbizar. Sinceră să fiu, atunci m-am oprit din citit. A venit autobuzul și un tip a început să se certe cu șoferul și mi-am pierdut concentrarea, dar deja ghicisem că autorul afișului sigur suferea de schizofrenie paranoidă. Scria și că țipetele nu conteneau niciodată în mintea lui.

— Poți să simți asta și fără schizofrenie.

— Ce vreți să spuneți?

Ce voia să spună de fapt?

— Vreau să spun… zise el.

— Ce?

— Că recunosc genul ăsta de senzație. Unele lucruri ne urmăresc de-a pururi. Ne rod și țipă în noi an după an.

— Mda, zise ea șovăitor. E adevărat.

— Dați-mi voie o clipă să caut ceva.

Else Sandberg dădu afirmativ din cap; Bublanski se conectă la computer și dădu o căutare pe Google combinând trei cuvinte, după care întoarse ecranul spre ea.

— Vedeți asta?

— Groaznic! exclamă ea.

— Nu-i așa? Este *Rainbow Valley* de pe Everest. N-am știut nici eu toate lucrurile astea, dar în ultima vreme am făcut ceva cercetări și am recunoscut imediat scena, când ați menționat locul. *Rainbow Valley* e doar un termen din argou, firește. Totuși este folosit destul de des și e ușor de înțeles de ce. Uitați!

Arătă cu degetul spre ecran în timp ce se întreba dacă nu cumva era inutil de crud. Voia însă s-o facă să înțeleagă gravitatea situației. O serie de fotografii arătau alpiniști morți în zăpadă, la peste 8.000 de metri altitudine și, deși unii se aflau acolo de ani întregi, de decenii poate, încă erau musculoși și voinici. Erau înghețați în timp și purtau haine multicolore, roșii, galbene, verzi și albastre, iar în jurul lor se aflau tuburi de oxigen, resturi de cort sau steaguri de rugăciune budiste, de asemenea viu colorate. Chiar arăta ca un peisaj al curcubeielor, o mărturie macabră a nesăbuinței umane.

— Înțelegeți dumneavoastră… bărbatul care a scris acel afiș a cărat odinioară bagaje și a ghidat expediții pe Everest.

— Deci a făcut asta de-adevăratelea.

— Era șerpaș și, în mod normal, n-ar fi trebuit să spună cuvintele-alea. *Rainbow Valley* e o invenție occidentală, impregnată de o ironie neagră. Dar e posibil să i se fi întipărit în minte și să se fi amestecat cu viziunea lui religioasă cu privire la zeii și spiritele de pe munte. La ora actuală, peste 4.000 de persoane au escaladat acest vârf, din care 330 de persoane au murit pe culmi, iar multe dintre ele nu au putut fi coborâte, deci pentru mine nu e deloc greu de înțeles senzația acestui bărbat – care a escaladat muntele de 11 ori – că morții îi vorbeau.

— Dar… dădu ea să spună.

— Voiam să vă mai spun ceva, continuă el. Viața la astfel de altitudini e un chin. Riscurile sunt importante. De pildă, poți să fii atins de edemul cerebral de mare altitudine.

— Se umflă creierul, nu-i așa?

— Exact! zise el. Dumneavoastră înțelegeți cu siguranță mult mai bine decât mine. Creierul celui afectat se umflă și individului îi este greu să mai vorbească și să gândească rațional. Riscă să facă greșeli fatale, majoritatea au halucinații și pierd contactul cu realitatea. Mulți oameni raționali, ca dumneavoastră și ca mine, sau mai bine zis unii mai în formă și mai aventurieri decât mine, au văzut stafii și au simțit o prezență mistică la acea altitudine. Acest bărbat escalada mereu muntele fără mască de oxigen, ceea ce e extenuant, și fizic, și psihic, iar în timpul dramei pe care încearcă să o descrie făcuse eforturi supraomenești urcând și coborând muntele, salvând multe vieți. Trebuie să fi fost de-a dreptul istovit, așa că nu-i deloc ciudat că vedea îngeri și demoni, precum căpitanul Haddock, absolut deloc.

— Vă rog să mă scuzați, n-am vrut să dau dovadă de lipsă de respect, încercă să se justifice Else Sandberg.

— N-ați dat dovadă de lipsă de respect și, în plus, aveți cu siguranță dreptate, continuă el. Bărbatul era grav bolnav, chiar era schizofrenic. Cu toate acestea, e posibil să fi avut ceva important de zis, de aceea vă întreb încă o dată: nu vă mai amintiți nimic altceva?

— Îmi pare rău, nu cred.

— Nici despre ce scria în legătură cu Forsell?

— Ba poate că da.

— Ce anume?

— Ați zis că bărbatul salvase mulți oameni, nu-i așa?

— Da, așa e.

— Cred că scria că Forsell nu voia să fie salvat.

— Ce poate să însemne asta?

— Nu știu, de-abia acum mi-am dat seama. Dar nu sunt 100% sigură că-i așa. A venit autobuzul și a doua zi afișul nu mai era acolo.

— Știu, zise el.

După plecarea fetei, Bublanski rămase pe scaun cu senzația stranie că i se cerea să interpreteze un vis. Se uită îndelung la fotografiile care înfățișau corpul neînsuflețit al Klarei Engelman pe care vânturile puternice îl purtaseră de lângă Viktor Grankin și care fusese fotografiat de o expediție americană în anul ce urmase dramei. Klara era întinsă pe spate, cu mâinile încleștate într-o mișcare imploratoare, ca și cum încă ar mai fi bâjbâit după Grankin sau mai degrabă – reflectă el – ca un copil care se întinde către mama sa.

Ce Dumnezeu se întâmplase acolo sus? Probabil, nimic mai mult decât ceea ce se scrisese deja de o sută de ori. Dar era imposibil de știut sigur. Povestea părea să fie alcătuită dintr-o sumedenie de straturi de sub care apăreau mereu elemente noi. Acum, de pildă, părea să fi existat o legătură între șerpaș și armată, legătură despre care medicii de la clinica Södra Flygeln nu erau autorizați să vorbească, iar Bublanski își petrecuse întreaga după-amiază și seară încercând să dea de Klas Berg, șeful Must, pentru a obține o explicație.

Klas Berg îi promisese că avea să-i dea explicații detaliate a doua zi de dimineață, dar îi pusese în vedere că nici el nu avea o privire de ansamblu, ceea ce lui Bublanski nu-i mirosea deloc a bine. Detesta situațiile în care se vedea nevoit să se bazeze pe serviciul de informații. Și asta nu pentru că ar fi fost orgolios sau că i-ar fi păsat de senzația de inferioritate, ci pentru că știa că ancheta poliției va avea de suferit. Prin urmare, era ferm decis să preia inițiativa.

Închise fereastra în care apăreau fotografiile cu Klara Engelman și îl sună din nou pe secretarul de stat Svante Lindberg. Dar acesta nu răspunse, la fel ca mai devreme, iar Bublanski se ridică și se hotărî să facă o plimbare lungă, în speranța că i se vor mai limpezi gândurile.

∵

Svante Lindberg intră în spital pe ușa principală. Era a doua oară pe ziua de azi când venea. Rebecka nu-l făcuse deloc să se simtă bine-venit prima dată și n-avea de fapt niciun motiv să-și facă din nou apariția. Dar acum, când auzise că Johannes își recăpătase cunoștința, trebuia neapărat să vorbească cu el și să-i spună… ce?… nu știa nici el ce altceva, în afară de faptul că trebuia cu orice preț să-l facă să-și țină gura și acesta era și motivul pentru care își închisese propriul mobil, ca să nu contribuie la haosul creat.

N-avea deloc de gând să vorbească cu Mikael Blomkvist, care îl căutase, și nici cu Jan Bublanski, care tocmai îl sunase pentru a treia oară. Trebuia să acționeze cu sânge-rece.

În servietă avea un teanc de documente secrete despre campania rusească de dezinformare, care nu erau extrem de importante prin comparație cu celelalte chestiuni, dar care aveau să reprezinte o scuză plauzibilă pentru o convorbire privată cu Johannes în care nu avea să ezite. Nici măcar o secundă. Trebuia să fie la fel de puternic ca de obicei. Totul avea să se aranjeze. Era convins de asta.

Ce era cu mirosul ăsta? Poate că era amoniac sau dezinfectant sau mirosul obișnuit de spital? Se uită de jur-împrejurul holului de la intrare, de frică să nu dea nas în nas cu vreun jurnalist sau nu cumva să apară Blomkvist și să-i dea de înțeles că i-a aflat cele mai întunecate secrete. Însă nu văzu nimic, în afară de bolnavi, rude și personal în uniforme albe. Văzu o targă pe care era întins un bărbat palid ca ceara care părea să fie pe moarte. Svante nu zăbovi cu gândul la el.

Își coborî privirea și se delimită de lumea exterioară. Și totuși cu colțul ochiului înregistră ceva ce-l făcu să se întoarcă. Lângă bancomat, chiar în fața farmaciei, zări o femeie înaltă și suplă, îmbrăcată într-un sacou gri, cu spatele la el.

Nu era cumva Becka? Sigur era Rebecka. Îi recunoscu postura și felul în care se apleca înainte. Să se ducă să-i spună câteva cuvinte? Nu, nu, își zise el. Avea acum șansa de a schimba câteva cuvinte cu Johannes între patru ochi, fără să fie nevoit să aducă vorba de documentele secrete, prin urmare se îndreptă spre lifturi. Apoi se întoarse iar, poate pentru că-și dăduse seama că Becka nu era singură. Dar acum n-o mai vedea.

Să se fi înșelat oare? Era posibil, dar de fapt nici nu-i păsa… tocmai se pregătea să se miște din loc când văzu coloana enormă de lângă bancomat. Doar nu se ascundea de el? Asta ar fi totuși aiurea, nu? Îl cuprinse o senzație de disconfort. Înaintă către coloană, la început șovăind, apoi din ce în ce mai repede, și văzu într-adevăr colțul unui obiect de îmbrăcăminte care părea să fie sacoul Rebeckăi.

Grăbi pasul, reflectând în același timp la ce ar trebui să-i spună, și poate că apucă și să se înfurie. Ce însemna comportamentul ăsta infantil? Cum naiba să se ascundă de el? Brusc, se împiedică și căzu. Nu stătu însă să analizeze cele întâmplate, căci observă o mișcare și auzi pași care se îndepărtau… atunci îi scăpă o înjurătură, se ridică în picioare și porni după ei.

PARTEA A TREIA

SLUGĂ LA DOI STĂPÂNI

Agenții dubli pretind că sunt loiali, dar de fapt lucrează pentru cu totul altcineva. Câteodată misiunea lor este, de la bun început, de a se infiltra în rândul inamicilor și de a se preta la mușamalizare. Alteori se întâmplă să fie convinși de alte idealuri politice sau sunt prinși în cursă cu amenințări sau momeli. Uneori devine imposibil de stabilit cărei părți îi aparțin. Se poate întâmpla ca nici ei să nu mai știe.

25.

27 august

Catrin Lindås tot nu apucase să mănânce, băuse doar un pic de ceai, citise despre Everest și despre Forsell și rememorase în repetate rânduri întâlnirea cu cerșetorul din piața Mariatorget, ca și cum ar fi fost un mister pe care trebuia să-l rezolve; de fiecare dată, cuvintele lui i se păreau din ce în ce mai disperate.

În minte îi reveniseră însă și alte lucruri… amintiri și traume, precum și sfârșitul călătoriei în India și Nepal din copilărie, când familia sa trăia într-o mizerie din ce în ce mai mare, iar în cele din urmă părăsiseră cu toții Katmandu și urcaseră spre Khumbu. Dar nu ajunseseră prea departe. Abstinența fusese prea grea pentru tatăl ei. Reușiseră totuși să intre în contact cu populația băștinașă și se tot gândise la mesajul pe care i-l trimisese Mikael, întrebându-se dacă nu cumva îl recunoscuse pe cerșetor mai degrabă din Valea Khumbu decât de pe Freak Street. Prin urmare, îi mai trimise încă o întrebare lui Mikael, deși acesta din urmă nu-i răspunsese încă nici măcar la prima:

Cerşetorul era şerpaş?

Primi răspunsul imediat:

N-ar trebui să vorbesc cu tine. 😊 *Reprezinți concurența.*
Te-ai dat de gol în mesajul precedent.
Sunt un idiot.
Iar eu sunt inamicul.
Exact. Ar trebui să scrii un articol în care să mă desființezi.
Îmi ascut armele.
Mi-e dor de tine, scrise el.

Încetează, își zise ea. Încetează. Și totuși zâmbi fără să vrea: în sfârșit! Dar n-avea de gând să-i dea apă la moară. Sub nicio formă. În loc să-i răspundă, se duse în bucătărie și se apucă să facă curat ascultând Emmylou Harris cu volumul la maxim. Când reveni în salon, văzu pe mobil că Mikael îi mai scrisese încă un mesaj.

Nu vrei să ne vedem?

Nici în ruptul capului, își zise în sinea ei. Nici în ruptul capului.

Apoi scrise:

Unde?

Îți zic pe Signal.

Conversația continuă pe Signal.

Hai să ne cazăm la Hotel Lydmar, propuse el.

OK, răspunse ea. Fără niciun „o, ce mișto, ce luxos”, nimic de genul ăsta, doar OK.

Apoi se schimbă, o rugă pe vecina ei să aibă grijă de pisică și începu să-și facă bagajul.

∵

Camilla stătea pe balcon și simțea picăturile de ploaie căzându-i pe umeri și pe mâini. Avea să vină furtuna. Și totuși tânjea să iasă. Pe șoseaua Strandvägen și pe iahturile din golf se desfășura viața care ar fi trebuit să-i aparțină, dar care acum îi reamintea doar de tot ce-i fusese furat. Nu mai merge așa, își zise în sinea ei. Totul trebuie să se sfârșească.

Închise ochii și încercă să se refugieze în visuri și speranțe, în timp ce picăturile de ploaie i se prelingeau pe frunte și pe buze, dar revenea mereu la scene ce se petrecuseră pe Lundagatan: Agneta care țipa la ea că o dă afară și Lisbeth care tăcea mâlc, ca și cum ar fi vrut să-i ucidă pe toți cu tăcerea ei, cu furia ei încăpățânată.

Simți o mână pe umăr. Era Galinov, care ieșise pe balcon, iar ea se întoarse și-l privi; îi văzu zâmbetul blând și chipul frumos. O trase la pieptul lui.

— Fetița mea, zise el. Cum te simți?

— Mă simt bine.

— Nu te cred.

Camilla privi spre țărmul mării.

— O să fie bine, ai să vezi, zise el.

Ea îl privi întrebător.

— S-a întâmplat ceva?

— Avem o vizită.

— Cine e?

— Bandiții tăi mult iubiți.

Camilla dădu din cap și intră din nou în apartament, unde dădu cu ochii de Marko și de un amărât îmbrăcat în blugi și într-un sacou maro ieftin. Amărâtul era plin de vânătăi și părea să fi fost bătut măr. Măsura cu siguranță doi metri și era scârbos de umflat. Îl chema Conny, se dovedi în curând.

— Conny are ceva de povestit, zise Marko.

— Și atunci de ce nu vorbește Conny?

— Supravegheam apartamentul lui Mikael Blomkvist, zise Conny.

— Se pare că a dat rezultate.

— A fost atacat, zise Marko.

Camilla aruncă o privire la buza lui spartă.

— Zău?

— De Salander.

Camilla zise în rusă:

— Ivan, tipul ăsta Conny e mai înalt decât tine, nu-i așa?

— Cântărește în orice caz mai mult, zise Galinov. Și este și mai prost îmbrăcat.

Ea continuă în suedeză.

— Sora mea are 1,52 m și e slabă moartă, iar tu… ai mâncat bătaie.

— M-a luat prin surprindere.

— I-a luat telefonul, zise Marko, și ne-a trimis un mesaj tuturor membrilor clubului.

— Și ce zicea în mesaj?

— Să-l ascultăm pe Conny.

— Te ascult, Conny.

— Salander a zis că o să ne facă felul tuturor dacă-l mai urmărim pe Mikael Blomkvist.

— Apoi a mai zis ceva, adăugă Marko.

— Și anume?

— Că o să ne facă felul în orice caz și că o să ne distrugă toată activitatea.

— Excelent, zise ea, reușind cumva să-și păstreze calmul.

— Păi… începu Marko.

— Păi, ce? zise ea.

— Pe mobilul pe care l-a furat se aflau niște informații sensibile. Ne facem griji.

— Chiar e cazul să vă faceți, zise ea. Dar nu în privința lui Lisbeth, nu-i așa, Ivan?

Ivan dădu afirmativ din cap, iar ea continuă să afișeze o mină sarcastică și amenințătoare. Însă fierbea pe dinăuntru și, în cele din urmă, îl rugă pe Galinov să preia convorbirea și intră în camera sa, lăsându-se copleșită de trecut, ca de o apă murdară și întunecată.

∵

Rebeckăi Forsell nu-i venea să creadă ce făcuse. Însă când îl auzise pe Johannes șoptind „să nu cumva să mă vadă”, i se trezise un instinct pe care nici măcar nu-l înțelegea cu desăvârșire și… îi puse piedică lui Svante Lindberg. După aceea o zbughiră împreună afară pe ușile batante și se îndreptară prin ploaie către stația de taxiuri.

Johannes alese un taximetrist independent, una din mașinile care nu aparțin unei firme de taxiuri și care de obicei au aparate de taxat care ticăie cu o hărnicie neiertătoare.

— Pornește! zise el și atunci șoferul – un tânăr de culoare cu părul creț și ochii somnoroși – se întoarse către ei.

— Încotro? întrebă el.

Rebecka se uită la Johannes. Acesta nu scoase niciun cuvânt.

— Peste podul Solnabron, spre oraș, bâigui ea, zicându-și că aveau să decidă mai încolo direcția exactă.

Dar mai observase încă un lucru, care-i dădu o neașteptată senzație de eliberare. Șoferul nu tresărise și poate că asta fusese și speranța lui Johannes când alesese un taximetrist independent: să dea de cineva care-și trăia viața cu totul dincolo de normele Suediei instituționale, astfel încât să nu știe cum arăta persoana cea mai detestată din țară. Firește însă că nu era o mare realizare și, în timp ce treceau pe lângă cimitirul Solna, Rebecka încercă să evalueze amploarea celor petrecute.

Încerca să se convingă că nu era grav. Soțul său se afla într-o situație de criză, dar, la urma urmei, ea era medic și ar fi putut să ajungă la concluzia că avea nevoie de liniște undeva departe de toată tevatura din spital. Trebuia doar să-i informeze, înainte ca cineva să intre în panică.

— Trebuie să-mi povestești ce se-ntâmplă, altfel nu mai pot face gesturi din astea nebunești, șopti ea.

— Îți aduci aminte de profesorul de relații internaționale pe care l-am întâlnit la ambasada Franței? răspunse el.

— Janek Kowalski, șopti ea.

El dădu aprobator din cap, iar ea îl privi fără să priceapă absolut nimic. Janek Kowalski nu era o prezență activă în viața lor. Nici măcar nu și-ar mai fi adus aminte cum îl chema, dacă n-ar fi citit relativ recent un articol de-al lui despre limitele libertății de exprimare.

— Exact, răspunse el. Locuiește pe Dalagatan. Putem să dormim la el.

— De ce, Doamne, iartă-mă? Nici măcar nu-l cunoaștem.

— Eu îl cunosc, zise el, și Rebeckăi nu-i plăcu nici această dezvăluire.

Își aminti cum se salutaseră ca doi străini la ambasadă, făcând un schimb scurt de politeți. Se prefăcuseră deci, ca la teatru? apoi șopti:

— Sunt pregătită să dorm oriunde, cu condiția să-mi promiți că-mi vei spune totul.

Johannes o privi în ochi.

— Am să-ți povestesc. Apoi te las să decizi ce vrei să faci.

— Cum adică să decid?

— Dacă mă mai vrei.

Ea nu răspunse. Își aruncă privirea spre viaductul Solnabron și zise:

— Dalagatan. Mergeți pe Dalagatan.

În același timp, reflecta la limite, poate chiar și la limitele libertății de exprimare, dar în primul și în primul rând la limitele dragostei:

Ce ar putea s-o facă să-l părăsească?

Despre ce fel de faptă era vorba – dacă chiar exista? Ce avea să pună capăt dragostei?

∵

Catrin Lindås lăsă piața Nytorget în urma sa și ieși pe Gotgatan, simțind cum îi revenea pofta de viață. Ce ploaie însă, Dumnezeule! Turna cu găleata și ea se grăbea, cărând valiza după ea. Ca de obicei, împachetase prea multe lucruri, de parcă avea să fie plecată săptămâni la rând. Și totuși nu știa cât vor sta la hotel, doar că Mikael nu se putea întoarce acasă și că, din păcate,

era nevoit să lucreze destul de mult – dar, la urma urmei, și ea trebuia să muncească.

Era 21:30 și Catrin își dădu seama că era moartă de foame. Mâncase te miri ce toată ziua. Trecu pe lângă cinematograful Victoria și teatrul Göta Lejon și, deși se simțea mai bine, tot nu-i dispăruse senzația de disconfort. Își îndreptă privirea către Medborgarplatsen.

Un șir lung de tineri stăteau la coadă în ploaie, probabil pentru bilete la vreun concert. Tocmai se pregătea să dispară în gura de metrou, când ceva o făcu să tresară și să se uite de jur-împrejur. Nu văzu nimic care s-o îngrijoreze: nicio umbră din trecut, niciun personaj cu mina unui trol de pe internet, nimic. Și atunci se grăbi să coboare treptele, trecu de bariere și ieși pe peron încercând să-și insufle ideea că totul era în ordine, iar în curând chiar se liniști.

De-abia când ieși de la metrou la T-centralen și își continuă marșul grăbit prin ploaie pe Hamngatan, pe lângă Kungsträdgården și apoi înspre Blasieholmen, simți că o cuprinde din nou anxietatea și mări și mai mult viteza. Alerga cu pași mărunți și intră gâfâind în holul hotelului, urcând scara arcuită către recepție. O tânără de culoare, care cu siguranță nu avea mai mult de 20 de ani, îi zâmbi primitor, iar ea îi spuse „Bună seara”, dar apoi auzi pași pe scară și își pierdu șirul gândurilor. Nu-și mai amintea pe ce nume rezervase Mikael camera. Era ceva care începea cu B, de asta era sigură, Boman, Brodin, Broden, Bromberg.

— Am rezervat o cameră pe numele… zise ea, apoi ezită și-și dădu seama că trebuia să verifice numele pe telefon, ceea ce era convinsă că avea să pară suspect sau aiurea, ca și cum ea și Mikael erau implicați într-o afacere murdară.

Când se uită și văzu că numele era într-adevăr Boman, îl rosti atât de încet, încât recepționera nu o auzi și o rugă să vorbească mai tare – moment în care ea se gândi la persoana din spatele ei și se întoarse.

Dar în spatele ei nu se afla nimeni. Un bărbat în geacă de blugi și cu părul lung se îndrepta însă spre ieșire și Catrin rămase cu gândul la el în timp ce recepționera se ocupa de formalități. Bărbatul nu stătuse înăuntru decât câteva clipe. Era cam ciudat, nu? Poate că hotelul i se păruse prea scump? Sau poate că nu-i plăcuse. Nu-i păsa, oricum.

Sau cel puțin încerca să dea impresia că nu-i pasă și luă cheia, apoi liftul și intră în cameră. Acolo se holbă la patul dublu cu cearșafuri albastre ca cerul senin și, pentru câteva clipe, se întrebă ce să facă. Se hotărî să facă o

baie și să bea o sticluță de vin roșu din minibar. Își comandă și un hamburger cu cartofi prăjiți de la roomservice. Dar nimic nu avu efectul scontat. Nici mâncarea, nici alcoolul și nici baia. Nu reuși să-și potolească bătăile violente ale inimii și începu să se întrebe de ce Dumnezeu întârzia Mikael atât?

∵

Janek Kowalski nu locuia de fapt pe Dalagatan. Totuși coborâră acolo, traversară o curte interioară și apoi ieșiră pe Västeråsgatan, unde se strecurară înăuntru pe o poartă și apoi luară liftul până la etajul cinci. Acolo se afla un apartament spațios, nu neplăcut, chiar deloc, dar haotic, casa unui burlac, un intelectual desuet care nu ducea lipsă nici de bani, nici de gust, dar care nu mai avea puterea să facă ordine și curățenie.

Avea pur și simplu prea multe lucruri – prea multe boluri, obiecte decorative și tablouri și prea multe cărți și dosare. Erau întinse peste tot… Kowalski însuși era nebărbierit și ciufulit, un adevărat boem, mai ales că acum nu mai purta costum ca în ziua când îl întâlnise la ambasadă. Avea în jur de 75 de ani și purta un pulover subțire de cașmir în care se vedeau câteva găuri făcute de molii.

— Dragii mei prieteni! Mi-am făcut atâtea griji pentru voi, zise el și îl îmbrățișă pe Johannes, după care o sărută pe Rebecka pe obraji.

Cei doi bărbați se cunoșteau bine, fără doar și poate, iar după vreo 20 de minute petrecute în bucătărie șușotind, ieșiră aducând pe o tavă ceai, sandvișuri englezești și o sticlă de vin alb; amândoi o priviră pe Rebecka cu o mină serioasă.

— Dragă Rebecka, zise Kowalski. Soțul tău mi-a cerut să fiu sincer, iar eu am acceptat, în cele din urmă. Nu-mi stă în fire, trebuie să recunosc. Dar îmi voi da silința să vorbesc deschis și îmi cer scuze dacă deja dau greș.

Rebeckăi nu-i plăcu tonul lui, era trist și în același timp cochet. Dar poate că avea emoții. Când turnă ceaiul, ea observă că-i tremurau mâinile.

— Mai întâi ar trebui să-ți vorbesc de adevărata mea misiune, zise el. Grație mie v-ați întâlnit.

Ea îl privi mirată.

— Ce vrei să spui?

— Eu l-am trimis pe Johannes pe Everest. E oribil din partea mea, firește, dar Johannes a fost de acord. A insistat chiar. E un bărbat născut și crescut în sălbăticie, nu-i așa?

— Nu mai înțeleg nimic, zise ea.

— Johannes și cu mine ne-am întâlnit în Rusia, unde am lucrat împreună și ne-am împrietenit. Mi-am dat seama de timpuriu că avea talent.

— În ce sens?

— În toate sensurile, Rebecka, poate că se mai pripea din când în când și era prea zelos, dar în linii mari era un ofițer extraordinar.

— Deci și tu ai lucrat în armată?

— Am fost…

Îi venea greu s-o spună.

— … un polonez care a devenit britanic în copilărie. Părinții mei erau refugiați politic și au primit ajutor din partea Angliei, dar probabil că eu am simțit mereu că era de datoria mea să mă alătur celor de la Foreign Office.

— Adică MI6?

— Hm, hai mai bine să nu spunem mai mult decât este necesar. În orice caz, după ce m-am pensionat am ajuns aici, nu doar din dragoste pentru această țară, ci și din cauza unor complicații care într-un fel sau altul sunt legate de lucrurile cu care ne ocupam atunci. Cum să-ți spun, dragă Rebecka, pe vremea aia, Johannes și cu mine aveam un interes comun, care era riscant, chiar și fără expediția de pe Everest.

— Și despre ce era vorba?

— Despre dezertori și cârtițe din cadrul GRU, atât adevărați, cât și presupuși și chiar și închipuiți. Deci s-a întâmplat să cooperăm. Noi, cei din grupul meu, am aflat că o mică secție din serviciul de informații suedez pusese labele pe un element important din cadrul GRU, care a devenit mult prea faimos după moartea sa, datorită unei persoane cu care ați avut de-a face recent.

— Vorbești foarte enigmatic.

— Ți-am zis doar. Nu-mi vine ușor să vorbesc deschis. Dar mă refeream la Mikael Blomkvist, care a dezvăluit așa-zisa afacere Zalacenko, despre care s-au spus deja prea multe lucruri, cu excepția unuia singur, poate cel mai important, care ni se șoptea în urechi la vremea respectivă.

— Ce se șoptea?

— Hm, păi… cum să zic? Hai, mai întâi, să fac o recapitulare. O unitate anume din cadrul serviciului de informații îl proteja pe Aleksander Zalacenko – un agent dezertat de la GRU – cu toate mijloacele pe care le avea la dispoziție, pentru că le dădea, credeau ei, informații unice despre serviciile de informații ale armatei ruse.

— A, mi-aduc aminte, exclamă ea. Avea și o fiică, nu-i așa, Lisbeth Salander, care ajunsese rău de tot?

— Exact. În linii mari, lui Zalacenko i se dăduse mână liberă. Putea să facă tot ce voia – să abuzeze de familia sa și să construiască un imperiu criminal – atât timp cât dezvăluia secretele respective. Se renunțase și la ultima picătură de decență în numele binelui suprem.

— Siguranța națională?

— N-aș vrea să folosesc niște termeni atât de pompoși. Aș zice că era mai degrabă vorba de o senzație de exclusivitate, de o supremație informațională, care îi excitase pe anumiți domni din cadrul serviciului de informații suedez, Säpo. Dar poate că de fapt nici măcar nu exista, iar grupul meu bănuia exact asta.

— Ce vrei să spui?

— Am primit informații conform cărora Zalacenko era loial Rusiei. A continuat să lucreze ca agent dublu până la moarte și le dădea înapoi celor de la GRU mai mult decât le povestea celor din Säpo.

— Doamne Dumnezeule! exclamă ea.

— Exact așa am reacționat și noi. Dar la momentul respectiv erau doar bănuieli și căutam modalități prin care să le dovedim și, după ceva vreme, am obținut informații cu privire la un bărbat, un locotenent-colonel care în viața publică poza drept civil – era consultant pe probleme de siguranță în sectorul turistic –, dar care de fapt lucrase sub acoperire într-o anchetă internă din cadrul GRU… și dezvăluise mari cazuri de corupție.

— În legătură cu ce?

— Cu implicarea unor agenți în sindicatul de crimă organizată Zvezda Bratva. Mai presus de toate, se zvonea că era furios pe faptul că această implicare continua. Se spunea că ar fi pus capăt misiunii sale în GRU în semn de protest, ca să se poată dedica hobby-ului său favorit, expedițiile alpine la mare altitudine.

— E vorba de Grankin? întrebă Rebecka agitată.

— Bineînțeles că e vorba de răposatul Viktor Grankin. O personalitate superinteresantă, nu-i așa?

— O, da, așa e, dar… mormăi ea.

— Ai fost medicul expediției sale, lucru care ne-a mirat, sincer.

— Și pe mine m-a mirat, zise ea gânditoare. Dar și eu simțeam că aveam chef de o aventură nebunească pe vremea aceea, și, la o conferință din Oslo, cineva mi l-a recomandat pe Viktor.

— Știm.

— Continuă, atunci.

— Grankin dădea impresia unui om pragmatic, nu-i așa? Direct și simplu. Dar, de fapt, era foarte inteligent și complex și era plin de patos. Se zbătea între loialități diferite: între dragostea pentru țara sa și simțul onoarei și al decenței. În februarie 2008 am început să ne dăm seama nu numai că știa de jocul dublu pe care-l juca Zalacenko și de legăturile acestuia cu mafia, ci și de faptul că era vulnerabil. Că-i era frică de GRU și că avea nevoie de protecție și de noi prieteni. Așa mi-a venit ideea să-l trimit pe Johannes să facă parte din expediția lui pe Everest. Credeam că o aventură de calibrul acela putea da naștere unei apropieri și unei înfrățiri.

— Doamne Dumnezeule! zise ea iar, întorcându-se către Johannes: Deci te aflai acolo ca să-l recrutezi pentru vestici?

— Asta era scenariul ideal, bineînțeles, zise Kowalski.

— Și Svante?

— Svante e partea nefericită a acestei povestiri, continuă Kowalski. Dar la vremea respectivă nu aveam nici cea mai vagă idee despre asta. Prezența lui nu era decât o cerință absolut rezonabilă din partea lui Johannes. Firește că am fi preferat să-l ia cu el pe unul dintre noi. Dar Svante cunoștea perfect Rusia, lucrase cot la cot cu Johannes la Must și, în plus, era un alpinist experimentat. Părea persoana perfectă să aibă grijă de Johannes. Din fericire – lucru care mă bucură enorm acum –, nu i-am oferit o privire de ansamblu asupra operațiunii. N-a aflat niciodată numele meu și nici măcar că era o misiune britanică, nu suedeză.

— Nu-mi vine să cred, zise ea ca și cum de-abia acum digera totul. Deci n-a fost altceva decât o operațiune de spionaj?

— A fost cu mult mai mult, dragă Rebecka. Johannes te-a întâlnit pe tine. Dar e drept că… a plecat în interes de serviciu și că totul era supravegheat îndeaproape.

— E incredibil! N-am avut nici cea mai vagă bănuială.

— Îmi pare rău că a trebuit să afli în astfel de condiții.

— Și cum mergeau lucrurile? zise ea. Vreau să zic… înainte ca totul să se transforme într-o dramă?

Johannes făcu un gest larg cu brațele, dar cel care răspunse a fost tot Janek.

— Johannes și cu mine nu suntem pe aceeași lungime de undă în privința asta. Eu eram de părere că făcea o treabă excelentă. Îi câștigase încrederea

și situația părea promițătoare la început. E drept însă că lucrurile au devenit din ce în ce mai tensionate și că l-am pus pe Viktor sub o presiune covârșitoare. Am abuzat de el într-o situație critică, înainte de escaladarea muntelui. Deci, da, are și Johannes dreptatea lui. Miza a fost prea mare. Dar mai ales…

— Ne-au lipsit informații cruciale, completă Johannes.

— Da, din păcate, zise Janek. Dar cum am fi putut ști? În vest, nimeni nu bănuia nimic la vremea respectivă, nici măcar FBI-ul.

— Despre ce dracu' vorbiți? întrebă ea.

— Vorbim despre Stan Engelman.

— Ce-i cu el?

— Se asociase cu Zvezda Bratva încă de când începuse să construiască hoteluri la Moscova, în anii '90. Viktor știa lucrul ăsta, dar noi, nu.

— Cum putea să știe?

— Era unul din lucrurile pe care le descoperise în cadrul misiunii sale la GRU, dar, după cum am spus, jocul dublu făcea parte din meseria lui, deci se prefăcea că era în relații bune cu Stan. În secret însă, îl considera un gunoi.

— Deci i-a furat nevasta?

— Aventura a fost un bonus.

— Sau poate că a fost însăși premisa, zise Johannes.

— Nu puteți să vorbiți mai pe înțelesul meu? îi rugă Rebecka.

— Cred că Johannes vrea să spună că relația amoroasă și lucrurile pe care i le-a povestit Klara l-au făcut pe Viktor să vrea să acționeze, continuă Janek.

— Cum adică?

— Dacă nu putea să-i dea în vileag pe colegii săi de la GRU, avea cel puțin ocazia să-i vină de hac unui american corupt.

26.

27 august

Se întâmpla ca Galinov s-o întrebe: „Ce înseamnă el pentru tine azi? În ce fel te gândești la el?" În general, ea nu-i răspundea, dar odată îi zisese: „Îmi

aduc aminte că mă simțeam aleasă, ceea ce era adevărat”.

Minciunile tatălui reprezentaseră o bună bucată de timp partea cea mai frumoasă a vieții ei și trăise multă vreme cu convingerea că ea era cea care deținea puterea. Că ea era cea care-l fascina pe el, și nu invers. Era o iluzie de care firește că fusese nevoită să se despartă și care fusese înlocuită de un abis. Și totuși… încă-și mai amintea exaltarea de-atunci și câteodată îl ierta pe Zala, așa cum am face-o cu un animal de pradă. Singurul lucru care nu se estompase niciodată fusese ura față de Lisbeth și de Agneta, iar acum, când stătea întinsă în pat în apartamentul de pe șoseaua Strandvägen, se folosea de această ură pentru a se propulsa înainte, la fel cum o făcuse în adolescență, când fusese nevoită să se reinventeze și să creeze o nouă Camilla care nu depindea de absolut nimeni.

De partea cealaltă a ferestrei se auzeau răpăitul ploii și țipătul unor sirene. Distingea în același timp și sunete de pași ritmici și hotărâți care se apropiau. Era din nou Galinov, iar ea se ridică și deschise ușa. Galinov îi zâmbi. Știa că ei doi împărtășeau și ura, și acea exaltare.

— Se pare că avem și ceva vești bune, la urma urmei, zise el.

Ea nu-i răspunse.

— Nu e nimic ieșit din comun, continuă el. Însă poate fi o pistă. Femeia cu care a fost văzut Blomkvist la Sandhamn tocmai s-a cazat la hotelul Lydmar din Stockholm.

— Și?

— Păi, locuiește aici în oraș. Deci de ce și-ar lua o cameră la hotel? Nu cumva pentru că vrea să se întâlnească cu cineva care nu trebuie să fie văzut la ea acasă, și nici acasă la el?

— Cum ar fi Blomkvist?

— Exact!

— Ce crezi c-ar trebui să facem?

Galinov își trecu mâna prin păr.

— Nu este cel mai potrivit loc. E prea multă lume în jur, chiar și acum, seara. Sunt terase. Dar Marko…

— Îți face probleme?

— Nu, nu, dimpotrivă, l-am dat pe brazdă. Mi-a zis că poate aranja o mașină care să aștepte la colț, chiar și o ambulanță pe care a furat-o unul dintre asociații lor dintr-un moft, iar eu…

— Iar tu ce, Ivan?

— Poate că aș juca un mic rol în această poveste. S-a dovedit că avem interese comune, eu și cu Blomkvist, dacă e să dăm crezare celor spuse de Bogdanov.

— Cum adică?

— Ne interesează pe amândoi ministrul Apărării și unele din vechile lui afaceri.

— Bravo, zise ea, simțindu-se un pic mai puternică. Pune-te pe treabă!

∵

Rebecka nu reușise încă să digere informația. Dar nici nu-și acordase răgazul necesar. Înțelese că nu auzise încă partea cea mai gravă.

— Azi știm că motivul pentru care Stan Engelman a ales tocmai expediția lui Viktor Grankin pentru soția sa e că era convins că Viktor era unul din oamenii lor, continuă Janek. Dar de fapt Grankin cercetase activitățile lor criminale și devenise din ce în ce mai furios și cred că Johannes, cu capacitatea lui de a crea alianțe și de a inspira încredere, îl făcuse să vrea să vorbească despre asta: că plantase această sămânță în sufletul lui, ca să zic așa. Iar Klara a dus la capăt munca începută de Johannes.

— Ce vrei să spui?

— Klara l-a făcut pe Viktor să se destăinuie. Cred că s-au încurajat reciproc. Ea îi povestea cât de porc era soțul ei acasă, iar Viktor completa cu relatări despre activitatea lui Stan în Zvezda Bratva.

— Dragostea i-a făcut să-și împărtășească amarul, zise ea.

— Da, poate că așa a fost. Cel puțin asta e teoria lui Johannes. Dar asta contează mai puțin. Ceea ce a fost mai grav e faptul că s-a dus vorba despre ei până în Manhattan, cu toate că fuseseră foarte precauți.

— Cineva nu și-a ținut gura?

— Nefericitul vostru șerpaș.

— Nu pot să cred!

— Din păcate, e adevărat.

— Nu cred că Nima i-ar fi dat de gol.

— El sigur n-a perceput lucrurile în felul ăsta, continuă Kowalski. Primise bani în plus ca să aibă grijă de Klara și să raporteze ce făcea în tabăra de bază. Din punctul lui de vedere, își vedea pur și simplu de misiunea pe care-o avea.

— Ce aflase?

— Nu știm exact, dar destul de multe ca să se afle în pericol un pic mai târziu. O să revin la asta. Ceea ce este sigur e că Engelman a aflat despre

aventura romantică și bineînțeles că acest lucru în sine l-a înfuriat și l-a făcut bănuitor. Apoi a mai primit informații și de la alții, iar în cele din urmă Stan a înțeles exact care era miza. Că nu însemna doar sfârșitul mariajului său, ci îi afecta și viitorul ca om de afaceri și poate chiar și zilele în libertate.

— Cine a mai ciripit?

— Poți să-ți dai seama și singură, zise Kowalski. Dar m-ai întrebat cum de-a fost posibil ca Nima să-i dea de gol. Nu uita că Nima era îngrijorat și mânios, ca mulți alți șerpași la vremea respectivă.

— E vorba despre credința lui religioasă? întrebă ea.

— Da, și despre soția lui, Luna. Klara se purtase urât cu ea, nu? Nima avea propriile lui motive să nu-i fie loial.

— Ești nedrept față de el, Janek, zise Johannes. Nima nu voia să facă rău nimănui. La fel ca Viktor, se afla la mijloc. Primea indicații de la toată lumea: fă așa, fă pe dincolo. Purta întreaga povară pe umerii săi, primea ordine și contraordine și asta l-a făcut să clacheze în cele din urmă. A avut o răspundere mult prea mare și, cu toate acestea, tot el a fost cel pe care l-au distrus mai apoi remușcările.

— Iartă-mă, Johannes, eu n-am fost prezent decât de la distanță, ca să zic așa. Poate că e mai bine să preiei tu ștafeta, continuă Janek.

— Nu știu ce să zic, spuse Johannes indispus.

— Ai promis că ai să-mi povestești, interveni Rebecka.

— Așa e. Dar mă supără faptul că-l vorbim de rău pe Nima. A suferit mai mult decât a fost necesar.

— Vezi, Rebecka, Johannes e un om bun, nu-ți imagina altceva. Îi apără mereu pe cei mai slabi, continuă Kowalski.

— Deci relația ta cu Nima era la fel de bună precum părea de la distanță? întrebă ea.

Auzi anxietatea din propria sa voce.

— Era bună, zise el. Poate un pic prea bună, până la urmă.

— Ce vrei să spui?

— O să-ți povestesc, zise Johannes, și apoi se cufundă în tăcere.

— Atunci, povestește-mi!

— Așa am să fac, continuă el, dar știi deja o mare parte din poveste. Ce nu știi e că relația mea cu Viktor s-a înrăutățit simțitor când am început urcușul și sunt aproape sigur că a fost vina lui Stan Engelman. Cred că lui Viktor i s-a făcut teamă că zvonurile aveau să ajungă cumva la urechile

celor din GRU și din Zvezda Bratva. Asta ar fi însemnat că zilele aveau să-i fie numărate, așa că am rămas la locul meu. Nu voiam sub nicio formă să-i dau motive de îngrijorare. Rolul nostru era să-i oferim protecție, nimic altceva, și după cum știi, Becka, am părăsit cu toții tabăra 4 imediat după miezul nopții, pe 13 mai. Vremea părea să fie ideală.

— Dar ritmul a fost încetinit.

— Da, Klara a început să aibă probleme, Mads Larsen la fel, și nici măcar Viktor nu părea să fie el însuși. Dar nu m-am gândit prea mult la asta atunci. Am observat doar că Svante era iritat și începuse să tragă de mine. Voia să continuăm singuri drumul spre vârf. Altfel aveam să pierdem șansa, mi-a zis, iar în cele din urmă, Viktor ne-a dat voie să plecăm. Poate că se bucura că scapă de mine. Am luat-o înainte.

— Știu, zise ea, trădându-și nerăbdarea.

— Da, ai dreptate, scuze, o să povestesc mai rapid. Am dispărut și habar n-aveam de catastrofa care avea să lovească expediția noastră. Înaintam într-un ritm constant și am ajuns pe vârf la timp. Dar pe drumul înapoi, când coboram pe Hillary Step, am început să am probleme. Cerul încă mai era senin și vântul nu bătea exagerat de tare, iar noi aveam destule rezerve de oxigen și de apă. Dar timpul trecea și…

— Și în cele din urmă ați auzit un vuiet, un tunet.

— Am auzit tunetul despicând cerul fără nori. Apoi a venit furtuna dinspre versantul nordic, ca o ploaie de gloanțe. Vizibilitatea s-a redus instantaneu. Viscolul a început să ne biciuiască și temperatura a scăzut drastic. Gerul devenise insuportabil, iar noi de-abia înaintam. Nu ne vedeam nici măcar picioarele. Eu am căzut în genunchi de mai multe ori, iar Svante îmi întindea adesea mâna și mă ajuta să mă ridic. Mergeam din ce în ce mai încet, iar orele treceau rapid. S-a făcut după-amiază și apoi seară și ne era frică de lăsarea întunericului… îmi aduc aminte că am căzut iar și chiar credeam că s-a zis cu mine. Însă atunci am văzut…

— Ce-ai văzut?

— Ceva roșu și albastru în fața mea, ca niște contururi estompate, și m-am rugat să fie corturile din tabăra 4 sau cel puțin alți alpiniști care să ne poată ajuta. Asta mi-a dat speranță și m-am ridicat, iar în clipa aia mi-am dat seama că nu era deloc ceva de bine, dimpotrivă. Erau două corpuri întinse în zăpadă, foarte aproape unul de celălalt, primul mai mic decât cel de-al doilea.

— Asta nu mi-ai povestit.

— Nu, Becka, nu ți-am povestit, iar aici începe iadul prin care am trecut.

— Păi, atunci, povestește!

— O să-ți povestesc! Dar parcă tot nu pot să descriu totul. Eram atât de extenuat! Nu mai puteam. Aș fi vrut să mă așez și să mor acolo. Aveam impresia că mă holbam la propria-mi soartă. Frica mea era mai tangibilă decât ce vedeam în fața mea, dar nu m-am gândit nicio clipă că erau oameni pe care-i cunoșteam… credeam că sunt pur și simplu doi din sutele de morți care populează acele înălțimi. M-am ridicat și mi-am tras masca de pe față, zicând că trebuie să ne grăbim să coborâm, să plecăm de acolo, și am pornit la drum sau cel puțin am făcut un pas. Apoi însă m-a cuprins o senzație bizară.

— Cum adică?

— De fapt, o mulțime de senzații în același timp. Auzisem în stația radio că fusese o situație de urgență în expediția noastră și e posibil să mă fi gândit la asta. Firește că trebuie să le fi recunoscut hainele și alte efecte personale. Dar m-a marcat mai ales efectul înfiorător pe care l-a avut asupra mea corpul mai mic… și-mi aduc aminte că m-am aplecat iar și i-am privit chipul, dar nu vedeam prea mult din el. Capișonul era ridicat peste căciulă și frunte. Încă mai purta ochelarii de soare. Peste obraji, nas și gură i se acumulase un strat de gheață. Toată fața era îngropată într-o pătură de zăpadă. Cu toate astea, mi-am dat seama.

— Era Klara, nu-i așa?

— Erau Klara și Viktor Grankin. Ea era întoarsă într-o parte și își ținea mâna pe talia lui. Credeam că o să-i las în acea poziție. Dar nu puteam scăpa de acea senzație înfiorătoare. Ea părea înghețată bocnă. Și totuși ceva în felul cum arăta îmi dădea impresia că nu era cu totul neînsuflețită, așa că am împins-o de lângă Viktor și am încercat să-i dau la o parte zăpada de pe față. N-am reușit. Era prea tare, prea înghețată, iar eu nu mai aveam niciun pic de putere în brațe, așa că până la urmă mi-am scos toporul de gheață. Trebuie să fi fost o scenă absurdă. I-am dat la o parte ochelarii de soare și am început să-i sfârtec gheața de pe chip. Cioburile de gheață se împrăștiau în toate părțile, iar Svante țipa la mine să termin și să continui să cobor. Însă eu loveam ca un maniac, încercând totuși să fiu atent. Dar aveam degetele înghețate și nu-mi puteam controla mișcările. Am rănit-o. I-am rupt buza și am lovit-o în bărbie, și atunci chipul ei a tresărit. Mie mi s-a părut că era o reacție de recul la lovitura mea, nu un semn de viață. Și totuși mi-am dat jos masca de oxigen și i-am pus-o ei, și i-am ținut-o așa multă vreme, deși de-

abia mai respiram și nu credeam că o ajut nici pe ea. Brusc, a început să tragă aer în piept. Se vedea pe furtun și în mască, iar eu m-am ridicat și am început să strig la Svante. Dar el clătina din cap și, cu siguranță, avea dreptate. N-avea nicio importanță că respira. Era deja cu un picior în groapă și, în plus, se afla la 8.000 de metri altitudine. Nu avea nicio șansă. Era imposibil s-o ajutăm. N-aveam cum s-o coborâm, n-am fi făcut decât să ne punem în pericol propriile vieți.

— Dar ați strigat după ajutor.

— Strigaserăm de atâtea ori, încât ne pierduserăm orice speranță. Îmi aduc aminte doar că mi-am pus la loc masca de oxigen și apoi ne-am continuat coborârea. Ne rostogoleam la vale și, treptat, am pierdut contactul cu realitatea. Am început să halucinez. L-am văzut pe tata într-o cadă și pe mama în sauna din Åre. Am văzut o sumedenie de lucruri, cred că ți-am povestit deja.

— Da, mi-ai povestit, zise ea.

— Dar cred că nu ți-am spus niciodată că am văzut și călugări, aceiași călugări budiști pe care îi văzusem în Tengboche, și încă un personaj care arăta ca ei, dar care ieșea în evidență. Urca, în loc să coboare și, spre deosebire de călugări, era real. Era Nima Rita, care înainta către noi.

∵

Mikael era în întârziere și regreta deja că o invitase pe Catrin la Lydmar. Ar fi trebuit să aleagă o altă zi. Dar nu era ușor să fii mereu rațional, mai ales cu femei ca ea, iar acum traversa Drottninggatan prin ploaie, în drum spre hotelul care se afla în Blasieholmen. Tocmai se pregătea să-i trimită un mesaj în care să-i spună „Ajung în 10 minute”, când se întâmplară două lucruri.

Primi la rândul lui un mesaj. Dar nu apucă să-l citească. Telefonul sună și el răspunse instantaneu. Sunase atât de multă lume în cursul zilei – până și pe Svante Lindberg în cele din urmă –, încât spera în orice moment ca vreuna din persoanele căutate să-i întoarcă apelul. Cel care îl salută în receptor nu era însă niciunul dintre cei pe care-i sunase, ci un bărbat mai în vârstă care nici măcar nu se prezentă, iar Mikael se întrebă dacă nu era cazul să închidă. Și totuși rămase pe fir. Bărbatul era amabil și vorbea suedeză cu un accent britanic.

— Mai spuneți o dată, zise el.

— Sunt în apartamentul meu și beau ceai cu un cuplu care se află în toiul unei conversații copleșitoare. Cei doi ar vrea să împărtășească această

poveste cu dumneavoastră. De preferință, mâine-dimineață.

— Cunosc cumva acest cuplu? întrebă el.

— Le-ați făcut un mare serviciu.

— Recent?

— Cât se poate de recent, în largul mării.

Mikael contemplă cerul și ploaia care cădea peste el.

— Mi-ar face plăcere să-i întâlnesc, zise el. Unde?

— Vă explic detaliile pe un alt telefon, dacă nu vă supărați, un mobil care nu are nicio legătură cu dumneavoastră și care dispune de instrumentele necesare.

Mikael reflectă. Singura soluție era mobilul lui Catrin și aplicația Signal instalată pe telefonul ei.

— Vă pot trimite un alt număr pe un link criptat, zise el. Dar mai întâi am nevoie de o confirmare că cei doi chiar se află la dumneavoastră și că sunt bine.

— N-aș zice că sunt chiar bine, replică bărbatul. Dar se află aici din proprie inițiativă. Vi-l dau pe soț ca să schimbați câteva cuvinte.

Mikael închise ochii și se opri. Se afla aproape de intrarea Lejonbacken, în partea de nord a Palatului Regal, și avea o vedere panoramică asupra apei, a Muzeului Național și a celebrului Grand Hotel. Nu-și dădu exact seama cât durase tăcerea, cu siguranță nu mai mult de 20-30 de secunde. Dar lui i se păru o eternitate.

— Mikael, zise o voce în cele din urmă. Îți datorez mii de mulțumiri.

— Cum te simți? răspunse el.

— Mai bine decât atunci.

— Când atunci?

— Când era să mă înec.

Era fără doar și poate Johannes Forsell.

— Vrei să stăm de vorbă? întrebă Mikael.

— Nu neapărat.

— Nu?

— Dar soția mea Rebecka, care în curând va afla toată povestea, insistă în acest sens și nu văd altă cale de ieșire.

— Înțeleg, zise el.

— Nu cred. Aș putea însă să te rog să mă lași să citesc materialul înainte să-l publici?

Mikael începuse din nou să meargă și se apropia de podul ce cobora spre Kungsträdgården. Se gândi câteva clipe ce să răspundă.

— Îți dau voie să-ți schimbi citatele în orice fel te face să te simți mai în largul tău și te las și să verifici partea factuală. Poți chiar să încerci să mă convingi să scriu articolul în alt fel. Dar îți promit să nu te ascult!

— Sună rezonabil.

— Bine.

— Atunci ne pregătim.

— OK.

Johannes Forsell îi mulțumi din nou și apoi la telefon reveni celălalt bărbat. Acesta din urmă și Mikael se puseră de acord asupra detaliilor. Mikael îi trimise apoi numărul lui Catrin și grăbi pasul. Îi zvâcnea inima în piept. Gândurile îl asaltau. Ce se întâmpla de fapt? Ar fi trebuit să pună mai multe întrebări. De pildă, de ce Johannes nu se mai afla la spital? Nu era suspect că ieșise din spital atât de repede, având în vedere starea gravă în care se aflase? Și cine era britanicul care tocmai îl sunase?

Mikael nu avea niciun răspuns, însă intuia că totul era legat de Nima Rita și de expediția în Everest, dar că existau cu siguranță și alte cărți în joc, despre care el nu știa nimic, poate vreo pistă legată de Rusia – întreaga carieră a lui Forsell părea să fi avut de-a face cu Rusia – sau poate ceva legături cu Engelman în Manhattan?

Fie ce-o fi! Avea să afle oricum în curând, bănuia el, și simți cum îl cuprinde agitația. O să fie o superștire, își zise el, o superștire. Dar, sincer vorbind, nu putea fi sigur de nimic. Trebuia să-și păstreze sângele-rece, și-și scoase mobilul ca să-i scrise lui Catrin pe Signal:

Iartă-mă, am avut o zi de rahat, dar ajung în curând la tine. A, scuze încă o dată, însă trebuie să mă ajuți și cu o altă chestie. Îți dau în curând informațiile de rigoare. O să-ți povestesc. Mi-e dor de tine.

Te îmbrățișez

M

Apoi își aduse aminte de mesajul pe care-l primise exact înainte de a suna telefonul. Îl citi și i se păru bizar. Răspundea oarecum întrebărilor sale și se întreba dacă era cumva legat de convorbirea pe care tocmai o avusese sau dacă era exact invers, dacă venea de la cineva din partea opusă, deși era greu de știut câte părți puteau fi implicate în povestea asta. Scria:

Mi-a șoptit cineva la ureche că vă interesează întâmplările de pe Everest din mai 2008. Aș *dori să vă recomand să aruncați o privire mai atentă la*

ghidul expediției, Viktor Grankin, care a murit pe munte. Trecutul lui este mult mai interesant decât s-a raportat în presă. Cheia întregii povești se află acolo. Grankin e motivul pentru care Johannes Forsell a fost expulzat din Rusia în toamna lui 2008.

Nu există surse oficiale, dar cu experiența dumneavoastră sigur puteți deduce că CV-ul lui e construit, făcut de formă. Mă aflu momentan la Stockholm și locuiesc la Grand Hôtel. Mi-ar face plăcere să vă întâlnesc și să vă povestesc mai multe. Dispun de documentație în scris.

Sunt treaz până târziu, e un prost obicei mai vechi. În plus, sufăr din pricina schimbării fusului orar.

Charles

Charles? Cine dracu' mai era și Charles? Mirosea a serviciile americane de informații. Dar putea la fel de bine să fie oricine altcineva sau poate chiar o capcană. Era un pic înfricoșător că tipul locuia la Grand Hôtel, care se afla chiar în fața lui, de partea cealaltă a apei, exact lângă Lydmar. Pe de altă parte, aproape toți străinii cu stare sau de vază locuiau la Grand – Ed the Ned de la NSA locuise acolo, printre alții, își aminti el, deci poate că nu bătea așa de tare la ochi cum crezuse inițial.

Dar era clar că nu-i mirosea a bine. Charles n-avea decât să aștepte. Tot ce se întâmplase înainte era mai mult decât suficient pentru Mikael, plus că avea deja remușcări din pricina lui Catrin. Trecu deci pe lângă Grand în grabă și urcă rapid treptele de la Lydmar.

27.

Noaptea dintre 27 spre 28 august

Rebecka nu știa ce stârnise și nici ce consecințe urma să aibă asupra ei și a băieților. Dar nu vedea nicio altă cale de ieșire. Nu putea să treacă totul sub tăcere… acum se cufundase nemișcată în fotoliul maro, cu un pahar de vin în mână, și-i privea pe Johannes și pe Janek Kowalski care șușoteau din nou în bucătărie. Îi mai ascundeau oare și alte lucruri? Era convinsă că așa era, plus că nu era sigură că ceea ce-i spuseseră adineauri era 100% adevărat.

Relatarea era plină de semne de întrebare. Înțelesese însă până la urmă în linii mari ce se întâmplase pe Everest. Toată povestea avea logica sa necruțătoare și ea se gândi cu mirare la cât de puțin știuseră nu numai atunci în tabăra de bază, ci și mai târziu, când mărturiile fuseseră sortate și puse cap la cap.

Se știa că Nima Rita urcase de două ori, ca să-i ajute să coboare pe Mads Larsen și pe Charlotte Richter, dar nu se aflase nimic despre faptul că revenise a treia oară și nici el nu menționase nimic despre asta în interviurile și anchetele care urmaseră. Și totuși acest lucru explica de ce Susan Wedlock, șefa taberei de bază, nu dăduse de el în seara respectivă. Se afla din nou în drum spre vârf.

Trebuie să fi fost deja trecut de 8 seara, dacă pricepuse bine ce-i spusese Johannes. Avea să se întunece în curând, iar frigul insuportabil urma să devină și mai aspru. Cu toate acestea, Nima pornise la drum, se lansase fără nicio ezitare în această încercare disperată de a o aduce totuși înapoi pe Klara Engelman, deși încă de-atunci șerpașul se afla într-o stare jalnică. Silueta pe care Johannes o văzuse materializându-se din negura înzăpezită înainta foarte greu, cu capul plecat, prin furia furtunii, fără mască de oxigen, firește, doar cu o lampă de frunte care licărea prin viscol.

Avea obrajii degerați și, la început, nu-i observase pe Johannes și pe Svante, însă aceștia din urmă, când și-au dat seama că exista cu adevărat, l-au văzut ca pe un trimis divin. Johannes de-abia se mai ținea pe picioare. Era pe cale să devină cea de-a treia victimă a muntelui în seara aceea. Dar lui Nima Rita nu-i păsa de asta. *„Must get Mamsahib”*[21]*,* repeta el. *„Must get Mamsahib*”. Svante începuse să țipe, zicându-i că era complet lipsit de sens. Că era moartă. Dar Nima nu voise să asculte, nici măcar când Svante urlase la el:

— Ne omori și pe noi atunci! Salvezi un mort, în loc să ne salvezi pe noi, care încă suntem vii.

Nima Rita își continuase pur și simplu urcușul. Dispăruse în furtună cu pufoaica fluturându-i în vânt și asta pusese capac la toate. Johannes se prăbușise din nou și nu mai reușise să se ridice, nici pe cont propriu și nici cu ajutor. Apoi nu mai reușise să-și dea seama de curgerea timpului sau de șirul întâmplărilor, știa doar că se făcuse întuneric, că-i era frig și că Svante țipa din nou:

— La dracu’ cu toate, nu vreau să te las aici, Johannes! Dar trebuie, altfel murim amândoi! Iartă-mă!

Svante îi pusese mâna pe cap, apoi se ridicase, iar Johannes înțelesese că avea să fie lăsat singur. Avea să moară de frig. Dar tocmai atunci auzise țipetele, urletele neomenești. Rebecka refuza să creadă că putuse fi atât de grav. E clar că nu fusese plăcut. Dar fusese uman și, la urma urmei, la acea altitudine nu se putea judeca normal. Acolo exista o altă scară de valori, iar Johannes nu greșise cu nimic atunci.

Era prea epuizat ca să-și dea seama ce se întâmpla și acesta era de fapt motivul pentru care, indiferent de ce se întâmplase mai târziu, Rebecka voia ca Johannes să-i povestească totul unui jurnalist precum Mikael Blomkvist, care avea capacitatea de a pătrunde în miezul acestei povești și de a-i înțelege toate ramificațiile și adâncimile psihologice. Și totuși poate că făcea o greșeală. Poate că Johannes încă îi ascundea lucruri și mai grave.

Era perfect plauzibil, mai ales când îl auzea pe Johannes șușotind agitat în bucătărie și îl vedea pe Janek clătinând din cap și făcând gesturi largi cu brațele. Doamne Dumnezeule, ce fraieră fusese! Poate că ar trebui într-adevăr să treacă totul sub tăcere… de dragul băieților. De dragul ei. O, Doamne ajută, își zise în sinea ei și-l blestemă pe Johannes.

Cum putuse să-i pună într-o astfel de situație?

Cum?

∵

Mikael o auzi pe Catrin bolborosind în somn. Era târziu, iar el era terminat de oboseală, dar nu putea adormi. Era răvășit de gânduri și inima îi bubuia în piept. La naiba, își zise el, nu mai era un începător. Și totuși era agitat ca un stagiar care dădea peste o poveste trăsnet și se tot foia revenind mereu la vorbele lui Catrin:

— Tipul ăla, Grankin, nu era cumva și el militar?

— Ce te face să spui asta? o întrebase el.

— Arăta a militar, răspunsese ea și acum, când se gândea la asta, îi dădea dreptate.

Existau la el anumite trăsături și gesturi care aminteau de ținuta unui ofițer de înalt rang, dar în mod normal lui Mikael nu i-ar fi păsat de asta. Unii oameni creează impresii total diferite de realitate. Acum însă avea și mesajul acestui misterios *Charles* care mergea în aceeași direcție. Grankin părea să fie motivul expulzării lui Forsell din Rusia, ceea ce, fără îndoială, suna foarte interesant.

Mikael își propusese să verifice aceste afirmații, însă de-abia a doua zi de dimineață, înaintea întâlnirii cu familia Forsell. Și totuși nu putea să

adoarmă. Nu era mai bine să se ridice din pat? Să fie însă atent să n-o trezească pe Catrin. Avea și-așa destule remușcări din cauza ei. Se ridică încet, cu mare grijă, și se furișă în vârful picioarelor la baie, unde se instală cu mobilul în mână. Viktor Grankin, bombăni el. Viktor Grankin?

Era firește o mare prostie că nu-l verificase în detaliu. Însă nici măcar nu-i trecuse prin cap că putea fi altcineva decât un ghid care n-avea nimic de-a face cu toată povestea, un amărât care se îndrăgostise de o femeie măritată și care luase o serie de decizii greșite care până la urmă îl costaseră viața. Cu toate astea, era adevărat că informațiile despre trecutul lui erau un pic prea ordonate și prea confuze.

Fusese un alpinist de rang, asta fără dubiu, și escaladase multe din vârfurile cele mai dificile din lume: K2, Eiger, Annapurna, Denali, Cerro Torre și Everest, evident. Dincolo de asta nu prea existau informații concrete, se tot repeta faptul că fusese consultant specializat în domeniul turismului de aventură. Ce presupunea asta, de fapt? Mikael nu găsi prea multe informații, dar în cele din urmă își îndreptă atenția asupra unei vechi fotografii care-l înfățișa pe Grankin împreună cu omul de afaceri rus Andrei Koskov. Koskov, își zise el. Nu-i suna cumva cunoscut acest nume?

Ba da. Bineînțeles că da. Koskov era omul de afaceri care denunțase din exil în 2011 legăturile dintre serviciile de informații rusești și diferite rețele de crimă organizată. Nu după mult timp, în martie 2012, căzuse lat și murise pe loc în timpul unei plimbări în Camden, la Londra, iar la început poliția nu descoperise nimic suspect. După câteva luni însă, se dovedise că avusese urme de *Gelsemium elegans* în sânge, o plantă cu frunzele în formă de inimioară, provenind din Asia, căreia i se mai spunea și *heartbreak grass,* deoarece într-o concentrație mare putea face inima să se oprească.

Mikael înțelese rapid că era vorba de o otravă folosită în mod curent. Încă de la 1879, însuși Conan Doyle scrisese despre această plantă în *British Medical Journal.* Și totuși căzuse în uitare o lungă perioadă, pentru ca de-abia atunci, în 2012, să revină în actualitate, fiind găsită și în corpul neînsuflețit al unui agent GRU dezertat, un oarecare Igor Popov, din Baltimore, SUA. Această informație îl făcu pe Mikael să tresară. Serviciul de informații al armatei, asasinări cu otravă, Forsell despre care se spunea că documentase activitatea GRU și că fusese expulzat din Rusia.

Era oare din nou vorba despre niște asocieri iluzorii, ca în cazul lui Mats Sabin? Posibil. La urma urmei, nu era decât o fotografie în care Grankin se afla alături de o persoană care murise apoi în circumstanțe suspecte. Și

totuși… putea măcar să verifice cu acest *Charles,* să vadă ce știa. Îi trimise o întrebare:

Deci cine a fost de fapt Grankin?

Răspunsul veni după vreo 10 minute:

Polițist militar la GRU. Locotenent-colonel. Făcea o anchetă internă despre colegii lui.

Dumnezeule! își zise el. Dumnezeule! Și asta nu pentru că l-ar fi crezut pe cuvânt. La urma urmei, nici nu știa cu cine comunică.

Scrise:

Cine sunteți?

Răspunsul sosi instantaneu:

Un fost funcționar.

MI6, CIA?

Fără comentarii.

De ce naționalitate?

American, din păcate.

De unde știți că mă ocup de această poveste?

E genul de chestiune care nu-mi scapă niciodată.

De ce v-ar interesa să informați presa?

Poate pentru că sunt desuet.

În ce fel?

Sunt de părere că orice crimă trebuie arătată cu degetul și pedepsită.

Doar atât?

Poate că am și motive personale. Chiar vă interesează acest aspect? Dumneavoastră și cu mine avem interese comune.

Atunci oferiți-mi ceva. Ca să știu că nu-mi pierd timpul.

După cinci minute, primi fotografia unei legitimații, un act de identitate pe care apărea numele locotenent-colonelului Viktor Aleksievici Grankin, lângă simbolul GRU de la vremea respectivă, un trifoi cu cinci foi, roșu pe fundal negru. Părea o informație solidă, cel puțin din câte putea Mikael să-și dea seama.

Îi scrise:

Grankin și Forsell au avut și alte interese în comun în afară de Everest?

Forsell se afla acolo ca să-l recruteze pe Grankin. Dar totul s-a dus de râpă.

Ce mama naibii? bolborosi Mikael cu voce tare. Apoi răspunse:

Și vreți să-mi relatați această poveste?

În mod discret și cu condiția ca sursa să nu fie dezvăluită, da.

De acord.

Atunci luați imediat un taxi și veniți aici. Vă aștept în hol. După aceea, până și o pasăre de noapte ca mine trebuie să meargă la culcare.

Mikael răspunse:

OK.

Nu era cumva imprudent? Nu știa nimic despre acest bărbat. Dar era clar că tipul era bine informat, iar Mikael avea nevoie de cât mai multe date pentru întâlnirea de a doua zi dimineață și, dacă stătea bine să se gândească, care putea fi riscul la care se supunea făcând o plimbare de niciun minut până la Grand Hôtel? Ceasul arăta 1:58 și încă se mai auzeau voci de afară. Orașul era treaz. Din câte își aducea aminte, în față la Grand se aflau mereu taxiuri parcate și cu siguranță că aveau și paznici la ușă. Nu, nu putea fi periculos. Se îmbrăcă cu grijă, fără să facă vreun zgomot, apoi ieși din cameră și luă liftul, iar în cele din urmă coborî scările de la intrare. Caldarâmul era umed după ploaia de mai devreme. Sub perdeaua întunericului, cerul începea să se degajeze.

Afară era o ambianță plăcută. De partea cealaltă a apei se conturau formele iluminate ale palatului, iar un pic mai departe Kungsträdgården încă mai forfotea de lume – vedea oameni chiar și aici pe chei, ceea ce îl bucura. Pe lângă el trecu un cuplu de tineri. O chelneriță cu părul negru, scurt, aduna paharele de pe terasă, iar în partea cealaltă a barului, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum de in alb, încă mai zăbovea pe un scaun, cu privirea rătăcindu-i asupra apei. Era o atmosferă calmă, iar el se pregăti să-și continue drumul. Dar nu apucă să facă decât câțiva pași. Auzi o voce:

— Blomkvist!

Se întoarse și-și dădu seama că cel care i se adresa era bărbatul în costum alb, un domn înalt, trecut de 60 de ani, cu părul grizonant și trăsături fine, care afișa acum un zâmbet timid, ca și cum s-ar fi bucurat de un amuzament nocturn, poate vreun comentariu despre opera jurnalistică sau caracterul lui Mikael. Nu apucă însă să afle despre ce glumă era vorba.

Auzi pași în spatele său. Tresări și își simți corpul penetrat de curent electric. Se prăbuși și se lovi cu capul de caldarâm, iar partea cea mai caraghioasă era că prima lui reacție nu a fost frica sau durerea, ci mai degrabă furia! Cum naiba fusese atât de idiot? Cum? Încercă să se miște. Dar a fost din nou electrocutat și se schimonosi ca și cum ar fi fost apucat de crampe.

— Dumnezeule, ce-a pățit?

Era chelneriță, credea Mikael.

— *Looks like an epileptic fit. I think we need to call an ambulance.*[22]

Trebuie să fi fost bărbatul în costum alb. Vocea lui era calmă. Apoi se auziră zgomote de pași îndepărtându-se. Se apropiară alte persoane și Mikael deslușì zgomotul unui motor de mașină. După aceea lucrurile s-au derulat rapid. Se simți împins pe o targă, apoi îl urcară într-o mașină. Portiera se închise și mașina porni, iar el căzu de pe targă și încercă să țipe. Era însă complet paralizat, de-abia scâncea și doar când mașina traversă Hamngatan reuși să pronunțe cele câteva cuvinte care-i reveniră brusc în memorie:

— Ce naiba faceți? Ce naiba faceți?

∵

Lisbeth se trezi din cauza unor zgomote pe care nu le înțelegea. I se făcu frică să nu fi intrat cineva peste ea și bâjbâi somnoroasă pe noptieră după pistol. Chiar când puse mâna pe pistol și învârti țeava acestuia de jur-împrejurul camerei de hotel, își dădu seama că zgomotul venea dinspre mobilul ei. Auzise oare pe cineva strigând?

Nu era sigură și, de-abia după o întârziere bizară, își dădu seama că nu putea fi decât Blomkvist. Atunci închise ochii, trase adânc aer în piept și încercă să-și adune gândurile. Hai odată, își zise ea. Zi-mi că ai spus cuvintele respective din greșeală. Hai, zi-mi!

Dădu volumul mai tare și auzi fâsâitul și hârâitul telefonului. Era totuși posibil să nu fie nimic, să fie doar bârâitul unei mașini sau al unui tren cu care mergea. Apoi însă îl auzi văitându-se și respirând cu greutate. Părea să fie pe punctul de a-și pierde cunoștința și atunci Lisbeth înjură, se ridică din pat și se așeză la birou. Lisbeth stătea în continuare la hotelul Nobis din piața Norrmalmstorg și, după ce îl atacase pe Conny Andersson din clubul motocicliștilor Svavelsjo MC, își petrecuse întreaga seară supraveghind locuința de pe șoseaua Strandvägen. Observase o oarecare activitate și-l văzuse pe Galinov părăsind apartamentul. Nu i se păruse nimic suspect în asta însă și, până la urmă, adormise pe la ora unu, adică mai adineauri, convinsă că putea să profite de un răgaz de încă o zi. Se înșelase.

Calculatorul îi arăta acum că Mikael se îndrepta spre nord, ieșind din Stockholm, iar răufăcătorii aveau să-l scotocească cât de curând prin buzunare și să-i arunce telefonul. Dacă cei implicați erau Galinov și Bogdanov, știau cu siguranță cum să-și șteargă urmele, deci nu-și putea

permite să stea ca o toantă și să privească traiectoria mașinii pe hartă. Trebuia să acționeze… așa că dădu înapoi înregistrarea și îl auzi din nou pe Mikael strigând:

— Ce naiba faceți?

Spusese cuvintele de două ori și, fără nicio îndoială, nu se simțea deloc bine, ba chiar părea să fie într-o stare de șoc; la câteva clipe după aceea, vocea lui nu se mai auzise deloc, deși tipul continua să respire. Îl drogaseră oare? Lovi cu pumnul în masă și observă că, în acel moment, mașina se afla pe Norrlandsgatan, deloc departe de locul în care se afla ea. Dar cu siguranță nu acolo îl prinseseră, deci dădu înregistrarea și mai mult înapoi și îi auzi pașii și respirația și o voce care zicea „Blomkvist” – părea vocea unui bărbat mai în vârstă – iar apoi un „au” și un suspin și o femeie care striga „Dumnezeule, ce-a pățit?”

Unde se întâmplase deci totul?

În Blasieholmen, se pare. Lisbeth nu vedea locul exact. Dar trebuie să fi fost în față la Grand Hôtel sau pe lângă Muzeul Național. Prin urmare, sună la serviciul de urgență și spuse că jurnalistul Mikael Blomkvist fusese atacat în zona respectivă. Tânărul de la celălalt capăt al firului reacționă când auzi numele și-i ceru agitat mai multe detalii.

Dar înainte ca Lisbeth să apuce să zică ceva, se auzi o voce în fundal care zise că deja primiseră un apel de acolo: un bărbat se prăbușise în fața hotelului Lydmar în urma unei crize de epilepsie și fusese transportat la spital.

— Cu ce? întrebă ea.

În receptor se auziră mai multe persoane vociferând confuz.

— L-au transportat cu ambulanța?

— Ambulanța?

Lisbeth se liniști pentru câteva clipe, dar apoi se opri.

— Ați trimis voi ambulanța?

— Presupun că da.

— Presupui?

— O să verific.

Se auziră și mai multe voci în fundal, dar era greu de deslușit ce ziceau. Tipul tânăr reveni la telefon, acum cuprins de nervozitate.

— Cine e la telefon?

— Salander, zise ea. Lisbeth Salander.

— Nu, se pare că nu.

— Atunci opriți-o. Acum! scrâșni ea din dinți.

Lisbeth mai scoase o înjurătură și se întoarse la transmisia în direct. I se părea că era prea liniște. Mikael respira cu greutate și părea să sufere. În afară de asta, nu se auzea nimic, niciun alt sunet, și totuși… dacă era într-adevăr o ambulanță, era deja o pistă. Se întrebă dacă nu cumva era cazul să sune la poliție și să facă scandal. Nu, erau probabil deja pe urmele ambulanței, dacă cei de la serviciul de urgență nu erau cu totul bătuți în cap.

Trebuia să acționeze înainte să dispară semnalul și chiar în acea clipă – în caz că ar mai fi avut vreo ezitare în legătură cu informațiile pe care le avea la dispoziție – se auzi sirena ambulanței care tocmai fusese pusă în funcțiune, și apoi încă ceva: un fâsâit ca de mâini care căutau prin buzunarele lui Mikael și apoi alte mișcări și o respirație sacadată. Urmă un zgomot puternic, o lovitură, o bubuitură, nu ca și cum mobilul ar fi fost aruncat, ci mai degrabă strivit cu un ciocan, după care semnalul muri. Se așternu o tăcere mormântală, ca după o împușcătură sau o pană de curent, și Lisbeth lovi cu piciorul în scaun. Apucă un pahar de whisky de pe masă și-l aruncă în perete făcându-l țăndări. Urlă din toți rărunchii:

— Să-i ia toți dracii!

Apoi clătină din cap și-și reveni, după care verifică poziția Camillei. Se afla în continuare pe șoseaua Strandvägen, firește. Poate că nici n-avea de gând să se apropie de rufele murdare? La dracu’ cu ea! Îl sună pe Plague și se răsti la el în timp ce se îmbrăca și-și punea laptopul, pistolul și interceptorul de comunicații mobile în rucsac. Apoi mai turnă o serie de înjurături și dădu un șut unei veioze, după care-și puse casca și ochelarii Google Glass. Ieși în piață, se îndreptă către motocicleta sa și plecă în trombă.

⁘

Rebecka Forsell ceruse să doarmă singură. Din punctul ei de vedere, Janek și Johannes n-aveau decât să împartă aceeași cameră. Dar bineînțeles că nu putu adormi. Stătea de veghe într-un pat strâmt dintr-o cameră de lucru îngustă și plină de cărți și citea știrile pe mobil. Niciun cuvânt despre dispariția lui Johannes de la spital. În schimb, era convinsă că ajutase și faptul că-l sunase pe Klas Berg pe o linie protejată explicându-i că avea să se ocupe de Johannes singură și nedând nicio atenție insistențelor și amenințărilor lui. Habar n-avea Klas Berg cât de neimportant era rolul lui în situația de față.

Rebecka nu dădea doi bani, nici pe el, nici pe restul angajaților de la Ministerul Apărării. Nu-și dorea altceva decât să digere în liniște amploarea celor aflate și poate chiar să înțeleagă de ce nu bănuise nimic mai devreme. Acum își dădea seama că existaseră efectiv semne de întrebare. Criza lui Johannes de după evenimente, în tabăra de bază, și refuzul lui de a-i povesti ce se întâmplase atunci. Mai erau și alte mărunțișuri pe care nu le putuse interpreta cum trebuie la vremea lor, dar care acum puteau fi puse cap la cap. De pildă, acea seară de octombrie, cu aproape trei ani în urmă, pe vremea când Johannes tocmai fusese numit ministru al Apărării, când se așezaseră pe canapea după ce băieții adormiseră, iar Johannes adusese vorba de Klara Engelman pe un ton nou, îngrijorător.

— Mă întreb la ce se gândea, zisese el.

— Când? întrebase ea.

— Când a fost lăsată acolo.

Ea răspunsese că cel mai probabil nu se gândea la nimic – că era cu siguranță deja moartă atunci. Dar acum, în toiul nopții, Rebecka înțelegea în sfârșit ce voise să spună Johannes și simțea că era o povară prea greu de purtat.

28.

13 mai 2008

Klara Engelman nu se gândea la nimic când fusese abandonată prima dată. Temperatura corpului îi scăzuse la 28 de grade, iar inima îi bătea încet și neregulat. Nu auzise nici pașii care se îndepărtau și nici vuietul viscolului.

Se afla într-o stare de inconștiență profundă și nu-și dădea seama că îl luase în brațe pe Viktor, nici măcar că cel care se afla lângă ea era Viktor. Toate sistemele corpului ei se stinseseră ca un ultim mecanism de apărare și în curând avea să moară. La momentul respectiv părea ceva inevitabil și, într-un fel, poate că era exact ce-și dorise.

Soțul ei, Stan, o disprețuia în mod deschis și o înșela fără niciun ascunziș, iar fiica lor de 12 ani, Juliette, trecea și ea printr-o perioadă de criză, iar Klara fugise de toate aceste lucruri și se refugiase tocmai pe Everest, unde

se prefăcuse că era veselă, ceea ce făcea dintotdeauna. În realitate, suferea de o depresie profundă și de-abia în săptămâna anterioară își găsise din nou o motivație în viață, iar aceasta nu era doar dragostea ei pentru Viktor. Începuse să spere că va putea să-l dea în vileag pe Stan o dată pentru totdeauna.

Începuse să se simtă iar puternică, chiar și în drum spre vârf, și băuse din belșug din supa de afine, despre care auzise că făcea minuni. Dar, în curând, corpul îi deveni neobișnuit de greoi și ochii începeau să i se închidă și îi era din ce în ce mai frig, iar în cele din urmă se întâmplă nenorocirea: se prăbuși la pământ. Dispăru în ceață și nu știa nimic de furtuna care se abătuse asupra lor în mod neașteptat dinspre nord, punând în pericol întreaga expediție. Pentru ea, orele se scurgeau pur și simplu în întuneric și în tăcere și nu auzi nimic, până în momentul când simți toporul de gheață atingându-i chipul.

Dar nici atunci nu se poate spune că pricepea ce se petrece. Simțea loviturile undeva aproape și totuși foarte departe, ca și cum ar fi venit din altă lume. În orice caz… după aceea, când i s-au mai eliberat căile respiratorii și pașii s-au îndepărtat, deschise ochii. Într-o oarecare măsură, era un miracol în sine. Ar fi trebuit să fi murit cu mult timp în urmă. Dar Klara Engelman, despre care se credea că nu mai avea nicio șansă, se uită din nou în jur și la început nu pricepu absolut nimic. În afară de faptul că se afla cumva în iad. În curând însă, începu să-și aducă aminte, se uită la picioarele sale încălțate în bocanci și la un braț de lângă ea, neștiind cui îi aparținea și asta nu numai pentru că se afla într-o stare gravă. Brațul plutea în aer într-o mișcare împietrită deasupra șoldului. Apoi înțelese și încercă să-l atingă. Nu putea. Era mort. Klara se simțea degerată de frig. Și totuși se întâmplă ceva care o determină să se ridice în picioare.

O văzu pe fiica sa în fața ochilor. O vedea atât de clar, încât ar fi putut să o atingă și, după patru-cinci încercări, se trezi brusc în picioare și o porni legănat în jos, ca o somnambulă, cu brațele degerate în fața sa și, deși n-avea nici cea mai mică idee încotro era stânga sau dreapta, era ghidată de urlete, țipete neomenești, ce păreau să-i arate drumul. De-abia după o jumătate de oră își dădu seama că țipetele îi aparțineau.

∵

Nima Rita se afla în acel ținut despre care crezuse întotdeauna că era populat de spirite și fantome, de aceea nu băgă de seamă țipetele. N-aveți decât să țipați, își zicea el în sinea lui, țipați. De ce oare urcase din nou?

Nici măcar lui nu-i venea să creadă ce făcea. O văzuse și își luase rămas-bun de la ea. Nu mai avea nicio șansă. Și totuși își dădea seama că ascultase prea mult de alții și că lăsase pe cine nu trebuia să lase și poate că nici nu-i mai păsa dacă se prăpădea sau nu. Singurul lucru important era să arate că nu se lăsa bătut. Dacă era să moară, măcar avea s-o facă cu demnitate.

Era istovit, suferea cumplit din cauza degerăturilor și nu mai vedea aproape nimic. Auzea doar furtuna și urletele prin perdeaua de zăpadă. Nici măcar o clipă nu le asociase însă cu Mamsahib. Tocmai se pregătea să se oprească un pic să se odihnească, când începu să audă zgomot de pași, un scârțâit care se apropia din ce în ce mai mult.

Apoi văzu o stafie cu mâinile întinse, ca și cum ar fi vrut cu orice preț să obțină o ofrandă din lumea celor vii, o bucată de pâine, ceva alinare, poate o rugăciune, iar atunci el o întâmpină și, după câteva secunde, silueta îi pică în brațe cu o greutate neobișnuită. Se prăbușiră amândoi în zăpadă, se rostogoliră, iar el se lovi la cap.

— Ajută-mă, ajută-mă! Trebuie să ajung la fiica mea, zise creatura, și abia atunci Nima înțelese.

Nu imediat, ci lent și confuz și până la urmă cu o sclipire de bucurie care-i străbătu corpul extenuat. Era ea. Chiar era ea și nu se putea datora decât faptului că zeița muntelui îi voia binele până la urmă. Zeița trebuie să fi văzut cât se spetise, cât suferise și ce poveri cărase. Avea să fie bine, se convinsese el, și își adună ultimele puteri și o luă de talie ridicând-o în picioare și merseră împreună la vale, împleticindu-se, ea țipând, iar el depărtându-se din ce în ce mai mult de lumea reală.

∵

Chipul lui era negricios și împietrit într-un mod bizar. Părea să vină dintr-o altă lume și totuși… o ținea strâns, nu-i așa?, și lupta. Se auzea din felul cum respira că făcea un efort supraomenesc, iar ea se ruga la Dumnezeu să ajungă acasă la fiica sa și își promitea mereu sieși să nu renunțe. Să nu se mai prăbușească niciodată, absolut niciodată. Nici acum, nici mai târziu. Voi reuși, își zicea ea.

Cu fiecare pas pe care-l făcea, era din ce în ce mai convinsă de cele gândite: dacă trec de asta, atunci pot să fac orice și la scurt timp după aceea, un pic mai jos, distinse încă două siluete și atunci se învioră și mai mult:

Acum sunt în siguranță.

Acum trebuie să fiu în sfârșit salvată.

29.

29 august

Catrin se trezi la 8:30 dimineața în patul dublu din hotelul Lydmar și întinse mâna ca să-l tragă pe Mikael către ea. Dar Mikael nu se afla acolo și atunci strigă:

— Blomsterkvist[23]?

Era o poreclă caraghioasă pe care i-o dăduse în seara precedentă, când el nu ascultase nicio vorbă din ce-i zisese ea. „Ai flori pe creier, Blomsterkvist”, îi zisese ea, făcându-l totuși să râdă. Dincolo de asta fusese închis în sine și imposibil, într-un fel, nu era greu de înțeles. Avea să-i ia un interviu în exclusivitate ministrului Apărării, iar întâlnirea era supersecretă, cu instrucțiuni trimise criptat pe mobilul ei. Singura modalitate de a conversa cu Mikael fusese să vorbească despre interviu, ceea ce-l făcuse un pic mai puțin imposibil. La un moment dat, încercase chiar s-o recruteze în echipa revistei *Millennium.* Câteva clipe mai târziu, ea reușise să-i descheie nasturii de la cămașă și toți ceilalți nasturi și să-l seducă. Apoi trebuie să fi adormit.

— Blomsterkvist, strigă ea din nou. Mikael?

Nu era acolo, iar ea aruncă o privire la ceas. Era mai târziu decât crezuse. Trebuie să fi plecat de ceva vreme. Cel mai probabil își începuse deja interviul. O mira totuși faptul că nu se trezise. Dar câteodată dormea extrem de profund, iar în jur totul era calm, nici măcar mașinile nu se auzeau, deci rămase nemișcată până începu să-i sune mobilul.

— Catrin, răspunse ea.

— Mă numesc Rebecka Forsell, zise o voce.

— O, bună ziua, zise ea.

— Am început să ne facem griji.

— Mikael n-a ajuns încă?

— A întârziat deja 30 de minute și mobilul lui este închis.

— Ce ciudat! zise ea.

Era extrem de ciudat. Nu că l-ar fi cunoscut prea bine pe Mikael, totuși nu-i venea să creadă că ar întârzia o jumătate de oră la un interviu de un așa calibru.

— Deci nu știți unde se află? întrebă Rebecka Forsell.

— Plecase deja când m-am trezit azi-dimineață.

— A plecat deci?

Auzi o umbră de spaimă în vocea Rebeckăi.

— Acum încep să mă îngrijorez, zise Catrin.

Sau ar fi fost mai corect să spună că o treceau fiori de spaimă.

— Aveți vreun motiv? întrebă Rebecka. În afară de faptul că e în întârziere?

— Păi…

Gândurile i-o luaseră razna.

— Ce?

— N-a vrut să se mai ducă la el acasă în ultima vreme. Mi-a zis că e urmărit, spuse ea.

— Din cauza poveștii cu Johannes?

— Nu, nu cred.

Catrin nu știa cât să dezvăluie. În cele din urmă, se hotărî să fie total sinceră.

— Este vorba despre amica lui, Lisbeth Salander. Asta e tot ce știu, sinceră să fiu, zise ea.

— Doamne sfinte!

— Ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă. Dar…

Rebecka Forsell ezită. Părea agitată.

— Da?

— Mi-a plăcut ce ați scris despre Johannes.

— Mulțumesc.

— Și, din câte înțeleg, Mikael are încredere în dumneavoastră.

Catrin nu menționa faptul că Mikael o făcuse să jure pe ce avea mai scump că nu o să spună nicio vorbă nimănui despre povestea asta și că nici după ce ea îi făcuse pe plac, el tot nu părea să aibă încredere în ea pe deplin. Mormăi doar:

— Hm…

— Puteți să așteptați un pic?

A fost de acord să aștepte, dar regretă imediat decizia luată. Nu putea să stea așa, cu mâinile în sân. Ar trebui să acționeze. Să sune la poliție și poate și pe Erika Berger. Când Rebecka Forsell reveni într-un final la telefon, Catrin se pregătea să închidă.

— Ne întrebam dacă n-ați putea veni și dumneavoastră aici, zise Rebecka.

— Cred că ar fi mai bine să sun la poliție.

— Probabil că e o idee bună să faceți și asta. Dar noi… adică Janek… dispune și el de persoane care pot face cercetări în acest sens.

— Nu știu ce să zic, mărturisi ea.

— Noi credem că e mai sigur să veniți. Putem să trimitem o mașină, dacă ne dați adresa.

Catrin își mușcă buza, amintindu-și de bărbatul care așteptase la recepție. Își aduse aminte și de senzația că era urmărită pe care o avusese în drum spre hotel.

— OK, zise ea și-i dădu adresa.

Nu apucă să facă mai mult. Se auziră bătăi în ușă.

∵

Jan Bublanski tocmai sunase la agenția de știri *Tidningarnas Telegrambyrå* și îi informase de dispariția lui Mikael Blomkvist, în speranța că va putea obține vreo pistă din partea publicului. Deocamdată, în ciuda faptului că munciseră din greu încă din zori, n-aveau nici cea mai vagă idee despre locul unde se afla Mikael. Știau că-și petrecuse seara la hotelul Lydmar, fără însă ca cineva să-l fi văzut, nici măcar recepționerii.

La ora 2 și un pic noaptea, ieșise din hotel. Aveau la dispoziție un film extrem de scurt în care, deși nimic nu era foarte clar, imaginile îl înfățișau fără doar și poate pe Blomkvist, teafăr și nevătămat, cel mai probabil nebăut, dar un pic agitat, cu degetele trepidându-i pe coapsă. Exact după aceea se întâmplase însă ceva ce nu mirosea a bine. Camerele de supraveghere se stinseseră. Pur și simplu, muriseră. Din fericire, existau și alte mărturii – în speță, cea a unei tinere femei pe nume Agnes Sohlberg, care la momentul respectiv făcea curat pe terasă. Agnes văzuse un bărbat de vârstă mijlocie ieșind din hotel.

Nu-l recunoscuse ca fiind Mikael Blomkvist. Dar îi auzise numele strigat de un domn mai în vârstă, înalt și suplu, îmbrăcat într-un costum alb și așezat cu spatele la ea la celălalt capăt al terasei. Imediat după aceea auzise pași repezi și poate chiar și un vaiet, un oftat. Când se întorsese, văzuse încă un bărbat, un tip mai tânăr și mai voinic, îmbrăcat în blugi și geacă de piele.

Agnes Sohlberg crezuse la început că era o persoană binevoitoare care sărise să-l ajute. Îl văzuse cu propriii săi ochi pe Blomkvist, sau mai bine zis pe cel despre care aflase mai târziu că era Mikael Blomkvist,

prăbușindu-se pe asfalt și auzise și o voce care zisese într-o engleză cu accent britanic ceva despre „o criză de epilepsie”, iar cum ea nu avea telefonul cu ea, se repezise înăuntru ca să sune după salvare.

Apoi apăruseră și alți martori, soții Kristoffersson, de exemplu, care văzuseră o ambulanță plecând de pe Hovslagargatan. Blomkvist fusese urcat în ambulanță pe o targă și poate că cei doi nu ar fi văzut nimic anormal în asta, dacă n-ar fi observat o anumită lipsă de grijă în manipularea corpului și dacă nu i-ar fi văzut apoi pe bărbații de pe stradă sărind în ambulanță într-un mod care nu li se păruse „natural”.

Ambulanța – despre care aflaseră mai târziu că fusese furată din Norsborg cu șase zile mai înainte – fusese mai apoi văzută pe Klarabergsleden și pe autostrada E4 îndreptându-se către nord cu sirenele pornite, după care dispăruse subit. Bublanski și ai lui erau convinși că răufăcătorii schimbaseră automobilul. Dar nu puteau fi siguri de nimic, în afară de faptul că și Lisbeth Salander sunase la serviciul de urgență, lucru pe care Bublanski nu-l vedea deloc cu ochi buni.

Și asta nu doar pentru că Lisbeth aflase atât de rapid ce se întâmplase. Ci pentru că îi întărea bănuiala că atacul avea de-a face cu ea, iar faptul că vorbise cu ea despre asta nu-l ajutase cu nimic. E clar că-i era recunoscător că sunase. Se bucura pentru fiecare frântură de informație pe care o obținea. Dar nu-i plăcuse deloc tonul vocii ei. Îi simțea mânia, furia pe cale să se dezlănțuie, și îi tot repetase inutil:

— Ține-te deoparte! Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de asta!

Vorbele lui nu păreau să ajungă până la ea. Bănuia că tipa nu-i spusese tot adevărul. Bublanski bănuia că Salander se afla în toiul unei operațiuni proprii și, după ce închise, se puse pe înjurat. Și înjura și acum, când se afla în sala de ședințe cu colegii săi Sonja, Jerker Holmberg, Curt Svensson și Amanda Flod.

— Ce? bombăni el.

— Mă întrebam cum de-a aflat Salander atât de repede că Blomkvist a fost atacat, întrebă Jerker.

— Nu v-am zis?

— Ai zis că a umblat la telefonul lui?

— Exact, umblase la el – cu acordul lui. I-a putut asculta telefonul și știa unde se afla, cel puțin până când i-au făcut mobilul țăndări.

— Voiam să zic cum de-a fost gata așa de repede, continuă Jerker. E… e ca și cum se aștepta să se întâmple exact asta.

— Îi era teamă de asta, mi-a spus, continuă Bublanski. Era una din situațiile de criză pe care le întrevedea. Cei de la Svavelsjö MC îl urmăriseră pe Mikael și în zona apartamentului său de pe Bellmansgatan, și la casa de vacanță din Sandhamn.

— Iar noi tot nu-i avem cu nimic la mână pe tipii ăștia?

— L-am trezit pe președintele clubului, Marko Sandstrom, azi-dimineață. Dar ne-a râs în nas. A zis că ar fi moarte curată să se dea la Blomkvist. Acum încercăm să dăm de ceilalți membri și să-i punem sub urmărire. Deocamdată însă nu putem să-l asociem pe niciunul din ei cu întâmplarea respectivă, putem doar să constatăm că mai mulți dintre ei sunt imposibil de găsit.

— Și tot nu știm ce căuta Mikael la Lydmar? întrebă Amanda Flod.

— Habar n-am, răspunse Bublanski. Oamenii noștri se află acolo chiar acum. Dar Mikael pare să se fi ținut deoparte în ultima vreme. Nimeni nu știa cu ce se ocupa, nici măcar cei de la *Millennium.* Cică era într-un fel de concediu, zice Erika Berger. Dar se pare că și-a dedicat marea majoritate a timpului poveștii cu șerpașul.

— Care poate că e legată de Forsell.

— E foarte posibil, iar asta îi indispune pe cei de la serviciul de informații al armatei, după cum știți, ca să nu mai zic de Säpo.

— E posibil să fie vorba de vreo operațiune străină? zise Curt Svensson.

— Operațiunea de piraterie a camerelor de supraveghere dă de înțeles că da și nu-mi place deloc faptul că au folosit o ambulanță furată, e o chestiune provocatoare, dar mai presus de toate…

— … crezi că totul e legat de Salander, adăugă Sonja.

— Asta credem cu toții, zise Jerker.

— Poate că așa e, zise Bublanski și se cufundă din nou în gânduri, întrebându-se iar oare ce-i ascundea Lisbeth.

∵

Lisbeth nu-i vorbise despre apartamentul de pe șoseaua Strandvägen. Spera ca sora sa să o poată conduce la Mikael și nu voia ca poliția să distrugă această posibilitate. Deocamdată însă, Camilla se afla în continuare în apartament. Poate că și ea aștepta același lucru ca Lisbeth, lucru care pe Lisbeth o umplu de teroare; își imagina deja cum avea să primească imagini cu Mikael torturat și un ultimatum pentru un schimb: ea în locul lui, sau poate și mai rău, imagini cu Mikael mort și amenințări că și alte persoane din apropierea ei aveau să fi ucise, dacă ea nu li se preda.

În cursul nopții, Lisbeth luase legătura cu Annika Giannini, Dragan, Miriam Wu și încă alte câteva persoane, chiar și cu Paulina – care nu știa nimic din ce se petrecea –, și le rugase să stea la adăpost. Nu era un mesaj deloc plăcut, dar făcuse ce trebuia să facă.

Lisbeth privi pe fereastră. Afară vremea era nedefinită. Poate, însorită. Ar fi putut să fie și viscol. Puțin îi păsa. N-avea nici cea mai vagă idee despre locul în care îl duseseră pe Mikael. Știa doar că o luaseră spre nord, de aceea stătea la hotelul Clarion din Arlanda, care cel puțin se afla în direcția bună. Era însă total desprinsă de realitatea din jur, nu percepea nici camera, nici hotelul și nu închisese un ochi toată noaptea.

Petrecuse ore în șir la birou încercând să găsească vreo pistă, vreun indiciu și de-abia acum, spre dimineață, primi un semnal pe computer, moment în care tresări și se ridică în picioare. Era Camilla. Pleca din apartamentul de pe Strandvägen. Foarte bine, surioară, își zise ea. Fii un pic toantă și du-mă la el! Dar nu spunea aceste lucruri cu prea mare convingere. Camilla îl avea alături pe Bogdanov, iar Bogdanov era un tip de calibrul lui Plague.

Prin urmare, nu era în mod necesar o victorie, dacă sora sa chiar avea s-o ghideze într-o direcție anume. Putea la fel de bine să fie o capcană. O încercare de a o distrage. Trebuia să fie pregătită pentru orice, dar… se holbă pe hartă. Mașina în care se afla sora sa mergea pe același drum pe care trecuse și ambulanța cu o zi în urmă, ieșise pe autostrada E4

Înspre nord, ceea ce era promițător. Trebuia să fie. Lisbeth își făcu bagajul, coborî la recepție, plăti și dispăru pe motocicleta sa Kawasaki.

∵

Catrin se înfășură într-un halat de baie și se duse să deschidă. În fața ei apăru un polițist în uniformă, un bărbat tânăr cu părul blond, pieptănat cu cărare într-o parte, și ochii îngușți, cu o privire scrutătoare. Ea mormăi un „Bună ziua” încordat.

— Căutăm persoane din hotel care l-au văzut sau l-au întâlnit pe jurnalistul Mikael Blomkvist, zise polițistul, iar ea îi intui deja scepticismul și chiar o oarecare atitudine ostilă.

Avea o privire înfumurată, plus că-și arcuise spatele ca și cum ar fi vrut să arate cât de înalt și de puternic era.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, pe un ton care-i trăda frica.

Polițistul se apropie și o măsură cu privirea din cap până în picioare, cu o mină pe care ea o cunoștea mult prea bine. Întâlnise reacții similare de

multe alte ori în public. Era o privire care voia s-o dezbrace și s-o atace în același timp.

— Cum vă numiți?

Întrebarea făcea parte din atitudinea lui provocatoare. Catrin își dăduse deja seama că el știa cine e.

— Catrin Lindås, zise ea.

Polițistul își notă într-un carnet.

— L-ați întâlnit, nu-i așa?

— Da, răspunse ea.

— Ați petrecut noaptea împreună?

Nu-i treaba dumitale, ar fi vrut să strige. Dar era speriată, deci răspunse afirmativ și la această întrebare și făcu un pas înapoi și-i explică că Mikael dispăruse deja când ea se trezise.

— V-ați cazat sub un nume fals?

Catrin încercă să respire calm, întrebându-se dacă avea vreo șansă să scape de el, mai ales acum când pășise în cameră neinvitat.

— Pe dumneavoastră cum vă cheamă? întrebă ea.

— Poftim?

— Nu-mi amintesc să vă fi prezentat.

— Mă numesc Carl Wernersson și lucrez la stația de poliție din cartierul Norrmalm.

— Mulțumesc, Cari, zise ea. Ați putea să-mi explicați mai întâi ce s-a întâmplat?

— Mikael Blomkvist a fost atacat azi-noapte în fața hotelului și apoi răpit. Sunt infracțiuni grave pe care le cercetăm cu cea mai mare seriozitate.

Catrin simți cum pereții se apropie de ea și o sufocă.

— Dumnezeule mare! zise ea.

— Deci este extrem de important să-mi spuneți adevărul despre ce s-a întâmplat înainte.

Catrin se așeză pe pat.

— Este rănit?

— Nu știm.

Ea continua să-l privească.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, zise el.

Inima i-o luase razna și nu-și găsea cuvintele.

— Mikael avea o întâlnire importantă în dimineața asta, dar tocmai am aflat că nu și-a făcut apariția la ora stabilită.

— Ce fel de întâlnire?

Catrin închise ochii. De ce era atât de tâmpită? Jurase să nu spună nicio vorbă despre întâlnire. Dar era speriată și confuză și se pare că-și pierduse judecata.

— Nu pot să vă spun, trebuie să protejăm sursa, zise ea.

— Deci nu vreți să cooperați?

Simțea că se sufocă și privi pe fereastră, bâjbâind după o cale de scăpare. Primi ajutorul lui Carl Wernersson, care se holbă în decolteul ei, ceea ce o înfurie peste măsură.

— Cooperez cu plăcere. Dar am nevoie de un interlocutor cu cunoștințe cel puțin rudimentare despre protecția surselor de informare și care măcar să încerce să arate respect într-o situație în care primesc știri șocante despre un apropiat.

— Ce tot spuneți acolo?

— Contactează-ți superiorii și dispari de aici!

Carl Wernersson arăta ca și cum ar fi fost în stare s-o aresteze pe loc.

— Acum! zise ea și mai enervată și atunci îl auzi mormăind un „OK”, după care se simți nevoit să adauge:

— Dar dumneata nu pleci nicăieri.

Catrin nu răspunse. Îi deschise ușa, apoi se așeză pe marginea patului și căzu în visare. Brusc însă o trezi din nou la realitate vibrația mobilului. Era o știre de ultimă oră de la *Svenska Dagbladet.*

Titlul era „Jurnalist de prestigiu atacat și apoi răpit din fața hotelului Lydmar”. Pentru câteva minute, Catrin se lăsă absorbită de știri. Toate titlurile păreau ca scoase dintr-un jurnal de război, cu toate că niciunul dintre articole nu avea prea multă substanță. Nu află mai mult decât că Mikael fusese urcat într-o ambulanță, o ambulanță pe care n-o chemase nimeni. Suna… incredibil. Ce dracu’ putea să facă ea? Îi venea să urle. Apoi își aduse aminte de ceva ce-i rămăsese întipărit în minte din noaptea precedentă, un zgomot din baie, o șoaptă poate, niște vorbe pe care Mikael le rostise supărat. I se părea că îi răspunsese chiar printr-o mormăială: „Ce faci?”

Sau poate că totul fusese doar un vis. N-avea oricum nicio importanță. Dar șoapta trebuie să fi fost cumva legată de dispariția lui? În ziare scria că fusese răpit la 2 noaptea din fața hotelului, prin urmare – Catrin încerca să gândească clar – Mikael trebuie să fi fost agitat sau îngrijorat și să fi plecat de unul singur, lăsând-o în cameră, doar ca să fie imediat atacat. Oare totul

fusese o capcană, o încercare de a-l scoate din ascunziș? La naiba, la naiba! Ce se punea la cale? Ce se întâmpla?

Se gândi la cerșetor, la Rebecka Forsell și la disperarea din vocea ei, la întreaga isterie din jurul interviului. Dracu' să-l ia pe idiotul ăla de polițist! Supărată, se îmbrăcă și își împachetă lucrurile. Apoi coborî la recepție, achită factura și dispăru într-un automobil negru cu plăcuțe de corp diplomatic care ținea de ambasada britanică și care o aștepta la ieșire.

30.

28 august

Era cald. Focul ardea într-un cămin enorm, dintr-un cuptor alimentat cu gaz. Încăperea era întunecată, cu tavane înalte. Din loc în loc, niște spoturi aruncau săgeți de lumină, iar în restul localului nu pătrundea deloc lumina zilei. Geamurile masive ale ferestrelor erau afumate sau colorate, iar privirea lui Mikael rătăcea prin clădire, de-a lungul pilonilor de beton și al construcțiilor din fier, înregistrând cioburile de sticlă de pe jos și capetele lucioase de metal ale căminului în care i se reflecta chipul.

Se afla într-un local industrial părăsit, poate o veche fabrică de sticlă, probabil la ceva distanță de Stockholm, deși n-avea deloc idee unde anume. Dar i se păruse că drumul durase destul de mult. Schimbaseră mașina o dată sau de două ori, dar la momentul respectiv el trebuie să fi fost drogat, într-o stare deplorabilă. Nu-și aducea aminte decât frânturi din ce se întâmplase în noaptea precedentă și în cursul dimineții, iar acum era întins pe o targă, legat cu curele de piele, și plasat în imediata apropiere a căminului. Mikael țipă:

— Alo! Ce naiba, răspundeți, alo!

Nu credea că avea să fie de mare ajutor, dar simțea nevoia să facă altceva decât să tragă de curele și să simtă sudoarea scurgându-i-se pe corp și căldura căminului arzându-i tălpile și degetele de la picioare. Altfel avea s-o ia razna. Cuptorul sâsâia ca un șarpe, iar pe el îl cuprinse o frică soră cu moartea. Era leoarcă de transpirație și avea gura uscată și tocmai… Ce se auzea? Podeaua scârțâia, niște pași zdrobeau cioburile de sticlă. Pașii se apropiară și Mikael simți instinctiv că nu erau pașii cuiva care să-i dea

speranță de mai bine. Dimpotrivă, pașii păreau nonșalanți, exagerat de lenți și erau însoțiți de fluierături.

Ce fel de persoană găsea că era potrivit să fluiere într-o astfel de situație?

— Bună dimineața, Mikael.

Era aceeași voce care i se adresase în engleză în noaptea trecută. Deocamdată însă nu vedea pe nimeni. Sau poate că asta era și ideea. Poate că voiau să-și ascundă chipurile de el. Mikael răspunse în engleză:

— Bună dimineața.

Pașii se opriră și fluieratul încetă, iar Mikael îi deslușI respirația și simți o mireasmă de loțiune după bărbierit și se pregăti pentru orice: o lovitură, o înjunghiere, un șut dat tărgii astfel încât picioarele să-i intre în cuptor. Dar nu se întâmplă nimic. Bărbatul zise doar:

— Ce salut neașteptat de vesel!

Mikael nu găsi nicio replică potrivită.

— Eu așa am fost educat, zise vocea.

— Cum? bâigui Mikael.

— Să mă prefac mereu că sunt calm, orice s-ar întâmpla. Dar în cazul de față nu e nevoie. Prefer să fii sincer și trebuie să recunosc că și pentru mine e o situație… neplăcută. Forțată.

Mikael șuieră:

— Păi, de ce?

— Îmi place de tine, Mikael. Respect relația ta cu adevărul, dar povestea asta…

Individul făcu o pauză teatrală.

— … ar fi trebuit rezolvată în familie. Însă știi și tu că vendetele atrag adesea și persoane care nu fac parte din familie.

Mikael observă că începuse să tremure.

— Vorbești de Zala, rosti el printre vaiete.

— O, da, tovarășul Zalacenko. Dar tu nici măcar nu l-ai cunoscut.

— Nu.

— Pentru asta chiar meriți felicitări. Era o experiență grandioasă, dar lăsa semne.

— Deci l-ai cunoscut?

— L-am iubit. Dar, din păcate, a fost ca și cum ai iubi un zeu. Nu primești nimic înapoi. Doar strălucirea care-ți tulbură vederea și te face irațional și orb.

— Orb? repetă Mikael de-abia dându-și seama ce zicea.

— Exact, orb și descreierat. Iar eu încă mai dau semne de ambele, din păcate. Legăturile mele cu Zalacenko par imposibil de tăiat și-mi asum riscuri inutile. Nici tu, nici eu n-ar trebui să ne aflăm aici, Mikael.

— Și atunci de ce ne aflăm aici?

— Răspunsul e simplu: răzbunarea. Prietena ta ar trebui să-ți povestească câte ceva despre puterea ei distructivă.

— Lisbeth, zise el.

— Exact.

— Unde e?

— Unde este oare? Asta ne întrebăm și noi.

Apoi urmă o nouă pauză, poate că nu foarte lungă, dar destul de lungă încât să-l facă pe Mikael să creadă că bărbatul avea să-i demonstreze cât de irațional și de descreierat mai era încă. Însă acesta făcu un pas înainte și primul lucru la care se gândi Mikael a fost costumul lui de in alb, același costum pe care îl purtase azi-noapte, și în mintea lui apăru o imagine groaznică în care sângele său îi umplea sacoul de pete.

Apoi îi remarcă chipul. Avea fața armonioasă, cu trăsături fine, o ușoară asimetrie în jurul ochilor și o cicatrice ștearsă pe obrazul drept. Părul era des și grizonant, cu șuvițe albe. Avea trupul subțire și suplu. Într-un alt context, putea fi luat drept un intelectual excentric, un Tom Wolfe. Acum însă era de o răceală înfiorătoare, iar mișcările îi erau de o lentoare nenaturală.

— Presupun că nu ești singur, zise Mikael.

— Avem cu noi niște bandiți, băieți tineri care, din motive neînțelese de mine, nu vor să se arate, și avem și o cameră de filmat în tavan.

Bărbatul arătă în sus cu degetul.

— Deci vreți să mă filmați.

— Nu-ți face griji pentru asta, Mikael, zise bărbatul care acum vorbea fluent suedeză. E bine să vezi lucrurile ca pe o apropiere între noi doi, un fel de intimitate.

Corpul lui Mikael tremura din ce în ce mai tare.

— Vorbești suedeză, zise el înspăimântat.

Era ca și cum capacitatea bărbatului de a schimba limba îi întărea lui Mikael convingerea că avea de-a face cu diavolul.

— Sunt lingvist, Mikael.

— Zău?

— Da. Dar noi doi vom face o călătorie dincolo de limbă.

Desfășură o pânză neagră pe care o ținuse în mâna dreaptă și puse niște obiecte strălucitoare pe masa de oțel de lângă el.

— Ce vrei să spui?

Mikael se răsucea din ce în ce mai disperat pe targă, holbându-se la focul care scăpăra la picioarele lui și la chipul său descompus, care se deslușea în ramele de metal ale căminului.

— Există o grămadă de cuvinte frumoase pentru aproape tot ce trăim, continuă bărbatul. Poate în primul rând pentru dragoste, nu-i așa? Presupun că i-ai citit pe Keats și pe Byron în tinerețe, iar eu zic că descriu iubirea destul de bine. Dar durerea fără de sfârșit e mută, Mikael. Nimeni n-a fost în stare s-o descrie, nici măcar cei mai mari artiști, iar noi într-acolo ne îndreptăm, Mikael. Către mutenie.

∵

CĂTRE MUȚENIE.

Iuri Bogdanov se afla pe bancheta din spate a unui Mercedes negru, în drum spre Märsta, și tocmai îi arăta Kirei secvența filmată. Ea se uita cu ochii îngustați, iar Bogdanov aștepta să-i vadă chipul iluminat de acea strălucire fierbinte care i se aprindea în ochi de fiecare dată când își vedea dușmanii suferind.

Dar nu se întâmplă nimic. Chipul ei era străpuns doar de o nerăbdare chinuită, ceea ce era un semn rău. Bogdanov nu avea încredere în Galinov și era convins că merseseră prea departe. Faptul că îl atacaseră pe Mikael Blomkvist n-avea să ducă la nimic bun. Situația le putea scăpa oricând de sub control, iar mina necăjită a Kirei îl îngrijora.

— Cum te simți? zise el.

— N-ai de gând să i-l trimiți? răspunse ea.

— Trebuie doar să mă asigur că linkul e protejat. Dar, sincer să fiu, Kira…

El ezită. Știa că n-avea să-i facă plăcere și îi evită privirea.

— N-ar trebui să te apropii de clădire, continuă el. Locul tău e într-un avion care să te ducă imediat acasă.

— Nu plec nicăieri până n-o văd moartă.

— Cred… începu el.

…că nu se lasă prinsă așa de ușor, ar fi vrut să spună. *Că o subestimezi.* Dar nu mai adăugă nimic. Nu trebuia nicidecum să lase să se ghicească faptul că, în realitate, o admira pe Lisbeth, sau Wasp, numele sub care o cunoscuse. Existau hackeri de calibru, apoi genii și apoi ea. Așa vedea el

lucrurile și, în loc să mai vorbească, se aplecă și scoase la iveală o cutie albastră de metal.

— Ce-i aia? zise ea.

— O cutie protectoare. O cușcă a lui Faraday. Bagă-ți mobilul înăuntru. Nu vrem să lăsăm urme după noi.

Kira aruncă o privire pe fereastră, apoi băgă telefonul înăuntru. Se așternu tăcerea. Se uitară necăjiți înainte, către șofer și peisajul din față, până când Kira îi ceru din nou să vadă ce se petrecea în clădirea industrială din Morgonsala, iar Bogdanov îi arătă.

Erau imagini de care el s-ar fi putut lipsi.

∵

Lisbeth tocmai trecuse de Norrviken, când îi dispăru brusc semnalul din ochelarii Google Glass. Se puse pe înjurat și lovi cârma cu mâna dreaptă. Era totuși de așteptat, deci încetini și găsi un popas lângă drum, cu o bancă de lemn și o masă la umbra unui pâlc de copaci, unde se refugie cu laptopul său, în speranța că avea să fie răsplătită pentru toate orele pe care și le petrecuse de-a lungul verii trecând în revistă anturajul Camillei.

Era imposibil ca operațiunea să fi fost realizată fără ajutorul membrilor clubului Svavelsjö MC și, deși Lisbeth bănuia că niciunul dintre ei nu plecase cu altceva la el decât o cartelă preplătită, spera totuși să se fi strecurat măcar o mică greșeală în scenariu. Prin urmare îi verifică din nou pe toți tipii care o vizitaseră pe Kira în apartamentul de pe Strandvägen: Marko, Jorma, Conny, Krille și Miro. Nu obținu nimic nici de data aceasta, deși le piratase operatorii de telefonie și avea acces la releul telefonic. Bătu cu pumnul în masă și era gata să se dea bătută și să încerce să găsească altă soluție, când îi veni în minte numele lui Peter Kovic.

Peter Kovic era cel care avea cel mai lung cazier judiciar dintre toți membrii clubului și se zvonea că avea probleme cu băutura, cu femeile și cu disciplina, iar Lisbeth nici măcar nu-l văzuse prin apropierea apartamentului Kirei. Era totuși unul din cei care o căutaseră pe Fiskargatan la începutul verii, așa că ea se hotărî până la urmă să facă o încercare și cu telefonul lui, iar după câteva clipe începu să înjure agitată. Dimineață devreme, Kovic trecuse pe același drum pe care o pierduse acum pe Camilla, dar continuase apoi și mai spre nord, către Uppsala, trecând pe lângă Storvreta și Björklinge. Lisbeth tocmai se pregătea să plece când îi sună telefonul.

Nici prin gând nu-i trecea să răspundă. Verifică totuși cine era. Era Erika Berger de la *Millennium,* deci în cele din urmă răspunse. La început însă nu pricepu nimic. Erika țipa încontinuu și tot ce se deslușea era:

— I-au dat foc, i-au dat foc!

Apoi începu să înțeleagă mai mult.

— L-au băgat într-un cuptor mare. Țipă și suferă îngrozitor și zic… adică scriu…

— Ce scriu?

— Că-l ard de viu, dacă nu te duci într-un loc anume din pădurea de lângă Sunnersta și scriu că, dacă descoperă vreun polițist prin zonă sau dacă au vreo altă bănuială de circumstanțe suspecte, îl chinuie pe Mikael până la moarte și apoi se iau de alte persoane din anturajul tău și al lui Mikael și n-au de gând să se oprească, zic ei, până nu li te predai. Dumnezeule mare, Lisbeth, e oribil! Picioarele lui…

— O să-l găsesc, ascultă ce spun. O să-l găsesc.

— Au mai zis să-ți trimit filmul și o adresă de e-mail pe care să poți comunica cu ei.

— Trimite-mi-le atunci!

— Lisbeth, trebuie să-mi spui ce se întâmplă!

Lisbeth închise. N-avea timp să stea la povești. Trebuia să se întoarcă la pista ei; Peter Kovic, care azi-noapte făcuse același drum ca sora ei un pic mai devreme, dar pe urmă continuase spre nord pe E4, înspre Tierp și Gävle, ceea ce era promițător. Preț de câteva clipe, fusese cu adevărat promițător, iar ea bătea cu degetele în masă, bombănind și înjurând:

— Hai odată, bețivan nenorocit! Du-mă la ei!

Traseul lui Kovic se opri firește în Månkarbo, iar Lisbeth privi în gol cu fața către drum, având o mină atât de furioasă în acel moment, încât un tânăr dintr-un Renault, care tocmai se oprise să se odihnească, o porni din nou la drum, speriat. Dar Lisbeth nici nu-și dăduse seama de existența lui. Cu fălcile încleștate, urmări filmul pe care i-l trimisese Erika Berger, cu Mikael în prim-plan.

Avea ochii cât cepele, albi ca și cum pupilele i-ar fi dispărut din orbite, și întreg chipul atât de încordat și de schimonosit, încât de-abia îl mai recunoștea. Nădușise tot. În timp ce camera de filmat aluneca de-a lungul corpului lui către blugi și picioare, pe bărbie, pe buze, pe piept la încheietura cămășii îi apăreau stropi de sudoare. Purta șosete roșii care înaintau încet în interiorul unui cămin maro de cărămidă, în care tremurau

limbile scăpărătoare ale flăcărilor. Șosetele și pantalonii luară foc și, cu o întârziere bizară, ca și cum Mikael s-ar fi abținut cât de mult putuse, se auzi un țipăt smintit, sfâșietor.

Lisbeth nu scoase o vorbă, pe chip nu i se mișcă niciun mușchi. Dar cu mâna, care în momentul acela arăta ca o gheară, trasă trei zgârieturi adânci în masa de lemn din fața ei. Apoi citi mesajul pe care i-l trimiseseră și se uită la adresa de e-mail, o nenorocire supercriptată pe care i-o trimise lui Plague împreună cu niște instrucțiuni scurte, o fotografie a lui Peter Kovic, o hartă cu autostrada E4 și partea de nord a regiunii Uppland.

Apoi își luă laptopul și arma, își puse la loc ochelarii Google Glass și plecă în direcția Tierp.

∵

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă! strigă Erika Berger în telefon.

Singurii care o auzeau însă erau colegii ei de redacție care se adunaseră în jurul ei și care nu pricepeau nimic, în afară de faptul că șefa lor părea să-și fi pierdut mințile. Sofie Melker, care era cel mai aproape de ea, ar fi zis că Erika avea să se prăbușească și se grăbi să o cuprindă cu brațele. Erika nu băgă însă de seamă acest gest.

Se afla într-o stare de concentrare disperată, încercând să formuleze un plan de acțiune. Nu trebuia să sune la poliție, îi scriseseră. Sub nicio formă să nu contacteze poliția. Era totuși o alternativă viabilă? Nu numai că era vorba de cel mai îngrozitor lucru pe care-l văzuse vreodată. Ci, în plus, i se întâmpla lui Mikael, cel mai vechi prieten al ei, marea ei dragoste… Totul o luase prin surprindere. Își verificase e-mailul în mod instinctiv, fără măcar să-și dea seama ce făcea, și dăduse peste această catastrofă…

O sunase pe Lisbeth înainte să fi putut digera conținutul e-mailului sau să fi exclus posibilitatea ca totul să fie vreo glumă macabră, un trucaj. Însă toate aceste gânduri îi fuseseră spulberate când îi auzise vocea și înțelesese că era lucrul la care Lisbeth se aștepta de fapt: răul suprem.

Era incredibil. Erika înjură incoerent, cu voce tare, ca și cum s-ar fi aflat într-o realitate paralelă, și de-abia atunci își dădu seama că Sofie o îmbrățișa. Pentru o clipă, simți nevoia să-i povestească totul. Apoi însă se dezlipi de ea, mormăind:

— Iartă-mă, vreau să fiu singură. Îți povestesc mai încolo.

Intră în birou și închise ușa în urma sa. În aer pluteau cuvinte nerostite: dacă făcea ceva ce avea să-l coste pe Mikael viața, nu o să și-o ierte niciodată. Dar asta nu însemna că trebuia să rămână paralizată, și cu atât

mai puțin să facă ce-i spuneau bandiții. Trebuia să… ce trebuia să facă?… În primul rând, să se gândească, să se concentreze. Apropo, genul ăsta de crime nu sunt comise mereu după tiparul ăsta?

Răufăcătorii nu vor ca poliția să fie implicată. Dar când sunt demascați, acest lucru se întâmplă mereu pentru că poliția a fost oricum informată, în secret. Trebuia să-l sune pe Bublanski pe o linie protejată, nu-i așa? După un minut de șovăială, îl contactă. Dar nu dădu de el. Vorbea la telefon, iar atunci se întâmplă ceva ciudat cu ea. Începu să tremure necontrolat:

— Fir-ai a dracului de nenorocită, Lisbeth! bolborosi ea. Cum ai putut să-l bagi pe Mikael în mizeria asta? Cum?

∵

Comisarul Bublanski tocmai avusese o lungă convorbire cu Catrin Lindås, iar acum ea i-l dădu la telefon pe Janek Kowalski. Acesta se prezentase ca fiind atașat pe lângă ambasada britanică și Bublanski își zise că n-avea decât să-l creadă pe cuvânt.

— Sunt un pic îngrijorat, zise bărbatul, iar Bublanski reflectă rapid la tendința vorbitorilor de limbă engleză de a recurge la adevăruri spuse numai pe jumătate.

Răspunse sec:

— În ce sens?

— Două povești separate se întâlnesc în acest punct, într-un mod delicat. E posibil să fie o coincidență. Sau poate că nu. Blomkvist are legături cu Lisbeth Salander, nu-i așa?, iar Johannes Forsell…

— Da? replică Bublanski nerăbdător.

— La sfârșitul ședерii lui la Moscova, în 2008, Forsell lucra la o anchetă despre tatăl lui Lisbeth, Aleksander Zalacenko, și dezertarea lui în Suedia.

— Eu credeam că doar Säpo avea acces la genul ăsta de informații.

— Nimic nu e atât de secret pe cât se pretinde, domnule comisar. Și mai interesant e faptul că cealaltă fiică, Camilla, s-a apropiat mai târziu de o persoană din GRU care fusese mâna dreaptă a lui Zalacenko și care a păstrat legătura cu el chiar și după ce și-a trădat țara.

— Și cine este această persoană?

— Se numește Ivan Galinov și, din motive neelucidate încă, a continuat să-i fie loial… cum să zic?… chiar și post-mortem. I-a atacat pe dușmanii lui Zalacenko chiar și după moartea lui și a făcut să tacă persoane care se aflau în posesia unor informații incomode. Este nemilos și periculos, iar noi credem că se află în Suedia și că este implicat în răpirea lui Blomkvist.

Pentru noi ar însemna enorm dacă ar putea fi capturat, prin urmare vrem să vă oferim ajutorul nostru, mai ales că ministrul Forsell are propriile sale planuri, pe care eu le-am binecuvântat într-un mod puțin imprudent.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

— O să înțelegeți la momentul oportun, nu vă faceți griji. Vă trimitem materiale și fotografii cu Galinov, dar din păcate nu sunt foarte recente. La revedere, domnule comisar.

Bublanski dădu din cap de unul singur. Nu era obișnuit să primească ajutor din partea unor astfel de funcționari, căci în momentul de față pricepuse exact ce fel de persoană era Kowalski, și asta îl puse pe gânduri. Se ridică și tocmai se pregătea să intre în birou la Sonja Modig ca să-i povestească, când se auzi din nou țârâitul telefonului. Era Erika Berger.

∵

Catrin ședea pe un fotoliu maro, în salonul lui Janek Kowalski, față în față cu Johannes Forsell și în imediata apropiere a Rebeckăi. Nu-i era tocmai ușor să se concentreze. Gândurile îi fugeau mereu la Mikael. Reușise să împrumute un reportofon – nu-i dăduseră voie cu mobilul – deci presupunea că totul avea să iasă bine, așa că, încetul cu încetul, deveni totuși din ce în ce mai absorbită de subiect.

— Deci n-ați mai fost în stare să faceți niciun pas? întrebă ea.

— Nu, continuă Johannes. Se întunecase și era un ger crunt, iar mie mi-era frig și speram doar să nu mă chinui prea mult. Să mă cufund în acea stare finală de letargie, când corpul e golit de căldură și se zice că începem din nou să ne simțim bine. Chiar atunci însă am auzit urletul și am ridicat privirea, dar la început n-am văzut nimic. Apoi și-a făcut din nou apariția Nima Rita, dar de data asta cu două capete și patru brațe, ca un zeu hindus.

— Ce vreți să spuneți?

— Așa l-am perceput eu. Dar de fapt căra pe cineva. Însă a durat ceva vreme până mi-am dat seama de asta și apoi încă ceva timp până am înțeles despre cine era vorba. Eram prea obosit ca să mai pot judeca. Poate chiar prea obosit ca să mai *vreau* să fiu salvat, plus că la un moment dat trebuie să-mi fi pierdut cunoștința. M-am trezit când am simțit pe cineva întins lângă mine. Era o femeie cu brațele întinse rigid înainte, ca și cum ar fi vrut să mă îmbrățișeze. Bodogănea ceva despre fiica ei.

— Ce zicea?

— N-am înțeles nimic. Îmi aduc aminte doar că ne holbam unul la celălalt, copleșiți de disperare, firește, dar și cu mirare. Cred că ne-am

recunoscut unul pe celălalt. Era Klara și am mângâiat-o pe cap și pe umăr și îmi aduc aminte că mi-am zis că nu avea să mai fie frumoasă vreodată. Avea chipul distrus de ger. Vedeam rana pe care toporul meu de gheață i-o făcuse la buză. E posibil să-i fi spus câteva cuvinte. Poate că mi-a și răspuns. Nu mai știu. Viforul vuia și, un pic mai sus, Svante și Nima se luaseră la ceartă. Croncăneau și se împingeau unul pe celălalt. Totul era foarte ciudat și tot ce am reușit să deslușesc era atât de absurd și de neplăcut, încât am crezut că auzisem greșit. Erau cuvintele englezești *slut* și *whore,* curvă și târfă. De ce ziceau așa ceva în toiul crizei? Nu puteam pricepe.

31.

28 august

Mikael nu-și dorise niciodată să moară, așa cum o făcuse Johannes Forsell pe Everest. Nici măcar nu se putea spune că ar fi trăit vreo criză mai profundă. Acum însă, când se afla pe o targă mobilă, cu arsuri grave pe picioare, nu-și dorea altceva decât să se topească și să dispară de pe fața pământului. În lumea lui nu mai exista nimic altceva decât durerile sale cumplite. Nici măcar nu mai avea puterea să țipe. Se încorda și suporta cu stoicism, nedându-și seama că putea să fie și mai rău. Chiar putea efectiv să fie și mai rău.

Bărbatul în costum alb, care se prezentase ca fiind Ivan, apucă un bisturiu de pe masa de lângă el și îl tăie în zona acoperită de arsuri, iar atunci Mikael aproape că făcu podul și izbucni în cele din urmă în zbierete. Țipă până se întoarse din nou în lumea reală. Dură însă o bună bucată de vreme până să-și dea seama ce se întâmpla, avea doar senzația vagă că auzea noi pași apropiindu-se, ciocănit de tocuri de data asta, își întoarse capul și văzu o femeie blond-roșcată de o frumusețe ireală. Îi zâmbea, iar acest lucru ar fi trebuit să-i dea speranța unei oarecare ușurări. Avu însă efectul opus, Mikael era și mai răvășit de spaimă.

— Tu „bolborosi el.

— Eu, zise ea.

Camilla îi mângâie fruntea și părul. Gestul ei avea un aer de sadism reprimat.

— Bună, zise ea.

Mikael nu răspunse. Corpul lui era o rană vie. Și totuși… gândurile îi rătăceau haotic prin cap, ca și cum ar fi avut ceva crucial să-i transmită.

— Lisbeth mă îngrijorează, continuă ea. Ar trebui să te îngrijoreze și pe tine, Mikael. Timpul trece. Tic, tac. Dar tu habar n-ai de asta, nu-i așa? Pot să-ți spun că e trecut de unșpe deja, iar Lisbeth ar fi dat un semn imediat, dacă ar fi vrut într-adevăr să te ajute. Dar n-am primit nici măcar o vorbă de la ea, zise Camilla zâmbind din nou. Poate că nu te place așa de mult, la urma urmei, Mikael. Poate că e geloasă pe toate celelalte femei ale tale. Pe micuța ta Catrin.

Cuvintele ei îl loviră ca o lamă de cuțit.

— Ce i-ați făcut?

— Nimic, dragă. Nu încă. Dar se pare că Lisbeth preferă să te vadă mort decât să coopereze cu noi. Te sacrifică, așa cum a mai făcut-o cu mulți alții.

Mikael închise ochii și continuă să caute în memorie ceva de zis, dar nu găsi nimic altceva decât propria sa durere.

— *Voi* mă sacrificați, zise el. Nu ea.

— Noi?… Nu, nu, nu, Lisbeth a primit o ofertă pe care n-a acceptat-o și n-am nimic împotriva acestui lucru, de fapt. O las cu mare plăcere să afle cum e să pierzi pe cineva care a fost important pentru tine. Nu-i așa c-ai fost important pentru ea odinioară?

Îi mângâie părul încă o dată și, în acea clipă, Mikael văzu ceva neașteptat pe chipul Camillei. Văzu o asemănare cu Lisbeth, poate nu în felul cum arăta, ci în furia mută pe care o exprimau ochii ei… și atunci începu să se bâlbâie:

— Cei care…

Făcea eforturi supraomenești să-și țină durerea sub control.

— Ce spui, Mikael?

— … au fost importanți pentru ea sunt mama ei și Holger, iar pe ei i-a pierdut deja, zise el și în clipa aceea își dădu seama ce căuta de fapt.

— Ce vrei să spui?

— Că Lisbeth știe deja cum e să pierzi pe cineva care-ți este drag, în vreme ce tu, Camilla…

— În vreme ce eu…

— … ai pierdut ceva și mai rău.

— Nu zău? Ce anume?

Șuieră răspunsul scrâșnind din dinți:

— O parte din tine.

— Ce vrei să spui?

Ochii îi luceau de mânie.

— Ți-ai pierdut și mama, și tatăl.

— Așa e.

— O mamă care nu voia să vadă cât de rău ajunseseși și un tată… pe care îl iubeai… dar care te-a abuzat… și cred că…

— Ce dracu' crezi?

Mikael închise ochii încercând să se concentreze.

— Că tu ai fost victima principală în toată povestea asta. Te-au trădat cu toții.

Camilla îl apucă de beregată.

— Ce ți-a băgat în cap Lisbeth?

Simțea că nu mai putea să respire și asta nu doar din cauza mâinii Camillei. Simțea că focul se apropia de el… era convins că făcuse o greșeală. Voise să o facă să simtă ceva. Dar nu reușise decât să o înfurie.

— Răspunde! țipă ea.

— Lisbeth a zis că…

Gâfâia și de-abia mai respira.

— Ce?

— Că ar fi trebuit să priceapă de-atunci de ce Zala venea după tine noaptea, dar că era atât de preocupată să-și salveze mama, încât n-a înțeles.

Camilla îi dădu drumul din strânsoare și trase un șut în targă. Picioarele lui Mikael se loviră de marginea căminului.

— Deci așa a zis?

Pulsul lui Mikael o luă razna.

— N-a înțeles.

— Ei, căcat!

— Nu, nu.

— A știut dintotdeauna, e clar c-a știut, țipă Camilla.

— Liniștește-te, Kira, interveni Ivan.

— Nici gând, scrâșni ea. Nu vezi că Lisbeth i-a împuiat capul cu minciuni?

— Nu știa, se bâlbâi Mikael.

— Deci așa spune. Vrei să-ți zic ce s-a întâmplat de fapt cu Zala? Vrei să știi? Zala m-a făcut femeie. Chiar așa s-a exprimat.

Camilla șovăi și păru să-și caute cuvintele.

— M-a făcut femeie cam așa cum te fac eu acum pe tine bărbat, Mikael, continuă ea și se aplecă să-l privească în ochi și, după ce la început se holba doar cuprinsă de furie și însetată de răzbunare, mina ei se schimbă.

Chipul ei i se păru dintr-odată sensibil, iar Mikael își imagină că reușise să intre în contact cu ea sau chiar că se recunoștea pe ea însăși în vulnerabilitatea lui. Probabil că se înșelase, în clipa următoare, Camilla se întoarse și părăsi încăperea, strigând câteva cuvinte în rusă, ce sunau ca un ordin.

Apoi Mikael rămase singur cu bărbatul pe nume Ivan și nu-i mai rămase altceva de făcut decât să încerce să reziste și să evite să privească flăcările.

13 mai 2008

Când îi văzu pe ceilalți alpiniști apărând din ceață, Klara căzu la pământ și se rostogoli la vale, depărtându-se de Nima Rita, lovindu-se de un corp. Era un bărbat. Era mort? Nu, nu, trăia, se mișca și o privea clătinând din cap. Purta o mască de oxigen. Nu putea vedea cine e. Dar o bătu pe umăr.

Apoi își dădu jos masca și ochelarii și-i zâmbi din ochi, iar atunci ea îi întoarse zâmbetul sau cel puțin încercă. Dar nimic nu părea să dureze și, nu după multă vreme, auzi o ceartă un pic mai sus. Nu deslușea decât fragmente. Era vorba despre tot ce Johannes – chiar zicea Johannes? – făcuse pentru Nima și urma să mai facă. Să-i construiască o casă. Să aibă grijă de Luna. Dar nu vedea nicio legătură cu ea.

O dureau toate. Zăcea în zăpadă neajutorată, nu se mai putea ridica și se ruga la Dumnezeu ca Nima să vină iar să o ajute. Și iată-l într-adevăr aplecându-se spre ea și atunci se simți ca și cum întreaga lume își desfăcea brațele și o primea la sânul ei. Chiar avea să fie salvată. Avea să-și revadă fiica, avea să ajungă acasă. Dar Nima nu o ridică pe ea.

Ci pe bărbatul de lângă ea. La început nu-și făcu griji. Îl lua pe el mai întâi. Nu însemna nimic, nu-i așa? Ridică privirea și-l văzu pe bărbat atârnând de Nima, la fel cum atârnase și ea cu puțin timp în urmă. Apoi își zise că putea s-o ajute cealaltă persoană, cel care țipase și se tot certase. Dar zăbovea, iar apoi se întâmplă ceva foarte îngrijorător. Începură să se îndepărteze de ea. Doar n-aveau de gând s-o lase acolo?

— Nu! țipă ea. Vă rog, nu mă lăsați aici!

Însă bărbații plecară fără ca măcar să se uite înapoi, iar ea rămase un răstimp holbându-se la spinările lor care se îndepărtau prin furtună, până când nu le mai auzi decât pașii scârțâiți… de-abia atunci o copleși cu adevărat spaima și începu să țipe până o lăsară puterile și nu mai putu decât să plângă încetișor, simțind cum în corp i se răspândește disperarea cu o intensitate nebănuită.

∵

Iuri Bogdanov ședea într-o anexă nou construită, exact în fața Kirei, care se cufundase într-un fotoliu de piele și bea cu nervozitate dintr-un bourgogne alb și scump pe care îl transportaseră până acolo doar pentru ea, firește.

Bogdanov se uita pe computerul său. Avea o serie întreagă de secvențe video de urmărit, nu doar imaginile cu Blomkvist care se perpelea de durere, ci și înregistrări ale câmpurilor dimprejur. Clădirea era o fostă fabrică de sticlă unde se realizaseră vaze și boluri exclusiviste, care dăduse faliment și pe care Kira o achiziționase cu câțiva ani în urmă. Era izolată, departe de orice zonă locuibilă, la marginea pădurii și, deși ferestrele erau mari și înalte, nu se vedea nimic prin ele, iar Bogdanov se asigurase metodic că toți cei implicați aveau să fie foarte precauți. Ar trebui să fie în siguranță aici. Dar asta nu-l mulțumea nicicum și gândurile îi zburară la Wasp și la tot ce auzise despre ea. Se zvonea că accesase intranetul NSA-ului și citise documente pe care nici măcar președintele nu le văzuse. Reușise să facă lucruri despre care se zicea că erau imposibil de făcut, era o legendă în lumea lui, în vreme ce Kira… of, Kira.

O privi cu coada ochiului. Era așezată pe fotoliu, în spatele lui. Pe frumoasa Kira, care îl ajutase să scape de sărăcie, care-l făcuse bogat și față de care n-ar fi trebuit să simtă decât recunoștință – și totuși de care era sătul – o simțea ca pe o povară ce-i îngreuna brusc umerii. Se săturase de amenințările și de loviturile ei, de setea ei de răzbunare și, fără să-și dea seama de ce, intră pe adresa de e-mail pe care o crease și rămase nemișcat câteva secunde, cu o agitație bizară în corp.

Apoi scrise coordonatele GPS, zicându-și că, dacă tot nu dădeau de Wasp, n-avea decât să-i găsească ea pe ei.

∵

Lisbeth se afla la un alt popas în apropiere de Eskesta, pe autostrada E4, cu laptopul în brațe. O mașină opri la marginea șoselei. Era un Volvo V90

negru, iar ea tresări și puse mâna pe armă pe sub geacă. Nu era însă decât un cuplu de vârstă mijlocie cu un băiețel care avea nevoie să facă pipi.

Lisbeth își întoarse privirea de la ei. Tocmai primise un mesaj de la Plague care conținea… ce conținea?… nimic extraordinar, nici pe departe, dar era o nouă pistă, un pic mai la est.

Exact cum sperase, idiotul de Peter Kovic o dăduse din nou în bară și apăruse într-una din imaginile unei camere de supraveghere de la o benzinărie de pe Industrigatan din Rocknö, la nord de Tierp, la 03:37 azi-noapte. Arăta ca dracu': masiv, anost și umflat. În secvența filmată își dădea jos casca și bea dintr-o sticlă gri-argintie de apă, iar cu ce-i mai rămăsese în sticlă își clătise fața și părul. Părea să încerce să se trezească după o mahmureală de zile mari.

Lisbeth îi răspunse:

L-ați urmărit mai departe?

Plague replică:

După asta, nimic.

Și niciun semnal de pe mobilul lui?

Tăcere perfectă.

Ceea ce însemna că bețivanul ar fi putut s-o apuce în orice direcție. Către întinderile regiunii Norrland sau, în sus, spre coastă. Tot n-avea nici cea mai vagă idee despre locul în care îl duseseră pe Mikael și-i venea să țipe și să distrugă totul în jurul ei. Se stăpâni însă și rămase nemișcată contemplând ideea de a lua legătura cu bandiții, în speranța că va putea obține vreo pistă măcar în felul ăsta. Prin urmare, intră pe contul de e-mail pe care-l primise și acolo descoperi ceva nou, două rânduri de cifre și litere pe care, preț de o clipă, nu le putu interpreta. Apoi îi pică fisa; erau coordonate GPS care indicau un loc din cătunul Morgonsala, în regiunea Uppland.

Morgonsala.

Ce însemna asta? Mai devreme îi scriseseră despre un loc de lângă Sunnersta, dar atunci avuseseră grijă să-i dicteze exact cum trebuia să se comporte. Acum nu scriau nimic, niciun cuvânt în plus, îi trimiseseră doar niște coordonate către o poziție care se afla… unde se afla?… se uită cu mai multă atenție – la mama naibii, pe un câmp. Morgonsala, citi ea, era o mică localitate cu 68 de locuitori, aflată la nord-est de Tierp, alcătuită în mare parte din păduri și câmpii. Aveau firește o biserică și niște vestigii istorice, dar și o serie de localuri industriale părăsite, care datau din anii '80 și '90, când cătunul fusese traversat de un val de spirit antreprenorial. Acestea din

urmă îi treziră interesul. Intră pe Google Earth și descoperi că în mijlocul câmpului, în imediata apropiere a pădurii, se afla o clădire dreptunghiulară din cărămidă, cu ferestre înalte.

Putea foarte bine să fie ascunzișul unor infractori. Dar orice altă clădire industrială din toată Suedia putea la fel de bine să îndeplinească acest criteriu. Ținta căutărilor ei era întreaga țară. Dar era ceva ce-i scăpa. De ce îi indicau clădirea respectivă? Era o încercare de a o induce în eroare? O capcană?

Se uită din nou pe hartă și observă că Rocknö, unde se oprise Peter Kovic să se spele pe față, se afla în drum spre Morgonsala și atunci, agitată, începu să bolborosească ceva în barbă.

Ciripise oare cineva din anturajul Camillei? Era posibil așa ceva? E drept că probabil nu fusese deloc o plăcere pentru bandiții din Svavelsjö să primească ordinul de a-l ataca pe un tip ca Mikael. Trebuie să li se fi părut mult prea riscant, dar de ce s-o informeze pe ea? Ce sperau să obțină la schimb?

Nu înțelegea, dar era hotărâtă să investigheze. Îi scrise lui Plague:

Se pare că am o pistă în Morgonsala.

El răspunse:

Să auzim.

Îi trimise coordonatele GPS și adăugă:

Mă duc acolo acum. Ai putea să faci ceva valuri prin zonă?

Îmi place să fac valuri. Mai exact, cum?

Joacă-te cu curentul electric, trimite mesaje în masă pe mobil.

Am înțeles.

Vorbim mai târziu.

Apoi se urcă pe motocicletă și o porni spre Morgonsala. După câteva minute, observă că începuse să bată vântul. Cerul se întunecase, iar ea ținea ghidonul atât de strâns, încât degetele i se albiseră sub mănuși.

32.

28 august

Ivan Galinov îl contempla pe jurnalistul de pe targă. Era un adevărat luptător. De mult nu mai văzuse pe cineva rezistând atât de stoic unor dureri de o așa intensitate. Dar acum nu mai conta, oricum. Timpul trecea, iar ei nu mai puteau aștepta. Jurnalistul trebuia să moară – poate în zadar. Dar asta era mai puțin important. Iată-l aici, mânat de umbrele trecutului. De focul însuși, s-ar fi putut spune.

Galinov, spre deosebire de mulți din colegii lui de la GRU, nu aplaudase când fiica de 12 ani a lui Zalacenko aruncase un cocktail Molotov asupra acestuia din urmă, transformându-i mașina într-o văpaie. Se dăduse deoparte și jurase să o prindă pe fată într-o bună zi. E drept că fusese distrus cu mulți ani în urmă când auzise că Zalacenko, mentorul lui și cel mai apropiat prieten, dezertase și devenise întruchiparea răului, un trădător de țară.

Mai apoi înțelesese că nu era atât de simplu și atunci reluaseră legătura. Totul redevenise ca înainte sau aproape ca înainte. Se întâlneau în locuri secrete și făceau schimb de informații, reușind să construiască împreună Zvezda Bratva. Nimeni, nici măcar tatăl lui, nu însemnase atât de mult pentru el cât însemnase Zalacenko. Galinov avea să-i venereze memoria de-a pururi, deși, bineînțeles, era conștient de faptul că Zala făcuse și extrem de mult rău. Nu doar răul pe care i-l ceruse meseria, ci și multe altele, uneori chiar împotriva celor care erau sânge din sângele lui… iar acesta era unul din motivele care-l făcuseră să vină aici.

Ar fi făcut orice pentru Kira. În ea îl vedea pe Zala, dar și pe sine însuși, atât pe cel care trădează, cât și pe cel care este trădat, atât pe cel care suferă, cât și pe cel care-i face pe alții să sufere, și niciodată n-o văzuse atât de zdrobită ca după conversația cu Mikael de lângă targă. Galinov își întinse spinarea. Era deja după-amiază, îl durea tot corpul și-l înțepau ochii. Dar acum, dacă tot se afla aici, n-avea decât să-și termine treaba, deși nu-i făcuse niciodată plăcere, cum îi făcuse lui Zala sau Kirei. Pentru el nu era altceva decât o datorie. Zise:

— Acum o să punem capăt acestei povești, Mikael. O să fie bine, o să vezi.

Mikael nu răspunse. Își încleștă maxilarele și continuă să se arate curajos. Targa pe care era întins era udă leoarcă de transpirație. Avea picioarele arse și tăiate și percepea cuptorul încins din fața lui ca pe un monstru cu gura căscată. Lui Galinov nu-i era greu să se pună în locul lui Mikael.

Fusese la rândul lui torturat și crezuse că avea să fie executat, așa că își zicea, ca un fel de consolare atât pentru el însuși, cât și pentru Mikael, că exista cu siguranță o limită superioară a durerii care, odată depășită, făcea ca trupul să înceteze să mai reacționeze. Evolutiv vorbind, nu putea să existe vreun sens pentru o suferință nelimitată, mai ales când nu mai exista nicio speranță.

— Ești pregătit? întrebă el.

— Am… să… zise jurnalistul, dar se pare că nu mai avea puterea să continue, căci nu mai adăugă nimic, iar Galinov se mulțumi cu atât.

Controlă șinele pe care era cuplată targa, își șterse picăturile de transpirație de pe obraji, își întrezări chipul în marginile metalice ale cuptorului și apoi se pregăti să se pună pe treabă.

∵

Mikael ar fi vrut să zică orice, numai să obțină câteva clipe de răgaz. Dar îl lăsaseră puterile și era copleșit de un val de amintiri și de gânduri fragmentate. În fața ochilor îi apăru imaginea fiicei sale, apoi îi văzu pe părinții săi, pe Lisbeth și pe Erika și multe alte lucruri, mult mai multe decât putea cuprinde cu mintea. Își dădu seama că-și arcuise din nou spatele, ca și cum ar fi vrut să facă podul. Îi tremurau picioarele și șoldurile și-și zise: a venit momentul, acum o să ard de viu. Apoi își îndreptă privirea către Ivan, dar nu vedea nimic clar.

Întreaga încăpere i se părea încețoșată și de aceea îi era greu să-și dea seama dacă luminile chiar clipiseră și apoi se stinseseră sau dacă doar halucina. Multă vreme a fost convins că întunericul făcea parte din recuzita propriei lui spaime de moarte. În cele din urmă, înțelese însă că se întâmpla ceva – auzi pași și voci și-l văzu pe Ivan întorcându-se și întrebând în suedeză:

— Ce naiba se-ntâmplă?

Îi răspunseră mai multe voci agitate. Ce se întâmpla? Mikael nu pricepea. Simțea însă angoasa care se răspândise brusc în clădire și înțelegea că se luase curentul. Totul se stinsese, în afară de cuptor, care încă ardea cu aceeași intensitate amenințătoare, iar el se afla în continuare la doar un pas distanță de o moarte incredibil de dureroasă. Și totuși agitația trebuia să fie un semn de… speranță, nu-i așa?, deci se uită împrejur și desluși mai multe siluete, ca niște umbre care se mișcau în întuneric.

Poate că venise poliția. Încercă să gândească, să se elibereze din jugul durerilor. Să-i sperie și mai tare? Să le spună că erau încercuiți și că n-aveau

nicio șansă? Nu, ar fi putut să-i facă să-l arunce și mai repede în cuptor. Simți cum i se taie respirația. De-abia mai trăgea aer în piept. Privi centurile de piele strânse peste picioare. Curelele erau noi, deoarece cele vechi luaseră foc și se topiseră în pielea lui. Gambele îi pulsau, urlau de durere. Iar pielea îi era făcută ferfeniță. Nu se putea elibera oare? Se hotărî să facă o încercare. Avea să simtă o durere îngrozitoare. Dar n-avea timp să se gândească la asta acum, închise ochii și reuși să articuleze cuvintele:

— La naiba, se prăbușește acoperișul!

Bărbatul care se numea Ivan se uită în sus și atunci Mikael trase adânc aer în piept și își desprinse picioarele din curele cu un țipăt strident care străpunse văzduhul, iar apoi, fără să mai stea pe gânduri, îi trase un picior lui Ivan în stomac, după care totul deveni diform și începețoșat. Ultimul lucru pe care-l auzi înainte să-și piardă cunoștința a fost zgomotul unor voci care strigau în suedeză:

— Împușcă-l!

Mai 2008

În timpul coborâșului către tabăra de bază de a doua zi îi reveniră în memorie cuvintele pe care le auzise slab în toiul viforului, ultimele semne de viață ale Klarei, acele strigăte disperate:

— Vă rog, nu mă lăsați aici!

Senzația era insuportabilă și deja de-atunci își dăduse seama că acele cuvinte aveau să-l urmărească tot restul vieții. Și totuși, nimic nu era simplu. Supraviețuise, iar asta îi dădea o forță amețitoare și se ruga mereu la Dumnezeu să reziste tot drumul până jos, ca să poată cădea în brațele Rebeckăi. Deci, nu, nu simțea doar povara vinovăției. Voia, de asemenea, să supraviețuiască și se simțea deopotrivă recunoscător, nu doar față de Nima, ci și față de Svante. Fără el ar fi murit pe munte; și totuși nu avea puterea să-l privească în ochi și cel mai adesea privirile lui se întorceau spre Nima Rita. Și nu era singurul care făcea acest lucru. Cu toții îl priveau îngrijorați pe Nima Rita.

Nima era epuizat – se discuta dacă să fie transportat cu elicopterul până la spital. Însă refuza să primească ajutor, mai ales de la Svante sau de la Johannes. Așa că Nima reprezenta un motiv de îngrijorare pentru ei. Fără doar și poate. Oare ce avea să spună când o să-și recapete puterile? Era o întrebare care-l rodea pe Johannes. Părea să-l roadă și mai tare pe Svante,

iar atmosfera devenea din ce în ce mai încordată. În cele din urmă, Johannes renunță să se mai gândească la asta. Fie ce-o fi! Pe măsură ce-l lăsau puterile și se apropiau de zona de siguranță, dorința lui de viață era înlocuită de apatie, iar când reuși în sfârșit să o îmbrățișeze pe Rebecka de-adevăratelea, nu simți nimic din ce visase. Nicio senzație de siguranță, nici dor de ea, doar o piatră pe inimă.

Aproape că nu mâncă și de-abia bău ceva. Dormi dus 14 ore, iar când se trezi, se simțea amorțit. Superbul peisaj montan părea acoperit de scrum, iar el nu-și găsea alinare în nimic, nici măcar în zâmbetul Rebeckăi. Viața părea anostă. Îl muncea un singur gând: trebuia să spună adevărul. Dar tot amâna, nu doar din pricina lui Svante și a privirilor lui furișe de îngrijorare. După cele mai recente informații, cariera de alpinist a lui Nima Rita ajunsese la final. Să fi fost tocmai Johannes cel care-i pecetluise destinul? Să fi fost el cel care povestise că marele erou al acelei tragedii de pe munte, care-i salvase viața, lăsase o femeie să moară în toiul furtunii?

I se părea o misiune aproape imposibilă. Și totuși tot ar fi făcut-o, dacă Svante nu l-ar fi luat deoparte în timpul coborâșului din tabăra de bază. Ajunseseră pe lângă Namche Bazaar, nu departe de o ravenă săpată de un izvor. Mergea de unul singur. Rebecka era un pic mai înainte și se ocupa de Charlotte Richter, care-și făcea griji pentru degetele sale degerate de la picioare. Svante îi puse o mână pe umăr lui Johannes și-i zise:

— Nu putem să spunem nimic, niciodată. Sper că înțelegi asta.

— Îmi pare rău, Svante. Trebuie să spun adevărul, altfel n-o să pot să mă împac niciodată cu ce-am făcut.

— Te înțeleg, prietene. Te înțeleg. Dar suntem prinși în capcană, zise el și-i povesti pe tonul cel mai prietenos cu ce-i aveau rușii la mână, iar atunci Johannes răspunse că poate va mai aștepta.

Poate că văzuse în lucrul ăsta o posibilitate de salvare, o modalitate de a scăpa de datoria morală de a spune adevărul.

∵

Terenul nu era ușor de străbătut. Lisbeth nu îndrăznise să meargă pe drumul obișnuit, presupunând că asta era clădirea pe care o căuta. Găsise însă o cărare prin pădure pe care venise pe motocicletă, până aici, lângă tufișul de afine din spatele unui pin, de unde cerceta împrejurimile clădirii.

La început nu văzuse niciun semn de viață și era convinsă că totul era o diversiune, o încercare de a o face s-o ia pe o pistă falsă. Clădirea era lungă ca un grajd, construită din piatră și cărămidă, lăsată în paragină. Acoperișul

avea nevoie de reparații și pereții trebuiau văruiți. Din locul în care se afla ea, nu se vedea nicio mașină și nici vreo motocicletă. Apoi văzu că ieșea fum pe horn și-i dădu ordin lui Plague să-și desfășoare operațiunea.

La scurt timp după aceea, lângă clădire apăru o siluetă – un bărbat în haine închise la culoare, cu părul lung. Lisbeth îl vedea doar vag. Observase însă că se uita îngrijorat de jur-împrejur și asta a fost de ajuns pentru ea.

Își instală interceptorul de comunicații mobile și restul echipamentului și, după câteva clipe, apăru încă un tip, la fel de agitat ca primul. Păreau să fie cei pe care-i căuta ea, și nu erau deloc puțini. Asta dacă într-adevăr ei erau cei care-l răpiseră pe Mikael. Prin urmare, fotografie clădirea și-i trimise coordonatele GPS comisarului Bublanski într-un mesaj criptat, în speranța că poliția avea să reușească să trimită rapid întăriri. Apoi porni spre clădire. Era clar, își asuma un mare risc.

Pe câmp nu avea unde să se ascundă. Dar voia să încerce să arunce un ochi înăuntru pe ferestrele înalte de pe fațada clădirii. Bătea vântul, cerul era întunecat, iar ea înainta aplecându-se, pregătită să tragă cu arma. Curând însă, bătu în retragere. Se apropiase prea mult și nu văzuse absolut nimic. Ferestrele erau murdare, totuși ea se simți expusă, așa că se întoarse hotărâtă înapoi și-și verifică telefonul. Interceptase un mesaj:

Îl eliminăm și ne cărăm de-aici.

Privind retrospectiv lucrurile, era greu de stabilit ce se întâmplase după aceea. Lisbeth avea din nou senzația că ezitase, la fel ca pe Bulevardul Tverskoi. Dar Conny Andersson, care o reperase la momentul respectiv într-o imagine video, avea impresia că, dimpotrivă, vedea o persoană de o hotărâre covârșitoare îndreptându-se grăbită spre pădure.

∵

Și Bogdanov o observă pe ecranul calculatorului său, dar, spre deosebire de Conny, nu dădu alarma, ci se holba la ea parcă fără să vrea, copleșit de fascinație, în timp ce Lisbeth dispărea printre copaci. Preț de câteva clipe, nu-i mai prinse urma. Apoi se auzi zgomotul unui motor care accelera, iar după aceea o revăzu pe ecran: se îndrepta direct spre ei cu mare viteză, pe o motocicletă. Motocicleta sălta pe câmp, iar el își închipuia că era ultima dată când o vedea.

Împușcăturile începură să răpăie și auzi cum se spărgeau geamurile și zgomotul motocicletei care derapa pe câmp. Însă Bogdanov nu rămase să vadă sfârșitul. Puse mâna pe cheile de la mașină de pe masa de lângă el și porni la drum, mânat de o dorință bruscă și irezistibilă de a se elibera în

sfârșit și de a se îndepărta de această poveste care n-avea cum să se termine cu bine, nici pentru ei, nici pentru Wasp.

∵

Mikael deschise ochii și văzu ca prin ceață un bărbat postat exact în fața sa, un grăsan nebărbierit cam la 40 de ani, cu părul lung, fălcile late și ochii înroșiți. Îi tremurau mâinile în timp ce ținea un pistol și-l privea încordat pe Ivan, care încă nu-și revenise.

— Să-l împușc? țipă bărbatul.

— Împușcă-l! îi zise Ivan. Trebuie să ne cărăm de aici!

Atunci, Mikael începu să dea din picioare, ca și cum ar fi putut para gloanțele cu membrele sale ciopârțite. Apucă să vadă chipul bărbatului concentrându-se, fruntea lui încruntată, mușchii antebrațului încordați. Atunci strigă: „Nu, la dracu', nu!" Dar auzi imediat motorul forțat al unei mașini sau al unei motociclete care se apropia cu o viteză uimitoare, iar atunci bărbatul se întoarse în direcția acelor zgomote.

În jurul lor se auzeau împușcături, poate de mitralieră, nu putea să-și dea seama. Singurul lucru sigur era că vehiculul se îndrepta direct spre ei. Se auzi o bubuitură. Se sparseră geamuri și cioburile se împrăștiară prin toată camera, își făcu apariția o motocicletă, iar pe ea se afla o persoană zveltă, îmbrăcată în negru – părea să fie o femeie. Îl călcă pe unul din bărbați, iar impactul loviturii o propulsă în perete.

Între timp, împușcăturile continuau, iar grăsanul cu fălcile late trase cu pistolul, dar nu spre Mikael, ci spre femeia care fusese aruncată de pe motocicletă, fără însă s-o nimerească. Femeia se afla deja în mișcare. Cu pași sălbatici și rapizi se îndrepta spre el, iar Mikael surprinse chipul lui Ivan împietrit de frică sau de concentrare. Apoi însă nu mai pricepu nimic. Auzi doar împușcături și țipete, iar mai apoi i se făcu rău din cauza durerilor.

∵

Catrin, Kowalski și soții Forsell făcuseră o pauză și comandaseră mâncare indiană. Acum însă se strânseseră din nou în sufragerie și Catrin încerca să-și adune gândurile. Ar fi vrut să înțeleagă mai bine ce-i spusese Svante lui Forsell în timpul coborâșului de la tabăra de bază.

— Am crezut c-o face spre binele meu, zise Johannes. M-a luat de după umeri și mi-a zis că se temea să nu fim acuzați și de alte lucruri, dacă povestim ce se-ntâmplase, și că oricum ne aflam deja în zona de risc.

— Și care era logica acestor afirmații?

— Responsabilii din GRU știau deja cine eram. Probabil că se întrebau dacă nu exista vreo legătură între moartea lui Grankin și prezența noastră pe munte. Apoi a adăugat pe un ton la fel de prietenos: „Știi că ăștia încearcă de multă vreme să-ți vină de hac" ceea ce era adevărat, știam asta. Cei din GRU mă considerau periculos și enervant. Dar apoi mi-a amintit – cu aceeași mină nesuferit de înțelegătoare – că probabil mă aveau la mână.

— Vă aveau la mână?

— Adică aveau materiale compromițătoare.

— Și la ce făcea referire mai exact?

— La o poveste legată de ministrul Antonsson.

— Ministrul Economiei?

— Exact! Sten Antonsson era proaspăt divorțat la vremea respectivă și o cam luase razna. La începutul anului 2000 se îndrăgostise de o tânără rusoaică pe nume Alisa. Era în al nouălea cer, săracul. În timpul unei vizite la Sankt Petersburg în care mă aflam și eu cu el, au curs râuri de șampanie în camera lor de hotel. În toiul petrecerii, Alisa a început să-i ceară informații sensibile și cred că abia atunci i-a picat fisa tipului. Nu era marea lui dragoste. Era o capcană clasică… și atunci și-a pierdut cumpătul. A început să țipe și să gesticuleze și bodyguarzii lui s-au năpustit înăuntru. Era un haos total, în mijlocul căruia cuiva i-a venit ideea idioată să mă pună pe mine s-o interoghez pe femeie, așa că am fost chemat în cameră.

— Și ce s-a-ntâmplat?

— M-am năpustit înăuntru, unde am dat nas în nas cu Alisa, care era îmbrăcată în chiloți de dantelă cu jartiere. Era de-a dreptul isterică, iar eu am încercat s-o liniștesc. Atunci a început să urle că voia bani. Altfel avea de gând să-l denunțe pe Antonsson pentru maltratare. M-a luat prin surprindere și, pentru că aveam la mine o sumă frumușică în ruble, i-am dat banii. N-a fost o mișcare inteligentă. Dar a fost singura soluție pe care am văzut-o la momentul respectiv.

— Și vă era frică să nu existe fotografii cu acest episod?

— Mi-era într-adevăr frică de asta, iar când Svante mi-a amintit întâmplarea, totul a devenit și mai complicat, am început să mă gândesc la Becka. Mă gândeam la cât de mult o iubeam și mi-era tare frică să nu creadă că eram vreun pervers ascuns.

— Deci v-ați hotărât să treceți cele întâmplate sub tăcere?

— M-am hotărât să aștept și, când am văzut că nici Nima nu zicea nimic, am mai așteptat încă un pic și așa a trecut vremea. Apoi au apărut alte

probleme.

— Ce probleme?

Janek Kowalski răspunse:

— Printr-o scurgere de informații, a ajuns la urechile celor din GRU faptul că Johannes încercase să-l recruteze pe Grankin.

— Cum a fost posibil?

— Am crezut că din cauza lui Stan Engelman, continuă Kowalski. De-a lungul verii și în cursul toamnei am obținut din ce în ce mai multe indicii cu privire la apartenența sa la Zvezda Bratva. Bănuiam că Engelman avusese o sursă în cadrul expediției, care-l informase cu privire la legăturile strânse dintre Johannes și Viktor. Și mai credeam că sursa respectivă era Nima Rita.

— Dar nu era adevărat?

— Nu, totuși e clar că GRU deținea informații. Credeam că nu știu nimic sigur. Însă… guvernului suedez i-a fost înaintat un document-protest. Se vehicula inclusiv faptul că insistențele lui Forsell contribuiseră la stresul lui Grankin pe munte, care ulterior îl costase viața. Johannes a fost expulzat din Rusia, după cum știți.

— Deci ăsta a fost motivul? zise ea.

— Da, parțial. E drept că, la vremea respectivă, Rusia dăduse afară o mulțime de diplomați, dar e clar că ce se întâmplase contribuise la asta… mare păcat pentru noi toți!

— Dar nu și pentru mine, interveni Johannes. Pentru mine a reprezentat un nou început, calea spre o viață mai bună. Am ieșit din armată și m-am simțit de-a dreptul eliberat. Eram îndrăgostit, m-am căsătorit, am dezvoltat afacerile tatei și am devenit la rândul meu tată. Viața mi se părea din nou frumoasă.

— Ceea ce e foarte periculos, zise Kowalski.

— Ce cinic! declară Rebecka.

— Dar adevărat. Cine e fericit nu-i cu ochii în patru.

— Am fost imprudent și n-am făcut legăturile pe care ar fi trebuit să le fac, zise Johannes. Am continuat să-l consider pe Svante un aliat și un punct de sprijin. Ba chiar l-am numit secretar de stat.

— Și a fost o greșeală? întrebă Catrin.

— Greșeală e un eufemism… pentru că apoi, instantaneu, trecutul a început să mă ajungă din urmă.

— Ați fost victima unei campanii de dezinformare.

— Da, și asta, dar mai întâi am primit vizita lui Janek.

— Și ce voia?

— Voia să vorbim despre Nima Rita, zise Kowalski.

— Cum adică?

— Păi, știți, replică Johannes, am ținut legătura cu Nima și l-am ajutat cu bani să-și construiască o casă în Khumbu. Până la urmă însă, nu mai avea nicio importanță ce făcea. După moartea Lunii, viața lui s-a dus de râpă și Nima s-a îmbolnăvit grav. N-am reușit să dau de el decât de câteva ori și atunci era aproape de neînțeles. Halucina. În mintea lui era un haos total și nimeni nu mai suporta să-l audă. Era considerat nepericulos – chiar și de către Svante. Dar în toamna lui 2017 situația s-a schimbat. O jurnalistă de la *The Atlantic,* pe nume Lilian Henderson, scria o carte despre întâmplările de pe Everest, care urma să fie publicată în anul următor, cu ocazia comemorării a 10 ani de la tragedie. Lilian făcuse cercetări serioase și era la curent nu numai cu relația amoroasă dintre Viktor și Klara, ci știa și de legăturile lui Stan Engelman cu Zvezda Bratva. Tipa ancheta inclusiv zvonul conform căruia Engelman i-ar fi vrut morți pe munte atât pe soția sa, cât și pe Grankin.

— Doamne sfinte!

— În plus, Lilian Henderson reușise să-i ia un interviu lui Stan la New York, în timpul căruia ea fusese foarte dură. Firește că Stan negase toate acuzațiile și Lilian nu avea nicio garanție că va putea găsi dovezile de care avea nevoie. Engelman pricepuse că era în pericol.

— Ce s-a întâmplat?

— Lilian Henderson a făcut imprudența să spună că avea de gând să se ducă în Nepal să vorbească cu Nima Rita. În mod normal, Nima Rita nu reprezenta un pericol. Acum însă era vorba despre un jurnalist de investigație care deținea destule informații ca să poată distinge faptele de nălucile din povestea lui.

— Ce fapte?

— Printre altele, cele descoperite de Lilian, zise Kowalski.

— Și anume?

— Unul din oamenii noștri de la ambasada din Nepal a citit afișele pe care Nima le răspândise prin Katmandu și acolo, în mijlocul multor altor povești, a găsit informații cum că Stan îl rugase pe Nima să o omoare pe Mamsahib pe munte. Numai că Nima vorbea despre Stan ca și cum era un înger al întunericului coborât din cer.

— Și vreți să spuneți că e adevărat? continuă Catrin.

— Credem că da, răspunse Kowalski. Credem că Stan s-a jucat cu ideea de a-l folosi pe Nima ca instrument al crimei.

— Chiar e posibil așa ceva?

— Nu uitați că Engelman trebuie să fi fost disperat când și-a dat seama că Grankin și Klara complotau împotriva lui.

— Cum a reacționat Nima? Știți ceva despre asta?

— A fost șocat, bineînțeles, zise Johannes. Toată viața și toată cariera lui nu făcuse altceva decât să ajute oamenii, nu să le ia viața. Și a refuzat, firește. Apoi însă, când s-a dovedit că a contribuit până la urmă la moartea ei, acest lucru l-a bântuit. Nu-i greu de înțeles. L-au distrus vina și paranoia, iar în toamna lui 2017, când am primit vizita lui Janek, Nima făcea încercări disperate de a-și mărturisi păcatele în Katmandu. Voia să se spovedească în fața întregii lumi.

— Într-adevăr, așa părea, confirmă Kowalski. Iar eu l-am informat pe Johannes că sosirea lui Lilian Henderson îl punea probabil în pericol. I-am spus că exista riscul ca Stan și Zvezda Bratva să încerce să-l elimine pe Nima și atunci Johannes a răspuns imediat că era de datoria noastră să-i oferim protecție și asistență medicală.

— Ceea ce ați și făcut?

— Da.

— Cum ați procedat?

— L-am informat pe Klas Berg de la Must și l-am transportat aici cu un avion diplomatic britanic, apoi l-am internat la Södra Flygeln din golful Arstaviken, unde din păcate…

— Ce? întrebă Catrin.

— N-a primit ajutorul de care avea nevoie, iar eu… continuă Johannes.

— Dumneavoastră?

— Nu l-am vizitat atât de des cum îmi propusesem. Și asta nu doar pentru că aveam prea mult de lucru, ci pentru că mă durea prea tare să-l văd în halul în care era.

— Deci ați continuat să vă bucurați de viață.

— Se poate spune și așa, dar bucuria n-a fost de durată.

33.

28 august

Când motocicleta zdrobi geamurile, Lisbeth Salander își plecă fruntea, iar în clipa următoare ridică din nou capul și observă că un bărbat în vestă de piele trăgea în ea, moment în care cârmi spre el. Ciocnirea a fost atât de violentă, încât a făcut-o să zboare prin văzduh, după care s-a lovit de perete și, în cele din urmă, a aterizat pe o grindă de fier de pe jos. Se ridică într-o clipită și se adăposti în spatele unei coloane, în timp ce privirea ei înregistra detaliile din clădire: numărul de oameni și de arme, distanțele, obstacolele și, un pic mai încolo, căminul pe care-l văzuse în secvențele filmate.

Acolo, chiar lângă Mikael, se afla un bărbat în costum alb. Îi pusese lui Blomkvist o cârpă pe față. Lisbeth își dădu atunci seama că se îndrepta deja spre ei, mânată de o forță interioară de nestăpânit. Un glonț o nimeri în cască. Altele îi fluturau pe la urechi. Trase și ea la rândul ei și unul din bărbații de lângă cămin se prăbuși, ceea ce era totuși o mică izbândă. Dar Lisbeth nu avea absolut niciun plan.

Continua să se miște rapid. Văzu că bărbatul în costumul alb pusese mâinile pe targă, ca să-l împingă pe Mikael în flăcări. Atunci Lisbeth trase din nou, dar rată ținta, prin urmare se năpusti asupra lui și se prăbușiră amândoi la podea într-un haos indescriptibil. Nimic din ce a urmat nu poate fi descris cu exactitate.

Tot ce știa era că-i dăduse un cap în gură și-i rupsese nasul, apoi se ridicase în picioare și trăsese într-o siluetă vag conturată, după care reușise să descheie curelele din jurul uneia din mâinile lui Mikael, ceea ce fusese o mare greșeală. Dar ea crezuse că așa era bine. Însă Mikael era întins pe o targă care mergea pe șine. Printr-o simplă împingere, putea ajunge în cuptor și, deși manipularea curelelor nu durase decât câteva secunde, o făcuse pe Lisbeth să-și piardă concentrarea.

Simți o lovitură în spate și un glonț în braț și se prăbuși pe burtă, nefiind destul de rapidă ca să poată evita șutul care-i zbură arma din mâini, ceea ce era catastrofal. Înainte de a apuca să se ridice, era deja încercuită și era convinsă că aveau s-o împuște imediat. Dar atmosfera era încordată și confuză. Poate că așteptau ordine.

La urma urmei, ea fusese ținta lor principală. Privirea ei rătăcea după o cale de scăpare. Observă că doi bărbați erau la pământ și încă unul era rănit, dar se mai ținea pe picioare. Prin urmare, era singură împotriva a trei bărbați, căci pe Mikael nu credea că se putea baza. Părea amețit rău, iar picioarele lui…

Întoarse privirea și-i analiză din nou pe atacatori. Era vorba de Jorma și de Krille din clubul Svavelsjö MC, plus Peter Kovic, care era cel rănit și care părea să simtă nevoia să se așeze undeva. El era veriga cea mai slabă, și nici Krille nu părea să fie în mare formă. Oare pe el îl călcase cu motocicleta?

Un pic mai departe se afla o ușă albastră care dădea într-o anexă, iar Lisbeth își închipui că înăuntru se aflau și mai mulți inamici. În spatele său auzea gemetele și foielile bărbatului pe care-l lovise cu capul în gură – cel mai probabil, Galinov. Nici el nu era eliminat, așadar. Lui Lisbeth îi curgea sânge din braț și se văzu nevoită să constate că o încurcase. O singură mișcare nesăbuită avea să-i facă s-o împuște. Și totuși refuza să se dea bătută. Mintea îi mergea la turație maximă. Ce aparatură electronică exista înăuntru? O cameră de filmat, mai mult ca sigur, și un calculator legat la rețea; era posibil să fie și o alarmă. Însă nu… nu putea ajunge la ea acum. În plus, curentul era tăiat.

Nu putea face altceva decât să încerce să câștige timp. Se uită din nou la Mikael. Avea nevoie de el. Avea nevoie de orice ajutor și, în plus, poate și de o atitudine pozitivă. Pe Mikael îl salvase, cel puțin pentru moment. Restul era un eșec clar. Încă din momentul de ezitare de pe Bulevardul Tverskoi nu făcuse altceva decât s-o dea în bară, să creeze probleme și suferință – își făcu mustrări de conștiință, în timp ce mintea sa căuta febril soluții.

Studie gesturile bărbaților și măsură distanța până la gaura din fereastră și până la motocicleta sa. La fel, până la bara de fier de pe jos, care părea să fie o țeavă de suflat sticla. Mintea ei formula și excludea rând pe rând diferite planuri de acțiune. Era ca și cum ar fi fotografiat clădirea în cele mai mici detalii. Asculta încercând să deslușească sunetele și eventualele deviații, dar avea și o presimțire. În clipa următoare, ușa albastră se deschise și o figură mult prea cunoscută se îndreptă către ea cu pas triumfător, dar în același timp disperat. Încăperea se umplu de anxietate și tensiune, iar din spatele ei se auzi o voce extenuată care zise în rusă:

— Doamne Dumnezeule, Kira. Tot n-ai plecat?

30 septembrie 2017, Katmandu

Pe o stradă lăturalnică din apropierea fluviului Bagmati, unde erau incinerați morții, Nima Rita stătea în genunchi, transpirat în pufoaica sa, aceeași pe care o purtase când o văzuse pe Luna pentru ultima dată în crevasa de pe masivul Cho Oyu. O vedea în fața ochilor, întinsă pe burtă acolo jos, cu brațele desfăcute, ca și când ar fi vrut să-și ia zborul, și strigând de dincolo de moarte:

— Vă rog, nu mă lăsați aici!

Striga la fel ca Mamsahib. Era la fel de singură și de disperată. Nima nu mai putea să îndure aceste gânduri și își dădu peste cap berea. Asta nu însemna că vocile tăcuseră – nimic nu avea un astfel de efect asupra lui –, dar berea le estompa și de asemenea făcea ca lumea să pară mai blândă. Se uită lângă el și observă că mai avea trei sticle, ceea ce nu era deloc rău. Avea să le bea și apoi să se întoarcă la spital, ca s-o întâlnească pe Lilian Henderson, care venea tocmai din SUA ca să-l vadă pe el. Or, asta era ceva măreț, singurul lucru din ultimii ani care-i dădea cu adevărat speranță. Deși, firește, îi era teamă ca nu cumva și Lilian Henderson să-i întoarcă spatele.

Asupra lui se abătuse un blestem. Nimeni nu-l mai asculta. Cuvintele sale erau purtate de vânt, la fel ca cenușa deasupra fluviului. Nima era ca o boală de care oamenii se fereau. Ca și cum ar fi fost ciumat. Cu toate acestea, se ruga mereu la zeii din munți ca cineva precum Lilian să-l înțeleagă, pentru că știa exact ce voia să-i spună. Voia să-i spună că greșise. Mamsahib nu era o persoană rea. Cei răi erau cei care o vorbiseră de rău, Sahib Engelman și Sahib Lindberg, care voiau s-o vadă moartă, care-l păcăliseră și-i șoptiseră vorbe cumplite la ureche. Ei erau răi, nu ea, asta avea să-i povestească… dar oare va reuși? Era bolnav. Își dădea și singur seama de asta.

Totul se amesteca în mintea lui. Avea senzația că nu o lăsase doar pe Mamsahib să moară în zăpadă, ci și pe scumpa sa Luna. De aceea simțea nevoia s-o plângă și s-o iubească pe Mamsahib, așa cum o plângea și o iubea în fiecare zi pe Luna, iar asta îi sporea suferința. I-o făcea de o sută de ori mai mare. Dar avea să fie curajos, să încerce să distingă bine vocile, să nu-și piardă firul povestirii și să n-o sperie pe Lilian, cum îi speriase pe toți ceilalți. Continuă deci să-și bea berea metodic, rapid, cu ochii închiși. În jurul lui mirosea a mirodenii și a transpirație. Forfotea de lume peste tot,

auzi totuși pași apropiindu-se și atunci își ridică privirea. Erau doi bărbați, unul mai în vârstă decât celălalt. Îi ziseră într-o engleză britanică:

— Am venit să te ajutăm.

— Trebuie să vorbesc cu Mamsahib Lilian, răspunse el.

— O să vorbești, ziseră ei.

Nu știa prea bine ce se întâmplase după aceea. În minte îi rămăsese doar faptul că fusese urcat într-o mașină și dus la aeroport, dar nu se întâlnise niciodată cu Lilian Henderson. Nimeni nu l-a mai înțeles vreodată, indiferent de câte ori și-a tot cerut iertare de la zei. Era pierdut.

Și așa avea să și moară.

∵

Catrin se aplecă înainte și-l privi pe Johannes Forsell în ochi.

— Dacă Nima Rita voia să vorbească cu presa, de ce nu i s-a dat voie?

— Doctorii erau de părere că se afla într-o stare prea proastă.

— Ați zis că asistența medicală pe care a primit-o a fost de foarte slabă calitate. Că-l țineau încuiat doar. De ce nu i s-a oferit ajutor, ca să-și pună cap la cap povestea?

Johannes Forsell își coborî privirea. Buzele i se mișcau cu nervozitate:

— Pentru că…

— … de fapt nu voiați asta, îl întrerupse ea pe un ton mai sever decât ar fi vrut. Voiați să vă continuați viața fără griji, nu-i așa?

— Doamne ferește! interveni Janek. Arătați-i un pic de îndurare! Nu Johannes e escrocul în toată povestea asta, iar viața lui fără griji n-a durat prea mult.

— Așa e, îmi cer scuze, zise ea. Continuați!

— Nu e nevoie să vă cereți scuze, zise Johannes. Aveți dreptate. Am fost slab. Am încercat să suprim existența lui Nima și m-am săturat și de propria mea viață.

— De valul de ură?

— De fapt, nu ura m-a afectat așa de mult, continuă Johannes. Am văzut încă de la început lucrurile așa cum erau: cacealma și dezinformare. Nu, năpasta m-a lovit acum, în august.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă aflam la muncă, în biroul meu. Știam deja de câteva zile că Nima dispăruse din clinica Södra Flygeln și-mi făceam griji… chiar la asta mă gândeam când a intrat Svante și și-a dat seama că ceva nu era în ordine. Știți, nu-i spusesem nimic despre faptul că-l adusesem pe Nima aici. Niciun

cuvânt. Primisem ordine în acest sens de la Janek și de la grupul lui. Dar în momentul ăla n-am mai putut să țin secretul. Deși îi cunoșteam tendințele manipulative, mă bazam adesea pe el în momente de criză. Era un obicei cu care rămăsesem după treaba cu Everestul, deci i-am povestit totul. M-a luat gura pe dinainte.

— Și cum a reacționat?

— Cu calm și concentrare. S-a mirat, firește. Dar nu mi-a dat niciun motiv de îngrijorare. A dat din cap doar și apoi a ieșit, iar eu am crezut că o să fie bine. Luasem deja legătura cu Klas Berg, care-mi promisese că-l va găsi pe Nima și-l va aduce înapoi la spital. Dar nu se întâmpla nimic și de-abia în duminica aceea, pe 16 august, m-am trezit cu un telefon de la Svante. Se afla în mașina sa, în fața casei noastre din Stocksund. Mi-a zis că vrea să vorbim, dar să nu-mi iau telefonul cu mine, deci mi-am dat seama că era un subiect delicat. Asculta muzică cu volumul dat tare, în mașină.

— Ce v-a spus?

— Că-l găsise pe Nima și că descoperise cum acesta lipise afișe în care povestea întâmplările de pe Everest, după ce încercase să contacteze presa. „Nu ne putem permite să lăsăm astfel de informații să iasă la iveală acum, nu în momentul ăsta, când suntem atât de vulnerabili” așa mi-a zis.

— Și ce i-ați răspuns?

— Nu mai știu. Mi-aduc aminte doar că mi-a zis că a rezolvat problema și că nu mai era cazul să-mi fac griji. Atunci am explodat și i-am cerut să-mi spună exact ce făcuse, iar el mi-a răspuns cu sânge-rece: „Nu mă deranjează să-ți povestesc, dar din momentul în care afli, să știi că și tu vei fi implicat. Suntem amândoi părtași”. Eu m-am răstit la el zicându-i: „Nu-mi pasă, vreau doar să știu ce-ai făcut!” Și atunci, nemernicul mi-a povestit.

— Ce v-a povestit?

— Că l-a găsit pe Nima Rita pe lângă Norra Bantorget și că i-a dat o sticlă cu băutură pe care o avea pregătită special pentru el. Nima nu-l recunoscuse. A doua zi, Nima a căzut în somnul de veci. Chiar așa s-a exprimat *a căzut în somnul de veci* și a adăugat că nimeni n-o să creadă altceva decât că a fost o moarte naturală sau o supradoză. Mi-a zis că arăta ca dracu’ amărâtul, chiar ca dracu’. Și atunci mi-am ieșit din fire. Am început să țip. Am urlat la el că aveam de gând să-l denunț și să-l bag la închisoare pe viață. I-am turnat și altele, și mai și. M-am pierdut de tot cu firea. El însă m-a privit cu calm și de-abia atunci am înțeles. Am avut o strălucire și am văzut totul clar.

— Ce ați văzut clar?

— Cine era și de ce era capabil. Am înțeles atâtea lucruri, încât nici nu știu de unde să-ncep. Îmi aduc aminte că m-am gândit la supa de afine de pe Everest.

— Supa de afine? zise Catrin mirată.

— Svante era sponsorizat de o firmă din Dalarna care făcea o supă de afine cu calități nutriționale ridicate, dar, după cum știți, să bei supă de afine e un obicei suedez. Însă pe Everest i-a făcut atâta reclamă, încât toată lumea din expediția noastră începuse s-o bea și, în timp ce ședeam în mașină, mi-am adus aminte brusc de Svante împărțind sticlele pe care șerpașii le căraseră până în tabăra 4, chiar înainte să plecăm spre vârf. Mi-am adus aminte că le dăduse câte o sticlă și Klarei și lui Viktor, apoi m-am gândit la cât de amețiți păruseră un pic mai târziu și mi-am dat seama că…

— … că mai pregătise sticle și altă dată.

— Nu e un lucru pe care să-l pot dovedi și nici el n-a recunoscut că ar fi făcut-o. Dar mi-am dat seama că așa s-au petrecut de fapt lucrurile. Le-a pus ceva în băutură, ceva care i-a slăbit, poate somnifere. Mi-am dat seama că Engelman nu lucrase singur, ci în cârdășie cu Svante, că acționau ca să se protejeze pe ei înșiși și pe Zvezda Bratva.

— Dar n-ați avut curajul să-i denunțați?

— Nu, și ăsta a fost lucrul care m-a dărâmat.

— Cu ce vă avea Svante la mână?

— Avea firește fotografii cu mine dându-i banii amantei lui Antonsson, ceea ce era deja destul de rău. Dar nu era totul. Nici pe departe. Circulau o serie de informații cum că mă duceam la prostituate și că aș fi violent cu femeile. Mi-a zis că avea un dosar plin și mi s-a părut atât de absurd, încât am rămas cu gura căscată. N-am făcut niciodată rău niciunei femei, tu știi doar asta, Becka. Dar se vedea din atitudinea lui că nu-i păsa, iar eu de-abia atunci am priceput.

— De ce anume nu-i păsa?

— Nu-i păsa că informațiile erau false. Nici că fusesem prieteni nu însemna nimic. Avea să mă distrugă dacă-i stăteam în cale. N-am să uit niciodată cum mi-a zis că putea să mă scoată țap ispășitor și pentru moartea lui Nima Rita, dacă îndrăzneam să-l mai amenințcu divulgarea adevărului. M-a băgat în sperieți. Am văzut cum totul se duce de râpă, Becka, și n-am mai putut să fac față. În loc să reacționez, mi-am luat liber și am plecat pe

Sandön, iar restul poveștii îl știți deja. Nu mai puteam suporta să trăiesc cu toate astea pe conștiință, așa că m-am avântat în largul mării.

— Ce nenorocit! zise Catrin.

— E incredibil! zise Rebecka.

— Dosarul ăsta despre care v-a vorbit Svante… există cu adevărat sau a jucat la cacealma?

— Există, din păcate, interveni Janek cu o voce gravă. Dar poate e mai bine să explici tot tu, Johannes, și te mai ajut și eu, unde e cazul.

⁘

Kira tânjise toată viața după acest moment, iar acum, când își vedea în sfârșit visul cu ochii, se simțea… cum se simțea?… mai degrabă dezamăgită, parcă. Și asta nu doar pentru că totul se terminase și nu mai avea la ce să viseze. Dar nici măcar triumful nu era atât de grandios pe cât își imaginase ea. Acest moment de măreție era știrbit de graba cu care trebuia să acționeze și de atmosfera încordată. Însă, mai presus de toate, era vorba de Lisbeth.

Lisbeth nu arăta deloc cum își imaginase ea – nu părea nici distrusă, nici înspăimântată. Slăbănoagă cum era, stătea întinsă pe spate, extrem de murdară, cu brațul însângerat. Și totuși reușea să dea impresia unei feline în acțiune. Era sprijinită în coate, ca și cum s-ar fi pregătit de atac. Ochii ei negri trecuseră pe deasupra ei, îndreptându-și atenția către ușă. Iar acest lucru – faptul că nici măcar nu-i înregistrase prezența – o scotea din sărite pe Kira. Uită-te în ochii mei, surioară, ar fi vrut să-i strige. *Uită-te în ochii mei!* Dar nu voia să se arate vulnerabilă, așa că zise:

— Te-am făcut să vii, până la urmă?

Lisbeth nu răspunse. Privirea ei rătăcea prin încăpere, îl contempla acum pe Mikael și picioarele lui arse și cuptorul din spatele lui. Ochii ei păreau să caute oglindirea propriului său chip în metalul strălucitor al cuptorului, și asta o îmbărbătă pe Kira. Poate că lui Lisbeth îi era un pic frică, la urma urmei.

— O să arzi la fel ca Zala, zise ea, și atunci sora sa îi răspunse:

— Crezi că asta o să te facă să te simți mai bine?

— Ce știu eu? Zi-mi tu, că știi mai bine decât mine cum e!

— Nu te face să te simți mai bine.

— Ba pe mine cred că o să mă facă!

— Știi ce regret, Camilla?

— Nu-mi pasă de regretele tale.

— Regret că n-am văzut.

— Spui un rahat.

— Regret că nu ne-am unit împotriva lui.

— N-ar fi…, dădu Camilla să spună, dar nu-și termină fraza, poate pentru că nici nu știa ce voia să zică de fapt sau pentru că știa că, orice ar fi zis, tot n-ar fi ieșit bine, așa că începu să țipe: Împușcați-o în picioare și aduceți-o lângă cuptor.

Iar în timp ce rostea aceste cuvinte, simți cum o cuprinde un val de entuziasm.

Și totuși, deși imbecilii chiar trăgeau, trebuie să fi ezitat un pic prea mult. Lisbeth apucase să se rostogolească. Mikael sări dintr-odată în picioare – cum dracu' de reușise? – și Camilla bătu în retragere văzând că sora sa luase de jos o țeavă de fier ruginită.

∵

Profitând de haosul care se iscase în jurul lui Lisbeth, Mikael își eliberase mâinile din curelele de piele și se hotărâse să se ridice, deși sigur nu aveau să-l țină picioarele. Însă adrenalina care-i pompa prin corp îl întări și reuși să se mențină în picioare și să pună mâna pe unul din cuțitele de pe masa de lângă el.

La doar câțiva metri de el, Lisbeth se rostogoli pe podea luând o țeavă de fier în mână, apoi ajunse până la motocicleta sa, pe care o ridică cu o mișcare rapidă și violentă. Preț de câteva secunde o folosi drept scut împotriva gloanțelor. Apoi își luă avânt, sări pe motocicletă, porni motorul și o zbughi pe gaura din fereastră, dispărând pe câmp. Mișcarea ei era atât de neașteptată, încât oamenii Kirei încetară să mai tragă. Fugise?

Era aproape de neînțeles. Bârâitul motorului se auzea însă din ce în ce mai slab, iar în cele din urmă nu se mai auzi deloc. Mikael simți cum îl trec fiori de gheață.

Își aruncă privirea mai întâi către cuptorul care duduia, apoi către picioarele sale rănite și se simți patetic cu cuțitul în mână, ca un papă-lapte… Se prăbuși la pământ cuprins de dureri sfâșietoare și, pentru scurt timp, nu se mai întâmplă nimic.

Toți se opriseră brusc, cuprinși de mirare. Mikael auzea respirația grea și gemetele și alte zgomote făcute de călăul său, Ivan, care se ridica în picioare. Avea nasul spart, plin de sânge, și costumul pătat de cenușă și de sânge și mormăi că era cazul să plece de-acolo imediat. Camilla îl privi în ochi și făcu un gest indecis din cap, care ar fi putut să însemne și da, și nu,

sau poate chiar nimic. Părea la fel de șocată ca și ceilalți și înjura încet în barbă. Îi dădu un picior unuia dintre bărbații răniți, căzuți la podea. Un pic mai departe se afla un alt bărbat care striga ceva despre Bogdanov.

Chiar în acel moment însă, Mikael deslușI un sunet nou: un motor turat la maxim care accelera venind spre ei. Trebuia să fie Lisbeth. Oare ce avea de gând? Se apropia din nou, dar nu la fel de rapid de data asta, și nu părea să mai vină spre gaura din fereastră. Se îndrepta spre el și spre cuptor, iar indivizii începură să tragă din nou, acum cu sălbăticie și fără nicio reținere. Dar bârâitul motorului continua să se apropie, iar în secunda următoare motocicleta se năpusti înăuntru prin fereastra din fața lui.

Lisbeth își făcu din nou apariția printr-o ploaie de cioburi, iar de data asta nu mai ținea cârma. Avea în mâini o țeavă de metal. Îl lovi peste mâini pe unul dintre bărbați, aruncându-i arma, apoi zbură cu motocicleta peste targă și căzu peste individ, la perete. Se ridică din nou, cu mișcări agile, și trase spre ea arma care alunecase la podea, apoi începu să tragă.

Clădirea se umplu de zgomot, iar Mikael nu apucă să priceapă ce se întâmpla. Auzea doar împușcăturile, țipetele, pașii, respirația sacadată, gemetele și trupurile care se prăbușeau. Când hărmălaia se potoli în cele din urmă, cel puțin pentru moment, se hotărî să acționeze: să facă ceva, orice.

Își dădu seama că încă mai ținea cuțitul în mână, așa că încercă să se ridice. Nu reuși. Durerea era prea mare. Încercă din nou și de data asta reuși să se ridice legănându-se pe picioare. Simțea o durere cruntă și, cu privirea încețoșată, cercetă împrejurimile și observă că acum nu mai erau decât trei persoane în picioare: Lisbeth, Ivan și Camilla.

Lisbeth era singura care avea armă. Situația evoluase în favoarea ei, iar tânăra putea pune capăt întregii drame. Și totuși nu se întâmpla nimic. Rămăsese în mod surprinzător nemișcată, ca și cum ar fi împietrit. Nici măcar ochii nu i se mișcau. Lisbeth de-abia clipea. Ceva nu era în regulă. Mikael simți un junghi de spaimă în piept. Observă că lui Lisbeth îi tremura mâna.

Nu era capabilă să tragă, iar Ivan și Camilla prinseseră curaj și înaintau spre ea, fiecare dintr-o parte, Ivan plin de sânge și umil, Camilla tremurând de furie. Preț de câteva secunde, Camilla se holbă la Lisbeth plină de ură, cu mina unei descreierate. Apoi i se năzări brusc să se năpustească asupra surorii sale, ca și cum chiar ar fi vrut să fie împușcată. Dar Lisbeth nu trase nici de data asta.

Împinsă cu putere de Kira, Lisbeth se prăbuși pe spate, lângă cămin, lovindu-se cu capul de teracota din care era făcut cuptorul. Atunci Ivan se grăbi s-o prindă. Un pic mai încolo, un alt bărbat se ridică de jos. Se aflau din nou în pericol de moarte.

34.

28 august

Eram din ce în ce mai disperat și asta nu doar de frică, zise Johannes Forsell. Ci și pentru că mă disprețuiam. Svante nu numai că mă amenințase. Dar deformase întreaga imagine pe care o aveam despre mine însumi. Lucrurile de care voia să mă învinuiască se furișau în mine și începusem să simt că nu mai meritam să trăiesc. Am mai vorbit despre ura din presă și înainte. Nu mi-a păsat deloc de ea. Însă după întâlnirea din mașină cu Svante, tot ce se spunea mi s-a părut dintr-odată adevărat și real, ca și cum ar fi fost o parte din mine… și n-am mai făcut față. Stăteam pe Sandön și mă simțeam de-a dreptul paralizat.

— Și totuși te-am auzit țipând la telefon, interveni Rebecka. Deci poate că mai aveai putere să lupți.

— E adevărat, voiam să mă bat. Îl sunasem pe Janek și-i spusesem totul. De mai multe ori am stat în cumpănă, cu telefonul în mână, cu gândul să-i sun pe prim-ministru și pe șeful poliției. Cred că mă pregăteam să reacționez. Sau cel puțin așa îmi place să cred. Dar Svante trebuie să se fi îngrijorat când mi-am luat liber, așa că a venit să mă vadă pe Sandön. Privind în urmă, mă întreb dacă nu cumva mă urmărea.

— Ce vă face să spuneți asta? întrebă Catrin.

— Pentru că într-o dimineață, după ce Rebecka plecase la cumpărături, a venit pe la noi fără să sune înainte și ne-am așezat pe plajă să stăm de vorbă. Atunci mi-a arătat dosarul.

— Și ce conținea?

— Erau falsuri, fără doar și poate, dar erau realizate cu o sârguință înfricoșătoare. Dosarul conținea fotografii și mărturii ale unor femei pline de vânătăi, copii ale denunțurilor la poliție, declarații ale martorilor și certificate ce păreau să ateste probe medico-legale. Totul era foarte bine

documentat, trebuie să fi fost opera unor profesioniști, fără îndoială, iar eu mi-am dat brusc seama că destul de multă lume avea să ia informațiile drept adevăruri pentru destul de mult timp, încât să poată cauza daune ireparabile. Mi-aduc aminte că am intrat apoi în casă și m-am uitat în jur. Toate obiectele dinăuntru, cuțitele de bucătărie, ferestrele de la etaj, prizele, totul se transformase în instrumente cu care să-mi pot face rău. În momentul ăla am simțit că vreau să mor.

— Și totuși nu chiar, Johannes, interveni Janek. Încă mai aveai ceva putere să lupți. M-ai sunat din nou și mi-ai povestit.

— Da, e adevărat.

— Și ne-ai oferit destule informații, încât să putem stabili clar faptul că Svante fusese recrutat în Zvezda Bratva pe la începutul anilor 2000. Ne-am dat seama nu numai de faptul că era profund și pe deplin corupt. Am înțeles, în sfârșit, și ce se întâmplase de fapt.

— Că i-a otrăvit pe Grankin și pe Klara Engelman?

— Am înțeles clar motivul. La fel ca și lui Stan Engelman, lui Svante îi era frică de lucrurile pe care Klara și Viktor le-ar fi putut scoate la iveală. Credem totuși că Grankin nu cunoștea rolul lui Svante în sindicat, dar asta e mai puțin important. Cine se implică în așa ceva trebuie să facă exact ce i se spune. Zvezda Bratva avea la vremea respectivă toate motivele să se debaraseze de Viktor și de Klara.

— Încep să pricep, zise Catrin.

— Foarte bine, continuă Janek. Atunci probabil că înțelegeți și că Svante avea mai multe motive s-o lase pe Klara să moară pe munte, decât simplul fapt că voia să-și salveze prietenul.

— Voia s-o reducă la tăcere.

— Faptul că înviase din morți însemna că sindicatul se afla din nou în pericol.

— Groaznic!

— Fără îndoială. Partea tristă e că am fost atât de concentrați să obținem aceste informații, încât am uitat să-l ținem pe Johannes la curent.

— L-ați lăsat de izbeliște, zise Rebecka.

— Am uitat să-i oferim sprijinul pe care-l merita, iar asta mă doare cumplit.

— Așa și trebuie.

— Da, e adevărat. Totul e nespus de trist și de nedrept și sper că asta e și părerea dumneavoastră, Catrin, după ce ați ascultat întreaga poveste.

— La ce vă referiți? zise ea.

— Că Johannes n-a vrut decât să facă bine.

Catrin nu răspunse. Se holba la un buletin de știri pe mobil.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Rebecka.

— În Morgonsala are loc o operațiune a poliției care e posibil să aibă legătură cu Mikael, zise ea.

∵

Lisbeth se lovi cu capul de zidul de cărămidă și simți fierbințeala cuptorului ajungând până la ea. Atunci înțelese că trebuia să-și revină, nu doar de dragul propriei sale persoane. Era ca un făcut. Era în stare să ardă bărbați necunoscuți cu fierul de călcat. Sau să le tatueze înjurături pe piept și să facă pe nebuna. Dar când era vorba să-și împuște sora, nu putea s-o facă, nici măcar când propria sa viață depindea de asta. Era concluzia la care ajunsese pentru a doua oară.

Ezitase din nou și acum, în toiul haosului și al nebuniei din jurul lor. Camilla o apucă de brațul rănit și încercă s-o împingă în cuptor. Focul îi sfârâi în păr și Lisbeth a fost cât pe ce să se prăvălească în flăcări. Însă rămase în picioare și, văzând un bărbat aflat la ceva distanță, Jorma cel mai probabil, îndreptându-și pistolul către ea, trase și-l nimeri în burtă. În încăpere era o forfotă amenințătoare. Îl văzu și pe Galinov aplecându-se și ridicând o armă de jos și atunci se pregăti să-l împuște și pe el. Dar nu mai apucă.

Mikael se prăbuși făcând o grimasă, iar în cădere reuși să-l înjunghie pe Galinov în umăr. Chiar în acel moment, Camilla făcu un pas înapoi și se holbă în ochii lui Lisbeth, privirea fiindu-i încărcată de o ură fără margini. Tremurând toată, își luă avânt. Se năpusti înainte ca să o împingă pe Lisbeth în cuptor. Lisbeth însă apucă să facă un pas într-o parte și Camilla se prăbuși singură în foc. Totul se petrecu extrem de rapid.

Și totuși păruse o secvență filmată în ralanti. Nu doar mișcarea în sine și căderea și mâinile care gesticulau. Ci și impactul, zgomotul trupului cuprins de văpaie, sfârâitul pielii, părul arzând, țipătul care a urmat și care a fost imediat sufocat de foc, apoi efortul disperat de a se ridică și primii pași clătinându-se pe podea, cu părul și bluza în flăcări.

Camilla țipa și dădea din cap și din brațe, în vreme ce Lisbeth rămăsese nemișcată, contemplând scena. Preț de o clipă își puse întrebarea dacă n-ar trebui să-și ajute sora. Rămase însă nemișcată și atunci se întâmplă altceva. Camilla amuți, ca și cum ar fi rămas împietrită, și nu era deloc ușor de

înțeles ce se întâmplase. Cel mai probabil, își întrezărise chipul în ramele de metal ale cuptorului, căci imediat după aceea începu să țipe din nou:

— Fața mea, fața mea!

Suna ca și cum ar fi pierdut ceva mult mai prețios decât viața. Și totuși găsi cumva puterea de a reacționa. Se aplecă rapid după arma pe care Galinov o scăpase din mână și o îndreptă către sora sa, iar atunci, firește, Lisbeth tresări. De data asta însă, era pregătită să riposteze.

Camillei încă îi mai ardea părul și probabil că asta îi afecta vederea. Se mișca haotic de colo-colo cu arma în aer, ca și cum ar fi bâjbâit prin întuneric; Lisbeth ținea degetul pe trăgaci, pregătită să o împuște în orice moment și, pentru o clipă, chiar crezu că trăsese. Pentru că se auzise o împușcătură. Dar nu ea fusese cea care trăsese.

Ci Camilla. Se împușcase în cap. Fără să-și dea seama, Lisbeth întinse o mână pregătindu-se să spună ceva. Dar nu rosti niciun cuvânt. Camilla se prăbuși și Lisbeth rămase nemișcată privindu-și sora, în vreme ce prin fața ochilor i se perinda o întreagă lume învăluită în foc, devastată.

Gândurile i-au zburat la mama sa și la Zala arzând în Mercedesul lui. La scurt timp după aceea, deasupra lor se auzi un elicopter, iar Lisbeth își întoarse privirea către Mikael care se afla tot la pământ, la fel ca Galinov și Camilla.

— S-a terminat? zise el.

— S-a terminat, îi răspunse ea și, în aceeași clipă, auzi strigătele polițiștilor care se apropiau de clădire.

35.

28 august

Se holbau cu toții la telefoanele mobile. Un reporter de la televiziunea suedeză relata în direct că Blomkvist și Salander fuseseră scoși din clădire, că erau în viață și că erau răniți. Lui Catrin îi dădură lacrimile. Îi tremurau mâinile și privea în gol. Cineva îi puse o mână pe umăr.

— Se pare că vor fi bine, zise Janek.

— Să sperăm, răspunse ea, întrebându-se dacă nu cumva era cazul să plece imediat spre ei.

Însă își dădu rapid seama că nu prea putea să le fie de ajutor. Cel mai bine era să termine treaba pe care o începuse și, sincer vorbind, încă mai avea de pus o întrebare care o rodea. Zise:

— Presupun că lumea va înțelege situația dumneavoastră, Johannes, cel puțin cei care *vor* să înțeleagă.

— De obicei, nu sunt prea mulți, spuse Rebecka.

— Fie ce-o fi, zise Johannes. Vreți să vă ducem undeva cu mașina, Catrin?

— Mă descurc, răspunse ea. Dar mai am o întrebare.

— Spuneți!

— Ați zis că nu l-ați vizitat prea des pe Nima la clinica Södra Flygeln. Și totuși ați trecut pe-acolo de câteva ori, nu-i așa?, și atunci v-ați dat seama că nu-i era bine, nu?

— Da.

— De ce n-ați cerut să se facă ceva pentru el? De ce n-ați aranjat să ajungă într-un loc mai bun?

— Ba am cerut o mulțime de lucruri. Chiar m-am răstit la personalul clinicii. Dar n-a fost de ajuns, iar eu m-am dat bătut mult prea repede. Am fugit de răspundere. Poate că era prea mult pentru mine.

— Cum adică?

— Anumitor lucruri chiar nu le poți face față, zise el. Întorci capul în partea opusă și în cele din urmă te prefaci că nu există.

— Chiar așa de rău a fost?

— M-ați întrebat dacă l-am vizitat. Adevărul e că m-am dus să-l văd în mod regulat la început. Apoi n-am mai fost aproape un an. Așa s-a întâmplat, pur și simplu, și-mi aduc aminte că eram nervos și mă simțeam stingherit când m-am întors la el. S-a apropiat de mine… purta niște haine cenușii și-și târa picioarele… Arăta ca un prizonier distrus, iar eu m-am ridicat și l-am îmbrățișat. Avea corpul rigid și lipsit de viață. Am încercat să vorbesc cu el. I-am pus o groază de întrebări. Răspundea monosilabic. Părea că renunțase la luptă, părea că nu mai putuse suporta, iar asta m-a înfuriat cumplit.

— Pe cine, pe cei de la clinică?

— Pe el!

— Nu înțeleg.

— Cred că așa e cu sentimentul de vinovăție. Până la urmă naște furie. Nima era…

— Ce era?

— O parte din mine. Era prețul pe care-l plătisem pentru viața fericită pe care o duceam.

— Ce vreți să spuneți?

— Chiar nu înțelegeți? Nu puteam să răscumpăr ce făcuse pentru mine. Nu puteam nici măcar să-i mulțumesc fără să-i aduc aminte de lucrurile care-l distruseseră. Trăiam deoarece Klara fusese sacrificată. Trăiam pentru că *el* fusese sacrificat și, în cele din urmă, și soția lui, iar asta n-am mai putut să îndur. Nu m-am mai întors la Södra Flygeln. Am închis ochii, prefăcându-mă că Nima nu mai există.

36.

9 septembrie

Erika Berger clătină iarăși din cap. Nu, insistă ea. Nu mai știa exact cum se ajunsese acolo, însă era cert că nu-i plăcuse exprimarea. Nu era Domnișoara Perfecțiune și nicio moralistă oarecare. Dimpotrivă, era al dracului de bună. Avea un stil puternic, care crea empatie, iar ei ar fi trebuit să fie mândri de asta, nu să vină să se plângă… așa că n-aveau decât să se care și să-și facă treaba.

— Acum! zise ea.

— Bine, bine, bolborosiră ei. Voiam doar…

— Ce voiați?

— Nimic…

Tinerii reporteri Sten Åström și Freddie Welander ieșiră rușinați din biroul ei, iar Erika scăpă o înjurătură în urma lor. Și totuși chiar și ea își punea întrebări câteodată. Cum de se ajunsese aici? Era consecința neașteptată a unei aventuri romantice, a unei nopți la hotel, asta știa deja, și totuși… Catrin Lindås.

Catrin Lindås era ultima persoană de pe glob pe care Erika și-ar fi putut-o închipui scriind pentru *Millennium.* Adevărul era însă că Lindås nu numai că făcea o dezvăluire-bombă, ci și că scrisese un reportaj plin de ardoare. Încă dinainte de a fi publicat, ministrul Apărării, Johannes Forsell, își dăduse demisia, iar secretarul de stat al acestuia, Svante Lindberg, fusese

arestat și acuzat de ucidere din culpă, șantaj și spionaj. Și totuși nimic din ce transpirase în presă, generând articole de tot felul, zi de zi, oră de oră, nu le furase momentul de glorie, și nici nu făcuse să scadă așteptările legate de următorul număr al revistei.

În lumina informațiilor din următorul număr al revistei Millennium, *renunț la poziția mea în guvern,* scrisese Johannes Forsell în comunicatul de presă.

Era de-a dreptul extraordinar, iar faptul că unii din propriii lor colaboratori nu se puteau bucura pe deplin de acest succes, simțind totuși nevoia de a o bârfi pe cea care le furnizase această știre senzațională, se datora în întregime unei invidii jurnalistice exacerbate. În plus, se mai plânseseră și de colaborarea cu revista germană *Geo,* în care o femeie de care nimeni nu auzise, pe nume Paulina Müller, scrisese un articol despre munca științifică care dusese la identificarea șerpașului Nima Rita.

Mikael însă nu scrisese niciun rând, dar fusese bineînțeles cel care făcuse toată munca de pregătire. Cea mai mare parte a timpului suferise de dureri cumplite și trecuse printr-o serie întreagă de operații sau fusese de-a dreptul aerian din cauza morfinei. E drept că doctorii îi descriseseră o perspectivă liniștitoare: peste o jumătate de an avea să poată merge normal din nou, ceea ce fusese o mare ușurare. Și totuși continua să fie închis în el și apăsat de gânduri. Numai din când în când – ca atunci când vorbeau despre divorțul ei, de pildă –, părea să fie din nou el. Ba chiar izbucnise în râs când ea îi povestise că avea o relație cu un bărbat pe nume Mikael.

— E foarte practic, răspunsese el, dar despre sine însuși și despre lucrurile prin care trecuse nu se simțea în stare să vorbească.

Lăsa totul să-l zgândăre doar pe dinăuntru, iar Erika își făcea griji pentru el. Poate că avea să fie mai deschis azi. Ieșea din spital, iar ea avea de gând să-i facă o vizită. Mai întâi însă, avea de gând să arunce un ochi pe articolul lui despre fabricile de troli pe care nu voise să-l publice și pe care i-l trimisese în cele din urmă, chiar dacă fără prea mare tragere de inimă. Își puse ochelarii și începu să citească. Hm, începutul nu-i deloc rău, își zise ea. Știa cum să deschidă apetitul cititorilor, asta-i clar, mai apoi însă… OK, îl înțelegea.

Entuziasmul îi cam pierea. Mikael se pierdea în detalii. Voia să spună prea multe deodată. Erika își turnă o ceașcă de cafea și începu să taie câte o propoziție ici și colo. Dar ia stai un pic… asta ce mai era? La un moment dat, într-un paragraf adăugat în grabă, scria că un bărbat pe nume Vladimir

Kuznețov era proprietarul și responsabilul principal al fabricilor de troli din Rusia. În plus, era și persoana din spatele campaniei de ură premergătoare uciderii mai multor persoane aparținând mișcării HBTQ din Cecenia, lucru care parcă nu ajunsese încă la urechile publicului.

Erika verifică. Nu, singurele lucruri pe care le găsi pe net despre Kuznețov erau aproape… simpatice. Era patronul unui restaurant, un tip glumeț, fan înfocat al hocheiului și specialist în fripturi de urs și petreceri pentru elita conducătoare. Însă în articolul lui Mikael era o cu totul altă persoană. Era omul din spatele atacurilor de piraterie și de dezinformare care provocaseră prăbușirea bursei vara trecută. Era generalul din spatele minciunilor și al urii care se răspândeau în lume, ceea ce era o știre de mare senzație, nimic mai puțin. Deci ce dracului făcuse Mikael? Cum naiba de îngropase informațiile astea în mijlocul articolului, unde le expunea fără nicio urmă de dovezi?

Erika reciti paragraful și atunci observă că pe numele lui Kuznețov era un link care trimitea la o serie de documente în rusă. O strigă deci pe Irina, editoarea și documentarista lor, care-l ajutase pe Mikael cu o vară în urmă. Irina avea 45 de ani, era bondoacă, cu părul negru, purta ochelari cu rame mari și groase și avea un zâmbet pieziș, cald. Se așeză imediat pe scaunul Erikăi și se cufundă în lectura materialului, traducând cu voce tare, iar în cele din urmă se uitară una la cealaltă mormăind:

— La dracu', nu se poate!!!

⁘

Mikael tocmai sosise acasă sprijinindu-se în cârje. Nu pricepea deloc ce-i tot îndruga Erika la telefon. E drept că parcă nici mintea lui nu mai mergea brici, ca înainte. Era îmbuibat cu morfină, avea capul greu și doar frânturi de amintiri.

La spital se aflase la început în compania lui Lisbeth, ceea ce îi dăduse o oarecare senzație de calm, ca și cum l-ar fi ajutat cumva faptul că o avea alături pe singura persoană care putea înțelege prin ce trecuse el. Însă, chiar când se obișnuise cu prezența ei, Lisbeth dispăruse, fără ca măcar să-și ia rămas-bun. Dispariția ei crease un haos total, firește. Medicii și asistentele fugeau de colo-colo căutând-o, la fel și Bublanski și Sonja Modig, care încă nu-și terminaseră interogatoriile. Dar toate aceste lucruri erau acum lipsite de importanță.

Lisbeth dispăruse, ceea ce-l făcuse să sufere. La naiba, Lisbeth, de ce fugi mereu de mine? Nu pricepi că am nevoie de tine? Însă n-avea ce face, asta

era situația! Mikael reușise să se împace cu plecarea ei doar după ce înjurase și blestemase o grămadă și, nu în ultimul rând, după ce luase o mulțime de analgezice.

În anumite momente, mai ales la hotarul dintre noapte și zi, simțea că înnebunește. Era o mare minune dacă închidea un ochi… și visa mereu cuptorul din Morgonsala. Visa că trupul îi era împins înăuntru încetul cu încetul și că, în cele din urmă, era mistuit de flăcări, iar apoi, când se trezea tresărind brusc sau țipând, se uita confuz la picioarele sale, ca să se asigure că nu luaseră foc cu adevărat.

Cel mai bine se simțea în după-amiezile când primea vizite. Câteodată i se întâmpla să uite de sine sau cel puțin să țină la distanță amintirile din fabrica de sticlă. Lucrul cel mai neașteptat fusese apariția unei femei cu părul negru și ochii strălucitori, cu un buchet de flori în mână. Purta un costum albastru-deschis, cu pantaloni evazați, și avea părul adunat cu grijă în cozi împletite. Arăta ca o alergătoare sau ca o dansatoare și se mișca fără să scoată aproape niciun zgomot. La început nu-și dăduse seama de ce i se părea cunoscută. Apoi realizase că era Kadi Linder, femeia pe care o întâlnise în pragul fostului apartament al lui Lisbeth de pe Fiskargatan.

Kadi voia să-l ajute, îi spusese, cu totul impresionată de lucrurile pe care le citise despre el în presă. Părea, de asemenea, că voia să-i transmită și altceva, iar când o văzuse fâstâcindu-se și dând semne de stânjeneală, chiar îi stârnise curiozitatea.

— Am primit un e-mail, îi explică ea. De fapt, e-mail nu e cuvântul potrivit. Ecranul a clipit și, dintr-odată, m-am trezit cu un fișier despre Freddy Carlsson de la Formea Bank, un tip care m-a combătut și m-a calomniat ani la rând pentru că-l numisem escroc în revista *Veckans Affärer.*

— Îmi aduc aminte vag, confirmă el.

— În fișierul respectiv se aflau dovezi clare că Freddy participase la vaste operațiuni de spălare de bani în perioada în care fusese responsabilul băncii în țările baltice și mi-am dat seama că era nu numai un escroc, ci și un criminal.

— Fir-ar să fie!

— Și totuși nu asta m-a surprins cel mai tare. Ci mesajul aflat la final.

— Ce scria?

— Zicea cam așa: *Țin sub observație camerele de supraveghere, în caz că cineva nu și-a dat seama că m-am mutat.* Asta era tot, iar la început n-am înțeles nimic. Nu apărea niciun expeditor, nu era trecut nicăieri niciun

nume. Apoi însă am început să mă gândesc la vizita pe care mi-ai făcut-o și la tragedia din Morgonsala, petrecută la scurt timp după aceea. Atunci mi-am dat seama că am cumpărat apartamentul lui Lisbeth Salander și am…

— Nu e cazul să-ți faci griji, o întrerupse el.

— Griji? Nu, deloc, doar că am rămas fără cuvinte! Mi-am dat seama că fișierul despre Freddy Carlsson era un fel de compensație din partea lui Salander pentru orice eventuală neplăcere pe care aș fi putut-o avea din pricina ei. M-a mișcat profund, sinceră să fiu, și m-a făcut să mă gândesc și mai mult la faptul că aș dori să vă ajut pe amândoi.

— Nu e nevoie, răspunse el. Simplul fapt că ești aici e de ajuns.

Apoi, cu o subtilitate care-l mirase ulterior, o întrebase pe Kadi dacă nu voia să devină președinta consiliului de administrație al revistei, deși *Millennium* avea acum o poziție dificilă pe piața publicistică, având în vedere toate încercările agresive de achiziționare prin care treceau. Atunci chipul lui Kadi se înseninase și tânăra acceptase instantaneu propunerea, iar în ziua imediat următoare îi convinsese atât pe Erika, cât și pe ceilalți să accepte.

Însă cea care-l vizitase cel mai des fusese Catrin, iar asta nu numai pentru că acum erau deja un cuplu consacrat, ci și pentru că Mikael se implicase în reportajul ei. Îi citise toate ciornele și discutaseră subiectul îndelung. Atât Svante Lindberg, cât și Stan Engelman și Ivan Galinov fuseseră reținuți, iar zilele clubului Svavelsjö MC erau numărate. Doar Zvezda Bratva părea să fi scăpat basma curată, căci avea protectori prea sus-puși.

În schimb, lui Johannes Forsell îi mergea bine, iar Mikael era deseori de părere că iubita lui, Catrin, era prea blândă cu Johannes. Și totuși faptul că aveau la dispoziție aceste știri senzaționale era meritul lui Forsell. În plus, îl plăcea pe Forsell, deci n-avea decât să accepte situația așa cum era, mai ales că finalul acesta avea să reprezinte o mare ușurare pentru Rebecka și pentru copii.

Lucrul cel mai important era însă faptul că Nima Rita fusese incinerat la Tengboche în Nepal, în conformitate cu ritul budist. Urma să mai aibă loc încă o ceremonie, la care aveau să asiste atât Bob Carson, cât și Frederika Nyman. În mare, lucrurile păreau să se fi așezat. Și totuși Mikael nu reușea să se bucure de turnura pe care o luase situația. Se simțea cumva lăsat pe dinafară, mai ales acum, când Erika îndruga vrute și nevrute la telefon. Despre ce naiba tot trăncănea?

— Cine e Kuznețov? întrebă el.

— Nu ești întreg la minte?

— Cum adică nu-s întreg la minte?

— E tipul pe care l-ai dat în gât.

— N-am dat în gât pe nimeni.

— Ce fel de droguri îți dau doctorii?

— Mult prea puține.

— Și mai și scrii ca o cizmă.

— Doar ți-am spus.

— Și ca o cizmă ce ești, subliniezi foarte clar faptul că Vladimir Kuznețov a fost cel care a declanșat prăbușirea bursei, vara trecută. Tot el e și unul dintre responsabilii aflați în spatele uciderii homosexualilor din Cecenia.

Mikael nu pricepea nimic. Se târî până la calculatorul său și deschise vechiul articol.

— Sună abracadabrant.

— Cu atât mai mult acum, când răspunzi în felul ăsta.

— Trebuie să fie…

Mikael nu-și termină fraza, dar nici nu mai era nevoie. Erika se gândea la același lucru ca el.

— E cumva vorba de Lisbeth?

— Nu știu, zise el șocat. Mai povestește-mi. Vorbeai de unul, Kuznețov, nu-i așa?

— N-ai decât să citești și singur. Irina muncește la traducerea documentelor și dovezilor din anexă. E o poveste incredibilă! Kuznețov e tipul despre care cântă Pussy Strikers în *Killing the world with lies.*

— În ce?

— Scuze, uitasem că nu mai ești la curent cu ce s-a întâmplat pe scena muzicală de la Tina Turner încoace.

— Termină odată!

— O să-ncerc.

— Lasă-mă măcar să verific totul.

— Vin să te văd în seara asta și discutăm.

Mikael se gândi la Catrin, care urma să treacă pe la el în după-amiaza respectivă.

— Hai mai bine să ne vedem mâine, iar până atunci încerc să înțeleg povestea asta.

— Bine. Apropo, cum te mai simți?

Mikael reflectă câteva clipe. Întrebarea ei merita un răspuns serios.

— A fost destul de dur.

— Înțeleg.

— Dar acum…

— Ce?

— Mi s-a injectat o doză de animație în vene.

Mikael se grăbi să încheie conversația.

— Trebuie să… continuă el.

— … să contactezi o anumită persoană.

— Ceva de genul ăsta.

— Ai grijă de tine! mai zise ea.

Mikael închise și încercă din nou ceea ce făcuse deja de nenumărate ori la spital – să dea de Lisbeth. Ea nu dăduse niciun semn de viață, Mikael nu mai auzise nimic de ea în afară de ce-i povestise Kadi Linder, iar asta îl îngrijora. Iar îngrijorarea lui se adăuga la anxietatea sa generală, la senzația de neplăcere care i se cuibărea în suflet mai ales noaptea și spre dimineață. Îi era teamă că Lisbeth nu putea să renunțe: că avea să urmărească alte umbre din trecut ca să se răzbune, și că până la urmă șansa nu va mai fi de partea ei. Gândul că Lisbeth era destinată să aibă un sfârșit violent nu-i dădea deloc pace și nu mai putea face față situației.

Puse mâna pe mobil. Ce să-i scrie de data asta? De partea cealaltă a ferestrei, cerul se întuneca din nou. Vântul se întețea, făcând ca geamurile să tremure ușor, iar Mikael își simțea în piept bătăile inimii. Amintirile cuptorului din Morgonsala care aproape că-l înghițise încă îl chinuiau. Își zise că trebuia să-i scrie ceva pe un ton sever – că trebuia neapărat să-l contacteze. Altfel avea s-o ia razna.

Și totuși îi scrise pe un ton de simpatie – ca și cum i-ar fi fost frică să-i arate cât de îngrijorat era de fapt:

N-a fost de ajuns că m-ai ajutat cu o știre de senzație. A trebuit să-mi faci cadou și capul lui Kuznețov.

Dar Lisbeth nu-i răspunse nici de data asta. Orele trecură și se făcu seară, apoi veni Catrin. Se sărutară și băură împreună o sticlă de vin, iar pentru o bucată de vreme Mikael uită de necazuri. Stătură de vorbă, iar pe la 11 adormiră îmbrățișați. Trei ore mai târziu, Mikael se trezi cu senzația că se afla în pragul unei catastrofe și se repezi îngrijorat la telefonul mobil. Nu primise însă nimic de la Lisbeth, niciun cuvânt, așa că-și luă cârjele și merse împleticit în bucătărie, unde se așeză și se gândi la ea până în zori.

EPILOG

Văzduhul mocnea a furtună când inspectorul Artur Delov parcă pe aleea pietruită din fața casei ce arsese în Gorodișce, la nord-vest de Volgograd. Nu se știa sigur de ce acest incendiu iscase un asemenea scandal.

Nu existau victime, iar casa fusese aproape o ruină. Întregul cartier era sărac și prost întreținut și șandramaua nu fusese revendicată de nimeni. Și totuși locul mișuna de persoane sus-puse, tipi de la serviciul de informații și poate chiar și gangsteri, plus o mulțime de puști care ar fi trebuit mai degrabă să se afle la școală sau acasă și pe care Delov îi alungă, în timp ce el rămase pe loc să contemple ruina. Nu mai era aproape nimic, în afară de un cuptor din fier și un horn retezat. Restul era distrus sau ars, dar jarul se stinsese acum. Întreaga curte era un peisaj negru și dezolant, iar în mijlocul ei se deschidea o gaură, ce părea să fie ușa ce ducea spre infern. Lângă ea se aflau niște copaci pârliți cu siluete ca de fantome, ale căror crengi semănau cu niște degete cauterizate.

Vântul ridica nori de cenușă și de funingine, făcând aerul greu de respirat. Atmosfera părea îmbâcsită, otrăvitoare, iar Artur simți o apăsare în capul pieptului. Făcu însă un efort să-și revină și se întoarse către colega sa, Anna Mazurova, care stătea aplecată printre resturi.

— Despre ce e vorba? întrebă el.

Anna avea funingine și praf în păr.

— Credem că e vorba despre un mesaj, răspunse ea.

— Cum adică?

— Casa a fost cumpărată acum o săptămână prin intermediul unui birou de avocatură din Stockholm, zise ea. Familia care locuia aici s-a mutat într-o locuință mai nouă și mai bună în Volgograd. Iar aseară, exact după ce mobilierul a fost scos din casă, s-au auzit explozii din interior. Casa a luat foc și a ars până la temelie.

— Și de ce e atât de grav? întrebă el.

— Aleksander Zalacenko, fondatorul sindicatului Zvezda Bratva, a locuit aici în primii ani din viață. După moartea părinților a fost dus într-un orfelinat din Sverdlovsk, în munții Ural. Clădirea respectivă a ars și ea din temelii alaltăieri și întâmplarea i-a făcut să se îngrijoreze pe unii din capii

organizației, mai ales că incidentul coincide cu o serie de alte probleme ale sindicatului.

— Deci se pare că cineva vrea să radă răul de pe fața pământului, zise el căzând pe gânduri.

Deasupra lor se auzeau acum tunete. Se porni un vânt puternic care spulberă cenușa și funinginea de pe ruine, răspândindu-le printre copaci și mai departe prin cartier. La scurt timp după aceea începu să plouă, o ploaie izbăvitoare care păru să curețe aerul, și Artur Delov simți cum apăsarea din capul pieptului se domolește.

Un pic mai târziu, Lisbeth Salander ateriză la München, în taxi își verifică telefonul mobil și găsi o serie de mesaje de la Mikael. Se hotărî în sfârșit să-i răspundă. Îi scrise:

Acum am pus punct.

Primi imediat replica lui.

Punct?

A venit vremea s-o iau de la capăt.

Apoi zâmbi și, fără să știe că ea zâmbise, Mikael, aflat în apartamentul său de pe Bellmansgatan, zâmbi și el. Era într-adevăr momentul potrivit pentru un nou început.

virtual-project.eu

violin

Notes

[←1]
În engleză în original. „Eu, Khamba-chen, urăsc China” (N.t.).

[←2]

În engleză în original. „Foarte obosit. Trebuie să găsesc un dharamsala („adăpost”, în tibetană) și un lhawa („șaman”, în tibetană), un foarte bun lhawa. Știți vreunul?” (N.t.).

[←3]

Midnattsloppet este o cursă de alergare pe o distanță de 10 kilometri, organizată anual la Stockholm într-o sâmbătă seara de la începutul lunii august (N.t.).

[←4]

În Suedia, atunci când se scoate la vânzare un bun imobiliar, agenția organizează o licitație, iar bunul îi revine în mod normal celui care oferă cel mai mult. Proprietarul are însă libertatea să aleagă să vândă unui alt ofertant (N.t.).

[←5]

În engleză în original. „Alo, alo! […] Recepție, terminat!” (N.t.).

[←6]

În engleză în original. Omoară lumea cu minciuni. / Le dă liderilor/ Puterea de a paraliza/ Hrănește ucigașii cu ură, / Amputează, devastează, congratulează. / Dar niciodată, niciodată/ Nu-și cere scuze (N.t.).

[←7]

În engleză în original. „Mi-ar fi plăcut să fie” (N.t.).

[←8]

Olof Palme a fost prim-ministrul Suediei între anii 1969 și 1976 și între 1982 și 1986; a fost ucis în plină stradă în centrul Stockholmului în 1986 (N.t.).

[←9]

În engleză în original. „Știu ceva groaznic despre Johannes Forsell” (N.t.).

[←10]

În engleză în original. „Io l-am luat. Și pe Mamsabiv l-am lăsat, groaznic, groaznic” (N.t.).

[←11]

Cotidian regional publicat în zona Norrbotten din Suedia (*Social-Democratul de Norrland*) (N.t.).

[←12]

În engleză în original. În genetică, secvențe scurte în tandem (N. t.).

[←13]

În engleză în original. „Uită-te la mine. Uite ce mi s-a-ntâmplat! Și eu l-am luat pe el. Și eu l-am luat pe el” (N.t.).

[←14]

În engleză în original. „O femeie foarte, foarte frumoasă. Și ea îl critică pe Forsell?” (N.t.).

[←15]

Modig înseamnă curajos în suedeză, iar *stark,* puternic (N.t.).

[←16]

În engleză în original. „Muntele o să se înfurie rău” (N.t.).

[←17]

În engleză în original. „Au încercat să mă otrăvească. Dar am fugit. Am coborât muntele și am ajuns lângă lac” (N.t.).

[←18]

În engleză în original. „Am făcut tot ce mi-a stat în putință să am grijă de ea. Am încercat. Dar Mamsahib a căzut și apoi a venit furtuna și muntele era furios și n-am putut s-o salvăm. Îmi pare tare, tare rău pentru Mamsahib*”* (N.t.).

[←19]

În engleză în original. „Dați-mi voie să fac o plecăciune în fața acestei legende alpine” (N.t.).

[←20]

În engleză în original. „Ce soție aveți! Ce femeie frumoasă!” (N.t.).

[←21]

În engleză în original. „Trebuie să o iau pe Mamsahib” (N.t.).

[←22]

În engleză în original. „Pare o criză de epilepsie. Cred că trebuie să sunăm după ambulanță” (N.t.).

[←23]

Joc de cuvinte intraductibil. Blomkvist, literal, „creangă înflorită”; Blomsterkvist, „creangă cu flori” (N.t.).